

РЕЙМЪНД ФИЙСТ МРАК НАД СЕТАНОН

Част 3 от „Сага за войната на разлома“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2000

chitanka.info

*Виж! Сама смъртта въздигнала е трона си
във странен град.*

Едгар Алън По,
„Градът сред морето“

ПРОЛОГ

ЧЕРЕН ВЯТЪР

Вятърът дойде от никъде. Прокънтя като чук на безмилостна орис и понесе зной от ковачница, ковяща бран и гибел. Роди се в лоното на изгубена земя и се надигна от странно място, между това, което е, и онова, което иска да бъде. Задуха някъде от юг, където змии ходеха прави и мълвяха древни заклинания. Зави яростно и понесе вонята на древно зло и ека на останали в забвение пророчества. Завихри се яростно, издигна се от пустошта и си избра посока. Секна задъхан за миг и после се понесе на север.

Старата дойка редеше тихо под нос песнички, предавани от майка на щерка от поколение на поколение, и везеше. Спря за малко и вдигна очи от взмото. Двете ѝ невръстни повереничета спяха кротко, с ведри личица, и сънуваха бебешките си сънища. Само някое пръстче току се помръднеше или устнички се свиеха да посучат насън, после всичко отново притихваше. Бебетата бяха красиви и от тях щяха да отраснат хубави момци, в това дойката не се съмняваше. Като мъже щяха да имат съвсем бегъл спомен за жената, седяща до люлките им тази нощ, ала сега те бяха толкова нейни, колкото на майка си, седяща до мъжа си на трапезата на официалната вечеря. А сетне през прозореца нахлу странен вятър — смразяващ, въпреки жегата, която носеше. Носеше лъх на нещо чуждо и зло. Гледачката потръпна и се озърна към момченцата. А те се размърдаха неспокойно, готови сякаш да се разбудят с плач. Дойката заситни към прозореца, бързо го затвори и пусна кепенците. За миг самото време сякаш затаи дъх, а след това с лека въздишка вятърът заглъхна и в нощта отново се всели тишина. Дойката придърпа шала на раменете си, а бебетата помърдаха още малко и отново потънаха в дълбокия си, сладък сън.

В друга стая наблизо млад мъж се трудеше над списък и се мъчеше да остави настрана личните предпочитания и неприязън, за да реши добре кой каква дребна служба да поеме на следващия ден. Никак не обичаше тази задача, но си я вършеше добре. А после вятърът издуха пердетата навътре. Без да мисли, младежът скочи присвит от стола си и една кама като че ли сама излетя от ботуша му и се озова в ръката му, защото придобитият на улицата усет му подсказа, че иде нещо опасно. Готов за бой, той остана дълго замрял на място, с разтуптяно сърце и сигурен повече от всякога в изпълнения си със смъртни рискове живот, че го чака битка на живот и смърт. Като не видя никого, младежът бавно се отпусна. Мигът отмина. Той поклати глава смутено. Странно чувство на гадене заседна в стомаха му, докато бавно пристъпваше към прозореца. Остана там да се взира мъчително дълго на север в нощта, там, където знаеше, че се простират великите планини и отвъд, където се таеше мрачен и неведом враг. Очите на момъка се присвиха към тъмното, опитвайки се като че ли да доловят очертанията на опасността, прокрадваща се някъде там. И чак след като гневът и страхът си отидоха, той се върна към задачата си. Но продължаваше често да се озърта към прозореца.

Няколко подпийнали гуляйджии се шляеха по пустите улици, търсейки нова пивница и нови веселяци за компания. Вятърът лъхна покрай тях и те се спряха за миг и се спогледаха. Единият, преживял какви ли не премеждия наемник, закрачи отново, после пак спря и се замисли. Загубил изведнъж интерес към веселбата, той се сбoguва набързо с приятелите си и се върна в палата, където се бе задържал като гост почти от година.

Вятърът задуха през морето, където един кораб се носеше по вълните към родния пристан след дълъг патрул. Капитанът — висок едноок мъж с насечено от белези лице, се сепна, докоснат от полъха. Тъкмо се намери да извика да скъсят платната, когато го прониза странен хлад. Погледна пъпчивия си помощник, негов неизменен спътник от години. Двамата се спогледаха, а вятърът отшумя.

Капитанът помълча, а после, се разпореди да запалят фенери заради ненадейно сгъстилия се мрак.

Още по̀ на север вятърът задуха из улиците на един град и надигна прашни вихрушки, които заиграха лудешки танц по калдъръмните като побеснели шутове. Този град наред с родените тук се обитаваше от мъже от друг свят. В казарменото общежитие на гарнизона един от мъжете от другия свят се беше счепкал в борба с друг, роден само на миля оттук, а зрителите наоколо залагаха тежки облози. Вятърът връхлетя изведнъж и двамата мъже се пуснаха и се огледаха занемели. Прах защита очите и неколцина опитни ветерани неволно потръпнаха. Без думи двамата противници напуснаха тепиха, а заложилите си прибраха облозите, без да възразят. Смълчани, бойците се прибраха по стаите си. Горчивият вятър бе помрачил веселието от борбата.

Вятърът се понесе на север и се вряза в големия лес, в който малки маймуноподобни същества, крехки и боязливи, се гушеха едно до друго сред клоните в търсене на топлина, каквато можеше да им даде само телесната близост. Долу, на тревата под дърветата, в съзерцателна поза седеше мъж. Беше кръстосал нозе и положил китките си на коленете, с опрени палци и показалци, образуващи Колелото на живота, с което са свързани всички живи същества. Очите му рязко се отвориха при първия досег на тъмния вятър и той изгледа седящото точно срещу него същество. Старият елф за миг съжали човека, доловил в очите му неизречения въпрос, и кимна. Човекът вдигна положените до него оръжия — дълга сабя и къс меч — и само с един сдържан жест за сбогом тръгна през дърветата, поел далечния си път към морето. Там щеше да потърси друг мъж, смятан също така за приятел на елфите, и щеше да се подготви за последната битка, която идеше скоро.

В друга гора листата също затрепериха в съчувствие към ония, които черният вятър бе разтревожил. Отвъд огромния поток звезди,

около зеленикавожълто слънце се въртеше гореща планета. На този свят под ледената кора на северния полюс се простираше лес — близък на онзи, който скитащият воин бе напуснал. А дълбоко в недра на този лес седяха в кръг същества, пропити с изначална мъдрост, и запридаха вълшебство. Седяха на голата земя, в яркоцветните си роби, незацапани от пръстта, обгърнати от купола на меко, топло сияние. Очите им бяха притворени, но всяко от тях виждаше онова, което трябваше да види. Едно от съществата — недостижимо по-древно от всички останали — бе над кръга. Висеше във въздуха, поддържано от силата на заклинанието, сплетено от всички тях. Бялата му коса бе провиснала под раменете, прибрана назад с медна жичка, с камъче нефрит на челото. Дланите му бяха вдигнати нагоре и извърнати напред, а очите му се бяха приковали в лицето на друго, човешко същество в тъмен халат, което се рееше във въздуха срещу него. Другият бе възседнал потоците на тайнствена енергия, оплетени около него, и съзнанието му обхождаше плетеницата на тънките им нишки, овладявайки чуждата магика. Мъжът в черния халат седеше в огледална поза спрямо съществото, с извърнати навън длани, и се учеше, притворил очи. Духът му галеше древното елфско чародейство и долавяше втъканата в него енергия на всяко живо същество в леса, поета и леко усукана, без никакво усилие, за нуждите на общността. Така използваше силата си Тъкачите на заклинания: с нежност, но и с настойчивост, запридайки влакната на всички тези енергии на живия живот в нишки на вълшебство и после в магическа тъкан. Той докосна магията с ума си и разбра. Разбра, че силите му нарастват отвъд постижимото за простосмъртния човек, че стават богоподобни в сравнение с онова, което беше смятал, че са пределите на неговата дарба. Много беше постигнал през изминалата година, но знаеше, че още повече му предстои да научи. И все пак, с такова наставничество вече се беше добрал до средства да намира сам нови, други източници на познание. Разбираше вече, че е възможно постигането на тайни, познати само на най-велики майстори — да преминаваш между световите единствено със силата на волята си, да се придвижваш през времето, дори да измамиш самата смърт. И наред с това разбиране знаеше, че един ден ще достигне пътя към овладяването на тези тайни. Стига да имаше достатъчно време. А времето беше скъпо. Листата на дърветата зашумоляха под полъха на

далечния черен вятър. Мъжът в черното втреничи тъмните си очи в реещото се срещу него същество и двамата отдръпнаха умовете си от матрицата. И със силата на ума си човекът в черния халат промълви: „Нима толкова скоро, Акайла?“

Другият се усмихна и светлосините му очи засияха с вътрешна светлина — светлина, която така бе стреснала мъжа в черното при първата им среща. Сега вече знаеше, че тази светлина иде от дълбините на една сила, недостижима за никое друго смъртно същество във вселената, освен само за още едно. Но тази тук бе различна — не поразяващата мощ на другия, а утешителната, лечебна сила на живота, на любовта и ведростта. Това същество наистина беше едно цяло с всичко около себе си. Да се взреш в тези сияещи очи означаваше да придобиеш цялост, а усмивката му носеше безмерна утеха. Но мислите, преодолели разстоянието между двамата, докато леко се снишаваха към земята, тревожеха. „Вече мина цяла година. Щеше да е по-добре за всички нас да имаше повече време, но времето тече по своя воля, а ти навярно вече си готов.“ А след това, с оттенък в мисълта, за който мъжът в черния халат вече бе разбрал, че е хумор, древното същество добави гласно:

— Но готов или не — време е.

Другите се надигнаха като един и в миг на примирено безмълвие човекът в черното се остави умовете им да се слоят с неговия за последно сбогом. Връщаха го там, където предстоеше борба, борба, в която той щеше да вземе съдбовно участие. Но го изпрацаха с много повече, отколкото бе притежавал, когато бе дошъл при тях. Той усети последния досег и промълви:

— Благодаря ви за всичко. Ще се върна там, откъдето бързо мога да се прибера у дома.

Без повече думи, той притвори очи и изчезна. Съществата в кръга помълчаха за миг, след което се пръснаха, всеки и всяка по своите задачи. Само листата по клоните продължиха да шумят неспокойно, докато ехото на черния вятър не заглъхна.

Черният вятър продължи да духа, докато стигна тесен планински път над дълбока пропаст, където се бяха стаили няколко души. За няколко мига те се взряха на юг, сякаш търсейки източника на този

странно тревожен вятър, след което отново заоглеждаха низините под тях. Двата най-близо до ръба на пропастта бяха яздили дълго и изтощително, след като се бе получило донесението на предния патрул. Долу пред очите им под грозни знамена се сбираха пълчища. Водачът на малката група мъже, висок сивокос мъж с черна превръзка на дясното око, надникна над ръба и прошепна:

— Точно толкова лошо, колкото се бояхме.

Другият до него, не толкова висок, но по-широк в раменете, почеса късата си черна брада и приклепна до спътника си.

— Още по-лошо е — отвърна той също с шепот. — Ако се съди по броя на лагерните огънове, трупащите се тук облаци ще донесат ужасна буря.

Мъжът с превръзката на окото поседя мълчаливо, после каза замислено:

— Е, поне спечелихме близо цяла година. Очаквах да ни ударят още миналото лято. Добре, че се подготвихме, защото сега наистина ще тръгнат. — Върна се приведен при високия рус мъж, който държеше коня му. — Ти остава ли?

— Да, мисля да погледам още малко. Като видя по колко пристигат и с каква скорост, ще мога по-добре да преценя каква чет ще поведе.

— Какво значение има? Тръгне ли, ще поведе толкова, колкото има.

— Просто не обичам изненадите.

— Колко още ще останеш?

— Два, три дни най-много. След това наоколо ще стане доста пренаселено.

— Вече сигурно са пуснали патрули. Два дни най-много. — Той добави с мрачна усмивка. — Все се цепиш от групата, но за тези две години свикнах да си наблизко. Пази се.

Русият се усмихна широко.

— Това важи и за теб. Последните две години достатъчно ги ужили. Много би им се искало да те спипат в мрежата си. Никак няма да е добре да се появят пред градските порти точно с твоята глава, забучена на копие.

— Това няма да се случи — отвърна сивокосият. Каза го с открита усмивка, но гласът му беше изпълнен с решимост, добре

позната на другия. — Е, само внимавай. Хайде, тръгваме.

Отрядът потегли и само един остана да наблюдава с набития мъж. Здравенякът огледа лагера долу и промърмори:

— Какво си замислил този път, нещастно изчадие на мръсна курва? Какви ли гадости се каниш да ни изсипеш, Мурмандамус?

ГЛАВА 1

ПРАЗНЕНСТВО

Джими се затича по коридора.

През последните няколко месеца момчето беше пораснало. В деня на следващото Средилетие щеше да навърши шестнадесет години, макар че никой не знаеше точната му възраст. Шестнадесет изглеждаше добро предположение, въпреки че можеше да мине по-скоро за седемнадесет, та дори и за осемнадесетгодишен. Атлетичната му фигура беше започнала да се разширява в раменете и беше израснал почти с цяла глава, откакто дойде в двора. Сега приличаше повече на мъж, отколкото на момче.

Но някои неща така и си оставаха неизменни и едно от тях беше чувството му за отговорност. Макар човек да можеше да разчита на него за важни задачи, пълното му пренебрежение към дребните неща отново заплашваше да обърне целия двор на принца на Крондор в хаос. Длъжността му предписваше той, като старши скуайър, да се явява пръв, но както винаги и този път, изглежда, щеше да се окаже последен. Странно защо точността все му убягваше. Пристигаше или късно, или преждевременно, но никога навреме.

Скуайър Локлир стоеше до вратата на залата, използвана за събиранията на скуайърите, и махаше отчаяно на Джими. От всички скуайъри само Локлир бе останал приятел с личния скуайър на принца след завръщането му с Арута от издирването на сребротръна. Въпреки първата и много точна преценка на Джими, че Локлир в много отношения все още си е дете, той проявяваше известна страст към безразсъдството — нещо, което бе изненадало и същевременно зарадвало приятеля му. Колкото и рисковани схеми да замисляше Джими, Локлир винаги се съгласяваше. Всеки път, когато си изпатеше заради издевателствата на Джими с търпението на дворцовите сановници, Локлир приемаше наказанието си с доблест, смятайки го за съвсем заслужено, след като се е оставил да го хванат.

Джими влетя в залата, хлъзна се по гладкия мраморен под и се помъчи да се спре. Двете дузини облечени в зелено и кафяво скуайъри се бяха подредили в две почти еднакви редици. Той ги огледа и се увери, че всички са по местата си. Закова се на определеното му място и точно в този момент влезе церемониалмайсторът Бриан Деласи.

Когато получи ранга старши скуайър, Джими си мислеше, че той ще му донесе само привилегии и никакви отговорности. Като съставна част от двора, макар и незначителна, Джими трябваше да се примирява с единствения важен факт, присъщ на всички бюрократи във всяка държава и епоха: това, че не се интересуват от оправданията, а само от резултата. Не му се прощаваше нито една грешка, допуснатата от който и да било скуайър. До този момент годината не беше никак добра за Джими.

С отмерени стъпки и с шумоленето на червените и кафяви служебни одежди, високият достолепен церемониалмайстор прекоси залата и застана пред Джими — формално неговият първи помощник след стюарда на дворцовата прислуга, но всъщност — неговият най-голям проблем. От двете страни на господин Деласи стояха двама пажове в униформи от жълто и пурпур, синове на семейства от простолюдието, които един ден щяха да станат част от прислугата на двора, за разлика от скуайърите, бъдещи управители на Западните владения. Деласи почука вяло с обкования си е желязо служебен жезъл по пода и каза:

— Пак ме изпреварихте с малко, нали, скуайър Джеймс?

С невъзмутимо лице, въпреки сподавения смях на момчетата от задните редове, Джими докладва:

— Господин Деласи, всички са налице, с изключение на скуайър Джером, който отсъства поради леко нараняване.

Деласи въздъхна примирено.

— Мда, чух за малкия ви вчерашен спор на игралната площадка. Не мисля да се занимаваме с непрестанните ви затруднения с Джером. Получих нова нота от баща му. Смятам в бъдеще просто да предавам тези „ноти“ на вас. — Джими се помъчи да си придаде невинно изражение и не можа. — А сега, преди да се заема с днешните ви назначения, смятам за уместно да ви изтъкна един факт: от всички вас се очаква винаги да се държите като добре възпитани млади господа. За тази цел смятам, че е също така уместно да обезкуража

възникващата напоследък нездрава наклонност, а именно — да се залага на резултата от игрите с топка, които се играят всеки шестък. Ясно ли се изразих? — Въпросът привидно беше отправен към всички събрани скуайъри, но ръката на Деласи в този момент, кой знае защо, падна на рамото на Джими. — От днес нататък — никакви облози повече, освен ако е нещо по-прилично, например на конни надбягвания, разбира се. Това е заповед.

Всички скуайъри промърмориха утвърдително. Джими кимна сдържано и изпита тайно облекчение за това, че вече бе направил залога си за мача днешния следобед. Новата игра бе събудила такъв интерес сред слугинския персонал и по-дребните благородници в двора, че Джими трескаво се мъчеше да измисли начин да извоюва официалното ѝ признаване. Можеше да се наложи да плати висока цена, ако господин Деласи разбереше, че вече е зложил на мача, но поне чувството за чест на младежа бе удовлетворено. Деласи не беше казал нищо за вече направените облози.

Церемониалмайсторът бързо изчете графика на дежурствата, изготвен предната нощ от Джими. Каквито и оплаквания да имаше Деласи от своя старши скуайър, те не засягаха работата на хлапака. Заемеше ли се Джими с някоя задача, свършваше я добре. Проблемът обикновено беше в това да го накараш да се заеме със задачата.

След като сутрешното дежурство се разпредели, Деласи обяви:

— Петнадесет минути преди втория час след обяд се събирате на дворцовото стълбище, защото точно в два часа е Представянето. След като церемонията свърши, сте свободни от дежурства през остатъка от деня, така че тези от вас, чиито семейства са тук, ще могат да останат с родителите си. Двама от вас обаче трябва да останат на разположение със семейството на принца и гостите. За това почетно задължение съм избрал скуайъри Локлир и Джеймс. Двамата отивате веднага в кабинета на граф Волней и чакате указания. За днес това е всичко.

Джими замръзна онемял и остана така, докато Деласи излезе и скуайърите разпуснаха строя. Локлир изсумтя:

— Голям късмет извадихме! Всички ще пърхат насам-натам, ще ядат и пият, и... — погледна Джими накриво и се ухили — ще целуват момичета. А нас ни залепиха към техни височества.

— Ще го убия! — изръмжа Джими. Локлир поклати глава.

— Джером ли?

— Че кой друг? — Джими махна с ръка на приятеля си и двамата излязоха. — Само той е казал на Деласи за залаганията. Играе зад гърба ми, задето му насиних окото вчера.

Локлир въздъхна примирено.

— Днес нямаме шанс да бием отбора на Том и Джейсън с чираците, щом двамата няма да играем. — Локлир и Джими бяха най-атлетичните в тима на скуайърите. Бърз почти колкото Джими. Локлир при това отстъпваше само на него във въртенето на сабята. Двамата бяха най-добрите играчи на топка в палата и след като нямаше да участват в мача, победата на чираците беше почти в кърпа вързана. — Ти колко заложи?

— Всичко. — Локлир зяпна. Скуайърите си събираха сребърниците и жълтиците от няколко месеца за този мач. — Е добре де, откъде да знам, че Деласи ще ни измисли тази работа точно днес? А и освен това, след толкова много загуби напоследък, залогът е две към пет. — От няколко месеца насам Джими нарочно играеше така, че скуайърите да губят, за да подготви почвата за такъв голям облог. — Е, все още не сме отписани от играта. Ще измисля нещо.

Локлир смени темата.

— Днес пак успя в последния момент. Какво те задържа този път?

Джими се ухили и ядът му мина.

— Говорих си с Мариана. — После лицето му помръкна отново. — Щяхме да се срещнем с нея след играта, но сега ще трябва да съм с принца и принцесата. — Наред с израстването му през последното лято, другата съпътстваща промяна у Джими беше откритието му, че на този свят съществуват момичетата. Близостта им и доброто им мнение за него изведнъж се оказаха жизненоважни за хлапака. Поради по-особеното му възпитание и познания за живота, особено в сравнение с другите млади благородници в двора, в това отношение Джими далеч надминаваше възрастта си. От няколко месеца бившият крадец беше станал обект на повишен интерес сред слугинчетата в палата. Мариана беше само най-новата жертва, омаяна от чара му, и коленцата ѝ омекваха, щом видеше младия, умен и красив скуайър. Къдравата кестенява коса на Джими, вечно ухиленото му лице и палавите му тъмни очи създаваха не малко тревоги на татковците и майчиците на по-засуканите девойчета от дворцовия персонал.

Локлир се стараяше да проявява безразличие, поза, която беше на път скоро да рухне, след като и той напоследък все по-често ставаше обект на внимание от страна на момичетата в палата. С всяка изминала седмица се източваше на ръст и вече бе израснал почти колкото Джими. Вълнистата му, прошарена с руси кичури светлокафява коса и лазурносините му очи с почти женствени мигли, чаровната му усмивка и дружелюбният му, изтънчено лековат маниер му бяха донесли голяма популярност сред девичия слугински антураж. Той самият все още изпитваше неловкост при мисълта да си има вземане-даване с момичета, тъй като у дома си беше отраснал в мъжката компания на братята си, но покрай Джими започваше да се убеждава, че в момичетата има нещо повече, отколкото бе допускал в бащиното си име.

— Е... — каза Локлир, — ако Деласи не намери добър повод да те изхвърли от поста или Джером не подкупи градските гамени да те пребият, то все някое ревниво момченце от кухнята или разгневен баща ще те накълца с някой сатър. Но бас държа, че никой от тях няма да изрече молитва, ако закъснеем — защото граф Волней ще ни набучи главите на колове. Давай.

Локлир го сръга в ребрата, изсмя се и се затича. Джими хукна след него. Старият слуга, който триеше наведен пода с мокър парцал, изгледа затичаните по коридора момчета и за миг си спомни вълшебството на младостта. После, примирил се с бремето на годините, отново се залови с парцала.

Херолдите заслизаха с маршова стъпка по дворцовото стълбище и сред тълпата се разнесоха радостни възгласи. Възклицанията се дължаха отчасти на това, че щяха да видят и чуят обръщението на своя принц, който макар и да беше малко особняк, будеше уважение и почит със своята справедливост. Радостните им възгласи бяха предизвикани и от това, че щяха да видят своята принцеса, която всички обичаха. За тях тя представляваше символ на продължението на старата династична линия, връзка между миналото и бъдещето. Но най-вече хората бяха възбудени поради факта, че са едни от щастливите граждани от простолюдието, допуснати заедно със знатните гости да ядат от трапезата на принца и да пият от дворцовата изба.

Празникът на Представянето се провеждаше на тридесетия ден след раждането на всеки член на кралската фамилия. Загадка си оставаше как точно е възникнал, но общо взето се смяташе, че от древните владетели на града-държава Риланон се е изисквало да показват пред народа, че наследниците на трона са родени без недъг. Днес това бе за хората едно добре дошло празненство, все едно че им се отстъпваше още един ден на Средилетието.

В този ден извършените дребни прегрешения биваха оправдавани; всички спорове за чест се смятаха за решени и дуелите се забраняваха за срок от една седмица и един ден след Представянето; всички дългове, натрупани от последното Представяне — това на самата принцеса Анита преди деветнадесет години, — биваха опростени. И в следобед и вечерта след церемонията всякакви рангове биваха забравяни и простолюдието се смесваше с благородничеството, за да пируват на една и съща трапеза.

Заел полагащото му се място зад херолдите, Джими си даде сметка, че винаги някой трябва да работи. Все някой трябваше да приготи всичката храна, която днес щяха да поднесат, и все някой трябваше да чисти след това. И той самият трябваше да стърчи тук, готов да служи на Арута и Анита, ако им потрябва за нещо. Въздъхна и се замисли отново как задълженията все го намираха, където и да се скрие.

Локлир си тананикаше тихичко до него, докато херолдите продължаваха да заемат местата си, следвани от членовете на личната гвардия на Арута. Появата на Гардан, рицар-маршала на Крондор, както и на граф Волней, временния канцлер, подсказа, че церемонията ще започне всеки момент.

Сивокосият воин с веселото тъмно лице кимна на канцлера и той даде знак на Деласи да започва. Церемониалмайсторът удари с жезъла и тръбачите засвириха тържествено, а барабанчиците задумкаха. Тълпата засушна, а церемониалмайсторът отново удари с жезъла и един от херолдите извика:

— Чуйте! Чуйте! Негово височество Арута Кондуин, принцът на Крондор, господарят на Западните владения, наследникът на трона на Риланон.

Тълпата нададе възглас, макар че този път беше повече формалност, отколкото израз на искрен ентузиазъм. Арута беше човек,

който будеше дълбока почит и възхита, но не и чак обич сред населението.

На горната площадка се появи дългнест тъмнокос мъж, облечен в убито кафяво облекло от фина тъкан и с официална червена мантия на раменете. Спря се и кафявите му очи се присвиха, докато херолдът възвестяваше появата на принцесата. Когато стройната огненокоса принцеса на Крондор застана до мъжа си, веселият блясък в зелените ѝ очи го накара да се усмихне и тогава тълпата избухна в искрен възторг. Пред тях стоеше любимата на всички Анита, щерката на предшественика на Арута, Ерланд.

Въпреки че същинската церемония щеше да мине бързо, много време отне представянето на благородниците. Пред публиката предстоеше да изредят титли и санове на предълъг списък знатни особи и гости на двореца. Обявиха първата двойка:

— Техни светлости херцогът и херцогинята на Саладор.

Красив русокос мъж изведе под ръка тъмнокоса жена. Лаури, бившият скитащ трубадур, вече херцог на Саладор и съпруг на принцеса Карлайн, придружи красивата си жена до нейния брат. Бяха пристигнали в Крондор преди седмица, за да видят племенниците си, и щяха да се задържат още една.

Херолдът продължаваше да изрежда монотонно знатните особи на Кралството и след тях — почетните гости, сред които бе и посланикът на Кеш. Бей Хазара-хан се появи само с четирима телохранители, зарязал обичайната кешийска помпозност. Посланикът се бе облякъл в носията на пустинниците на Джал-Пур: увита около главата кърпа така, че само очите му оставаха открити, дълъг тъмносин халат с бяла риза отдолу и широки панталони, затъкнати във високите до коленете черни ботуши. Телохранителите бяха облечени в черно от глава до пети.

След това Деласи пристъпи напред и извика:

— Нека поданството се приближи!

Няколкостотин мъже и жени от всякакъв ранг, от най-бедния просяк до най-богатия търговец, се струпаха под парадното стълбище.

Арута изрече ритуалните слова на Представянето.

— Днес е триста и десетият ден от втората година от възцаряването на нашия властелин крал Луам Първи. Днес представяме синовете си.

Деласи удари с жезъла и херолдът възвести високо:

— Техни кралски височества принцове Боррик и Ерланд.

Тълпата избухна в луди овации, когато двамата близнаци на Арута и Анита, родени преди месец, бяха представени за първи път публично. Дойката пристъпи напред и връчи подопечните си на майка им и татко им. Арута пое Боррик, наречен на името на баща му, а Анита — съименника на баща си. Двете бебенца изтърпяха буйната радост на множеството с благородно достойнство, макар че Ерланд малко се поразшава. Тълпата продължи с възторжените възгласи дори след като Арута и Анита върнаха синовете си на грижите на дойката. Арута удостои струпалите се в подножието на стълбите хора с нова усмивка, така рядка за него.

— Синовете ми са здрави и силни, и са родени без недъг. От тях ще израснат добри владетели. Приемате ли ги за синове на кралския дом? — Тълпата завика одобрително. Анита се усмихна. Арута махна на тълпата. — Приемете нашата благодарност, добри хора. До часа на пиршеството ви желая добър ден.

С това церемонията приключи и Джими побърза да застане до Арута, както беше задължен, а Локлир — до Анита. Локлир беше младши скуайър, но толкова често му възлагаха да придружава принцесата, че почти го смятаха за неин личен скуайър. Джими подозираше, че Деласи гледа да държи двамата заедно, за да му бъдат под око. Принцът хвърли разсеяна усмивка на Джими, загледан към жена си и сестра си, пърхащи около двете близначета. Кешийският посланик беше свалил кърпата от лицето си и се усмихваше на гледката. Четиримата му телохранители го следваха неотлъчно.

— Ваше височество — каза кешиецът, — вие сте трижди благословен. Здравите бебета са дар от боговете. Освен това са момчета. И на всичко отгоре — две.

Арута се къпеше в сиянието на жена си, която сякаш излъчваше обич и топлина, загледана в невръстните отрочета в ръцете на грижовната им дойка.

— Благодаря ви, милорд Хазара-хан. За нас е неочаквана чест, че сте тук тази година.

— Времето тази година в Дърбин е отвратително — отвърна разсеяно беят, докато правеше муцунки на малкия Боррик. Изведнъж се усети за положението си и добави малко по-официално: — Освен

това, ваше височество, имаме да обсъдим някои дреболии, свързани с новата ни граница тук на запад.

Арута се засмя.

— С вас, скъпи ми Абдур, дреболиите се превръщат в големи грижи. Никак не горя от желание да ви видя отново срещу себе си на масата за преговори. Все пак ще предам всички предложения, които имате, на Негово величество.

Кешиецът се поклони и отвърна:

— Ще изчакам благоволението на Негово височество.

Арута като че ли чак сега забеляза телохранителите му.

— Не виждам да присъстват синовете ви, нито лорд Дауд-хан.

— Те се заеха с делата, които обикновено чакат надзора ми сред моя народ в Джал-Пур.

— А тези? — кимна Арута към четиримата телохранители. Бяха облечени изцяло в лъскаво черно, чак до ножниците на ятаганите, и макар облеклото им да приличаше на това на пустинниците, се отличаваше от всичко, което Арута бе виждал досега у кешийци.

— Това са измали, ваше височество. Служат ми за лична охрана, нищо повече.

Арута предпочете да премълчи, докато тълпата, струпала се около бебетата, започваше да се разрежда. Измалите бяха прочути като телохранители, най-добрата защита за знатните особи на Велики Кеш, но според мълвата те също така бяха професионално обучени шпиони и в отделни случаи играеха ролята на наемни убийци. Способностите им бяха почти легендарни. Носеше им се славата, че отстъпват едва ли не само на призраците в способността да се появяват и изчезват незабелязано. На принца никак не му харесваше наоколо да се въртят професионални убийци, но Абдур имаше право на лична свита и Арута прецени, че кешийският посланик едва ли би довел в Крондор някой, който може да е опасен за Кралството. Освен себе си, добави принцът наум.

— Ще трябва също да поговорим за последното искане на Квег за свободен достъп в пристанищата на Кралството — каза Хазара-хан.

Арута не можа да скрие изненадата си, след което на лицето му се изписа раздразнение.

— Предполагам някой случаен рибар или моряк ви го е подхвърлил между другото, докато сте слизали на кея?

— Ваше височество, Кеш има свои приятели на много места — отвърна посланикът с коварна усмивка.

— Какво пък, едва ли има смисъл да обсъждаме имперския разузнавателен корпус на Кеш, след като и двамата добре знаем... — Хазара-хан се включи и двамата довършиха хорово: — Че такъв не съществува.

Абдур Рахман Мемо Хазара-хан се поклони и рече:

— С милостивото позволение на Негово височество?

Арута кимна и кешиецът се сбогува, а принцът се обърна към Джими.

— Виж ти? Дватамата млади мошеници са на служба?

Джими сви рамене да покаже, че идеята не е негова. Арута забеляза, че жена му дава указания на дойката да прибере близначетата в покоите им.

— Явно сте направили нещо, за да си навлечете яда на Деласи. Но все пак не можем да ви оставим да изтървете забавлението. Доколкото разбрах, този следобед предстои много интересна игра с буре и топка — или както се нарича напоследък — буребол.

Джими се направи на ударен, но лицето на Локлир светна.

— И аз така разбрах — отвърна равнодушно Джими. Свитата на принца започна да се прибира и Арута махна с ръка на момчетата да го последват.

— Ами тогава май ще трябва да прескочим и да погледаме как върви, а?

Джими намигна на Локлир, а Арута каза:

— А освен това, ако вие двамата загубите този облог, докато ви се изредят всичките скуайъри, кожата ви изобщо няма да стават за щавене.

Джими си замълча, а после, след като минаха по широкия коридор и влязоха в приемната за благородниците преди простолудието да бъде допуснато за пиршеството в двора, прошепна на Локлир:

— Този човек има дразнещия навик да знае всичко, което става.

Празненството бе в разгара си, благородниците и хората от простолудието се бяха смесили. Дългите маси се огъваха под тежестта

на блюдата и бокалите — за мнозина от присъстващите това щеше да си остане най-богатото ядене тази година. Макар всякакви формалности да бяха изоставени, простите хорица се държаха почитателно към Арута и свитата му, покланяха се и се обръщаха към тях с официалните им титли. Джими и Локлир се мотаеха около масите, да не би да потрябват за нещо.

Карлайн и Лаури вървяха ръка за ръка след Арута и Анита. След венчавката си новите херцог и херцогиня на Саладор някак като че ли се бяха поукротили след всеизвестната им буйна връзка в кралския двор. Анита се извърна към Карлайн и каза:

— Радвам се, че ще останете за по-дълго. Тук в Крондор дворцовата среда е почти изцяло мъжка. А сега и с двете момчета...

— Ще стане още по-лошо — довърши Карлайн. — Знам какво имаш предвид, нали съм отраснала с баща и двама братя.

Арута погледна Лаури и подхвърли:

— Ще рече, че сме я разглезили безобразно.

Лаури се засмя, но предпочете да не се обажда, щом сините очи на жена му се присвиха. Анита заяви:

— Следващият път ще е момиче.

— За да я разглезят безобразно — каза Лаури.

— А вие кога ще си имате деца? — попита Анита.

— Арута няма ейл за себе си и за Лаури. — Един слуга притича да поднесе чаши вино за дамите. Карлайн отвърна на Анита:

— Ще си имаме, когато си имаме. Повярвай, не че не се опитваме.

Анита прикри смеха си в шепата, а Арута и Лаури се спогледаха стъписано. Карлайн ги изгледа един по един и каза:

— Само не ми казвайте, че се изчервявате. — И подхвърли на Анита: — Мъже!

— В последното си писмо Луам ни извести, че кралица Магда по всяка вероятност носи дете. Надявам се да го разберем със сигурност, когато получим следващата поща.

— Бедничкият Луам — каза Карлайн. — Винаги е имал такъв богат избор, а да склучи накрая политически брак. Все пак тя е сваятна жена, макар да е малко скучна, и той, изглежда, е щастлив.

— Кралицата не е скучна — намеси се Арута. — Просто в сравнение с теб цяла флота квегански пирати ще е пълна скука. —

Лаури не каза нищо, но сините му очи не скриха, че споделя мнението на принца. — Дано само да имат син.

Анита се усмихна.

— Арута няма търпение някой друг да стане принц на Крондор.

Карлайн изгледа брат си с разбиране.

— Само не си въобразявай, че ще се измъкнеш от държавните дела. След смъртта на Калдрик Луам ще разчита тук на теб и Мартин повече от всякога. — Калдрик Риланонски бе починал наскоро след брака на краля с принцеса Магда Ролдемска, оставяйки свободна длъжността херцог на Риланон, кралски канцлер и пръв съветник на Негово величество.

Арута сви рамене и опита от храната в блюдото си.

— Мисля, че списъкът от кандидати за поста на Калдрик ще е дълъг.

— Точно това е проблемът — вметна Лаури. — Твърде много благородници се стремят към изгода за сметка на съседите си. На изток напоследък имахме три доста сериозни стълкновения между бароните. Не се наложи Луам чак да изпраца войски, но поизнервиха всички източно от Малаково средище. Затова Батира все още е без херцог. Херцогството е твърде могъщо, за да го връчи Луам ей така на когото му падне. Внимавай някой ден да не разбереш, че са те назначили херцог на Батира, ако Магда роди момче.

— Достатъчно — каза Карлайн. — Днес е празник. Тази вечер не искам повече да слушам за политика.

Анита хвана Арута под ръка.

— Хайде. Имаме си хубаво ядене, хората се веселят, бебчетата спят блажено. И освен това — добави тя със смях — от утре ще започнат грижите как да платим този празник и празника на Банапис другия месец. Днес да се порадваме на това, което имаме.

Джими успя да се промъкне до принца и каза:

— Ваше височество дали ще прояви интерес към състезанието? — Двамата с Локлир се спогледаха угрижено, защото времето за началото на играта вече бе изтекло.

Анита изгледа въпросително мъжа си и Арута поясни:

— Обещах на Джими да прескочим да погледаме играта на буребол, която е уредил за днес.

— Може да се окаже по-интересно от жонгльорите и артистите — подхвърли Лаури.

— Само защото повечето ти живот е минал сред жонгльори и артисти — каза Карлайн. — Аз като бях момиче, номерът беше да седиш и да гледаш как момчетата се пребиват до смърт в играта с топката и буретата всеки шестък, като се правиш, че уж не ги гледаш. Лично аз ще предпочета артистите и жонгльорите.

— Защо не отидете двамата с момчетата? — каза Анита. — Нали днес не сме официални. Ще дойдем при вас по-късно в празничната зала за вечерната забава.

Лаури и Арута се съгласиха и тръгнаха след момчетата сред гъстата тълпа. Излязоха от централния двор на палата и минаха през няколко коридора, свързващи централния комплекс с външните пристройки. Зад палата, недалече от конюшните, се простираше голям строеви плац, на който се упражняваха дворцовите гвардейци. Около него се беше струпала голяма тълпа, която викаше енергично. Четиримата си запробиваха път към първия ред на блъскащите се зрители. Неколцина се обърнаха да се скарат на бутащите се напред, но като видяха принца, си замълчаха.

Направиха им място зад скуайърите, които не играеха. Арута махна на Гардан, който гледаше от другата страна с рота свободни от дежурство войници. Лаури погледа малко играта и каза:

— Това е доста по-организирано, отколкото го помня.

— Работа на Деласи — каза Арута. — Той написа правила за играта, след като ми се оплака колко много момчета остават пребити след един мач и после нищо не могат да свършат. — После посочи. — Виждаш ли го онзи с пясъчния часовник? Той отмерва времето на състезанието. Играта трае два часа. Във всеки момент трябва да има не повече от дузина момчета от всяка страна и трябва да играят между тебеширените черти на плаца. Джими, какви бяха другите правила?

Джими тъкмо си сваляше колана с камата.

— Не се пипа с ръце, както винаги. Когато едната страна вкара връща се зад средната черта и другата страна рита топката. Не е разрешено хапането, дърпането на противника и използването на оръжие.

— Без оръжие? — възкликна Лаури. — Че какво й е интересното тогава?

Локлир междувременно беше свалил куртката и колана си и потупа скуайъра пред себе си по рамото.

— Какъв е резултатът?

Скуайърът изобщо не отклони очи от играта. Едно конярче подкара топката пред себе си, един от другия отбор го спъна, но чиракът на пекаря я прихвана, изрита я ловко и я вкара в едно от двете бурета, поставени в двата края на игрището. Скуайърът изохка.

— С това стават четири на два за тях! А ни остават само петнадесет минути.

Джими и Локлир погледнаха Арута и той им кимна. Момчетата изтичаха на игрището и замениха двама омърляни и окървавени скуайъри.

Джими взе топката от единия от двамата съдии — друго нововъведение на Деласи — и я изрита към средната линия. Заелият там позиция Локлир му я върна с бърз пас, за изненада на налетелите към него чираци. Джими профуча с мълниеносна бързина покрай тях, отбягвайки лакътя, насочен към главата му и изрита топката към бурето. Топката се удари в ръба и отскочи, но Локлир се измъкна от стъписаната отбрана, ритна я и я вкара. Скуайърите и много от дребните благородници заподскачаха и завикаха. Чираците вече водеха само с една точка.

Последва малка свада и единият съдия бързо се намеси. Щетите от двете страни се оказаха незначителни и играта се поднови. Чираците поведоха топката. Локлир и Джими се изтеглиха назад. Един от по-едрите скуайъри силно изрита момчето от кухнята и го събори пред водещия топката, Джими я подхвана и бързо я подаде, на Локлир. Той я пое ловко и я подаде на друг скуайър, които моментално я върна назад, докато няколко чираци тичаха към него. Едрото конярче се втурна към Локлир, навело глава като биче и го отнесе заедно с топката извън очертанятия на игрището. Играта веднага прекъсна и съдиите разделиха противниците и помогнаха на Локлир да се изправи. Момчето беше толкова зашеметено, че не можа да продължи, и го замести друг скуайър. След като двамата излязоха от игрището, съдията взе топката и я хвърли в средата.

Двата отбора се втурнаха да я завладеят сред вихрушка от лакти, колене и юмруци.

— Ето така трябва да се играе буребол — отбеляза Лаури. Изведнъж едно от конярчетата се измъкна от мелето. Между него и бурето на скуайърите нямаше никого. Джими се понесе след него и като видя, че няма надежда да му отнеме топката, се хвърли към момчето, повтаряйки техниката, приложена срещу Локлир. Съдията отново взе топката, хвърли я в средата и избухна нова свада.

Един от скуайърите, Пол, улови топката и я поведе към страната на чираците с неочаквана ловкост. Двама по-едри чираци на хлебаря го пресрещнаха, но той успя да я подаде преди да го свалят на земята. Топката се удари в скуайър Фридрик, който я подаде на Джими. Джими очакваше чираците пак да връхлетят срещу него, но за негова изненада те се върнаха назад. Беше нова тактика от тяхна страна, приложена заради бързите пасове и атаки, въведени от Джими и Локлир.

Скуайърите покрай страничната линия завикаха окуражително. Един изрева:

— Давай! Остават само няколко минути!

Джими махна на скуайър Фридрик, зави наляво и му пусна топката. Фридрик се върна към средната линия. Джими сви надясно, пое добре насочения пас на Фридрик и изрита топката в бурето.

Тълпата зарева одобрително — този мач добавяше нещо ново в буребола: тактика и ловкост. Въвеждаше елемент на точност в играта, смятана поначало за доста груба.

На игрището се развихри нова битка. Съдиите се затичаха да я прекратят, но чираците упорито не желаеха да прекратят свадата. Локлир, чиято глава беше престанала да кънти, каза на Лаури и Арута:

— Опитват се да задържат играта, докато изтече времето. Знаят, че ще спечелим, ако отново хванем топката.

Най-после редът се възстанови. Локлир прецени, че вече му няма нищо и може да се върне на игрището, и замести едно пострадало от боя момче. Джими махна на скуайърите да се изтеглят и прошепна указанията си на Локлир, докато чираците бавно повеждаха топката. Опитаха се да повторят пасовете между Джими, Фридрик и Локлир, но без успех. На два пъти за малко да я изкарат извън очертанятия, докато оправят грешните си пасове. След което Джими и Локлир нападناха. Локлир направи лъжливо движение към водещия топката чирак и после се затича към бурето. Джими се шмугна зад него, използвайки

стената на съотборниците си, улови с крак лошо подадената топка и я изрита към Локлир. Той ловко я пое и се понесе към бурето. Един от защитниците се опита да го пресрещне, но не можа да се справи с ловкия скуайър, измъкна нещо изпод ризата си и го хвърли по Локлир.

Пред очите на слисаните зрители момчето падна по очи и топката излезе от очертанятията на игрището. Джими затича към приятеля си, после подгони момчето, което се опитваше да вкара топката в игрището. Без да го интересува повече играта, Джими замахна, удари чирака с юмрук в лицето и го събори по гръб. Боят отново се разгоря, но този път се намесиха и чираците и скуайърите в резервата.

Арута се извърна към Лаури и каза:

— Почва да става неприятно. Дали да не направя нещо?

Лаури се загледа в набиращата скорост битка.

— Ако искаш да ти остане някой читав скуайър за дежурство утре...

Арута даде знак на Гардан, който махна на войниците си да влязат в игрището. Калените в люти битки мъже бързо възстановиха реда. Арута отиде до Джими, който бе положил в скута си главата на Локлир.

— Кучият син го удари по главата с подкова! В несвяст е.

Арута огледа падналото момче и нареди на Гардан:

— Отнесете го в стаята му и лекарят да се погрижи за него. — Обърна се към мерача на времето. — Играта свърши. — Джими отвори уста да възрази, но бързо премисли.

Мъжът с пясъчния часовник извика:

— Резултатът е четири на четири. Победители няма.

Джими въздъхна.

— Поне няма губещи. — Двама от стражите вдигнаха Локлир и го понесоха. Арута каза на Лаури:

— Все пак играта е доста груба.

Бившият трубадур въздъхна.

— Деласи трябва да вкара още няколко правила, докато не са почнали да си чупят главите наред.

Джими се върна при тях да си вземе куртката и колана. Тълпата вече се разпръсваше.

— Скоро трябва да повторим мача — каза момчето.

— Интересно ще е — каза Арута. — Сега, като знаят вече номерата ви с подаванията, ще са подготвени.

— Ами просто ще трябва да им измислим нещо друго.

— В такъв случай си струва да го поотложите малко. След седмица-две, да речем. — Принцът сложи ръка на рамото на момчето. — Май ще трябва да прегледам тези правила на Деласи. Лаури е прав. Щом ще са млатите по игрището, не бива да ви оставяме да се замервате и с жезла.

Джими сякаш загуби интерес към играта. Нещо сред тълпата привлече вниманието му.

— Виждате ли ей онзи там? Мъжът в синята туника и сивата шапка?

Принцът се обърна накъдето му сочеха.

— Не.

— Скри се, щом погледнахте. Но го познавам. Може ли да поогледам?

Нещо в гласа му подсказа на Арута, че не си търси нов повод да се измъкне от задълженията си.

— Иди, но не се бави много. Двамата с Лаури се връщаме в голямата зала.

Джими се затича. Спря се на мястото, където беше видял мъжа, огледа се и зърна познатата фигура, застанала до едно тясно стълбище, водещо към страничния вход. Мъжът се беше облегал на стената, държеше пълна с ядене чиния и се хранеше. Когато Джими приближи, само го изгледа.

— А, ето те и тебе, Ръчицо.

— Вече не, Бързако Алвърни, вече съм скуайър Джеймс Крондорски.

Старият крадец се изкиска.

— И Бързака не е вече Бързак. Макар че на млади години си ме биваше. — После сниши глас, за да не го чуе някой, и продължи: — Моят господар изпраща вест на твоя. — Джими веднага схвана, че става дума за нещо сериозно, тъй като Алвърни Бързака беше Дневният майстор на Шегаджиите, гилдията на крадците в Крондор. Не беше човек за дребни поръчки, а един от най-високопоставените и доверени помощници на Праведника — тайнствения главатар на

гилдията. — Само устно. Господарят ми казва, че птиците, дето се смяташе, че са напуснали града, са се върнали от север.

Стомахът на Джими се вледени.

— Онези, дето ловуват нощем?

Старият крадец кимна, налага голямо парче баница, притвори очи и изсумтя доволно. После изгледа Джими с присвити очи и заговори:

— Жалко, че ни напусна, Ръчицо. Имаше заложиби. Много щеше да израстеш при Шегаджиите, стига да не ти клъцнеха гърлото. Но това е изтекла вода, както казват. Сега по същество. Младия Тибърн Риймс го намериха удавен в залива. Има едни местенца, където контрабандистите си прекарват стоката. Едно от тях е миризливо и не е толкоз важно за Шегаджиите, затова сме го зарязали. Тия птици, изглежда, се крият там. Е, това е всичко. — Без повече приказки, Алвърни Бързака, Дневният майстор на Шегаджиите и бивш крадец, се шмугна в тълпата и се изгуби.

Джими не се поколеба. Изтича натам, където бе оставил Арута, и след като не го намери, закрачи към голямата зала. Множеството пред палата и в коридорите му пречеше да бърза. Стотиците непознати лица наоколо изведнъж го накараха да изпита безпокойство. През месеците, откакто Арута се бе върнал от Морелайн със сребротръна и бяха изцерили поразената със смъртоносна отрова Анита, спокойното дворцово ежедневие беше приспало бдителността им. Сега на момчето изведнъж започна да му се привижда кама на убиец във всяка ръка, отрова във всяка чаша вино и стрелец с лък, стаен във всяка сянка. И той се забърза, пробивайки си с лакти път през тълпата.

Джими се запровира през гъмжилото благородници и други помалко изтъкнати гости. Улисаната в разговор група, до която се мъчеше да се добере, се намираще чак в другия край, до тронния подиум. Лаури и Карлайн разговаряха с посланика на Кеш, а Арута се изкачваше по стъпалата към трона. В средата на залата се премятаха няколко акробати и Джими се принуди да заобиколи разчистеното за представлението пространство, обкръжено от няколко дузини въодушевени зяпачи. Докато се придвижваше през гъстата навалица, юношата мятеше угрижени погледи към големите сводести прозорци и

тъмните сенки зад тях му навяваха лош спомен. Ядоса се най-вече на себе си. Той повече от всеки друг не биваше да забравя заплахата, която можеше да се таи по такива места.

Профуча покрай Лаури и се добра до Арута, който тъкмо седнаше. Анита я нямаше. Джими погледна празния ѝ трон и кимна питащо с глава, а Арута каза:

— Отиде да види бебетата. Защо?

Джими се наведе до ухото му.

— Бившият ми господар изпраща вест. Козодоите са се върнали в Крондор.

Лицето на Арута помръкна.

— Това предположение ли е, или е сигурно?

— Първо, Праведника нямаше да прати този, когото е пратил, ако не смята, че въпросът е критичен и че трябва да се реши бързо. Второ, има един... имаше един млад комарджия на име Тибърн Риймс, който често се навърташе из града. Радваше се на особено благоволение от страна на Шегаджиите. Позволяваха му неща, които обикновено не са разрешени на хора извън гилдията. Сега разбирам защо. Бил е личен агент на бившия ми господар. Сега Риймс е мъртъв. Предполагам, че Праведника се е обезпокоил, че Козодоите може да са се върнали, и е изпратил Риймс да открие бърлогата им. Отново са се скрили някъде из града. Къде — Праведника не знае, но подозира, че е някъде край стария „зайчарник“ на контрабандистите.

Докато говореше на принца, Джими продължаваше да оглежда залата. Когато извърна очи към Арута, думите секнаха в гърлото му. Лицето на принца се беше сгърчило в едва сдържан гняв. Неколцина от гостите го зяпнаха и Арута прошепна хрипливо:

— Значи пак се започва?

— Така изглежда.

Арута се изправи.

— Няма да ставам затворник в собствения си палат със стражи на всеки прозорец.

Погледът на Джими пробяга през залата покрай херцогиня Карлайн, омайваща с чара си посланика на Кеш.

— Много добре, но днес палатът гъмжи от непознати. Здравият разум диктува да се приберете рано в покоите си, защото ако изобщо има златна възможност някой да се доближи до вас, то тя е точно сега.

— Погледът му обхождаше гостите човек по човек да улови някакъв признак за опасност. — Ако в Крондор има Козодои, то те са в тази зала или идват насам. Възможно е да се натъкнете на тях, щом тръгнете оттук към покоите си.

Изведнъж очите на Арута се разшириха.

— Покоите ми! Анита и бебетата!

Принцът скочи от трона и тръгна към изхода, без да обръща внимание на стреснатите погледи. Джими забърза по петите му. Карлайн и Лаури забелязаха, че става нещо нередно, и ги последваха.

След няколко мига цяла дузина се изниза след принца, забързан по коридора. Гардан също бе забелязал внезапното напускане и настигна Джими.

— Какво става?

— Козодоите — отвърна Джими.

Рицар-маршалът на Крондор нямаше нужда от повече обяснения. Сграбчи за ръкава първия страж, когото срещна, и махна с ръка на още един да ги последва. На първия каза:

— Тичай за капитан Валдис и му кажи да дойде при мен.

— Къде ще бъдете, ваша милост? — попита войникът.

— Кажи му да ни намери.

Пътьом Гардан събра една дузина гвардейци. Когато стигна до вратата на покоите си, Арута се поколеба за миг, сякаш се боеше да я отвори.

После я дръпна рязко и завари вътре Анита, седнала до люлчиците със спящите бебета. Тя вдигна очи и на лицето ѝ веднага се изписа тревога. Пристъпи към съпруга си и промълви:

— Какво става?

Арута махна на Карлайн и останалите да изчакат отвън и притвори вратата.

— Засега все още нищо. Искам да вземеш бебетата и да погостуваш при майка си.

— Тя само ще се зарадва — отвърна Анита, но гласът ѝ издаде, че е разбрала какво се крие зад думите му. — Болестта ѝ е минала, но още е твърде изтощена, за да пътува. Опасно е за нея. — Очите ѝ се приковаха в лицето му. — А и в малкото имение там ще сме по-добре защитени, отколкото тук.

Арута не мислеше да крие нищо от нея.

— Да. Козодоите отново ни тревожат.

Анита пристъпи до съпруга си и опря глава на гърдите му. Предишният опит за покушение едва не ѝ бе отнел живота.

— Не се боя за себе си, но бебенцата...

— Заминаваш още утре.

— Ще се приготвя.

Арута я целуна и тръгна към вратата.

— Ще се върна скоро. Джими ме съветва да стоя в покоите, докато гостите не се разотидат. Добър съвет, но трябва да поостана още малко пред очите на обществото. Козодоите си въобразяват, че не знаем за завръщането им. Няма смисъл засега да ги караме да си помислят друго.

Въпреки безпокойството си Анита намери сили да се пошегува.

— Джими още ли държи да стане пръв съветник на принца?

Арута се усмихна.

— Почти от година не е споменавал за назначаването си за херцог на Крондор. Макар понякога да си мисля, че ще е по-подходящ за поста от всеки друг кандидат.

Отвори вратата и видя чакащите зад прага Гардан, Джими, Лаури и Карлайн. Другите бяха отведени по-надалече от кралската стража. До Гардан чакаше и капитан Валдис и Арута се обърна към него:

— Капитане, искам пълна рота пиконосци, готови да тръгнат утре заран. Принцесата с бебетата ще замине за имението на принцесата-майка. Пазете ги добре.

Капитан Валдис отдаде чест и тръгна да се разпорежи. Арута рече на Гардан:

— Започваш да поставяш постове из целия палат и около него. Да се проучат всички скрити места. Ако някой вземе да пита, кажи, че на Нейно височество ѝ е прилошало и съм се задържал малко при нея. Скоро ще се върна на пиршеството. — Гардан кимна и напусна, а Арута каза на Джими: — Имам една задача за теб.

— Тръгвам веднага — отвърна Джими.

— Какво според теб ще ти възложи?

— Да отида при кейовете — каза с мрачна усмивка момчето. Арута кимна, за пореден път възхитен и изненадан от схватливостта на хлапака.

— Да. Ако се наложи, търси цяла нощ. Но намери колкото се може по-скоро Тревър Хъл и го доведи тук.

ГЛАВА 2

РАЗКРИТИЕ

Джими огледа помещението.

Гостилницата „При рака цигулар“ беше предпочитано свърталище за мнозина, които търсеха сигурен пристан от любопитни очи и досадни въпроси. Сега, в края на деня гостилницата се беше запълнила с тукашни хора и Джими веднага се превърна в обект на внимание, тъй като дрехите го издаваха, че не е за това място. Малцина местни го познаваха по външност — след Бедняшкия квартал вторият му дом преди време бяха кейовете, — но доста от гостите в пивницата решиха, че е някое богаташко момче, излязло да погуляе вечерта и че ако го поразтърсиш, от него все ще падне някоя жълтица.

Един от тях, моряк, ако се съдеше по вида му, здраво подпийнал и настроен войнствено, прегради пътя му между масите.

— Я чакай малко. К'во ще кажеш, не е ли редно такъв фин млад господинчо като тебе да похарчи някоя и друга пара, да почерпи за здравето на малките принцчета, а? — Ръката на досадника се отпусна на дръжката на камата, затъкната в колана му.

Джими ловко отстъпи встрани и отвърна:

— Едва ли.

Мъжът посегна към рамото му и се опита да го задържи. Джими се извъртя плавно и върхът на камата му се притисна в гърлото на натрапника.

— Казах, нямам излишни пари.

Мъжът се дръпна, а неколцина зяпачи наоколо се разсмяха, но други обградиха скуайъра и Джими осъзна, че е направил грешка. Не му беше останало време да се преоблече по-подходящо за тукашната среда, но можеше да си спести неприятностите, лишавайки се от полупразната си кесия. А сега свадата беше започнала и нямаше как да я предотврати. Преди малко на риск беше изложена някаква си кесия, а сега — животът му.

Джими отстъпи, за да защити поне гърба си със стената. Лицето му се беше стегнало, но не показваше и намек за страх, и обкръжилите го изведнъж разбраха, че са му добре познати порядките в пристанищния квартал. После момъкът тихо каза:

— Търся Тревър Хъл.

Мъжете моментално спряха да пристъпват към него и един от тях му кимна към задната врата. Джими се забърза към нея и дръпна дрипавата завеса.

В опушената задна стая няколко души играеха комар. Ако можеше да се съди по купчините жетони на масата, мизата беше голяма. Играта се наричаше лин-лан, доста популярна в южните части на Кралството и в северен Кеш. По средата бе подреден пъстър пасианс и играчите поред наддаваха и обръщаха картите. Сред комарджиите седяха двама мъже, единият с белег от челото до брадичката, минаващ през млечнобялото му дясно око, а другият — плешив и с пъпчиво лице.

Аарон Готвача, плешивият пръв помощник на митническия катер „Кралски гарван“, вдигна очи към забързания към масата Джими и сбута с лакът мъжа с белега, който изгледа с отвращение картите си и ги хвърли на масата. Като видя Джими, мъжът с бялото око отначало се усмихна, но щом забеляза изражението на момчето, усмивката му угасна. Джими заговори високо, за да надвика шума в стаята.

— Старият ти приятел Артур те вика.

Тревър Хъл, някогашен пират и контрабандист, веднага съобрази за кого става дума. Артур беше името, използвано от Арута, когато контрабандистите на Хъл с общите усилия на Шегаджиите бяха помогнали на Арута и Анита да се измъкнат от Крондор, докато тайната полиция на Ги дьо Батира претърсваше града, за да ги залови. След Войната на разлома Арута бе опростил старите грехове на Хъл и екипажа му и ги бе зачислил в Кралските митнически служби.

Хъл и Готвача скочиха и зарязаха игралната маса. Един от играчите, солиден на вид търговец, с лула в устата избоботи:

— Къде тръгнахте? Ръката не е изиграна още.

Хъл, с развяната като ореол около лицето му рехава сива коса, изрева:

— Ръката е моя! По дяволите, имах да изиграя само тройка сини и две карета. — Пресегна се към масата и обърна всичките си карти.

Мъжете около масата започнаха да ругаят и да хвърлят картите един по един. Според правилата щом един разкриеше картите си, играта прекъсваше. Единственият честен изход беше да оставят залозите и да изиграят нова ръка — пренеприятна перспектива за играчите с добри карти. В гостилницата, докато бързаха към изхода, Джими подхвърли:

— Голям мошеник си, Хъл.

Старият комарджия — сега митнически служител — се изсмя.

— Онзи дебел глупак водеше и щеше да ми прибере жълтиците. Не ми е до тях, исках само да му секна ветреца в платната.

Излязоха от хана и забързаха по улиците покрай развеселените тълпи. Привечерните сенки се удължаваха и празненството набираше скорост.

Застанал прав, Арута оглеждаше съсредоточено картите, разпънати на масата. Бяха от архивите, осигурени от дворцовия архитект, и предлагаша подробно описание на улиците на Крондор. Друга карта на подземната канализация вече бяха използвали при последния си набег срещу Козодоите. През последните десетина минути Тревър Хъл ги беше проучил подробно. Хъл беше оглавявал най-преуспяващата банда контрабандисти в Крондор, преди да приеме службата при Арута, а системата от канали и задни улички бе основното средство за вкарването на нелегалната стока в града.

Хъл размени няколко думи с Готвача и погали замислено брадичката си. После посочи с пръст едно петно на картата, където десетина канала се свързваха в гъсто заплетен лабиринт.

— Ако Козодоите се криеха в каналите, Праведника щеше да ги засече. Възможно е само да ги използват за влизане и излизане от... — пръстът му посочи друго петно на картата — тук. — Пръстът му обходи част от пристанищния район, приличаща на полумесец около залива. Преди тази извивка кейовете свършваха и започваше кварталът с пристанищните складове, но също така до брега се беше прилепила една част от Бедняшкия квартал, като парче баница, врязано между по-богатите търговски райони от двете страни.

— Рибарското село — промълви Джими.

— Рибарското село? — повтори учудено Арута.

— Най-бедната част на Бедняшкия квартал — уточни Готвача. Хъл кимна.

— Наричат го Рибарското село, Градчето на гмуркачите, Пристанищната махала и с още няколко имена. Преди много време е било рибарско селце. Когато градът се разраснал на север покрай залива, го обкръжили търговски и занаятчийски квартали, но все още са останали няколко рибарски фамилии. Главно събирачи на миди и раци из залива, или ловци на бисери покрай брега северно от града. Близо е до кожарските работилници и бояджийниците, така че много вони и който може да си позволи нещо по-добро, отбягва да живее там.

— Според Алвърни се крият в някакво миризливо място — намеси се Джими. — Така че и според него трябва да е Рибарското село. — Момчето огледа картата и поклати глава. — Ако сегашната им бърлога е в Рибарското село, трудно ще ги намерим. Дори Шегаджиите нямат в Рибарското село такъв контрол, какъвто в останалата част на Рибарския квартал и пристанищния район. Там е пълно с места, в които лесно можеш да се изгубиш.

Хъл се съгласи.

— Ние преди време често влизахме и излизахме недалече от ей тука, да изнесем товар в пристанището от мазето на някой търговец. — Арута погледна на картата и кимна. Пристанът му беше познат. — Използвахме и други места, според това къде се криеше стоката. — Вдигна очи към принца. — Първият ви проблем са каналите. Има поне десетина големи канала, водещи от залива към Рибарското село. Ще трябва да ги блокирате всички. Единият е толкова голям, че ще трябва да го запушите с цял катер и екипаж.

— Проблемът е, че не знаем къде точно в Рибарското село са се скрили — намеси се Готвача.

— Ако изобщо са там — отвърна Арута.

— Съмнявам се, че Праведника щеше да го спомене, ако Шегаджиите нямат сериозно основание да смятат, че са там някъде.

Хъл кимна съгласен.

— Така е. И аз не бих могъл да измисля друго място, където да са се скрили. Праведника трябва да им е засякъл гнезденцето още щом някой Шегаджия е зърнал някоя от птичките. Вярно, че крадците доста често използват каналите, за да шетат насам-натам, но има места, които и те избягват. А Рибарското село — най-вече. Старите рибарски

семејства са независими и корави, държат се почти като клан. Ако някой е отседнал в една от старите съборетини из махалата им край кейовете и държи да не се разчува... Дори Шегаджиите получават само мълчание от рибарите, когато почнат да задават въпроси. Ако Козодоите са прониквали там бавно, никой освен местните няма да го е усетил. — Хъл поклати глава. — А и тази част от картата е съвсем безполезна. Половината постройките, посочени тук, са изгорели отдавна. Бараки и колиби никнат там като гъби, най-безразборно. Пълна бъркотия е. — Старият контрабандист вдигна очи към принца. — Едно от многото имена на това място е „Лабиринта“.

— Тревър е прав — кимна Джими. — Стъпвал съм в Рибарското село сигурно повече пъти от всеки друг Шегаджия, но и то е малко. Там просто няма какво да се краде. Но за едно нещо бъркаш, Тревър. Най-големият проблем не е запушването на пътищата за измъкване. Най-големият проблем е да се намери бърлогата им. В тази част на града все пак живеят и много свестни хора, не можеш просто ей така да влезеш и да ги избиеш всички. Трябва да намерим скривалището им. — Хлапакът се замисли. — Според това, което вече знам за Козодоите, ще са си намерили място, което, първо, е годно за отбрана и второ — могат лесно да се измъкнат оттам. Най-вероятно е да са ето тук. — Пръстът му се заби в едно петънце на картата.

— Не е изключено — рече Хъл. — Тази сграда се опира ето в тия две стени, така че ще им се наложи да покриват само два фронта. А под улиците там има цяла мрежа от тунели и всички са тесни и е трудно да се оправиш из тях, освен ако не си бил там. Да, това място е твърде вероятно.

Джими погледна Арута.

— Аз да взема да се преоблека, а?

— Не ми харесва, че трябва да го кажа, но ти наистина като че ли си най-подходящ — въздъхна Арута.

Готвача погледна Хъл и той му кимна.

— Мога да ида с него. — Джими поклати глава.

— Аарон, ти познаваш каналите по-добре от мен, но аз мога да се промъкна през тях, без един плясък да се чуе. Просто не му знаеш цаката. А и няма начин да влезеш в Рибарското село и да не те забележат, дори в шумна нощ като тази. Много по-безопасно ще е и за мен, ако отида сам.

— Защо не изчакаш малко? — каза Арута.

Джими тръсна глава.

— Ако им напипам бърлогата преди да са разбрали, че знаем за тях, ще можем да се оправим с тях, без изобщо да разберат кой ги е ударил. Хората понякога правят глупости, дори професионалните убийци. В празничен ден като този постовеите им едва ли ще очакват, че някой ще започне да си вре носа насам-натам. Целият град се весели и ще е шумно през цялата нощ. В такъв момент някакви си странни звуци едва ли ще вдигнат по тревога хората им из каналите под сградата. А ако се наложи да понадникна тук-там над земята, едно непознато хлапе из махалата едва ли ще го забележи някой, особено в такава нощ. Но трябва да тръгна веднага.

— Ти си знаеш най-добре — каза Арута. — Но ако разберат, че някой ги издирва, ще реагират. Само да те мерне някой Козодой, който вече те е виждал, и веднага ще налетят на мен.

Джими забеляза, че принцът се тревожи не толкова за своята сигурност. Напротив, Арута явно гореше от желание открито да се противопостави на враговете си, но просто се безпокоеше за безопасността на другите.

— Това е несъмнено. Но и без друго е много вероятно да ви нападнат точно тази нощ. В двореца е пълно с непознати. — Джими надникна през прозореца към залеза. — Вече е почти седем вечерта. Ако аз се канех да ви убия, щях да изчакам още час-два, най-много три, и да вкарам свой човек точно когато празненството е в разгара си. През портите ще влизат и излизат безброй гости и зяпачи. Всички ще са пийнали, поуморени от дългото празненство и отпуснати. Но не бих изчакал повече от това — стражите ви ще забележат онзи, който дойде тук по-късно. Стига да сте нащрек, ще оцелеете, докато подуша тук-там. Веднага щом разбере нещо, ще се обадя.

Арута даде знак на Джими, че може да тръгва. Тревър Хъл и първият му помощник бързо последваха момчето и принцът остана сам, потънал в тревожни мисли. Отпусна се в креслото, притиснал юмрук до устата си и забил поглед в празното.

Беше излязъл срещу изчадията на Мурмандамус край Черното езеро — Морелайн, — но последният двубой тепърва предстоеше. Арута се прокле заради самодоволството, което си бе позволил през последната година. Веднага щом се върна със сребротръна, ключа към

спасяването на Анита от въздействието на отровата на Козодоите, беше готов отново да тръгне на север. Но събитията в двора, собственият му брак, пътуването до Риланон за венчавката на брат му с кралица Магда, след това погребението на лорд Калдрик, раждането на синовете му — всички тези неща бяха станали едно след друго, без да му остане време да се заеме със заплахата на север. Отвъд големите пространства лежах Северните земи. Там беше седалището на властта на врага му. Там трупаше сили Мурмандамус. И от онова свое седалище далече на север посягаше отново към живота на принца на Крондор, на Господаря на Запада, човека, обречен според пророчеството да го възпре, Губителя на Мрака. Стига да оцелее. И отново Арута се беше оказал принуден да се бори в чертите на своето владение, отново битката се бе пренесла пред вратата му. Принцът удари с юмрук в дланта си и изрече люто проклятие. И се закле, пред себе си и пред боговете, че щом всичко това в Крондор свърши, той, Арута Кондуин, ще пренесе борбата на север — при Мурмандамус.

Тъмнината криеше хиляди съкровища сред милионите купища ненужна смет. Водата из каналите течеше мудно и трупаше на много места гнили парчета греди, кал и градска смет на гъсти зловонни наноси, наричани „тоф“. Тофаджиите, ровещи се из тази смрад, се препитаваха, измъквайки попаднали в каналите ценни вещи. И освен това поддържаха изтичането на сметта, като разбиваха лепкавите наноси боклук и отприщваха каналите. Всичко това почти не интересуваше Джими, освен че един тофаджия стоеше и ровичкаше в сметта само на двадесетина стъпки от него.

Младият скуайър се беше облякъл изцяло в черно, с изключение на старите си, удобни ботуши. Дори си беше свил една черна качулка на палач от камерата за изтезания. Под черното носеше по-просто облекло, с което можеше да се слее с тълпата в Бедняшкия квартал. Тофаджията на няколко пъти погледна право към момчето, но колкото и да заничаше, Джими все едно че изобщо не съществуваше.

Близо от половин час Джими стоеше неподвижно в дълбоките сенки на ъгъла, докато старият тофаджия ровичкаше бавно носещата се миризлива утайка. Джими се надяваше, че мястото на улова не е

нарочно избрано, иначе щеше да стои тук с часове. А още повече се надяваше старецът да не е някой предрешен пост на Козодоите.

Най-сетне човекът благоволи да си тръгне и Джими се отпусна, макар да не помръдна от мястото си, преди онзи да се скрие в страничния проход. След което момчето започна да се прокрадва като призрак по тъмните тунели към недрата на Рибарското село.

Сетивата му бяха изострени до предела. Знаеше как точно трябва да отеква ленивият плясък на водата от влажните каменни стени, как да отличи приглушените шумове от улицата горе и как да улови и най-малкия трепет в почти неподвижния въздух наоколо, най-малката разлика в шума, която би подсказала, че някой се таи из тъмните ниши и дебне да скочи отгоре му.

Смътен трепет във въздуха... и Джими замръзна. Нещо се бе променило и момчето мигновено се прилепи в тухления зид, а край него лъхна свеж въздух. Малко пред него се чу тихо изскърцване на кожа от ботуш върху метал и той разбра, че някой слиза по стълба от улицата. Чу се по-силен плясък на вода и Джими се напрегна.

Някой беше слязъл в канала и се движеше точно към него, при това почти толкова безшумно.

Джими се присви още, за да се слее напълно с тъмната сянка в нишата, и по-скоро долови с другите си сетива, отколкото видя в почти непрогледния мрак пристъпващата към него човешка фигура. А след това зад фигурата се появи светлина и Джими успя да види добре приближаващия се мъж. Беше слаб, загърнат в тъмно наметало и с оръжие. Мъжът се извърна и прошепна дрезгаво:

— Покрий този проклет фенер!

Но в краткия миг, докато още имаше светлина, Джими видя едно много познато лице. Мъжът, слязъл в канала, беше Арута... или поне толкова приличаше на него, че можеше да заблуди всеки освен най-близките му приятели.

Джими затаи дъх, тъй като лъжепринцът крачеше едва на няколко стъпки от него. Този, който го следваше, покри фенера и тъмнината отново се възцари в тунела, скривайки и самия Джими. После се чуха стъпките и на втория. Джими се заслуша дали няма да ги последват и други и зачака търпеливо, докато не се увери, че са сами. Бързо, но все така безшумно се измъкна от скривалището си и пристъпи до мястото, откъдето се бяха появили двамата. Оказа се пресечка на три тунела и

щеше да му струва много време, за да прецени по кой точно бяха проникнали в каналите лъжепринцът и спътникът му. Набързо претегли възможностите и прецени, че е по-важно да ги проследи, отколкото да разбере откъде са влезли.

Познаваше тази част от канализацията не по-зле от всяка друга в Крондор, но можеше да ги изгуби, ако изостанеше. Започна да се промъква в тъмницата, ослушвайки се на всяка пресечка за най-слабия звук, издаващ стъпките им.

Забърза се през тъмния лабиринт под града и малко по малко започна да настига двамата. По някое време мярна лъч светлина, като че ли фенерът им леко бе отворен, за да улесни движението им. Джими тръгна натам.

После зави и внезапно раздвижване на въздуха го предупреди. Сниши се, нещо профуча над главата му и някой изпъшка. Момчето мигновено измъкна камата си и затаи дъх. Изходът при един бой на тъмно зависеше преди всичко от това да не се поддадеш на страха. Човек можеше лесно да загине само поради развинтеното си въображение, докато се мъчи да отгатне местоположението на противника си. Звукът, измамното движение, зърнато с крайчеца на окото, подвеждащият усет къде е врагът — всичко това лесно можеше да те доведе до грешен ход, да те издаде и да ти донесе моментална смърт. Двамата невидими противници останаха замръзнали на място.

Джими долови леко шумолене встрани от себе си и веднага разбра, че се е появил плъх — доста голям, ако се съдеше по шума. Животинката бързо заситни по хлъзгавите каменни плочи да избяга от опасността. Момчето понечи да се хвърли в същата посока, но мигновено се отказа. Противникът му обаче замахна към звука и оръжието му издрънча в камъка. Джими чакаше точно този звук, удари с камата и усети как острието прониква дълбоко в мека плът. Мъжът се вкочани, след което изпъшка и цопна във водата. Цялата битка свърши с три удара — от първия, насочен към Джими, до неговия единствен, с който ѝ се сложи край.

Хлапакът издърпа камата и се вслуша. От спътника на нападателя му нямаше и следа и той изруга наум. Беше го оставил да се измъкне и кой знае къде го дебнеше сега. Усети нещо топло до себе си и за малко да си опари ръката от капака на фенера. Отвори го и огледа тялото на нападателя си. Беше непознат, но със сигурност бе някой от Козодоите.

Не можеше да има друго обяснение за появата му в каналите в компанията на двойника на принца. Претърси го набързо и намери абаносовата фигурка на козодой на гърдите му, както и черния пръстен с отровата. Вече нямаше съмнение: Козодоите се бяха върнали в града. Стисна зъби с погнуса, срязва гърдите, изтръгна сърцето му и го хвърли в канала. С Козодоите човек не можеше да знае кога ще им хрумне да се надигнат от смъртта при зова на господаря си, а да се рискува нямаше смисъл.

Джими остави фенера, бутна трупа в мудната вода да се отнесе към морето с всичката друга мръсотия и тръгна обратно към двореца. Забърза се, ругаейки наум за изгубеното време в разправия с трупа. Трябваше да стигне в двореца преди двойника на принца. Зацапа шумно към най-близкия изход, уверен, че лъжепринцът е далече напред. Но щом зави, в главата му отекна тревожен сигнал. Той отскочи встрани, но закъсна с един миг. Успя да избегне удара на сабята, но дръжката го фрасна по главата. Джими се блъсна силно в стената и главата му се удари в зида. Той залитна, плъосна в широкия канал и потъна под плаващите мръсотии. Полузашеметен успя да се извърти и лицето му се показа над мръсната пяна. Ушите му кънтяха, но чу, че някой шляпа с ботуши във водата недалече от него. Осъзна със странно безразличие, че този някой търси него. Но фенерът беше останал на мястото, където бе паднал първият, и мудната вода отнесе момчето в тъмното покрай онзи, който напразно се мъчеше да го намери и да отнеме живота му.

Нечии ръце го разтърсиха и го извлякоха от странния полусън. Струваше му се нелепо, че се е оставил така спокойно да го носи течението в тъмното, след като трябваше да се срещне с принца на Крондор. Но не можеше да си намери новите ботуши, а церемониалмайсторът Деласи нямаше да му позволи да влезе в тронната зала с кърпените стари.

Джими отвори очи и видя грубо старческо лице, надвесено над него. Умът му се проясни, а сбръчканото лице се разполови от беззъба усмивка.

— Тъй, тъй — изкикоти се старецът. — Пак се върна при нас значи. От толкоз години съм виждал какво ли не да плава из каналите.

Ама никогаж не съм си мислил, че ще видя дворцовия палач хвърлен в клоаката. — Старецът продължи да се хили под треперливата светлина на топящата се вощеница.

Отначало Джими не схвана думите му, но после се сети за качулката на палача, която си беше надянал. Старецът сигурно му я беше свалил.

— Кой си ти?

— Толи ми викат, Толи, Ръчицо. Бая зор трябва да си видял, щом си се подредил тъй.

— Откога...?

— Петнайсетина минути. Чух някакво пляскане и рекох да погледна к'во става. Носеше се из говната. Рекох, че си умрял, и си викам, чакай да видим дали има злато. Оня сигурно ще се пръсне, че не те е намерил. — Старецът отново се изкикоти. — Ако те бях оставил да си поплуваш още малко, щеше да те спипа. Но те изтеглих ей в туй тунелче, дет' се скатавам от дъжд на вятър, и не светнах, докато оня не си замина по пътя. Ей туй намерих — рече старецът и му върна кесията.

— Задръж я. Ти ми спаси живота, че и много повече. Къде е най-близкият изход към улицата?

Старецът му помогна да се изправи.

— Ей там ще намериш стълбите към избата на табакчийницата на Тийч, на Миризливата улица. Изоставена е. — Джими кимна. Улицата всъщност беше Пътя за Колингтън, но всички в Бедняшкия квартал я наричаха „Миризливата улица“ заради многобройните табакчийници, кланици и бояджийници на нея.

— Джими — рече Толи, — ти вече си извън гилдията, но се пусна мълвата, че може да се навърташ тъдява, затуй ще ти кажа, че паролата за тази нощ е „чинка“. Не ги знам к'ви бяха тез момчета, дето ти налетяха, но напоследък тук се въртят едни странни типове. Както гледам, работите нещо много са се забързали.

Джими схвана, че бедният тофаджия разчита по-горните в гилдията да се оправят с натрапниците във владенията му.

— Да бе, няколко дни само и ще свърши. Виж, в тая кесия има над трийсет жълтици. Прескочи, моля те, до Алвърни Бързака и му предай, че нещата са точно така, както се предполагаше, и че новият ми

господар ще реагира веднага, сигурен съм. После иди си поживей малко с това злато.

Старецът го изгледа примижал и отново се ухили с беззъбата усмивка.

— Да стоя настрана, викаш? К'во пък, може да се позадържа някъде ден-два, докато ти изпия париците. Стига ли?

— Да, мисля че до два дни тая работа ще свърши — отвърна Джими. Старецът тръгна да му покаже изхода към улицата и Джими добави на себе си: — Все едно как. — Огледа се в сумрака и разбра, че е недалече от мястото, където го бяха нападнали двамата Козодои. Посочи към кръстовището и попита: — Случайно да има тук метална стълба?

— Три здрави. — Старецът му посочи местата на шахтите.

— Още веднъж благодаря, Толи. Сега побързай да намериш Алвърни и да му предадеш каквото ти казах.

Старият тофаджия потъна в мрака на широкия тунел, а Джими започна да оглежда първата стълба. Беше ръждясала и опасна за катерене, както и втората, но третата се оказа наскоро оправена и здраво вклинена в каменния зид на шахтата. Джими бързо се изкачи и огледа капака.

Беше от дърво — тайник в пода на сграда. Момчето прецени набързо местоположението си спрямо табакчийницата на Тийч. Ако чувството му за посока не го лъжеше, трябваше да се намира точно под сградата, за която бе сметнал, че е възможно да е наета за скривалище от убийците. Притисна ухо до капака и се вслуша, но не чу нищо.

После лекичко го натисна нагоре с темето си и надникна през образувалия се тесен процеп. Точно пред носа му се виждаха два ботуша, кръстосани на глезените. Джими замръзна. Краката не помръднаха и той надигна капака още един пръст. Собственикът на ботушите се оказа някакъв гаден тип, който къртеше здраво, стиснал до гърдите си полупразна бутилка. От наситената воня в стаята личеше, че човекът е пил пага — много силна напитка с люти подправки и сладникаво миришещ наркотик, внасян от Кеш. Джими се огледа внимателно. Освен заспалия помещението беше празно, но откъм единствената врата на близката стена се чуваха приглушени гласове.

Джими си пое дълбоко дъх, отмести капака и безшумно се изкатери в стаята, стараейки се да не докосне спящия. Направи само

една крачка към вратата и се ослуша. Гласовете бяха много смътни, но една малка цепнатина между дъските на вратата му позволи да надзърне.

Успя да види само гърба на един мъж и лицето на друг срещу него. По начина на говоренето им си личеше, че вътре има и други, може би около дузина. Нямаше съмнение, това беше явката на Козодоите. И тия тук бяха убийци. Дори да не беше видял абаносовата фигурка на гърдите на убития, мъжете в другата стая нямаха нищо общо с простите хорица от Рибарското село.

Джими съжали, че не може да поогледа по-добре, защото в сградата сигурно имаше поне още пет-шест стаи, но хъркането на спящия го подсети, че времето му изтича бързо. Лъжепринцът скоро щеше да се озове в палата и макар бившият крадец да можеше да изтича по улиците, докато двойникът на Арута трябваше да се промъква през каналите, ясно беше кой ще стигне в палата пръв.

Джими тихо се отдръпна от вратата, спусна се в шахтата и намести капака над главата си. И изведнъж някакъв глас горе извика:

— Матю!

— Какво! — ревна онзи над главата му и сърцето на Джими подскочи.

— Ако пак ми се натръскаш така и заспиш, очичките ще ти изям за вечеря.

Другият отвърна раздразнено:

— Само си затворих очите за минута. И недей да ме плашиш, че ще ти хвърля карантите на гаргите.

Джими чу, че капакът над главата му се отваря, и моментално прилепи гръб до стената. Задържа се така, затаил дъх и увиснал на стълбата само на една ръка и едно стъпало. Разчиташе само на черното си облекло, че ще го скрие в тъмнината, докато очите на онези горе се приспособят. Горе запалиха фенер и Джими извърна лицето си — единствената непокрита с черно част на тялото му — и затаи дъх. Висеше вкочанен във въздуха, не смееше да погледне нагоре и можеше само да си представи какво правят убийците. Точно в този миг сигурно вадеха оръжията си. Сигурно точно в този миг стрелата на някой арбалет се прицелваше в черепа му и след миг щеше да е мъртъв, животецът му щеше да секне внезапно и без полза. Чу скърцането на подметки и тежко дишане над главата си, а после някой каза:

— Е, видя ли? Нищо. А сега ме остави на мира, да не заплуваш долу с другите боклуци.

Джими едва се удържа, стреснат от трясъка на рязко затворилия се капак. Преброи на ум до десет, а след това бързо запълзя надолу по стълбата, измъкна се от шахтата и пое към табакчийницата на Тийч, а оттам — по улиците и към палата.

Вече беше след полунощ, а празненството все още беше в разгара си. Джими се забърза през централния двор и след това по широките коридори, покрай стреснатите лица на хората наоколо. Приличаше им на призрак в тези черни одежди — съвсем необичайна гледка на пъстрия празничен фон. Освен това беше пребит, с огромна цицина на челото, и вонеше от мръсотията в каналите. На два пъти попита стражите къде може да намери принца и му отговориха, че е тръгнал към покоите си.

Мина покрай улисаните в разговор Гардан и наемника Роалд и двамата го изгледаха слисани. Рицар-маршалът на Крондор изглеждаше уморен от дългия и напрегнат ден, докато приятелят на Лаури от детските години беше полупиян. Откакто се бяха върнали от Морелайн, Роалд беше останал гост в двореца, макар да продължаваше да отказва на Арута предложения му офицерски пост в гвардията.

— По-добре елате с мен — подхвърли момчето и двамата го последваха на часа. — Няма да повярвате какво са ни нагласили ония този път — каза Джими. Нямахше нужда да уточнява кои са „ония“. Гардан току-що бе уведолил Роалд за предупреждението на Праведника. А и двамата вече се бяха сражавали редом с Арута срещу Козодоите.

Завариха Арута тъкмо да отваря вратата на покоите си. Принцът се спря да ги изчака и на лицето му се изписа искрено любопитство.

— Ваше височество, Джими е разкрил нещо — каза му Гардан. Арута ги изгледа с раздражение и отвърна:

— Хайде. Трябва бързо да реша един въпрос, така че бъдете кратки.

Принцът отвори вратата и ги въведе в предверието към заседателната зала. Посегна към вратата, но тя се отвори сама.

Черните очи на Роалд се ококориха. Пред тях на прага стоеше друг Арута. Принцът зад вратата ги погледна озадачено и промълви:

— Какво...

Двамата принцове моментално извадиха сабите си близнаци от ножниците. Роалд и Гардан се поколебаха — това, което виждаха очите им, просто не можеше да бъде. Джими се загледа втренчено в двамата принцове. „Вторият“ Арута, който се бе появил отвътре отскочи назад в заседателната зала, за да си осигури място. Гардан изрева на стражите и само след миг на вика му откъм вратата се отзоваха половин дузина гвардейци.

Джими се загледа съсредоточено. Приликата между двамата беше поразителна. Познаваше Арута може би по-добре от всеки друг, но когато двамата мъже се вчепкаха в свиреп двубой, не можеше по нищо да различи истинския от двойника. Двойникът дори се сражаваше със същото умение като принца.

— Хванете и двамата — викна Гардан.

— Чакайте! — извика Джими. — Ако хванете първо, когото не трябва, измамникът може да го убие. — Гардан моментално отмени заповедта.

Двамата противници нападаха и отбиваха с мълниеносни движения. Лицата и на двамата се бяха изопнали в еднакво мрачна решимост. А след това Джими скочи, без колебание се хвърли към единия, замахна с камата и го събори по гръб. Стражите нахлуха в залата и хванаха другия, както бе заповядал Гардан. Рицар-маршалът не разбра какво е намислил Джими, но не можеше да рискува. Трябваше да се задържат и двамата, настрана един от друг, докато нещата се изяснят.

Джими се затъркаля на пода, вкопчен в жертвата си. Принцът го халоса по главата и го отблъсна от себе си. После почна да се надига, но върхът на меча на Роалд, опрян в гърлото му, го спря. Мъжът изрева:

— Това момче се е побъркало! Стражи! Задръжте го!

След това се хвана за хълбока и след миг дръпна ръката си и я погледна. Беше плувнала в кръв. Пребледня и изглеждаше готов да припадне. Другият Арута стоеше спокойно, без да се дърпа от държащите го стражи.

Джими тръсна глава да я прочисти след втория сериозен удар, който си беше изкарал през този ден, огледа още веднъж ранения и извика:

— Има пръстен!

Още докато го изричаше, раненият вдигна ръка към устата се и щом Роалд и един от стражите го задържаха, изгуби съзнание.

— Кралският му пръстен е фалшив — каза Роалд. — Пълен е с отрова, като на другите.

Гардан огледа пръстена.

— Не, припадна от раната.

— Приликата е невероятна. Джими, как го разбра? — попита Роалд.

— Видях го в каналите.

— Но как разбра кой е измамникът? — попита Гардан.

— По ботушите. Оцапани са с говна.

Гардан погледна лъскавите черни ботуши на Арута и мръсните ботуши на двойника.

— Добре че не влязох днес в новозасадената градина на Анита — въздъхна Арута. — Щеше да ме натикаш в собствената ми тъмница.

Джими огледа падналия на пода двойник и истинския принц. И двамата бяха облечени в облекло с еднаква кройка и цвят.

— Когато влязохме, вие с нас ли бяхте, или вече бяхте вътре?

— Влязох с вас. Този трябва да е проникнал в палата с последните гости и просто е влязъл в покоите ми.

— Надявал се е да ви спипа тук, да ви убие, да скрие тялото ви в някой от тайниците или да го пусне в каналите и да заеме мястото ви. Не мисля, че тази гатанка щеше да издържи дълго, но само няколко дни и всичко тук щеше да се обърне с главата надолу.

— Ти отново се справи великолепно, Джими. — Арута се обърна към Роалд. — Тоя дали ще оживее?

Роалд огледа падналия.

— Не знам. Тези момченца имат лошия навик да мрат, когато не трябва, и да оживяват, когато им скимне.

— Доведете Натан и останалите. Отведете го в източната кула. Гардан, ти си знаеш работата.

Джими стоеше настрана и гледаше как отец Натан, жрец на Бялата Сунг, и един от съветниците на Арута преглеждат убиеца-двойник. Всички допуснати в кулата, избрана за затвор на пленника, бяха смаяни от приликата. Капитан Валдис, първият помощник на Гардан и заместил го на поста командир на личната гвардия на принца, поклати глава.

— Нищо чудно, че момците само са му отдавали чест, когато е минавал през двореца, ваше височество. Той ви е абсолютен двойник.

Раненият лежеше здраво вързан за пилоните на едно легло. Както и с предишния пленен Козодой, бяха му свалили отровния пръстен и всякакви други възможни средства за самоубийство. Жрецът с фигурата на борец отстъпи от пленника и рече:

— Загубил е кръв и диша плитко. При нормални обстоятелства животът му щеше да е на косъм.

Кралският лекар кимна съгласен.

— Щях да кажа, че ще се оправи, ваше височество, ако не бях видял с очите си миналия път с каква готовност мрат. — Мъжът

извърна очи към първите утринни лъчи, струящи през прозореца.

Няколко часа се бяха трудили над пораженията от камата на Джими.

Арута се замисли. Предишният опит да разпитат Козодой бе завършил с един оживял труп, който бе избил няколко стражи и за малко да убие върховната жрица на Лимс-Крагма и самия принц. Той се обърна към Натан.

— Щом се съвземе, използвайте си изкуствата да измъкнете от него всичко, което знае. Ако издъхне, веднага изгорете тялото. — А на Гардан, Джими и Роалд каза: — Вие елате с мен. Капитан Валдис, удвоете охраната, без да се вдига шум.

След като излязоха, принцът ги поведе към покоите си.

— След като Анита замина с бебетата и ще са в безопасност при майка ѝ, остава ми само грижата да изкореня тези убийци преди да са измислили друг начин да се доберат до мен.

— Но нейно височество все още не е тръгнала — отвърна Гардан. Арута се извърна.

— Какво? Та тя се сбогува с мен преди час.

— Може би, ваше височество, но изглежда, са я задържали още куп дреболии. Багажът ѝ беше натоварен едва преди малко. Охраната е готова от два часа, но не мисля, че екипажът е тръгнал.

— Тогава ѝ предайте да побърза и се погрижете за сигурността им, докато тръгнат.

Гардан се затича, а Арута, Джими и Роалд продължиха напред.

— Знаете какво ни предстои — каза Арута. — От всички тук само тези от нас, които бяха в Морелайн, си дават напълно сметка що за враг стои зад всичко това. Знаете също така, че ще бъде война без покой, докато едната страна не нанесе пълен разгром на другата.

Джими кимна, малко изненадан от тона на Арута. Последният опит за покушение нещо го беше поизнервил. Откакто го познаваше, Арута винаги се държеше обмислено, пресяваше грижливо цялата налична информация, преди да вземе възможно най-трезвото решение. Единственото изключение, на което Джими бе свидетел, беше в мига, в който отклонилата се стрела на Смееция се Джак бе поразила Анита. Тогава Арута за кратко се беше променил. И сега, също като в онзи момент, изглеждаше на ръба на нервите си, кипнал от гняв от дръзкото посегателство. Добруването на семейството му отново бе изложено на

смъртен риск и принцът едва удържаше убийствената си ярост към виновниците.

— Намери Тревър Хъл — каза принцът на Джими. — Искан най-добрите му хора да са готови за действие довечера по залез-слънце. Искан да се състави план с Гардан и Валдис.

— Роалд, твоята задача днес е да не оставяш Лаури свободен — продължи Арута. — Той сигурно ще разбере, че нещо не е наред, след като няма да свикам дворцовия съвет следобед. Ангажирай го, разведи го по старите свърталища из двореца, но настрана от източната кула. — Джими го изгледа изненадано. — След като се ожених с Карлайн, няма да рискувам живота му. А той е толкова глупав, че ще настои да тръгне с мен.

Роалд и Джими се спогледаха. И двамата се бяха досетили какво е намислил Арута за през нощта. Лицето на принца бе угрижено.

— Хайде вървете. Току-що се сетих, че трябва да обсъдя нещо с отец Натан. Когато Хъл се върне, известете ме.

Без повече въпроси двамата тръгнаха по задачите си, а Арута пое назад към кулата да поговори с жреца на Сунг.

ГЛАВА 3

УБИЙСТВОТО

Въоръжените мъже стояха в готовност и чакаха команда.

Крондор продължаваше да празнува, след като принцът обяви втори празничен ден с не много убедителното обяснение, че след като синовете му са двама, то и Представянето трябва да продължи два дни. Обявлението беше посрещнато с възторг от всички в града, с изключение на дворцовия персонал, но церемониалмайсторът Деласи набързо въдвори ред. При тълпите, пируващи по улици, ханове и пивници, и при усилващото се през целия втори ден празнично настроение разкарването из града на многото свободни от служба мъже, даващи си вид, че изобщо не се познават, не направи впечатление на никого. А към полунощ вече се бяха събрали на уречените места — една част в гостилницата на „Пъстрия папагал“, още — в три раздалечени склада, държани от Шегаджиите, и една част — на борда на „Кралския гарван“.

По уречен сигнал, преждевременния звън от камбанарията на градския часовник, петте групи щяха да тръгнат към укритието на братството на убийците. Арута оглавяваше отряда, събран в „Пъстрия папагал“. Тревър Хъл и Аарон Готвача командваха моряците и войниците, нахлуващи в каналите с лодки. Джими, Гардан и капитан Валдис щяха да водят групите, скрити в старите складове, по улиците на Бедняшкия квартал.

Последният войник се промъкна през открехнатите врати на склада и Джими се озърна. Паянтовият склад, използван от Шегаджиите за трупане на крадени стоки, се беше претърпял. След това момъкът отново извърна очи към единственото прозорче, през което наблюдаваше улицата, водеща право към бастиона на Козодоите. Роалд на свой ред гледаше пясъчния часовник, който бе обърнал при последния звън на градския часовник. Джими отново огледа събрания се отряд. Лаури, който неочаквано се беше появил с Роалд преди час, се усмихна нервно на момчето.

— Тук май е по-уютно от пещерите под Морелайн.

Джими също се усмихна на неканения съучастник.

— Вярно.

Разбираше, че превърналият се в благородник трубадур се мъчи да разсее тревогата, която изпитваха всички. В много отношения бяха зле подготвени и нямаха никаква представа с колко от слугите на Мурмандабус ще им се наложи да се сблъскат. Но тази поява на двойника на принца бе възвестила нов щурм на подвластните за моредела и Арута бе настоял да се бърза на всяка цена. Негово беше решението да нападнат Козодоите преди да се е съмнало. Джими бе настоявал да им остане повече време да разузнаят района, но принцът бе останал непреклонен. Джими беше допуснал грешката да сподели пред Арута как за малко щяха да го разкрият. Междувременно Натан бе съобщил, че измамният принц е издъхнал, и Арута прецени, че няма как да разберат дали няма негови съучастници в двореца и дали съюзниците му не разполагат с някакъв друг начин да разберат за неговия успех или провал. Сега рискуваха да се натъкнат или на засада, или на опразнена бърлога. Джими напълно разбираше нетърпението на принца, но все пак съжаляваше, че не му бе останало време за още един оглед. Не можеха дори да са сигурни дали ще успеят да блокират всички изходи, та убийците да не се измъкнат.

Бяха измислили да увеличат шанса си за успех, като изпратят в града големи количества ейл и вино, уж „дар“ от принца за гражданите. Тайно им помогнаха Шегаджиите, които отклониха голяма част от пратката към Бедняшкия квартал и особено в Рибарското село. Честните хорица там, колкото и малко да бяха — помисли си със съжаление Джими, — сега щяха да си стоят в окаяните бордеи, щастливи с пълните чаши в ръце.

— Камбаната на часовника звъни — каза някой. Роалд погледна пясъчния часовник. Все още оставаше пясък за около четвърт час.

— Това е сигналът.

Джими излетя през вратата и поведе. Неговият отряд калени в битки ветерани трябваше пръв да стигне до леговището на Козодоите, защото единствено той беше успял да зърне за миг вътрешността на сградата. Отрядите на Гардан и Валдис щяха да връхлетят веднага след неговия, изпълвайки улиците с войници, докато хората на Джими атакуват укреплението. Групите на Арута и Тревър Хъл вече бяха

нахълтали в каналите през тайника под мазето на „Пъстрия папагал“ и тунела на контрабандистите при кейовете. Вече се приближаваха под свърталището на Козодоите, за да блокират подземния изход.

Войниците се развърнаха по страничния тротоар и тръгнаха на прибежки по тясната улица. Заповедта гласеше да се придвижат колкото може по-безшумно, но при толкова въоръжени мъже по-важното беше бързината. И им бе заповядано, ако ги забележат, да щурмуват веднага. Като стигна до пресечката преди скривалището на Козодоите, Джими надникна предпазливо и огледа. Постове не се виждаха. Той махна с ръка към двете тесни странични улички и няколко войници изтичаха да ги преградят. След като заеха местата си, Джими тръгна към входа на зданието. Последните двадесетина крачки до вратата бяха най-рискованите, защото нямаше почти никакво прикритие. Джими си даваше сметка, че Козодоите сигурно пазят участъка пред вратата чист от купищата смет заради ноц като тази. Знаеше също така, че най-вероятно ще има поне един пост зад прозореца на ъгловата стая на втория етаж, гледащ към пресечката с входа на сградата. От другата страна на сградата се чу смътно издрънчаване на метал в камък и Джими разбра, че войниците на Гардан също се приближават. Хората на Валдис пък щяха да настъпят плътно зад неговите. Нещо помръдна зад прозореца на втория етаж и Джими замръзна на място. Нямаше представа дали са го забелязали, но знаеше, че ако са го видели, онзи бързо ще излезе да огледа, освен ако не му разсеее някак подозренията. Хлапакът залитна, преви се и загъркори силно, като някой пияница, решил да облекчи корема си от обилното вино. Извърна глава към застаналия в тъмното недалече от него Роалд и прошепна:

— Готови!

Изправи се и продължи да залита към ъгъла на сградата. Спря се още веднъж и се преви, уж че повръща, после продължи и затананика пиянска песничка с надеждата да го вземат за поредния окъснел гуляйджия, тръгнал да се прибира у дома. Щом се озова до входа на зданието, залитна настрани все едно, че се канеше да свие зад ъгъла, след което отскочи рязко към стената до портата. Затаи дъх и се вслуша. Различи някакъв приглушен звук, като че ли някой отвътре заговори. Но тревога не се вдигна. Джими кимна и отново се закандилка по улицата към следващата пресечка, където чакаха хората

на Гардан. Облегна се на стената, все едно че отново се кани да повърне, след което изрева нещо весело и съвсем безсмислено. Надяваше се този вик да разсее за миг часовия.

На улицата бързо излязоха половин дузина мъже, понесли таран, и заеха позиция, а зад тях четирима стрелци изпънаха лъковете си. Имаха пряка стрелкова линия към прозорците на втория етаж, както и към входа. Джими се олюля обратно към сградата и щом се озова малко под перваза на прозореца, зърна нечия глава, щръкнала да го види накъде отива. Часовият беше гледал представлението му и не бе забелязал приближаването на бойците. „Дано Роалд съобрази какво да прави“ — помисли си Джими.

В нощта профуча стрела, предвестник, че наемникът е уловил момента. Ако горе имаше втори пост, не губеха нищо, като убиеха първия, а ако не — поне се добавяше и елемент на изненада. Часовият се показва още над перваза, като че ли искаше да види клатушкация се покрай стената Джими, след което рухна през прозореца на няколко стъпки от момчето. Джими го прекрачи равнодушно. Някой от хората на Гардан скоро щеше да му изтръгне сърцето.

Стигна до вратата, извади рапирата си и махна с ръка. Шестимата с тарана — дебела греда с обгорен връх — пристъпиха напред, опряха тихо гредата във вратата, дръпнаха назад, залюляха я отмерено три пъти и на четвъртия удариха с всичка сила. Вратата се оказа само заключена, не и залостена, и падна навътре сред дъжд трески от разбитото около ключалката дърво. Неколцината мъже зад нея наградиха оръжията си и преди мъжете с тарана да успеят да го пуснат за да извадят мечовете си, към тях полетяха стрели. Таранът избумтя на каменния под, отскочи и хората на Гардан нахлуха.

Дрънчене на оръжие, писъци и люти проклетия изпълниха потъналото в сумрак помещение, а някъде отгоре се разнесоха паникьосани виковете. Джими огледа набързо стаята, изруга от безсилие и се обърна към стоящия зад него сержант.

— Избили са врати към сградите зад ей тази стена. Там има още стаи! — Джими посочи двете врати, откъдето се бяха чули питащите гласове. Сержантът веднага поведе отделението си, раздели го на две и отпрати бойците през двете зейнали врати. Друг сержант поведе хората си нагоре по стълбите, докато Роалд и хората на Лаури довършваха

неколцината убийци в първата стая и търсеха капаци на тайници по пода.

Джими се затича към вратата, за която беше сигурен, че води към помещението над шахтата за канала, изрита я и видя пред себе си един убит Козодой и излизащите през тайника бойци на Арута.

Извън стаята водеше втора врата и на Джими му се стори, че видя някой се мушна пред нея. Момчето бързо тръгна натам, викна през рамо някой да го последва, нахлу през вратата и бързо отскочи встрани, но засада нямаше. Последния път, когато бяха щурмували с Арута бърлога на братството на убийците, ги бяха заварили решени да умрат, но не и да се предадат в плен. Сега обаче се оказваше, че са по-скоро решени да бягат.

Джими се затича по коридора, пет-шест души забързаха по петите му. Отвори бързо една странична врата и видя на пода на стаята трима убити Козодои. Войниците вътре вече палеха факлите. Заповедта на Арута беше изрична — сърцата на всички мъртви врагове трябваше да се изтръгнат и да се изгорят. Тази нощ нито един мъртъв Черен кръвник нямаше да възкръсне и да почне отново да убива по зова на Мурмандамус.

— Някой да е избягал отгук? — изрева Джими.

Един от войниците вдигна глава.

— Никого не сме видели, скуайър, но пък допреди малко бяхме доста заети.

Джими кимна и продължи по коридора. Зави на ъгъла и видя в страничния проход ръкопашен бой. Отскочи встрани от гвардейците, които бързо надвиваха противниците, и се затича към друга врата. Не беше плътно затворена, сякаш някой току-що се беше шумгнал през нея и не беше имал време да я дозатвори. Джими я блъсна с крак и се озова на задната уличка. А точно срещу него зееха три непазени от никого врати. Момчето усети как сърцето му падна в петите. Извърна се и видя зад себе си Арута и Гардан. Арута изруга отчаяно. На мястото на бившата голяма, срината от пожар сграда, имаше няколко по-малки и на мястото на някогашния дебел каменен зид гостоприемно зееха няколко врати. И никой от войниците им не бе успял да пристигне тук навреме, за да предотврати бягството през тях.

— Дали някой се е измъкнал? — попита принцът.

— Не знам — отвърна Джими. — Един, струва ми се.

Един от бойците се обърна към Гардан и попита:

— Да продължим ли да ги гоним, маршале?

От съседните сгради се разнесоха гласове на разбудени от врявата обитатели и Арута тръгна да се прибере в сградата.

— Не си правете труда — процеди през зъби принцът. — Повече от сигурен съм, че в отсрещните къщи има врати към други улици. Тази нощ се провалихме.

Гардан поклати глава.

— Ако някой се е крил там, е драснал още като нападнахме.

На уличката се изсипаха още войници, повечето оплискани с кръв. Един от тях изтича до принца.

— Смятаме, че двама успяха да се измъкнат, ваше височество.

Арута го избута мълчаливо от пътя си и влезе в сградата. В главното помещение завари Валдис да надзирава бойците, заловили се с касапската работа. С мрачни лица, мъжете режеха дълбоко в гърдите на труповете и изтръгваха сърцата, след това подпалиха наведнъж цялата купчина.

Дотича един останал без дъх моряк и изхриптя:

— Ваше височество, капитан Хъл каза, че трябва да дойдете бързо.

Арута излезе от стаята с Джими и Гардан и пред очите му изникнаха Роалд и Лаури, все още с оръжия в ръце. Арута изгледни оцапания си в кръв зет и изръмжа:

— Ти какво търсиш тук?

— Просто наминах да видя какво става — отвърна Лаури. Роалд погледна принца примирено, а доскорошният трубадур добави: — Какво да го правя, като не се е научил да лъже с открито лице. Щом ми предложи да излезем да поиграем някъде комар, и веднага разбрах, че става нещо.

Арута махна с ръка и тръгна след моряка към стаята с изхода към каналите. Другите го последваха. Минаха по един тъмен тунел и стигнаха до лодките. Хъл махна с ръка на Арута да се качи при него и Арута и Гардан се качиха в едната лодка, а Джими, Роалд и Лаури — във втората.

Откараха ги с веслата до едно голямо средище на пет канала. Над водата се поклащаше привързана за желязна халка лодка, а от шахтата наблизо, водеща към повърхността, висеше въжена стълба.

— Спряхме три техни лодки, но тази ни се изплъзна. Докато стигнем дотук, вече се бяха измъкнали.

— Колко бяха? — попита принцът.

— Поне петима-шестима — отвърна Хъл.

Арута изруга отново.

— Изтървахме двама-трима през една от пресечките, а сега — и тези тук. Сигурно цяла дузина Козодои сега са из града на свобода.

Замълча, а после изгледа Гардан с присвити очи и промълви със сдържан гняв:

— От този момент Крондор е във военно положение. Затворете града.

За втори път от четири години насам градът трябваше да понесе несгодите на военното положение. Когато Анита бе избягала от пленничеството си в двореца и Джоко Радбърн, началникът на тайната полиция на Ги дьо Батира, се бе мъчел да я издири, градът беше блокиран по същия начин. Сега съпругът на принцесата издирваше из града възможни наемни убийци. Макар поводите да бяха различни, неприятностите за населението бяха едни и същи. И тъй като беше въведено веднага след празненствата, военното положение се оказа още по-горчив хап, който гражданството трябваше да преглътне.

Само няколко часа след като бе оповестено въвеждането на блокадата, търговците започнаха да се трупат пред портите на палата, за да изложат оплакванията си. В началото надойдоха корабните посредници, чиято търговия пострада първа, след като на съдовете им бе забранено да напускат залива или да влизат в пристанището. Тревър Хъл оглавяваше малката ескадра катери, подсигуряващи морската блокада, тъй като бившият контрабандист най-добре познаваше всички тънкости по преодоляването ѝ. На два пъти кораби се бяха опитвали да се измъкнат от залива и двата пъти бяха прихванати и взети на абордаж. И в двата случая бързо се изясни, че поводът е печалбата, а не страхът от възмездието на принца. Въпреки това, тъй като не беше ясно кого точно търсят, задържаха всеки арестуван било в градския затвор, било в дворцовата тъмница или в затворническите бараки.

Скоро след корабните посредници започнаха да се тълпят едрите превозвачи на стока. След тях — мелничарите, когато започнаха да

задържат и връщат селяните, каращи зърно. След тях — други, и всеки идваше с напълно разумни основания да се вдигне блокадата само по неговия случай. Всички получаваха отказ.

Законите на Кралството се основаваха на принципа за Великата свобода, най-общия закон. Всеки човек приемаше драговошно да служи на своя господар, освен някои малобройни престъпници, осъдени на робство или крепостници, изплащащи правото си на свобода. Благородниците получаваха привилегиите на своя ранг срещу закрилата на своя пряк управител и така мрежата на васалната зависимост нарастваше нагоре от простия селяк, изплащащ рента на своя скуайър или барон, който на свой ред плащаше данък на своя граф. По същия начин графът служеше на своя херцог, който свеждаше глава единствено пред краля. Но когато се нарушаха правата на свободните хора, те не се колебаеха да огласят недоволството си. Твърде много бяха враговете вътре и извън границите на Кралството, за да може някой благородник насилник да задържи дълго титлата си. Пиратските набези от Островите на залеза, квеганските приватери, шайки таласъми и вечната заплаха на Братството на Тъмния път — черните елфи — изискваха постоянна вътрешна стабилност в Кралството. Само веднъж в историята си населението беше изтърпяло потисничеството без открит ропот, при царуването на полуделия крал Родрик, предшественика на Луам, защото на риск при едно опълчване срещу игото бе изложена самата корона. При Родрик принципът на Великата свобода бе обявен за углавно престъпление и хората не можеха да изразят недоволството си публично. Луам на свой ред отново бе премахнал тази неправда от законите на страната. Стига това да не водеше до измяна, хората си върнаха правото да изразяват свободно възгледите си. И поданиците на Кралството сега гръмка изразяваха недоволството си.

Крондор се превърна в бушуващ от масови недоволства град, а стабилността в част от миналото. През първите дни след въвеждането на блокадата последва само глухо ръмжене, но след като режимът навлезе във втората си седмица, недостигът на продоволствие започна да се усеща от всички. Скоро търсенето многократно надвиши предлагането и цените нараснаха неимоверно. А когато първата пристанищна пивница затръшна кепенци поради недостиг на ейл, избухна истински бунт. Арута обяви комендантски час.

Въоръжени отделения на дворцовата гвардия тръгнаха да патрулират по улиците редом с обикновената градска стража. Агенти както на канцлера, така и на Праведника започнаха да подслушват хорските разговори за най-малките податки къде може да се крият убийците.

И свободните хора недоволстваха.

Джими бързаше по коридора към личните покои на принца. Бяха го пратили да отнесе заповеди на командира на градската стража и сега се връщаше със самия командир. Арута се бе превърнал в човек, обладан единствено от настойчивата нужда да намери и ликвидира шайката убийци. Всичко друго бе оставил настрана. Ежедневните дела по управлението бяха забавили хода си, а след това бяха замрели напълно — единственото, което занимаваше Арута, бе час по-скоро да издири и залови убийците.

Джими почука на вратата на заседателната зала на принца и му разрешиха да влезе с началника на стражата. Хлапакът пристъпи до Лаури и херцогиня Карлайн, а началникът застана мирно пред принца. Гардан, капитан Валдис и граф Волней стояха подредени зад креслото на принца. Арута вдигна очи към началника и каза:

— Командир Байн? Изпратих ви заповеди, не съм ви викал да се явите тук.

Командирът — сивокос ветеран, служещ вече от тридесет години, отвърна:

— Прочетох заповедите ви, ваше височество. Дойдох със скуайъра да ги потвърдите лично.

— Те са точно такива, каквито са написани, командире. Нещо друго имате ли?

Командир Байн почервеня от гняв и процеди през зъби:

— Да, ваше височество. Да не сте обезумял, по дяволите? — Всички в стаята се стъписаха, но преди Гардан или Волней да го порицаят за острите думи, той продължи: — Тази заповед, както е написана, означава да поставя още над хиляда души, за да затворя напълно града. Преди всичко...

— Командире! — сръза го Волней, съвзел се от изненадата.

Без да обръща внимание на графа, командирът продължи напористо:

— Преди всичко, тази работа с арестуването на „всеки, който не е познат поне на трима граждани, ползващи се с добро име“ означава всеки моряк, попаднал за пръв път в Крондор, всеки пътник, скитник, менестрел, пияница, просяк, уличница, комарджия или просто всеки непознат човек в града да бъде натикан в зандана, без да бъде изслушан поне пред съдия, в пълно нарушение на закона. Второ, не разполагам с достатъчно хора, за да изпълня точно такава заповед. Трето, нямам достатъчно килии, в които да прибера всички тези хора за да бъдат разпитани, няма да стигнат дори за онези, които трябва да бъдат задържани поради незадоволителни отговори. По дяволите, та аз и сега едва успявам да намеря място за всички вече задържани. И последно, цялата тази работа вони до небесата. Вие луд ли сте? С всичко това само до две седмици ще предизвикаме открит бунт в града. Дори онзи кучи син Радбърн не посмя да си позволи такова нещо.

— Достатъчно, командире! — изрева Гардан.

— Забравяте се! — каза Волней.

— Негово височество се забравя, господа. И освен ако Великата свобода отново не е обявена за углавно престъпление в Кралството, съм в правото си да кажа това, което мисля.

Арута изгледа твърдо командира.

— Това ли е всичко?

— Съвсем не — сопна се командирът. — Ще отмените ли все пак тази заповед?

— Не — безстрастно отвърна Арута.

Командирът хвана металния знак на гърдите си и го откъсна от куртката си.

— Тогава си изберете друг, който да издевателства над града, Арута Кондуин. Аз отказвам да го направя.

— Много добре. — Арута взе знака, подаде го на капитан Валдис и рече: — Намерете старшия помощник-командир на стражата и го повишете.

Вече бившият командир заяви:

— Той няма да приеме, ваше височество. Стражата е на моя страна до последния човек. — Мъжът се наведе, опря юмруци на масата на принца и очите му се изравниха с лицето на Арута. — А вие

по-добре вкарайте армията си. Моите момчета няма да участват в това. Когато всичко това свърши, те ще са тези, които ще обикалят нощем по улиците по двама — по трима и ще се мъчат да върнат разума и спокойствието в един обезумял и покварен от омразата град. Вие ни навлякохте всичко това; сега се оправяйте сам.

— Достатъчно. Вие сте свободен — безстрастно каза Арута и се обърна все така към Валдис. — Изпратете отряди от гарнизона и поемете командата над стражата. Всеки градски стражник, който пожелае да остане на служба, е добре дошъл. Всеки, който не се подчини на тази заповед, да сваля табарда.

Командирът прехапа език, обърна се вдървено кръгом и напусна залата. Джими поклати глава и хвърли угрижен поглед към Лаури. Бившият трубадур разбираше не по-зле от бившия крадец що за неприятности ще кипнат скоро по улиците на града.

Вече трета седмица Крондор тънеше под гнета на военното положение. Арута сякаш бе оглушал за всякакви молби да се сложи край на блокадата. В края на третата седмица всеки мъж и всяка жена по улиците, за чиято самоличност никой не можеше да гарантира, бяха задържани. Джими се беше свързал с агенти на Праведника, които уверяваха чрез него Арута, че Шегаджиите си вършат своята работа. До този момент в залива бяха намерени шест плаващи трупа.

Арута и съветниците му вече се готвеха да започнат разпитите на задържаните. Един голям участък със складове недалече от Търговската порта беше превърнат в затвор. Арута, обкръжен от свита гвардейци с мрачни лица, оглеждаше първите петима доведени за разпит затворници.

Джими, застанал отстрани, чу как един от войниците промърмори на съседа си:

— При тая скорост ще си говорим с тия момчета поне една година.

Доста време Джими гледаше как Арута, Гардан, Волней и капитан Валдис разпитват задържаните един по един. Много от тях бяха прости хорица, така и не разбрали в какво са ги замесили, освен ако не се окажеха свършени артисти, всички бяха мръсни, изглеждаха измършавели от недояждане и полуизплашени, полунепокорни.

Гледката започна да го отегчава и той се махна. В края на отрупаното на площада множество се натъкна на Лаури, седнал на една пейка пред входа на съседната пивница. Херцогът на Саладор въздъхна:

— Малко им е останало и не е евтин. Но поне е студен.

Джими избърса чело, запотено от летния пек и каза:

— Лошо. Така няма да постигнем нищо.

— Поне смекчава гнева на Арута.

— Никога не съм го виждал такъв. Дори когато бързахме към Морелайн. Той просто...

— Просто е ядосан, уплашен и се чувства безпомощен. — Лаури поклати глава. — Много научих от Карлайн за тримата си шуреи. Едно ще ти кажа за Арута, ако вече не го знаеш: той не може да търпи, когато изпадне в безсилие. В задънена улица да влезе, нравът му няма да позволи да признае, че пред него има каменна стена. Освен това, ако вдигне блокадата, Козодоите ще започнат да влизат и да си излизат когато им скимне.

— И какво от това? Те все едно са в града и каквото и да смята Арута, няма никаква гаранция, че точно те са задържани. Може да са проникнали сред дворцовия персонал, както успяха да проникнат сред Шегаджиите миналата година. Кой знае? — Джими въздъхна. — Ако Мартин беше тук, или кралят може би, сигурно вече щяхме да сме приключили с тази работа.

Лаури отпи от халбата.

— Може би. Ти спомена единствените двама мъже на този свят, в които той би могъл да се вслуша. Двамата с Карлайн се опитвахме да поговорим с него, но той само ни изслушва търпеливо и след това ни казва: „Не“. Дори Карлайн и Волней не могат да го разубедят.

Джими отново се загледа към водещия разпитите принц. Пред него минаха още три групи затворници.

— Е, има и някаква полза от всичко това. Освободиха четирима души.

— И ако ги спипа отново някой от патрулите, ще ги затворят в друг зандан и ще минат дни, докато някой провери твърденията им, че ги е освободил лично принцът. А другите шестнайсет ги върнаха в зандана. Единственото, на което можем да се надяваме, е Арута скоро сам да разбере, че всичко това няма да ни доведе доникъде. До

празника на Банапис остават по-малко от две седмици и ако дотогава блокадата не се вдигне, в града наистина ще избухне бунт. — Лаури сви устни в безсилие. — Ако имаше само някакъв магически начин да се познае кой е Козодой и кой — не...

Джими подскочи.

— Какво?

— Какво „какво“?

— Това, което току-що каза. Защо не?

Лаури бавно се извърна към скуайъра.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че е крайно време да си поговорим с отец Натан. Идваш ли?

Лаури остави настрана халбата с горчивия ейл и стана.

— Имам един кон, вързан е наблизко.

— И преди сме яздили двама. Хайде, ваша светлост.

За пръв път от няколко дни Лаури се изкикоти.

Натан слушаше, килнал глава на една страна, докато Джими довърши мисълта си. Жрецът на Бялата Сунг потри замислено брадичката си. В момента приличаше повече на борец, отколкото на жрец.

— Вярно е, че съществуват някои магически средства да бъде принуден човек да каже истината, но отнемат много време и не винаги са благонадеждни. Съмнявам се, че можем да измислим по-ефикасни средства от тези, които вече се прилагат.

— А другите храмове? — попита Лаури.

— Техните средства не се отличават много от нашите. Дреболии, свързани със строежа на самите заклинания. Трудностите са същите.

Джими изглеждаше съкрушен.

— Надявах се, че ще се намери някакъв начин да се отличат убийците от цялата останала маса. Предполагам, че не е възможно.

Натан стана от масата. Бяха в заседателната зала на Арута — използваха я, докато принцът надзираше разпитите.

— Само когато човек умира и бива поведен към владенията на Лимс-Крагма, се отговаря на тези въпроси.

Нещо изведнъж хрумна на Джими и лицето му помръкна в размисъл. След което просветна.

— Може би това е разковничето.

— Кое? — попита Лаури. — Не можеш да ги избиеш всичките.

— Не, разбира се — махна пренебрежително с ръка Джими. — Вижте, можем ли да доведем тук онзи жрец на Лимс-Крагма, Джулиан?

— Имаш предвид върховния жрец на храма на Лимс-Крагма Джулиан? — каза сухо Натан. — Забравяш, че го издигнаха във върховен сан, когато предшественицата му полудя след нападението в същия този дворец. — Лицето на Натан потръпна от сложена. Самият жрец на Сунг бе надвил немръщия слуга на Мурмандамус, и то срещу висока цена и след това изпитание все още го спохождаха ужасни кошмари. — Ако лично поискам, може и да ни удостои с аудиенция, но се съмнявам, че ще хукне насам само защото аз го моля. Може и да съм духовният съветник на принца, но според храмовата йерархия аз съм най-обикновен жрец с твърде нисък ранг.

— Ще му пратя послание. Не е никак обичайно храмовете да се месят в светските дела, но след появата на Мурмандамус отношенията помежду ни и останалите висши служители на херцогството са близки. Може пък Джулиан да прояви благоразположение и да ни сътрудничи. Предполагам, че си замислил някакъв план, нали?

— Да — каза Лаури. — Обясни най-после какво криеш в ръкава си?

Джими се ухили.

— Лаури, ти си артист и този театър ще ти хареса. Просто ще спретнем малък маскарад и ще изтръгнем истината от някой от Козодоите.

Херцогът на Саладор се отпусна в креслото и се замисли над думите на момчето, после се усмихна широко. Натан запремества поглед от единия към другия, после и той започна да загарява, усмихна се и след малко взе да се кикоти. После слугата на богинята на Верния път като че ли се усети, че се е забравил, и си придаде сериозен вид, но след малко отново избухна в неудържим смях.

От всички главни храмове в Крондор най-малко посещаваният от населението беше посветеният на Богинята на смъртта Лимс-Крагма, въпреки широко разпространеното вярване, че богинята рано или късно прибира всички при себе си. Обичайно беше да се оставя по някой скромнен жертвен дар, придружен с кратка молитва за упокой на наскоро починал близък, но редовните поклонници бяха малобройни. Преди векове последователите на култа към Богинята на смъртта бяха практикували кървави ритуали, в това число и човешки жертвоприношения. С времето тези практики бяха станали по-умерени и поклонниците на Лимс-Крагма се бяха цивилизовали. И все пак старите страхове гаснеха бавно. И дори сега много кървави дела се вършеха в името на Богинята на смъртта от фанатици, така че за повечето хора храмът на богинята си оставаше покрит с патината на ужаса. Днес към храма обаче се точеше дълга върволица от обикновени хорица, с може би неколцина не толкова обикновени между тях.

Арута стоеше мълчаливо край входа на вътрешното светилище на храма на Лимс-Крагма. Преддверието се пазеше от въоръжени гвардейци, докато вътрешният храм бе пълен с храмови стражи — в черно-сребристите облекла на техния орден. Седем жреци и жрици стояха подредени в официални одежди под наставничеството на върховния жрец Джулиан. Първоначално върховният жрец не беше склонен да участва в този маскарад, но заради предшественичката си, доведена до лудост след сблъсъка си със слугата на Мурмандамус, накрая се съгласи да помогне в този опит да се изкорени злото.

Охраната подкара колоната затворници към мрачния вход. Повечето се спираха изплашени и се дърпаха назад, така че войниците трябваше да ги ръгат с остриетата на копията. Първата група включваше онези, за които се смяташе за най-вероятно да са членове на братството на убийците. Арута с огромна неохота се бе съгласил да участва в тази игра, но беше настоял всички заподозрени като възможни Козодои да са сред първите, подложени на „изпитанието“, за да не се разкрие измамата и да стигне до ушите на следващите.

След като наплашените и дърпащи се пленници застанаха пред олтара на Богинята на смъртта, Джулиан изрече с напевен глас:

— Нека изпитанието започне.

Присъстващите жреци, жрици и монаси подхванаха веднага смразяващия храмов химн.

Върховният жрец се обърна към петдесетината мъже, обкръжени плътно от храмовата стража, и заговори:

— Над този каменен олтар на смъртта никой не може да изрече лъжа. Защото пред Онази, що чака, пред Любимката на живота, всички смъртни трябва да се закълнат за онова, що са вършили. И знайте, хора на Крондор, че сред вас има такива, що са отхвърлили нашата господарка, такива, които безразсъдно са вписали имената си в пълчищата на мрака и които служат на зли сили. Хора, що са изгубили милостта на смъртта и са се лишили от последния покой, с който щедро ни дарява Лимс-Крагма. Тези хора презират всичко и са се отдали единствено на волята на своя зъл властелин. Сега те ще бъдат отделени от вас. Защото всеки, който излъже над камъка на Богинята на смъртта, ще бъде изпитан и всеки, който изрече истината, не ще има от какво да се бои. Ала тези сред вас, що са сключили договор с мрака, ще бъдат разкрити и ще ги срещне гневът на Онази, що чака.

Статуята зад олтара — изваяна от лъскав черен мрамор фигура на красива жена със строго лице — засия и запулсира със странна синьо-зеленикава светлина.

Джулиан даде знак да доведат първия затворник пред олтара и храмовите стражи го повлякоха напред. Трима силни мъже го повдигнаха върху големия каменен блок, използван преди векове за човешки жертвоприношения, и Джулиан извади от ръкава си черен кинжал. Жрецът вдигна лъскавото черно острие над гърдите на мъжа и изрече:

— Слуга ли си на Мурмандамус?

Ужасеният човечец изгъркори задавено: „Не“ и Джулиан свали кинжала.

— Този човек е невинен! — извика напевно жрецът, а Джими и Лаури се спогледаха. Човекът беше един от моряците на Тревър Хъл, дрипав и в съвсем окаян вид, но извън всякакво подозрение и ако се съдеше по играта му — с добри актьорски заложби. Беше един от внедрените доверени хора, за да придаде достоверност на представлението, както и вторият, когото влачеха в момента към олтара. Той захленчи отчаяно, започна да се дърпа и да моли за милост.

Джими прикри устата си с шепата и промълви:

— Този май преиграва.

Лаури му отвърна шепнешком:

— Все едно; тук без друго вони на страх.

Джими изгледа скупчените затворници, втренчени като омагьосани в церемонията с обявяването на втория за невинен. Стражите вече повлякоха първия пленник, който щеше да се подложи на изпитанието. Окаяникът имаше вид на птиче, хипнотизирано от погледа на готова да го ухапе змия. След като още четирима преминаха покорно през процедурата, Арута прекоси светилището, застана с гръб до Лаури и Джими, за да не го виждат затворниците, и промълви:

— Това няма да подейства.

— Може би все още не сме стигнали до убиец — отвърна Джими. — Да изчакаме. Ако всички издържат изпитанието, просто няма да освободите никого.

Изведнъж един от предната редица затворници се отскубна и хукна към вратата, избутвайки настрана двама от храмовите стражи. Гвардейците на Арута моментално блокираха изхода. Човекът се хвърли срещу тях и успя да докопа една кама и да я измъкне от колана на един от стражите. Някой го перна през ръката и камата издрънча и се плъзна по пода, а друг страж го удари през лицето с дръжката на копие то си и мъжът се срина на мраморния под.

Джими като всички останали се беше загледал за миг в стражите, мъчещи се да усмирят и задържат опиталия се да избяга. А след това времето сякаш забави хода си и той зърна с крайчеца на окото си как друг от затворниците спокойно се наведе, вдигна камата изправи се с хладна решителност, замахна и докато устата на момъка се отваряше да извика, я хвърли.

Джими се хвърли напред да избута Арута настрана, но закъсна само с миг. Камата улучи и един от жреците извика ужасено:

— Богохулство!

Арута се олюля, очите му се разшириха от изумление и се сведоха към камата, забита в гърдите му. Лаури и Джими бързо го хванаха под мишниците и го задържаха да не падне, а устата му се отвори и се раздвижи безмълвно, сякаш в този момент най-трудната въобразима задача бе да проговори. После очите му се подбелиха, той се олюля и се смъкна напред, едва удържан от Лаури и Джими.

Джими седеше кротко и гледаше крачещия из стаята Роалд. Карлайн седеше срещу момчето, потънала в мисли. Чакаха пред спалнята на Арута, а вътре отец Натан и кралският лекар трескаво се мъчеха да отскубнат принца от лапите на смъртта. Не позволяваха дори на Карлайн да зърне брат си. Първоначално Джими бе преценил, че раната е сериозна, но не и фатална. Беше виждал много по-жестоко пострадали да оцеляват, но времето се точеше бавно и Джими започна да се безпокои. Арута трябваше отдавна да е потънал в здравословен сън, но кой знае защо, двамата вътре не излизаха да кажат и дума и Джими се боеше, че положението се е усложнило.

Момчето затвори очи, потърка ги с юмрук и въздъхна шумно. Отново бе успял да реагира, но твърде късно, за да предотврати бедата. Мъчеше се да потисне чувството си за вина и се стресна от гласа, който промълви до него:

— Не се самообвинявай.

Вдигна очи и видя, че Карлайн се е преместила и е седнала до него. Усмихна се вяло и отвърна:

— Мисли ли четем, херцогиньо?

Тя поклати глава едва, съдържаше сълзите си.

— Не. Просто си спомних колко тежко го преживя, когато пострада Анита.

Джими можа само да кимне. Дойде и Лаури, пристъпи до вратата и заговори тихо с единия от стражите. Гвардеецът влезе бързо, след малко се върна и му прошепна нещо в ухото. Лаури отиде при жена си, целуна я по бузата и каза:

— Пратих конници да доведат Анита и вдигнах блокадата. Като най-знатна особа в града, Лаури беше поел управлението и заедно с Волней и Гардан се мъчеше да възстанови реда и да спре размириците. Макар кризата до голяма степен да беше преодоляна, все пак оставаха някои ограничения, за да се предотвратят възможните изстъпления на разгневените граждани. Комендантският час щеше да се запази за още няколко дни и по-големи събирания на хора щяха да се разпръсват с военна сила.

— Чакаат ме още задължения. Ще се върна скоро — каза тихо Лаури и излезе. Времето отново се заточи мъчително бавно.

Джими седеше умислен. За краткото време, откакто беше с принца, животът му се бе променил коренно. Това, че от уличен хлапак и крадец бе станал млад благородник, бе променило отношението му към другите, макар че остатъците от предишната му предпазливост му помагаша да се оправя по-лесно в сложните дворцови интриги. Все пак принцът и неговите близки и приятели бяха единствените хора, които означаваха нещо в живота на младежа и той много се боеше за тях. Безпокойството му растеше с бавно точещите се часове и вече бе стигнало на ръба на паниката. Усилията на жреца и лекаря продължаваха подозрително дълго. Джими усещаше, че нещо не е наред.

А след това вратата се отвори и дадоха знак на един от стражите да влезе. След малко той се появи отново на прага и бързо закрачи по коридора. Скоро Лаури, Гардан, Валдис и Волней се върнаха при вратата. Карлайн, без да сваля очи от портала, се пресегна и стисна болезнено ръката на Джими. Джими извърна глава и се сепна, като видя сълзите, напирани в очите ѝ. И младежът с ужасяваща сигурност осъзна какво се е случило.

Вратата бавно се отвори и на прага застана пребледнелият отец Натан. Жрецът огледа преддверието и отвори уста да заговори, но думите сякаш не искаха да излязат от гърлото му. Най-сетне Натан промълви:

— Той е мъртъв.

Джими не можа да се сдържи. Скочи от пейката, избута хората, отрупани пред вратата и не позна собствения си глас, когато извика:

— Нее!

Стъписаните стражи не можаха да го спрат и той се втурна в спалнята на Арута. И спря. Защото на ложето лежеше, склопил очи, принцът. Джими разтреперан огледа така познатото му и скъпо на сърцето му лице. Пресегна се да го погали, но ръката му се спря на педя от лицето. Нямахше нужда да го докосва, за да се увери, че човекът в леглото наистина е мъртъв. Джими сведе глава и заплака.

ГЛАВА 4

ПРЕПУСКАНЕ

Томас се събуди.

Нещо го бе призовало насън. Той скочи, разтърка очи и се огледа в тъмното. Свръхчовешкият му взор отличаваше всеки детайл в спалния обков, все едно че беше привечер. Покоите на кралицата и нейния принц-консорт не бяха големи. Издълбани бяха в хралупата на живо, могъщо дърво; Не забеляза нищо нередно. За миг се притесни да не би ужасните сънища от близкото минало да са се върнали, но след като се разбуди съвсем, отхвърли това опасение. Точно тук той беше пълен господар на обладалото го могъщество. Въпреки че старите ужаси често изникваха в ума му най-неочакано.

Томас погледна съпругата си. Агларана спеше дълбоко. После стана от ложето и пристъпи до малкия Калис. Вече двегодишно, момчето спеше в малка дървесна кухня до покоите на родителите си. Невръстният принц на Елвандар също спеше дълбоко, с кротко и спокойно лице.

А зовът дойде отново. И Томас разбра кой го зове. Не че бе сигурен откъде иде зовът, но изпита чувство на обреченост. Пристъпи до повесеното на сухия клон снаряжение в бяло и златно. Обличал бе тези одежди само веднъж след края на Войната на разлома, за да унищожи Черните кръвници, дръзнали да прекосят границите на Елвандар. Но сега съзнаваше, че е време отново да ги навлече.

Откачи тихо златната броня и излезе навън. Лятната нощ бе натежала от аромата на горски цветя, смесен с дъха на прясно изпечените за утрешните ястия лешникови питки.

Заоблича Томас бойните си одежди под зеления покров на Елвандар. Върху долната риза и панталоните нахлузи тежката жилетка с плетената златна ризница, а върху нея — белия табард с извезания на гърдите златен дракон. После окачи на тежкия колан златния си меч, сложи на главата си златния шлем и накрая вдигна белия щит.

Дълго стоя така, снаряжен в доспехите на Ашен-Шугар, последния от расата на валхеру, Властелините на дракона. Свързваше ги пронизало тъканта на времето мистично наследство и по някакъв непонятен начин Томас се бе превърнал колкото в човек, толкова и във валхеру. Същността му си бе останала почти непроменена — простосмъртен, роден и отгледан от обичните си баща и майка в готварницата на Крудий, но силите му след тази тайнствена връзка далеч надвишаваха човешките. И тази нечовешка мощ не произхождаше вече от самите доспехи — те се бяха оказали само проводник, сътворен от чародея Макрос, замислил по някакви свои, неведоми причини Томас да наследи древното могъщество на валхеру. И сега то се таеше в глъбините на естеството му, но Томас все така се чувстваше смален, щом наденеше белозлатите доспехи.

Младият мъж притвори очи и с недосягано от векове изкуство пожела да отпътува там, където го зовяха.

Златно сияние го обкръжи и изведнъж той се понесе сред дървесата на елфския лес, по-бързо от човешки взор. Прелетя като светлина покрай нищо неподозиращите елфски постове и се озова насред просторна морава далече на северозапад от двора на кралицата. После отново се въплъти в телесната си форма и потърси с очи оня, който бе изпратил призива. Откъм дърветата се приближи мъж в черен халат и с безкрайно познато на Томас лице. Прегърнаха се. От деца бяха расли като братя.

— Странна среща, Пъг — рече Томас. — Познах зова ти като подпис върху пергамент, но защо бе нужно това чародейство? Защо просто не ми дойде на гости у дома?

— Трябва да поговорим насаме. Ида от много далече.

— Каза ми го Арута миналото лято. Каза, че си останал в света на цураните, за да разбереш нещо за това, което стои зад черните набези на Мурмандамус.

— Научих някои неща през тази година, Томас. — Пъг заведе Томас до едно паднало дърво и двамата седнаха на гнилия ствол. — Вече съм сигурен без капка съмнение, че зад Мурмандамус стои онова, което цураните наричат Врага. Древно същество или сила с невъобразими възможности, тази ужасяваща стихия се стреми да проникне в нашия свят и именно тя дърпа конците на моредела и неговите съратници, но с каква точно цел — не знам. И за мен все още

е непонятно как трупането на моределските пълчища или убийството на Арута може да помогне на Врага да проникне в нашето времепространство. — Пъг замълча за миг. — Толкова много неща все още не разбирам, въпреки всичко научено. Почти бях вдигнал ръце след проучванията си в библиотеката на Конгрегацията. Намерих само едно. — Погледна приятеля си напрегнато. — Беше съвсем смътен намек, бледа следа, но ме отведе далече на север в Келеуан, в едно приказно място под полярния лед. Последната година преживях в Елвардейн.

Томас примигна объркано.

— Елвардейн ли? Но това означава „убежище на елфите“, тъй както Елвандар значи „дом на елфите“. Кой...

— Учих се при елдарите.

— Елдарите! — Томас изглеждаше още по-объркан. В главата му като порой се изсипаха спомени от живота му като Ашен-Шугар. Елдарите бяха най-доверената каста от расата на елфите за господарите им, Властелините на дракона. Те единствени бяха имали достъп до несметните съкровища, плячкосвани от многобройни светове из вселената от Драконовите властелини. Бяха нищожни в сравнение със своите господари. Ала в сравнение с всички други смъртни твари, обитавали Мидкемия, представляваха могъща раса на чародеи. Бяха изчезнали по време на Войните на хаоса и ги мислеха за загинали заедно с легендарните им владетели.

— Келеуан се оказва свят колкото на цураните, толкова и на елдарите. И двете раси са намерили там убежище през Войните на хаоса. — Пъг замълча замислено. — Елвардейн е създаден като преден пост от елдарите за времена като днешното. Той е почти като Елвандар, Томас, съвсем малко по-различен. Щом пристигнах, ме посрещнаха така, сякаш бяха очаквали идването ми. Елдарите ме учиха. Но учението при тях бе по-различно от всичко, през което бях преминал. Един от тях, Акайла, като че ли отговаряше за обучението ми, но всъщност ме учеха мнозина. И през цялата тази година, докато живях под полярния лед, не зададох нито един въпрос. То беше... сънуване. — Пъг сведе очи. — Толкова странно... Сред всички хора само ти би могъл да разбереш какво имам предвид.

Томас положи ръка на рамото на Пъг.

— Разбирам те. Ние хората не сме създадени за такова вълшебство. — После се усмихна. — Но ние с теб трябваше да го научим, нали?

— Да. Акайла и останалите започваха да редят заклинания, а аз само седях и гледах. Така минаха няколко седмици, докато проумея, че ме подготвят. А после един ден... се свързах. Научих се да запридам заклинанията с тях. Оттогава започна обучението ми. — Пъг се усмихна. — Добре се бяха подготвили. Знаеха, че ще отида при тях.

Томас се ококори.

— Но как?

— Макрос. Изглежда, той им е казал, че може да ги навести ученик.

— Това подсказва за някаква връзка между войната и тези странни събития от миналата година.

— Да. — Пъг замълча. — Всъщност научих три неща. Първото е, че нашият възглед за различните пътища към чародейството е погрешен. Всичко е магия. Само ограниченията на този, който я практикува, предопределят пътеката, която ще избере. Второ — въпреки огромното познание, което натрупах, все още съм много далече от възможността да проумея всичко, което ми предадоха. Защото не само не можех да задавам въпроси, но и те така и не ми предложиха отговори. — Мъжът в черното потръпна. — Богове, те са толкова различни от... всичко останало. Не знам дали е заради изолацията им, заради това, че от толкова векове не са имали никакви контакти с други от своя вид или какво, но Елвардейн ми изглеждаше толкова чужд, че сега Елвандар ми се струва познат и близък като горите край Крудий. — Пъг въздъхна. — Такова безсилие изпитвах понякога... Всеки ден, щом се събудех, тръгвах да скитам из леса и да чакам възможността да се уча сама да ме споходи. Сега, след като Макрос го няма, знам за чародейството повече от всеки друг на този свят, но така и не знам нищо за онова, което ни заплашва. Все едно че изковаха от мен някакво сечиво, което не е в състояние само да проумее предназначението си.

— Но подозрения поне имаш?

— Да, макар че няма да ги споделя с никого, дори и с теб, преди да се уверя. Много научих, но ми трябва да науча още. Едно е сигурно — и това е третото от нещата, за които ти казах, че разбрах — и двата

свята са застрашени от най-голямата възможна заплаха след Войните на хаоса. — Чародеят стана и погледна Томас в очите. — Трябва да заминем.

— Да заминем? Къде?

— Всичко това ще се разбере. Зле сме подготвени за предстоящата борба. Малко знаем за своя противник, а знанието иде бавно. Затова трябва да го потърсим сами. Ти трябва да тръгнеш с мен. Веднага.

— Но къде?

— Там, където бихме могли да научим онова, което ще ни даде предимство: при Оракула на Аил.

Томас го изгледа мълчаливо. През всичките години, откакто познаваше Пъг, никога не го беше виждал толкова напрегнат.

— На други светове? — попита воинът в бялото и златото.

— Да. Точно за това ми трябваш. Твоите умения са ми неподвластни. Разлом до Келеуан мога да отворя, но за странстванията по други светове само съм чел в хилядолетни томове... Двамата заедно имаме шанс. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се. Трябва да поговоря с Агларана...

— Не — пресече го твърдо Пъг. — За това си има причини. Преди всичко подозирам, че ни заплашва нещо невъобразимо. Ако подозрението ми се окаже вярно, никой не бива да узнае какво сме предприели. Да споделиш за нашето издирване с тези, които искаш да успокоиш, би означавало да рискуваме пълен провал. Би могъл да унищожиш тях самите. По-добре да ги оставим да се потревожат малко.

Томас се замисли. Едно бе сигурно за момчето от Крудий, превърнало се във валхеру: ако в цялата вселена имаше човек, комуто можеше изцяло да се довери, то този човек сега стоеше пред него.

— Никак не ми харесва, но ще се съобразя с опасенията ти. Как ще го направим?

— За да избродим вселената, за да се впуснем може би да преплуваме през потока на времето, ще ни е нужно да яхнем същество, което е подвластно само на теб.

Томас зарея поглед в далечината.

— Било е преди... векове. Също като бившите слуги на валхеру, онези, за които говориш, са укрепили волята си с времето и сега едва

ли ще приемат да служат драговолно. — Замисли се, затънал в избледнелите от столетия спомени. — Трудно ще е, но ще опитам.

Томас стана, пристъпи до средата на поляната, притвори очи и вдигна ръце високо над главата си. Пъг го гледаше мълчаливо. Дълго време и двамата останаха неподвижни. После мъжът в белозлатите доспехи се обърна към чародея.

— Една от тях ми отвърща. Много отдалече. Но идва насам с огромна скорост.

Времето потече бавно, звездите по небесния купол следваха вечния си ход. А после от далечината се чу плясък на могъщи криле, порещи нощния въздух. Скоро звукът се усили, съпроводен с мощен полъх, и откъм звездите се спусна гигантски силует.

И ето че сред поляната плавно и леко кацна същество с колосални размери. Крилето, разперени на над сто стъпки от всяка страна, положиха с почти безшумна лекота насред моравата тяло, надвишаващо на ръст и тегло и най-едрото същество на Мидкемия. Лунна светлина заблещука по златистите люспи на драконката. Главата ѝ, голяма колкото фургон, се сниши и увисна малко над двамата мъже. Изгледаха ги две гигантски очи с рубинен цвят. И съществото проговори:

— Кой дръзва да ме призове?

— Аз, някогашният Ашен-Шугар — отвърна Томас. Огнените очи го изгледаха с раздражение и любопитство.

— На волята ми господар да си ли възжела, понеже моите предци робуваха на твоите? Тогава знай: пораснало е племето на драконите в сила и в гордост. И няма вече да служим драговолно. Готов ли си да го оспориш?

Томас примирително вдигна ръце.

— Съюзници търсим, не слуги. Аз съм Томас. Онзи, що остана с Долган джуджето до Руагх в предсмъртния му час. Той за приятел ме броеше и с дара си направи ме валхеру.

Драконката се замисли. И отговори:

— Изпя се тази песен добре и гръмка, Томас, друже на Руагх. Знай, нивга в нашата вековна памет не се е случвало такава чудо. В предсмъртния си час Руагх обходи за последно небесата тъй, че сякаш младостта си беше върнал, и смъртната си песен той изпя с възторг и живост. А в нейните слова говореше се за Долган и теб. И с

благодарност чухме тази песен ний всичките от змеевото племе. Заради тази ваша доброта ще те изслушам.

— Стремим се двамата с чародея към някакви места, откъснати от нас в пространството и времето. Но щом възседнем твоя гръб, преградата им ще слоим.

При тези думи драконката го изгледа злобно и попита:

— Но що за цел ви тласка към торвение подобно?

— Велика, ужасно бедствие грози света ни — каза Пъг. — Заплаха невъобразима дори за змеевия род.

— Странни неща на север размътват световния покой — отвърна драконката. — Зъл вятър вее по нощите напоследък. — Съществува се умълча, замислено над казаното. — Тогава... ще взема май да сключи сделка с вас. За начинание такова ще взема да ви пренеса с приятеля ти. Наричат ме Риатх. — Драконката сниши глава и Томас се качи сръчно и показа на Пъг къде да стъпи, та да не причини неудобство на гигантското същество. След това и двамата се наместиха удобно в плитката седловина между врата и раменете, малко пред крилето.

— Много сме ти задължени, Риатх — каза Томас. Драконът изплющя с могъщите си криле и пое към небето.

Стремглаво се издигнаха над Елвандар, здраво възседнали люспестия гръб. Риатх заговори:

— Дългът между приятели не е дълг. От потеклото на Руагх съм аз. За мен той бе това, което с вашите слова баща ще да се нарече, а аз на него — щерка. Макар при нас такива връзки да не са така съдбовни, както при човеците, все пак са важни. Хайде, валхеру, време е да ни поведеш.

И Томас привлече сили, забравени от векове, и пожела да преминат в онова място, отвъд пространството и времето, където неговите братя и сестри бяха вилнели преди хилядолетия, сеейки смърт и разруха из безбройни светове. И драконът полетя за първи път от векове и се понесе сред безкрайната шир на световите.

Томас насочи духом посоката на Риатх. Притиснат от неволята, намери в себе си сили, недосягани и неизползвани в този му живот. Отново се почувства обладан от естеството на Ашен-Шугар, но този път я нямаше всепоглъщащата лудост, която беше изтърпял преди да

превъзможне наследството на валхеру и да го подчини на своята човечност.

И пак тъй инстинктивно поддържаше илюзията за пространство около себе си, Пъг и дракона. Величието на милиарди звезди около тях осветяваше пътя им. Но и двамата знаеха, че не са в онова, което Пъг наричаше „реално пространство“, а че по-скоро се реят сред онази сива пустота, преживяна от чародея, когато двамата с Макрос бяха затворили разлома между Келеуан и Мидкемия. Но тази сивота нямаше материя, тя съществуваше сама по себе си, между самите нишки на тъканта на времето и пространството. Цял век можеше да прекарат тук и да се върнат след това към точката на тръгването миг след като са тръгнали. Нямаше време в това непространство. Но човешкият ум си имаше ограничения и не сега бе моментът да се подлагат на изпитания. Риатх като че ли беше безразлична към илюзията за пространство около себе си. Томас и Пъг усетиха как тя промени посоката.

Способността на съществото да се ориентира тук събуди интереса на Пъг. Хрумна му, че Макрос може би е усвоил способността да странства по своя воля между световите от времето, когато преди години се е учил при Руагх. Отбеляза си наум да подири в трудовете на Макрос сведения за това, като се върне в Звезден пристан.

Последва оглушителен тътен и излязоха, в нормалното пространство. Крилете на Риатх заплусяха силно и се понесоха сред яростни небеса, потъмнели от буреносни облаци, увиснали над зъберите на древни планини. Във въздуха се долавяше горчивият метален вкус на нещо гнило, разнасян от хапещия мразовит вятър. Риатх отпрати мисъл към Томас: „Чуждо ми е това място. Не ми харесва.“

Томас ѝ отвърна на глас, за да чуе Пъг.

— Няма да се бавим тук, Риатх. И няма от какво да се боим.

„Аз не познавам страх, валхеру. Просто са ми омразни такива места.“

Пъг посочи с ръка и Томас се извърна да проследи жеста на чародея. И насочи с ума си дракона да последва командата на Пъг. Понесоха се над остри зъбери, над кошмарен пейзаж от изкривени канари. Могъщи вулкани в далечината храчеха към небесата гигантски

стълбове черен дим, които се разгъваха при върха си като гъби, а основите им блестяха в оранжево сияние. Скалистите склонове грееха, нажежени до червено. Прелетяха над тях и закръжиха над някакъв град. По непристъпните му някога стени зееха широки пукнатини. Тук-там сред царящата разруха все още стърчаха останки от огромни кули. Не се виждаха никакви следи от живот. Понесоха се устремно към някогашния централен площад, събирал преди векове огромни тълпи. Сега се чуваше само плясъкът на крилете на Риатх, надмогващ ледения вятър.

— Къде сме? — попита Томас.

— Не знам — отвърна Пъг. — Знам само, че това е светът на Аил, или поне е бил.

Томас се загледа в свирепото белезникаво петно зад реещите се над тях тъмносиви облаци.

— Колко е странно всичко...

— Тукашното слънце е старо. Някога е греело като нашето, ярко и топло. Сега гасне.

Вещината на валхеру, задрямала от векове, се събуди в ума на Томас.

— Пред края е на своя цикъл. Знаем. Понякога просто се стапят и изчезват. Друг път... избухват с титанична ярост. Чудно какво ли ще стане с него.

— Не знам. Навярно оракулът знае. — Пъг насочи Томас към очерталата се на хоризонта далечна планинска верига.

Могъщите криле на Риатх ги понесоха към планините. Градът се намираше в края на огромна низина, някога обработвана. Ала сега не беше останал и помен от нивя и ферми, освен изпънатата през равнината бяла отсечка на някогашен акведукт, безмълвен паметник на отдавна изчезнал народ. А след това приближиха планините и Риатх започна да се издига нагоре. И отново се понесоха над планински зъбери — стари и проядени от дъждове и бури.

— Ето там — посочи Пъг. — Стигнахме.

Покорна на духовните команди на Томас, Риатх закръжи над един от планинските върхове. Над обърнатите на юг скали пред очите им се разкри гладка и гола площадка пред устието на пещера. Мястото не беше достатъчно, за да може гигантският дракон да кацне на него, затова Томас впрегна вълшебната си дарба да левитира и смъкна себе

си и Пъг от гърба на съществото. Риатх се раздели с тях с безмълвно послание, че ще отлети на лов и ще се върне по призива на Томас. Томас ѝ пожела успех, но беше сигурен, че драконката ще се върне прегладняла.

Двамата се понесоха надолу през влажното обветрено небе, така потъмняло от бурните облаци, че не личеше ден ли е, иди нощ, и кацнаха леко на плоската издатина пред пещерата.

Загледаха се нагоре към изчезващата сред облаците Риатх и Пъг каза:

— Тук нищо не ни заплашва, но е възможно тепърва да ни се наложи да пропътуваме през гибелно опасни места. Вярваш ли, че Риатх наистина не познава страх?

Томас му отвърна с усмивка.

— Така мисля. В сънищата си за древните времена съм докосвал умовете на нейните предци, а спрямо тях тя е като тях, сравнени с твоя Фантус.

— Тогава имаме късмет, че се съгласи да тръгне с нас драговошно.

— Без съмнение. Можех да я унищожа. Но да я принудя? Не мисля. Времената на неоспоримата власт на валхеру са отминали безвъзвратно.

Пъг огледа злокобния пейзаж и каза:

— Колко тъжно и пусто е това място. В скрижалите, съхранявани в Елвардейн, този свят е описан. Някога са го красели огромни градове, бил е дом на могъщи държави. Вече нищо не е останало от тях.

— Какво ли е станало с хората му? — тихо попита Томас.

— Слънцето му е изгляло. Климатът се е променил. Земетръси, глад, войни. Каквото и да е било, донесло е пълна разруха.

Обърнаха се към пещерата, на чийто вход се бе появила човешка фигура, загърнатата от глава до пети в тежък халат с дълбока, скриваща напълно лицето качулка. Само една тънка ръка стърчеше от широкия ръкав. И тази ръка завършваше със старчески, сгърчени пръсти, стиснали чвореста тояга. Мъжът, или поне на такъв приличаше, запристъпва бавно към тях и заговори с толкова тънък глас, че сякаш вятър запищя изпод качулката.

— Кой дръзнал е да дири Оракула на Аил?

— Аз, Пъг, наричан също Миламбер, чародей на два свята — каза Пъг.

— И аз, Томас, наричан и Ашен-Шугар и дважд живял — добави Томас.

Прегърбената фигура им махна с ръка да я последват и влезе в пещерата. Томас и Пъг тръгнаха по нисък неосветен тунел. Пъг размахна ръце и засия светлина. Тунелът свърши в началото на кухня с чудовищни размери.

Томас се закова на място.

— Но ние сме само на няколко разкрача под самия връх. Тази пещера не би могла да се побере в...

Пъг сложи ръка на рамото му.

— Ние просто сме другаде.

Пещерата беше обляна от смътна светлина, струяща от стените и тавана, така че Пъг прекрати заклинанието си. В отсрещната страна на огромната кухня се виждаха още няколко качулати фигури, но никоя от тях не се приближи.

Старецът, който ги бе посрещнал на скалната площадка отвън, мина покрай тях и те го последваха. Пъг попита:

— Как да ви наричаме?

— Все едно е — отговори старецът. — Както ви харесва. Ние тук нямаме имена, нито минало или бъдеще. Ние просто сме онези, които служат на оракула.

И ги поведе към голям скален масив, плосък отгоре, върху който лежеше странно същество. Беше млада жена, или по-уместно бе да се каже — момиче, навярно не повече от четиринадесетгодишно, или малко по-голямо. Трудно беше да се прецени. Беше съвсем гола и тялото ѝ бе покрито със струпеи, спечена кал и собствените ѝ екскременти. Дългата ѝ кафява коса беше мазна и сплъстена от нечистотиите. Щом пристъпиха към нея, очите ѝ се разшириха, тя се дръпна изплашена назад и запищя. За двамата мъже бе повече от очевидно, че е съвсем луда. Писъкът заглъхна и преля в истеричен смях. Изведнъж момичето млъкна, вдигна очи, изгледа преценяващо двамата млади мъже и започна да дърпа с пръсти косата си в налудничаво подражание на ресане, сякаш изведнъж загрижила се за външния си вид.

Старецът безмълвно посочи момичето с тоягата си.

— Това значи е оракулът?! — промълви удивен Томас. Старецът фигура кимна.

— Това е сегашният оракул. Тя ще служи до смъртта си, после ще дойде друга, а тя самата дойде, когато предишната пророчица умря. Тъй е било винаги и тъй ще бъде вовеки веков.

— Как сте оцелели на този мъртъв свят?

— Търгуваме. Нашата раса загина, но други, такива като вас, ни търсят. Преживяваме някак. — Той посочи присвилото се сред камънаците момиче. — Тя е богатството ни. Питайте каквото пожелаете.

— А цената? — попита Пъг.

— Питайте каквото пожелаете — повтори мъжът. — Оракулът отговаря, както реши и когато реши. Тя ще назове цената. Може да поиска сладкиш, плод или да изяде сърцата ви все още туптящи. Току-виж си поискала дрънкулка за игра. — Посочи купчината странни вещи, струпани в ъгъла. — Сто овци може да поиска, или сто оки жито, или злато. Вие сте тези, които трябва да решите дали знанието, което търсите, си струва поисканата цена. А понякога се случва и да не отговори, каквото и да ѝ предлагат. Капризна е природата ѝ.

Пъг пристъпи към боязливо присвилата се девойка. Тя го изгледа, усмихна се и опипа разсеяно косата си.

— Искаме да научим бъдещето — каза Пъг.

Очите на девойката се присвиха и изведнъж и най-малкият намек за безумие в тях изчезна. Все едно че в нея изведнъж се всели някоя друга личност и тя отвърна със спокоен глас:

— И ако го научите, ще ми платите ли цената?

— Назови цената си.

— Спаси ме.

Томас погледна озадачено водача им. Старческият глас отвърна на немия му въпрос като шепот на есенен вятър сред сухата шума.

— Ние всъщност не разбираме какво казва. Тя е заклещена в примката на своя ум. Точно тази лудост ѝ носи дарбата. Освободиш ли я от тази лудост, тя няма повече да бъде оракул. Тъй че може би влага друго значение.

— От какво да те спасим? — рече Пъг.

Момичето се засмя, а после спокойният глас се върна.

— Ако не разбирате, не можете да ме спасите.

Фигурата в халата само сви рамене. Пъг се замисли и каза:
— Мисля, че разбирам.

Посегна и хвана главата на момичето с две ръце. То се вкочани, готово да запищи, но Пъг отпрати към ума му послание, носещо утеха. Това, което се канеше да стори, обикновено се смяташе за деяние, достъпно само за жреци, но времето, преживяно сред елдарите в Елвардейн, го бе научило, че границите на всяко чародейство са тези, които си налага самият чародей.

Пъг притвори очи и навлезе в лудостта.

Обкръжаваха го подвижни стени. Стоеше сред лабиринт от безумни цветове и форми. Хоризонтът се менеше с всяка стъпка и перспектива не съществуваше. Пъг погледна към дланите си и видя как те изведнъж пораснаха колкото дини, след което също така внезапно се свиха до размера на бебешки юмручета. Вдигна очи и видя как стените на лабиринта се приближават и отдалечават безредно, а цветът и блясъкът им се менят също така без порядък. Дори подът под нозете му, допреди миг разчертан на червени и бели квадрати, внезапно преля в шарка от черни и сиви линии, а после — в огромни безформени петна синьо и зелено на червен фон. Яростни светлини безразборно блясваха от всички посоки, за да го заслепят.

Пъг се овладя и наложи собствените си възприятия. Знаеше, че все още е в пещерата и че цялата тази илюзия около него е само продължение на стремежа му да придаде физическо подобие на лудостта на момичето. Най-напред укрепил средоточието си, за да престанат крайниците му да се свиват и разширяват. Не биваше да действа прибързано нито за миг, за да не доунищожи и без това крехкия и разстроен разсъдък на момичето, а нямаше как да прецени какво можеше да му причини той при този контакт. Можеше да попадне например в клопката на лудостта ѝ — твърде неприятна перспектива. През последната година Пъг до голяма степен се бе научил да държи уменията си под контрол, но също така бе узнал, че са ограничени, и съзнаваше, че това, което прави сега, е доста рисковано.

След това укрепил онова, което го обкръжаваше непосредствено. Спря отдръпванията и пристъпите, вибрирането на стените и

ослепителните светлини. Осъзна, че посоката е без значение, и тръгна. Вървежът, знаеше го, също бе илюзорен, но илюзията за движение му бе необходима, за да достигне сърцевината на съзнанието ѝ. Както всяка задача, и тази изискваше някаква рамка за съотносимост, някаква координатна система. Пъг можеше да реагира само на онова, което разстроеният ѝ ум сънуваше за него.

Изведнъж нещо го тласна сред непрогледен мрак, толкова безмълвен, че само смъртта можеше да се сравни с покоя му. А после до сетивата му стигна самотен и странен звук. Последва го друг, идващ от друга посока. И ето че въздухът наоколо запулсира все по-рязко и все по-бързо и околната тъмнина се изпълни със странни звуци и скоро се превърна в гъмжило от пулсиращи гласове и зловония. Странни поведи обвяваха лицето му и някакви пернати същества изпърхваха край него и изчезваха толкова бързо, че не можеше да ги хване. Той сътвори светлина и се намери в огромна пещера, досущ като истинската, в която двамата с Томас стояха в този момент. Всичко притихна. От недрата на тази илюзия умът му извика. Отговор не последва.

Картината около него потръпна, отмести се и той се озова сред красива зеленина, изящни дървеса, толкова свършени, че не можеха да съществуват в реалността. Зад тях се виждаше невъзможно красив палат от бял мрамор, украсен със злато и тюркоаз, кехлибар и нефрит, опал и халцедон — място толкова смайващо и чудно, че Пъг не можеше да направи нищо, освен да стои зяпнал и да го гледа с няма възхита. Образът пред очите му будеше чувството, че това е най-красивото място в цялата вселена, светая светих, в която не може да проникне никаква беда и напаст и където човек може да стои цяла вечност в абсолютно блаженство.

Гледката отново се раздвижи, промени се и той се озова в чудния палат. От белите мраморни подове, прошарени със златни нишки, до абаносовите колони, това бе най-разкошното въплъщение на богатство, каквото си бе представял, надминаващо дори палата на Властелина на войната в Кентосани. Таванът беше изваян от кварц, пропускащ слънчевата светлина в розово сияние, а стените бяха щедро покрити с гоблени, — изтъкани с нишки от злато и сребро. Вратите на всеки праг бяха от абанос, обрамчен със слонова кост и инкрустиран със скъпоценни камъни, и накъдето да се извърнеше Пъг, виждаше злато.

А посред целия този разкош бял кръг светлина осветяваше подиум, на който стояха две фигури — на жена и на момиче.

Пъг пристъпи към тях. Изведнъж от пода изникнаха воители, като стръкове, изникващи от земята. Всеки бе могъщо същество с ужасяваща външност. Един приличаше на глиган, превърнат в човек, друг — на чудовищна боготомка. Трети наподобяваше мъж с лъвска глава; четвърти беше с лице на слон. Всички бяха снаряжени в тежки брони и с оръжия от метал и скъпоценности, и ревяха застрашително. Пъг остана спокоен.

Воините нападнаха. Пъг остана неподвижен. Кошмарните същества връхлитаха едно след друго, оръжията им минаваха през него и те изчезваха. След като се стопи и последното, Пъг отново пристъпи към подиума, на който стояха двете фигури.

Площадката започна да се отдръпва, все едно че беше на малки колелца или движещи се крачета и Пъг тръгна след нея. Вървеше и вървеше и скоро прецени, че илюзорният палат трябва да е с площ няколко мили. Знаеше, че може да спре с волята си бягащия подиум с двете пътнички на него, но ако го направеше, щеше да навреди на момичето. Всякакъв несдържан акт на насилие, дори нещо толкова дребно като заповедта към двете бегълки да спрат, щеше да нанесе на девойката неизлечима рана.

Подиумът взе да се поклаща и да отскача, блъскайки се в невидими препятствия, докато преминаваше от зала в зала и от един на друг завой из пресичащите се коридори, а Пъг се принуди да се извърта и снишава, отбягвайки летящите по пътя му предмети. Можеше също така да унищожи всичко, което се изпречваше на пътя му, но резултатът от това щеше да е също толкова вреден за момичето, колкото и ако им заповядаше да спрат. „Не — реши той. — Щом си влязъл в чужда реалност, трябва да се съобразиш с правилата ѝ.“

Изведнъж подиумът спря и Пъг ги настигна. Жената стоеше безмълвна и гледаше в упор приближаващия се магьосник, докато момичето се бе присвило, седнало в нозете ѝ. За разлика от истинската ѝ външност, тук девойката бе красиво облечена, в дълга рокля от мека полупрозрачна коприна. Косата ѝ беше събрана на великолепен кок, придържан със златни и сребърни фибули, всяка с блестящ скъпоценен камък. Макар да не беше възможно да се прецени как изглежда в

действителност под кората от нечистотии, тук тя беше млада жена със смайваща хубост.

След това красивата девойка се изправи и започна да расте, и да се превръща пред удивените му очи в чудовище с гигантски пропорции. От хлътналите рамене се протегнаха и издължиха огромни космати ръце, а в главата заприлича на разгневена орлица. От рубинените ѝ очи заблестяха мълнии, а дългите ѝ извити нокти защракаха към лицето на Пъг.

Той остана неподвижен. Ноктите пробиха плътта му и преминаха през него, без да му причинят нищо, след като отказа да вземе участие в тази нова безумна реалност. Чудовището изведнъж изчезна и момичето отново стана такова, каквото изглеждаше в пещерата — голо, покрито със струпеи и мръсотия, обезумяло и изплашено.

Пъг извърна очи към жената и каза:

— Ти си оракулът.

— Аз съм.

Беше царствена, властна и неземна. И в същото време изглеждаше съвсем човешки. Пъг допусна, че и това е част от илюзията. В действителност сигурно представляваше нещо съвсем друго... или трябваше да е била нещо друго като жива. Сега Пъг разбра.

— Ако я освободя, с теб какво ще стане?

— Ще трябва да намеря друга, и то скоро, иначе съществуването ми ще спре. Така е било винаги и така трябва да бъде.

— Значи друга трябва да се примири с това?

— Така е и винаги е било така.

— Ако я освободя, с нея какво ще стане?

— Ще стане отново такава, каквато бе, когато я доведоха тук.

Млада е и разумът ѝ ще се върне.

— Ще ми се възпротивиш ли?

— Знаеш, че не мога. Ти виждаш през булото на илюзиите. Знаеш, че всичко това са само чудовища и съкровища на ума. Но преди да я отгървеш от мен, разбери следното, магьоснико. В самата зора на времето, когато все още се оформяха множествата вселени, се родихме ние — съществата на Аил. Когато твоят спътник валхеру и неговият род беснееха из небесата, ние вече бяхме невъобразимо стари и мъдри

за тях. Аз съм последното женско същество от моята раса, макар че това е само едно близко до възприятието ти понятие, етикет, не обясняващ нищо. Онези в пещерата са мъжкари. Полагаме усилия да поддържаме онова, което е най-великото ни наследство, могъществото на оракула, защото ние сме стопаните на истината и грижовничките на познанието. В древни векове е постановено да мога да просъществувам в умовете на други, но с цената на собственото им безумие. Счетено е за необходимо зло да се отнема разумът на малцина същества от по-низши раси в замяна на опазването на мощта на Аил. Би ни се искало да не е така, но е така, защото са ми нужни живи умове, в които да просъществувам. Вземи момичето, но знай, че скоро ще трябва да намеря друга, чийто ум да обладая. Тя е нищо, най-обикновено дете от незнаен род. В родния си свят от нея щеше да стане или мързелива невяста на някой беден селяк, или уличница, задоволяваща мъжката похот. Обладавайки ума ѝ, аз я дарявам с богатства, каквито не може да си представи и най-великият крал. Какво би могъл ти да ѝ дадеш в замяна?

— Собствената ѝ съдба. Но ми се струва, че ставаше дума за друг вид спасение. Спасение за двете ви.

— Схватлив си, магьоснико. Звездата, около която се върти нашият свят, скоро ще изгасне и ще умре. Колебливият край на цикъла ѝ причини разрухата на тази планета. Ние вече търпим цял век на несекващ вулканизъм, невиждан от хилядолетия. Само след още шепа години този свят ще угасне в страховита смърт. Сега се намираме на третия свят, избран за дом от Аил. Но расата ни вече се стопи във времето и не разполагаме със средствата, позволяващи ни да си намерим друг свят. За да се отзова на твоите нужди, ти трябва да проявиш готовност да се отзовеш на нашите.

— Да ви преместя на друг свят не е трудно. Останали сте по-малко от дузина. Съгласен съм. Навярно можем дори да измислим начин да предотвратим жертвата на друг човешки ум. — Той кимна към плахо присвилото се момиче.

— Това ще е за предпочитане, макар че все още не сме открили начин. Все пак, ако ни намериш прислон, ще отговоря на въпросите ти. Споразумяхме се.

— В такъв случай ви предлагам следното. На моя свят мога да осигуря сигурен приют за теб и другите оцелели от вашия вид.

Осиновен родственик съм на нашия крал и той ще се отзове благосклонно на молбата ми. Ала сега светът ми е заплашен и вие ще трябва да споделите с нас този риск.

— Това е неприемливо.

— Тогава няма сделка между нас и всичко ще погине. Защото моето начинание ще се провали, а този свят ще изчезне сред облак пламтящи газове.

Жената запази гробно мълчание. После, след дълга и мъчителна пауза, заговори:

— Ще изменя договора ни. Ще ти осигуря силата на оракула. В замяна ти ще ни осигуриш сигурен пристан след като свърши издирването ти.

— Издирване?

— Разчитам бъдещето, и колкото повече се доближаваме до взаимното съгласие, толкова повече нишките на вероятността се очертават и най-вероятното бъдеще се очертава пред погледа ми. Още сега, докато говорим, вече провиждам какво ти предстои да изпиташ и съм длъжна да ти кажа, че пътят ти ще е изпълнен с невероятни опасности. — Жената замълча и притвори очи, след което промълви: — Сега разбирам пред какво сте изправени. Да, аз приемам тези условия, но трябва да ги приемеш и ти.

Пъг сви рамене.

— Прието. Когато всичко свърши благоприятно, ще ви отведем на безопасно място.

— Върни се в пещерата.

Пъг отвори очи. Томас и слугите на оракула си стояха по местата в същите пози, както при началото на умствения му контакт. Той се обърна към Томас.

— Колко време мина?

— Няколко мига, не повече.

Пъг се отдръпна от девойката. Тя отвори очи и заговори с властен глас, неопетнен от безумието, а съдържащ в себе си нотките на речта на неземната жена.

— Знай, че тъмнината се разгъва и се трупа. Иде тя от тайната си бърлога и се стреми да си върне онова, що е загубила, за да срине до основи и да изпепели всичко, що обичаш, за да връхлети в безмилостен ужас и да унищожи всичко, на което държиш. Иди сега и

намери оня, що знае всичко, оня, що изначално е проумял всичко. Само той единствен може да те поведе към последната битка, само той.

Томас и Пъг се спогледаха. Пъг вече знаеше отговора на въпроса си, но все пак попита:

— Кого трябва да намеря?

Очите на девойката сякаш разкъсаха душата му. Устните ѝ прошепнаха:

— Черния Макрос.

ГЛАВА 5

КРУДИЙ

Мартин се приведе. Махна с ръка на другите да запазят тишина и се вслуша. Наближаваше залез-слънце и беше време около брега на езерцето да се появи дивеч. Но нещо бе изплашило и задържало плячката от водоизточника. Мартин се мъчеше да долови източника на този смут. Горите се бяха смълчали и се чуваше само плясъкът на птичи криле над главите им. А после в храстите се чу шумолене.

На поляната изскочи едър сръндак, а после от храстите се чу гърлено ръмжене. Мартин зачака, изпънал лъка си.

Мечокът излезе с клатушкане на поляната. По време, когато трябваше да е затлъстяло и загладило косъм, животното изглеждаше мършаво и немощно, отслабнало, все едно че току-що се е събудило от дългия зимен сън. Мартин го изгледа как сниши глава да пие от езерцето. Някаква рана беше осакатила горския звяр и му пречеше да се домогне до нужната му храна. Преди две нощи мечката бе премазала един селянин, опитал се да опази кравата си. Човекът бе издъхнал и оттогава Мартин вървеше по следите на звяра. Беше хищен и трябваше да бъде убит.

Сред леса се разнесе тропот на конски копита и мечокът вдигна муцуна и задуши във въздуха. От гърлото му прокънтя озадачен рев и той се изправи на задните си крака, след което изрева гневно, подушил мириса на коне и хора.

— Проклятие! — изруга Мартин, стана и изпъна лъка. Беше се надявал да стреля по-отблизо, но звярът всеки момент щеше да се обърне и да избяга сред дърветата.

Стрелата се понесе над поляната и улучи животното между врата и рамото. Не можеше да му донесе моментална смърт. Звярът опипа с лапа щръкналата стрела и заръмжа хрипливо. Мартин тръгна покрай вирчето, извадил ловния си нож, тримата му спътници го последваха по петите. Гарет, новият майстор-ловец на Крудий, стреля и втората стрела улучи звяра в гърдите, нанасяйки му нова сериозна, но все още

не смъртоносна рана. Мечокът заопипва с предните си лапи щръкналите от гъстата козина пръчки и Мартин скочи към него. Широкият ловен нож на херцога на Крудий се заби дълбоко и точно, поразявайки в гърлото обърканото животно. Мечокът издъхна още докато рухваше на тревата.

Бару и Чарлз спряха до Мартин. Чарлз, нисък и кривокрак, беше облечен в зелени кожени дрехи, униформата на горяните на служба при Мартин. Бару, висок и мускулист, носеше дебела дреха на зелени и черни карета, които го обозначаваха като хадат от клана на Железни хълмове, кожени панталони и високи ботуши от глиганска кожа. Мартин се наведе над животното и разряза рамото му с дългия си нож, извърнал глава настрани заради сладникавата, гнила воня, излизаща от гноясалата рана. После се изправи и показа кървавото, покрито с жълта гной острие на стрела. Обърна се към Гарет и каза с погнуса:

— Докато служех като майстор-ловец при баща си, понякога си затварях очите пред браконьерства в гладни години. Но ако намерите човека, ранил тази мечка, искам го на бесилото. И ако притежава нещо ценно, дайте го на вдовицата на селяка. Не толкова мечката, колкото тази стрела го е убила.

Гарет взе железния наконечник и го огледа.

— Изкована е саморъчно, ваша светлост. Вижте този грозен ръб от едната страна на острието. Този, който я е изковал, не си пили стрелите, мърляв е и в работата си, както и в лова. Намерим ли колчан с толкова недодялани стрели, намерили сме и виновника. Ще кажа на следотърсачите. — След това добави: — Ако ваша светлост се беше добрал до мечока преди да го улуча, смъртите, за които да виним браконiera, щяха да са две. — Каза го с неодобрителен тон.

Мартин се усмихна.

— Не съм се и съмнявал, че ще го улучиш, Гарет. Ти си единственият по-добър стрелец от мен от всички, които познавам. Че нали това е една от причините да си майстор-ловецът ни.

Чарлз вметна:

— А и защото е единственият от горяните ви, който може да тича с вас, без да се задъха, щом решите да излезете на лов.

— Наистина ще ни скапете с това бягане, лорд Мартин — съгласи се Бару.

— Е — въздъхна Гарет, неудовлетворен от похвалата на Мартин — можехме да го улучим и по-точно преди да побегне.

— Може би да, може би не. Предпочетох да му скоча тук на откритото, с вас тримата зад гърба ми, наместо да го гоня из шубраците, дори три стрели да имаше в гърдите му. — Мартин махна уморено с ръка към гъстия лес. — Там щяхме повече да се озорим.

Гарет погледна Чарлз и Бару.

— За това няма да спорим, ваша светлост. — И добави: — Макар че се разминахме с белята съвсем за малко.

Недалече от тях някой извика настойчиво. Мартин стана.

— Вижте кой вдига целия този шум.

Чарлз изтича назад към леса.

Бару погледна мъртвия мечок и поклати глава.

— Човекът, който го е ранил, не е ловец.

Мартин огледа дърветата наоколо.

— Липсва ми всичко това, Бару. Готов съм дори да простя на този калпав браконьер заради това, че ми даде повод да се измъкна за малко от замъка.

— Слабо извинение, милорд — каза Гарет. — Редно беше да оставите всичко това на мен и хората ми.

Мартин се усмихна.

— Все едно слушам Фанън.

— Разбирам ви — каза Бару. — Близко година поживях при елфите, а сега — и вие. Липсват ми хълмовете и моравите на ябонските планини.

Гарет замълча. Двамата с Мартин знаеха много добре защо хадатът не се беше върнал. Селото му бе изпепелено от главатаря на моределите Мурад. И макар Бару да беше отмъстил на Мурад, вече нямаше свой дом. Сигурно някой ден щеше да си намери друго хадатско селище, но засега предпочиташе да се скита по широкия свят, далеч от домашна стряха. След като бе изцерил раните си в Елвандар, бе дошъл в Крудий като гост на Мартин.

Чарлз се върна с един крудийски воин. Боецът отдаде чест и каза:

— Мечемайстор Фанън ви моли да се върнете незабавно, ваша светлост.

— Какво толкова е станало?

— Не знам. Но мечемайсторът изпрати за вас коне, ваша светлост.

— Добре, води — отвърна Мартин. И изпита внезапна тревога.

Фанън ги чакаше на стълбището.

— Какво има, Фанън? — подвикна Мартин, след като скочи от коня и отърси праха от зелената си кожена туника.

— Нима ваша светлост е забравил, че лорд Мигел ще пристигне днес следобед?

Мартин погледна към смъкващото се на запад слънце и каза:

— Значи е закъснял.

— Корабът му вече мина край Моряшка скръб. До един час ще дойде откъм фара на Дългия нос.

Мартин се усмихна на мечемайлора.

— Прав си, разбира се. Бях забравил. — Почти се затича по стълбите и подвикна: — Ела да поговорим, Фанън, докато се преобличам.

Мартин се забърза към покоите си, обитавани преди време от баща му, лорд Боррик. Пажовете бяха напълнили гореща вана и Мартин набързо свали ловното си облекло, взе благоуханния сапун и камъка за триене и каза на пажа:

— Донесете още студена вода. Тази миризма може да се харесва на сестра ми, но мен ще ме задуши.

Пажът изтича да изпълни нареждането, а Мартин се обърна към мечемайлора.

— Е, Фанън, казвай. Какво води славния херцог на Родец при нас чак от другия край на Кралството?

Фанън седна на близкото канапе.

— Просто е тръгнал да попътува през лятото, ваша светлост. Не бих казал, че е чак толкова необичайно.

Мартин се засмя.

— Фанън, сега сме сами. Остави преструвките. Бас държа, че води със себе си поне една щерка за женене.

Фанън въздъхна.

— Не една, а две. Миранда е на двадесет, а Инец — на петнадесет. И за двете разправят, че са хубавици.

— Петнайсет! Богове! Та тя е момиченце.

Фанън се усмихна мрачно.

— Заради това момиченце досега е имало два дуела, доколкото ми е известно. Не забравяйте, че са от Изтока.

Мартин започна да се сапунисва.

— Много рано влизат там в политиката, нали?

— Виж, Мартин. Дали ти харесва, или не, сега ти си херцог — и брат на краля. Все още си неженен. Ако не живееше в този затънтен край на Кралството, вече щеше да имаш поне шестдесет светски посещения, а не шест.

Мартин отвърна с гримаса.

— Ако и това се окаже като последното, предпочитам да се върна в гората при мечките. — Последното гостуване беше на графа на Тарлоф, васал на херцога на Ран. Дъщерята се бе оказала чаровна, но имаше ужасния навик да му се хили непрекъснато, от което Мартин едва не побесня. Разделил се бе с момичето с празното обещание някой ден да посети Тарлоф. — Е, сладурана беше все пак.

— Хубостта няма нищо общо, както добре знаете. В Изтока все още ври и кипи, макар да минаха почти две години от смъртта на крал Родрик. Там някъде се спотайва Ги дьо Батира и само боговете знаят какво крои. Някои от поддръжниците му все още изчакват да видят кой ще бъде провъзгласен за херцог на Батира. А и след кончината на Калдрик и след като херцогството на Риланон все още е свободно, Изтокът заприлича на кула, съградена от клечки. Дръпнеш ли тази, която не трябва, и всичко ще рухне, чак до главата на краля. Тъли добре съветва Луам да почака за синове и племенница. Тогава ще може да постави на служба повече свои довереници. Добре ще е за теб да не губиш поглед над житейските факти около кралското семейство, Мартин.

— Да — въздъхна примирено Мартин. Знаеше, че Фанън е прав. Откакто Луам го бе издигнал на поста херцог на Крудий, беше изгубил много от свободата си и по всичко личеше, че тепърва ще губи все повече.

Влязоха трима пажове, понесли ведро със студена вода. Мартин се изправи и ги остави да я излеят върху него. Потръпна, загърна се в меката кърпа и след като пажовете излязоха, каза:

— Фанън, това, което казваш, безспорно е вярно, но... виж, не е минала и една година, откакто се върнахме с Арута от Морелайн. Преди това... беше онази дълга обиколка на Изток. Нямам ли право все пак да поживея спокойно няколко месеца?

— Поживя. Миналата зима.

Мартин се засмя.

— Много добре. Но все пак ми се струва, че се проявява повече интерес към един провинциален херцог, отколкото му се полага.

Фанън поклати глава.

— Повече интерес, отколкото се полага на брата на краля?

— Никой мой потомък не може да претендира за короната, дори да ги нямаше тримата, вече може би четиримата наследници преди мен. Спомни си, че се отказах от всякакви претенции както за себе си, така и за наследниците си.

— Ти не си обикновен човек, Мартин. И не ми се прави на дърварче. Може да си казал каквото си щеш в деня на коронацията на Луам, но ако някой твой потомък се окаже в положение да я наследи, клетвите ти няма да струват пукната пара, ако някоя фракция в конгреса на лордовете пожелае да го избере за крал.

Мартин започна да се облича.

— Знам, Фанън. Онова беше само за да попреча на някои хора да се противопоставят на Луам от мое име. Може и да съм прекарал по-голямата част от живота си сред горите, но докато седях на трапезата с теб, с Тъли, Кълган и татко, си отварях ушите. Понаучил съм доста неща. На вратата се почука и се показа един страж.

— Кораб с флага на Родец идва откъм Дълъг нос, ваша светлост.

Мартин му махна с ръка да напусне и каза на Фанън:

— Май трябва да побързам да срещна херцога и чудесните му дъщери. — Дооблече се и рече: — Щерките на херцога ще ме оглеждат и ухажват, но в името на божията милост и търпение, надявам се да не се кикотят.

Фанън кимна съжалително и последва Мартин през вратата.

Херцог Мигел каза някаква шега и Мартин се усмихна учтиво. Засягаше някакъв източен лорд, с когото се бяха срещали веднъж. Недостатъците му явно бяха източник на насмешки сред владетелите

на Изтока, но Мартин не успя да схване хумора. Той хвърли поглед към дъщерите на херцога. И двете момичета бяха хубави: с деликатни черти, бледи лица, обкръжени от почти черна коса, и двете — с големи тъмни очи. Миранда бе потънала в разговор с младия скуайър Уилфред, третия син на барона на Карс и новодошъл в херцогския двор. Инец седеше изправена и гледаше Мартин с нескрито възхищение. Мартин усети, че се изчервява, и насочи отново вниманието си към баща ѝ. Не беше трудно да разбере защо е станала повод за два дуела между младежи с по-горещи глави. От жени той самият много не разбираше, но беше ловец и видеше ли хищник, лесно можеше да го отличи. Това, че момичето беше едва петнадесетгодишно, не му пречеше да е истински ветеран в източните дворове. Мартин не се съмняваше, че много скоро ще си намери могъщ и влиятелен съпруг. Миранда си беше просто поредната хубава дворцова дама, но у Инец се долавяше някаква сурова неумолимост, твърде непривлекателна за Мартин. Личеше си, че това момиченце е вече доста опитно в покоряването и мачкането на мъжките души. И той реши нито за миг да не забравя този очевиден факт.

Вечерният пир течеше тихо и кротко, както бе обичайно за Крудий и за нрава на Мартин, но утре в трапезарията на цитаделата щеше да има жонгльори и певци, тъй като в градчето беше пристигнала група пътуващи артисти. След обиколката на изток Мартин не проявяваше особена охота към пищни банкети, но показността и шумотевницата утре щяха да са неизбежни. После в залата влезе паж и се забърза покрай масите към началника на охраната Самюъл. Прошепна му нещо и Самюъл се приближи до Мартин, наведе се до ухото му и промълви:

— Току-що са долетели гълъби от Илит, ваша светлост. Осем.

Мартин се сепна. За да пристигнат толкова много птици наведнъж, съобщението трябваше да е спешно. Обикновено се изпращаха не повече от два-три, в случай че някоя от птиците не успее да довърши опасния си полет през планините на Сиви кули. Седмици бяха нужни, за да ги върнат обратно на кола или кораб, така че ги използваша пестеливо.

— Ваша светлост, бихте, ли ме извинили за малко? — обърна се той към херцога на Родец. — Почитаеми дами... — Мартин се поклони сдържано на двете сестри и излезе от залата с пажа.

В преддверието на цитаделата го чакаше соколарят, отговарящ за клетките с ловните птици и гълъбарника, с няколко съобщения в ръка. Връчи ги мълчаливо на херцога и се отдръпна. Малките рулца бяха запечатани с кралския печат — показващ, че трябва да ги отвори лично херцогът.

— Ще ги прочета в заседателната зала — рече Мартин.

След като влезе в залата, Мартин огледа рулцата. Бяха номерирани с едно и две. Четири двойки. Посланието беше изпратено четири пъти, за да са сигурни, че ще стигне до получателя. Той отвори едно от четирите с номер едно, очите му се разшириха от изумление и пръстите му зашариха за друго. Съобщението се повтаряше. След това прочете номер две и от очите му бликнаха сълзи.

Заотваря всяко рулце едно по едно, с надеждата, че ще намери нещо различно, нещо, което да му каже, че е разбрал погрешно. Остана да седи скован и забил поглед в разгърнатите на масата листчета; стомахът му се беше свил на ледена топка. Накрая някой почука на вратата и той немощно промълви:

— Да?

Вратата се отвори и влезе Фанън.

— Стоиш тук почти цял час... — Млъкна, като видя изопнатото лице и зачервените очи на Мартин, и попита: — Какво има?

Мартин махна мълчаливо с ръка към листчетата на масата. Фанън погледна какво пише и се срина на стола онемял. Мълчаха и двамата. Накрая Фанън промълви:

— Как е възможно?

— Не знам. Съобщението споменава само за убиец. — Погледът на Мартин се зарея из стаята. Всеки камък по стените, всяка мебел и вещь тук беше свързана в спомените му с баща му, лорд Боррик. А от всички в семейството им този, който най-много приличаше на лорд Боррик, беше Арута. Мартин ги обичаше всички, но в много отношения Арута бе като негово огледално отражение. Не само че в толкова много неща вижданията им бяха еднакви, но толкова много изпитания бяха преживели заедно: обсадата на замъка по време на Войната на разлома, докато Луам беше с баща им на фронта; продължителното и опасно пътуване до Морелайн, за да намерят сребротръна. Да, в Арута Мартин бе намерил не само роден брат, но и скъп приятел в много отношения. Отгледан от елфи, Мартин бе

способен да разбере неизбежността на смъртта, но като смъртен човек сега усещаше как го изпълва пустота. Успя да се овладее и стана. — Ще трябва да уведомя херцог Мигел. Визитата му трябва да се съкрати. Утре тръгваме за Крондор.

Фанън влезе в стаята и Мартин вдигна глава.

— Ще ни е нужна цялата нощ и предобеда, за да се подготвим, но капитанът ни уверява, че корабът може да тръгне следобед.

Мартин му махна да седне срещу него и след дълга пауза проговори:

— Все пак как е възможно, Фанън?

— Не мога да ти отговоря, Мартин — отвърна мечемайсторът. — Знаеш, че споделям скръбта ти. Не само аз, а всички. Той, както и Луам, ми бяха като родни синове.

— Зная.

— Но въпреки всичко има неща, които не могат да се отлагат.

— Например?

— Вече съм много стар, Мартин. Започнах вече да усещам бремето на старостта на плещите си. Вестта за смъртта на Арута... отново ме подсети за собствената ми тленност. Искам да се оттегля.

Мартин замислено потри брадичка. Фанън вече надхвърляше седемдесетте и макар умът му да бе все така остър и безпогрешен, му липсваше физическата издръжливост, необходима за втория по ранг след херцога военачалник.

— Разбирам, Фанън. Веднага щом се върна от Риланон...

Фанън го прекъсна.

— Не, това ще отнеме твърде много време, Мартин. Няма да те има тук няколко месеца. Трябва да изберем заместник още сега, за да му помогна да поеме поста. Виж, ако Гардан беше тук, нямаше да имам никакви притеснения за плавния преход на властта, но след като Арута го откъсна... — Очите на стареца се насълзиха. — След като го направи рицар-маршал на Крондор, ами...

— Разбирам — промълви Мартин. — Кого имаш предвид? — Мартин се мъчеше да се овладее и въпросът му прозвуча разсеяно.

— Няколко от сержантите може да се окажат подходящи, но никой от тях не притежава качествата на Гардан. Мисля за Чарлз...

Мартин се усмихна вяло.

— А аз мислех, че не му вярваш.

Фанън въздъхна.

— Това беше отдавна, все още бяхме във война. Оттогава е доказал качествата си поне сто пъти и не смятам, че в замъка има побезстрашен мъж от него. Освен това той е бил цурански офицер, почти равен на рицар-лейтенант. Разбира от военния занаят и тактика. Често сме говорили с часове и ми е обяснявал разликата между цуранския начин на воюване и нашия. Убедих се в следното: че като научи нещо, не го забравя. Умен е и струва колкото дузина други. Освен това войниците го уважават и ще го следват.

— Ще го обмисля и ще реша тази нощ — каза Мартин. — Друго има ли?

Фанън помълча малко, сякаш нещо го затрудняваше да проговори.

— Мартин, двамата с теб никога не сме били близки. Когато баща ти те извика да му служиш, изпитвах към теб, както и мнозина други, смесени чувства. Беше един такъв затворен, пък и онези твои странни елфски привички... Сега разбирам, че отчасти загадката около теб се е дължала на родството ти с Боррик. Донякъде съм се съмнявал в теб, Мартин... Съжалявам, че трябва да го призная... Но това, което се опитвам да кажа, е, че... ти носиш с чест името на баща си.

Мартин си пое дъх.

— Благодаря, Фанън.

— Казвам го, за да съм сигурен, че ще разбереш следващите ми думи. Това гостуване на херцог Мигел допреди малко можеше да е повод за раздразнение, но сега вече се превръща в тежък проблем. Трябва да поговориш с отец Тъли като пристигнеш в Риланон и да го оставиш да ти избере подходяща съпруга.

Мартин отметна назад глава и се разсмя горчиво и с яд.

— Що за шеги, Фанън? Брат ми е мъртъв, а ти искаш да си търся жена?

Фанън не трепна пред надигацията се у херцога гняв.

— Ти вече не си майстор-ловецът на Крудий, Мартин. Тогава никой не го интересуваше дали изобщо ще се ожениш и ще имаш деца. Но сега ставаш единственият брат на краля. Изтокът все още е в смутове. Херцог си няма нито Батира, нито Риланон или Крондор.

Вече си нямаме принц на Крондор... — Думите излизаха трудно от устата му. — Тронът на Луам ще се заклати опасно, ако Батира дръзне да се върне от изгнание. След като единствени наследници останаха бебенцата на Арута, Луам ще има нужда от крепки съюзници. Това имам предвид. Тъли ще знае най-добре кои благороднически домове трябва да се привлекат за здрав съюз с краля чрез брак. Ако се окаже, че е това опасно котенце на Мигел, Инец, или дори хилещата се глезана на Тарлоф, ожени се за нея, Мартин, заради Луам и заради Кралството.

Мартин едва сдържа гнева си. Фанън го беше жегнал в най-болното място, въпреки че старият мечемайстор беше прав. Във всяко отношение Мартин си беше самотник, почти нищо в живота си не споделяше с никого, освен с братята си. А и никога не беше се справял добре в женска компания. Сега го убеждаваха, че е длъжен да се ожени за някоя непозната, заради политическите интереси на брат си. Но в същото време съзнаваше, че в думите на Фанън се съдържа мъдрост. Ако се окажеше, че изменникът Ги дьо Батира все още мъти заговор, короната на Луам нямаше да е в безопасност. Смъртта на Арута показваше съвсем ясно колко смъртни в края на краищата са владетелите. Най-сетне Мартин отвърна:

— Ще помисля и за това, Фанън.

Старият мечемайстор бавно се изправи, отиде до вратата, обърна се и каза:

— Зная, че го прикриваш добре, Мартин, но болката си личи. Съжалявам, че като че ли само я усилих, но това, което казах, все трябваше да се каже.

Мартин само кимна.

Мартин стоеше, обзет от нетърпение, и наблюдаваше шетнята около подготвящото се заминаване — неговото, както и на херцог Родец. Херцогът бе поканил Мартин да ги придружи на собствения му кораб, но Мартин бе успял да скалъпи някакво едва приемливо извинение за отказ. Само силната покруса от вестта за смъртта на Арута го бе сдържала да не отхвърли поканата на херцога с някоя груба обида.

Херцог Мигел и двете му дъщери се появиха откъм цитаделата.

Момичетата едва скриваха раздражението си, че толкова скоро се налага отново да тръгнат на път. Цели две седмици щяха да пътуват, докато стигнат в Крондор. След това баща им, като член на най-знатния кралски кръг на перовете, щеше да отиде в Риланон за погребението на Арута.

Херцог Мигел, дребничък мъж с изтънчени маниери, каза:

— Трагично е, че се налага да напуснем чудесния ви дом при толкова скръбни обстоятелства, ваша светлост. Ако ми позволите, домът ми с най-голяма радост би ви предложил гостоприемството си, стига ваша светлост да пожелае да си отдъхне след погребението. Родец е доста близо до столицата.

Първият импулс на Мартин бе да отхвърли поканата с хладна учтивост, но се сети за думите на Фанън през нощта и отвърна:

— Стига да ми позволят времето и обстоятелствата, ваша светлост, бих ви посетил с най-голямо удоволствие. Благодаря ви. — Хвърли крадешком поглед към двете дъщери и тутакси реши, че ако Тъли го посъветва да склучи брачен съюз между Крудий и Родец, по-скоро ще вземе за съпруга кротката Миранда. Инец щеше просто да означава твърде много беля, събрана на едно място.

Херцогът с двете си щерки пое с каляската надолу към залива, а Мартин се замисли за времето, когато херцог беше баща му. Никой в Крудий не беше имал тогава нужда от екипаж, защото щеше да вози много зле по проядените от дъждове черни пътища на херцогството, превръщащи се често в лепкава и дълбока до колене кал. Но когато гостите от Изтока взеха да зачестяват, той се беше разпоредил да построят един каменен път от пристанището до замъка. Източните дами, изглежда, се чувстваха зле на конски гръб с изящното си дворцово облекло. Спомни си как Карлайн яздеше като мъж по времето на Войната на разлома, как с впити кожени панталони и туника препускаше в див галоп със скуайър Роланд, за ужас на гувернантката си, и въздъхна. Едва ли някоя от дъщерите на Мигел щеше да може някога да язди така. Зачуди се дали изобщо може да се намери по света жена, която да сподели потребността му от суров живот. Навярно най-доброто, което можеше да постигне, бе да си намери жена, която да приеме с разбиране тази негова потребност и да не се оплаква от дългите му отсъствия, докато той скита на лов или гостува на приятелите си в Елвандар.

Размисълът му бе прекъснат от един войник, който му подаде ново съобщение.

— Това току-що пристигна, ваша светлост.

Мартин пое съобщението. Носеше печата на Саладор. Най-вероятно беше лично писмо от Карлайн. Отвори го и го прочете, после го препрочете и го прибра замислено в кесията на колана си. После извика на войника на пост пред цитаделата:

— Доведи мечемайстор Фанън.

След няколко минути мечоносецът се яви пред херцога и Мартин му каза:

— Съгласен съм с теб. Ще предложи поста мечемайстор на Крудий на Чарлз.

— Добре — каза Фанън. — Очаквам да се съгласи.

— В такъв случай, след като потегля, Фанън, залови се веднага да подготвиш Чарлз за службата.

— Да, ваша светлост — рече Фанън. Понечи да си тръгне, но спря и пак погледна Мартин. — Ваша светлост?

— Да?

— Добре ли сте?

— Напълно, Фанън — отвърна Мартин. — Току-що получих писмо от Лаури. Уведомява ме, че Карлайн и Анита са добре.

И без повече приказки закрачи към цитаделата. Фанън се поколеба. Изненада го тонът и държането на Мартин. Имаше нещо странно в изражението му.

Бару мълчаливо гледаше Чарлз. Двамата седяха на пода с кръстосани крака. Вляво от Чарлз на желязната стойка бе закачен малък гонг, а между двамата гореше кадилница, чийто дим изпълваше въздуха с тежък аромат. Четири свещи осветяваха малката стая, обзаведена само с килим на пода, предпочитан от Чарлз за постеля, малка ракла и купчина възглавници. И двамата бяха облечени в прости халати. Всеки държеше на коленете си меч. Очите на Чарлз се бяха съсредоточили в някаква невидима точка помежду им. След дълго мълчание цуранинът отрони:

— Какво е Пътят?

— Пътят се състои в това да се отдадеш на вярна служба на своя господар и на дълбока вярност към приятелите си — отговори Бару. — Пътят, предвид мястото на всеки на Колелото, е в това да поставиш дълга над всичко друго.

Чарлз кимна отсечено.

— По въпроса за дълга Кодексът на война е изричен. Дългът преди всичко. До смърт.

— Разбрано.

— Какво тогава е естеството на дълга?

— Съществува дълг към господаря — тихо заговори Бару. — Съществува дългът към клана и семейството. Съществува дългът към работата ти, който осигурява разбирането на дълга към самия теб. В цялост те образуват дълга, който никога не е изпълнен в достатъчна степен, дори след неизменно усилие през целия живот. Дългът представлява стремеж към съвършено съществуване, за да придобиеш по-висше положение на Колелото.

Чарлз кимна.

— Така е. — Вдигна малкото чукче и удари по тънкия гонг. — Слушай. — Бару притвори очи в унес и се вслуша в глъхнещия звук. Когато звукът заглъхна, Чарлз каза: — Улови мига, където звукът секва и започва тишината. И се задръж в този миг, защото там ще намериш своя вал; той е тайният център на съществото ти, съвършеното място на вътрешния ти покой. И си спомни най-древния урок на цураните: дългът придава тежест на всичко, той е тежкото бреме, докато смъртта е нищо, по-лека е от въздуха.

Вратата се отвори и влезе Мартин. Бару и Чарлз понечиха да станат, но Мартин им махна с ръка да си останат по местата, коленичи между тях и погледна димящата кадилница.

— Извинете, че ви прекъснах.

— Не сте ни прекъснали, ваша светлост — отвърна Чарлз.

— Няколко години се сражавах с цураните и се уверих, че са силни и заслужаващи уважение противници — каза Бару. — Сега научавам още за тях. Чарлз ми предлага възможност да науча Кодекса на война по обичая на техния народ.

Мартин не изглеждаше изненадан.

— Много ли научи?

— Най-вече, че са като нас — отвърна с усмивка Бару. — Малко разбирам от тези неща, но подозирам, че сме като два израстъка от един и същи корен. Те следват Пътя и схващат Колелото също като нас, хадатите. Разбират честта и дълга като хадатите. Ние, живеещите в Ябон, сме възприели много неща от Кралството, имената на боговете ни и езика до голяма степен, но са останали и много от старите ни обичаи. Цуранската вяра в Колелото е почти същата като нашата. Това е странно, защото допреди идването на цураните не бяхме срещали друг народ, който да споделя вярванията ни.

Мартин погледна Чарлз. Цуранинът сви рамене.

— Навярно просто сме открили една и съща истина на двата ни различни свята. Кой знае?

— Струва ми се, че това е едно от нещата, които следва да се обсъдят с Тъли и Кълган — каза Мартин, помълча малко и попита:

— Чарлз, ти би ли приел поста мечемайстор на Крудий?

Цуранинът примигна и това бе единственият признак на изненада.

— Висока чест ми оказвате, ваша светлост. Да.

— Добре. Доволен съм. Фанън ще започне да те въвежда в нещата, след като замина. — Мартин погледна към вратата и сниши глас.

— Искам вие двамата да ми направите една услуга.

Чарлз не се поколеба, но Бару изгледа Мартин съсредоточено. Между двамата се бе изковала здрава връзка по пътя им към Морелайн с Арута. Бару за малко щеше да загине там, но съдбата го бе пощадила. Знаеше, че участта му вече по някакъв начин се е сплела с онези, които бяха преживели премеждията около издирването на сребротръна. В погледа на херцога се таеше нещо скрито, но Бару нямаше да пита сега. Щеше да го научи, когато му дойдеше времето.

— Аз също.

Мартин приседна между двамата мъже и им заговори.

Мартин се загърна плътно в наметалото — вятърът от север беше пронизващ. Крудий се скриваше от погледа му зад канарите на Моряшка скръб. Той кимна на капитана, напусна кварталдека, слезе и тръгна по тесния пасаж с каютите. Щом стигна капитанската каюта,

влезе и заключи вратата. Мъжът, който чакаше вътре, беше един от войниците на Фанън — казваше се Стефан, — на ръст и телосложение досущ като херцога и в същата туника и панталони като на Мартин. Промъкнал се беше на борда в ранните часове преди изгрев, предрешен като прост моряк. Мартин свали плаща си и го подаде на войника.

— На палубата излизай само вечер, и то след като подминете Квег. Ако нещо принуди кораба да спре на брега на Карс, Тулан или Свободните градове, не искам моряците да заприказват, че съм изчезнал.

— Разбрано, ваша светлост.

— Когато стигнете в Крондор, сигурно ще те чака карета. Не зная колко дълго ще можеш да продължиш с маскарада. Повечето благородници, с които съм се срещал, вече ще са на път за Риланон, а си приличаме достатъчно, за да не събудиш подозрения сред слугите. — Мартин огледа двойника си. — Ако си държиш и устата затворена, може би ще успееш да минеш за мен чак до Риланон.

Стефан изглеждаше притеснен от задължението да се преструва на благородник, но отвърна само:

— Ще се постарая, ваша светлост.

Капитанът се разпореди да сменят курса и корабът се разклати.

— Това е сигналът — каза Мартин, свали бързо ботушите, туниката и панталоните си и остана само по долни гащи.

Капитанската кабина беше с едно-единствено, висящо на панти прозорче, което се отвори със скърцане. Мартин провеси крака през рамката. Отгоре се чу гневният глас на капитана.

— Много се доближихте до брега! Силно на щирборд!

Обърканият кормчия подвижна:

— Слушам, силно на щирборд!

— Дано съдбата те закриля, Стефан — каза Мартин.

— Вас също, ваша светлост.

Мартин се пусна във водата. Капитанът го беше предупредил да се пази от дългия кормилен лост и той го отбягна лесно. Беше го докарал възможно най-близо до брега, след което бе обърнал към открито море. Мартин видя крайбрежната ивица на по-малко от миля. Не беше кой знае какъв плувец, но имаше здрави мишци, затова се отпрати към брега с дълги плавни махове.

Скоро се добра задъхан до брега и се огледа. Силата на течението го бе отнесла малко по на юг, отколкото му се искаше. Отдъхна си минута-две, пое дълбоко дъх и затича.

След десетина минути над брега се появиха трима ездаци и поеха право надолу към пясъчната ивица. Като ги видя, Мартин спря. Гарет яздеше първи, Чарлз водеше още един кон. Бару се оглеждаше бдително да не би някой да ги наблюдава. Гарет подаде на херцога вързоп дрехи. Бягането бе изсушило достатъчно Мартин и той се облече бързо. Зад седлото на четвъртия кон бе окачен увит в промазан плат дълъг лък.

— Някой видя ли, че тръгвате? — попита Мартин.

— Гарет вече бе заминал с коня ви преди съмване, а аз просто казах на стражите, че ще поизпратя малко Бару, който си тръгва за Ябон — отвърна Чарлз. — Нямаше никакви приказки.

— Това е добре. Предишните ни сблъсъци с Мурмандамус ни научиха, че тайната е от първостепенно значение. — Яхна коня си и добави: — Благодаря ви за помощта. Чарлз, вие с Гарет най-добре се връщайте бързо, преди някой да е започнал да подозира нещо.

— Каквото и да ви донесе съдбата, ваша светлост, дано ви донесе и чест — каза Чарлз.

— На добър час, ваша светлост — пожела Гарет. Четиримата конници се разделиха, двамата тръгнаха назад по крайбрежния път за Крудий, а другите двама поеха надалеч от брега, към горите на североизток.

Лесът беше тих, но тишината все пак се прекъсваше от обичайната птича песен и шумоленето на животинки, показващи, че всичко наоколо е както трябва да бъде. Мартин и Бару бяха яздили здраво четири дни, докарвайки конете си до ръба на пълното изтощение. Преди няколко часа бяха прекосили река Крудий.

Изад дърветата се появи фигура, облечена в тъмнозелена туника и кафяви кожени панталони, махна им и рече:

— Добра среща, Мартин Дълголъки и Бару, змееубиецо.

— Поздрави, Тарлен. Дошли сме да потърсим съвета на кралицата.

— Тогава продължете, защото вие с Бару винаги сте добре дошли в двора й. Аз трябва да остана да наблюдавам тук. Нещата взеха да стават малко напрегнати след последното ви гостуване.

Мартин разпозна тона в словата на елфа. Нещо безпокоеше елфите, но Тарлен не искаше да го сподели. Мартин трябваше да се види със самата кралица и с Томас, за да разбере какво е то. Зачуди се. Последния път, когато елфите бяха толкова обезпокоени, лудостта на Томас бе стигнала върха си. Той сръга коня си и продължи напред.

Малко по-късно двамата с Бару доближиха сърцевината на елфския лес, Елвандар — древния дом на елфите. Дървесният град се къпеше в светлина, защото слънцето грееше високо над главите им, увенчавайки с блясък дървесните корони. Зелени и златисти, червени и бели, сребристи и бронзови, листата просветваха като ярък балдахин.

Щом слязоха от седлата, един елф се приближи и каза:

— Ще се погрижим за конете ви, лорд Мартин. Нейно величество желае да се види с вас веднага.

Мартин и Бару се забързаха по стъпалата, всечени в огромния ствол на едно дърво сред града на елфите, минаха по високите арки, оплетени на гърбовете на мощни клони, нагоре и нагоре. Най-сетне стигнаха до широката платформа в самия център на Елвандар, двора на кралицата.

Агларана седеше на трона си, старшият й съветник Татар бе от лявата й страна. Наоколо седяха Тъкачите на заклинания — съветът на кралицата. Тронът до нея беше празен. Изражението й беше неразгадаемо за обикновените хора, но Мартин познаваше добре елфските нрави и долови напрежението в очите й.

— Добре дошъл, лорд Мартин — каза Агларана. — Добре дошъл, Бару.

Двамата мъже се поклониха, а кралицата продължи:

— Елате да поговорим. — Стана и ги поведе към една малка зала сред дървесните хралупи. Придружи ги само Татар, Донесоха вино и храна, но Мартин не им обърна внимание, а каза:

— Нещо не е наред. — Не беше въпрос.

Лицето на Агларана стана угрижено. Мартин не беше я виждал толкова обезпокоена от Войната на разлома насам.

— Томас замина.

Мартин примигна.

— Къде?

— Не знаем — отговори Татар. — Изчезна една нощ няколко дни след празника на Средилетие. Случвало се е понякога да излезе да поскита насаме с мислите си, но никога за повече от един ден. След като не се върна и на втория ден, пратихме следотърсачи да го намерят. Нямаше никакви следи, макар това де не е изненадващо. Той владее и други, негови си способности за пътуване. Но на една полянка северно намерихме дири от ботушите му. Имаше и следи от някакъв друг човек — отпечатъци от сандали върху меката пръст.

— Томас е отишъл да се срещне с някого, след което не се е върнал — промълви Мартин.

— Имаше и трета група следи — каза кралицата на елфите. — От дракон. Валхеру отново е полетял на гърба на дракон.

Мартин се отпусна назад, разбрал.

— Боите се, че лудостта му се е върнала.

— Не — отговори бързо Татар. — Томас вече се освободи от това и ако не друго, то поне е по-силен, отколкото сам подозира. Не, по-скоро се боим от онова, което е принудило Томас да тръгне по този начин. Боим се от присъствието на някой друг.

— Сандалите? — попита Мартин.

— Знаеш каква сила е нужна, за да влезе някой в лесовете ни, без да го засечем. Само един човек досега е притежавал такава способност: Макрос Черния.

Мартин се замисли.

— Навярно не е единственият. Разбрах, че Пъг е останал в света на цураните, за да проучи проблема с Мурмандамус и с онова, което той нарича „Врага“. Възможно е да се е върнал.

— Важното в случая не е кой точно майстор на чародейство се е появил — отвърна Татар.

— Важното е, че двама мъже, владеещи огромни сили, са се отправили на тайнствена мисия във време, когато бедите откъм север като че ли се завръщат — обади се Бару.

— Да — рече Агларана и се обърна към Мартин. — До нас стигна мълвата за смъртта на един твой близък. — Според елфския обичай се въздържа да изрече името на починалия.

— Съществуват неща, за които не мога да говоря, владетелко, дори пред високо почитана от мен особа като теб. Имам дълг.

— Тогава — проговори Татар — мога ли да запитам накъде сте тръгнали и какво ви води при нас?

— Време е отново да поемем на север — каза Мартин. — За да довършим онова, което започна миналата година.

— Добре е, че сте решили да минете оттук — рече Татар. — Забелязали сме признаци от крайбрежието на изток за големи преселничества на таласъми на север. Моределите също така все често дръзват да влизат на малки отряди съгледвачи в крайнините на лесовете ни. Забелязани са също така чети от хора ренегати, тръгнали на север покрай границите ни, откъм Каменните планини. Гвалите избягаха на юг към Зеленото лоно, сякаш се боят от нещо, което иде насам. А на всичко отгоре от няколко седмици лъха някакъв зъл вятър, пълен с черна загадка, сякаш сила някаква се е понесла на север. Много неща ни безпокоят. Бару и Мартин се спогледаха.

— Бързо се развиват нещата — промълви хадатът. Разговорът секна, защото отдолу се чу силен вик и един елф се появи пред кралицата.

— Ваше величество, елате. Завръщане.

— Ела, Мартин, ела и ти, Бару. Ще видите нещо предивно — каза Агларана.

Татар последва кралицата си и каза:

— Наистина е Завръщане, не е измама.

Забързаха се надолу към горската морава. Когато стъпиха на земята, ги посрещнаха няколко елфски воители, обкръжили един моредел. Тъмният елф се стори странен на Мартин — показваше необичайна за тъмните елфи кротост.

Моределът видя кралицата и ѝ се поклони, след което промълви тихо:

— Владетелко, завърнах се.

Кралицата кимна на Татар и той и останалите Тъкачи на заклинания се струпаха около моредела. Мартин изпита странно усещане — сякаш въздухът се зареди с енергия и сякаш почти се долавяше някаква музика. Разбра, че Заклинателите правят магия.

После Татар извика:

— Той се е завърнал!

Агларана попита високо:

— Какво ти е името?

— Морандис, ваше величество.

— Вече не. Ти си Лорен.

Предната година Мартин беше научил, че няма съществена разлика между двата клона на елфите, разделени единствено от силата на Тъмната пътека, обвързала моределите към живот, изпълнен със смъртна омраза към всичко, което не е от техния вид. Но имаше все пак някакво смътно различие в поведението, стойката и жестовете.

Елфите помогнаха на моредела да свали туниката си, сива на цвят, характерна за горските кланове на народа му. Мартин беше живял с елфи през целия си живот и неведнъж се бе сражавал с моредели и не му беше трудно да ги различава. Но сега възприятията му се объркаха. В един момент моределът изглеждаше малко особен, по-различен от онова, което очакваше, а сетне изведнъж престана да бъде моредел. Дадоха му кафява дреха и като по чудо Мартин видя пред себе си истински елф. Имаше тъмна коса и очи, присъщи за моределите, но пък и немалко елфи ги имаха, тъй както се срещаха русокоси моредели със сини очи. Този си беше чист елф!

Татар забеляза реакцията на Мартин от това превъплъщение и каза:

— Случва се понякога наш изгубен брат да се отклони от Тъмния път. Ако ближните му не забележат промяната и не го убият преди да се е добрал до нас, приемаме го с радост в родния дом. И това е повод за ликуване. — Мартин и Бару загледаха как всички елфи наоколо дойдоха един по един да прегърнат Лорен за добре дошъл. — В миналото моределите са се опитвали да ни изпращат шпиони, но винаги можем да отличим лъжците от искрените Завръщащи се. Този наистина се върна при народа си.

— Често ли се случва? — попита Бару.

— От всички обитаващи днес Елвандар аз съм най-старият — рече Татар. — Преди това съм виждал само седем подобни Завръщания. — Старият елф помълча. — Надяваме се някой ден да приемем всички наши събрата по този начин и силата на Тъмния път най-после да бъде прекършена.

Агларана се обърна към Мартин и каза:

— Елате, ще празнуваме.

— Не можем, ваше величество — отговори Мартин. — Трябва да тръгнем скоро, за да се срещнем с другите.

— Може ли да узнаем с какво сте се заловили?

— Много просто — отговори херцогът на Крудий. — Ще намерим Мурмандамус.

— И — добави без колебание Бару — ще го убием.

ГЛАВА 6

СБОГУВАНЕ

Джими седеше смълчан.

Оглеждаше унесено списъка в ръката си, мъчейки се да задържи ума си върху задачата, която го чакаше. Но не можеше да се съсредоточи. Графикът на дежурствата на скуайърите за следобедния кортеж беше готов, или поне толкова готов, колкото беше възможно. Джими изпитваше пустота и необходимостта да реши кой скуайър къде да бъде назначен му се струваше ужасно банална.

От две седмици Джими се бореше с чувството, че е попаднал в някакъв ужасен сън, сън, от който не можеше да се пробуди. Нищо в битието му досега не бе го поразявало толкова дълбоко, колкото убийството на Арута, и той все още не можеше да застане лице в лице с чувствата си и да се пребори с тях. Всяка нощ спеше дълбоко, сякаш спането беше изход, а като се събудеше, беше толкова изнервен и нетърпелив да се залови с нещо, сякаш заетостта можеше да го предпази от скръбта.

Джими въздъхна. Разбираше едно — че организирането на това погребение се протака адски. Лаури и Волней вече на два пъти бяха отлагали тръгването на погребалната процесия. Катафалката беше готова два дни след смъртта на Арута и чакаше да натоварят тленните му останки. Според традицията кортежът на принца трябваше да потегли за Риланон и древната гробница на неговия род три дни след смъртта му, но бяха нужни няколко дни, докато Анита се завърне от майчиното си имение, после още няколко, докато се съвземе достатъчно, за да може да се тръгне, след това се наложи да изчакат, докато пристигнат други благородници, а в двореца бе настъпила бъркотия, и така нататък, и така нататък. Въпреки това Джими разбираше, че няма да може да се заеме с мъката си преди най-сетне да откарат Арута. Това, че знаеше, че сега той лежи в пригответената от Натан временна гробница, бе твърде тежко за момъка. Той потърка очи, сведе глава и отново успя да спре напирещите сълзи. През краткия

си живот Джими бе познавал само един човек, който го беше трогнал така дълбоко. Арута трябваше да е последният човек на този свят, който би проявил загриженост към съдбата на един невръстен крадец, но го беше направил. Доказал бе, че е истински приятел, и много повече. Двамата с Анита бяха най-близо до представата на Джими за родно семейство.

Почукване на вратата го накара да вдигне глава и той видя застаналия на прага Локлир. Джими му махна да влезе и приятелят му седна от другата страна на писалището. Джими му подаде листа.

— Локи, вземи го направи ти.

Локлир бързо прегледа списъка и вдигна перото от мастилницата.

— Ами той почти е готов, само дето Паул е хванал някаква болест и лекарят иска да остане още един ден на легло. Ще взема да го препиша наново.

Джими кимна разсеяно. През покрова на мъката, загърнала мислите му, напоследък с досадна настойчивост го глождеше нещо смътно. Тревожеше го вече трети ден. Всички в палата, разбира се, бяха потресени от гибелта на Арута, но тук-там се забелязваше по някоя малка странност. Някак много често хората изтърсваха по нещо, което звучеше противоречиво. Джими все още не можеше да напипа разликата, нито можеше да каже дали е съществена. Различните хора реагираха по различен начин на трагедията. Някои, като Волней и Гардан, се нахвърляха на работата си. Други, като Карлайн, се усамотяваха, за да се отдадат на скръбта. Херцог Лаури се държеше също като Джими. Просто оставяше мъката си настрана, за да се заеме с нея по-късно. Напоследък почти непрекъснато го нямаше.

Джими погледна преписващия разписанието Локлир и попита:

— Да си виждал напоследък херцог Лаури?

Локлир отговори, без да вдига очи от листа:

— Тази сутрин, много рано. Отговарях за разнасянето на закуската на гостуващите в двора благородници и го видях да излиза с коня през портата. — После вдигна глава и погледна Джими някак странно. — През задната порта.

— Защо ще излиза през задната порта? — зачуди се Джими.

Локлир сви рамене и отново се зае със списъка.

— Знаем ли?

Джими се замисли. Каква ли причина можеше да има херцогът на Саладор да тръгне към Бедняшкия квартал на заранта на погребалната процесия на принца? Въздъхна.

— Май започвам да ставам подозрителен на стари години.

Локлир се засмя — първият весел звук в двореца от дни насам. И се огледа гузно. Джими стана.

— Свърши ли?

Локлир му подаде листа.

— Готово.

— Добре — рече Джими. — Хайде, че ако закъснеем, Деласи едва ли ще прояви обичайната си напоследък търпимост.

Забързаха се към сборното място на скуайърите. Обичайната весела блъсканица и врява липсваше, поводът беше мрачен. Деласи пристигна няколко минути след като Джими и Локлир си бяха заели местата и без предисловия каза:

— Разписанието. — Джими му го подаде и той го прегледа. — Добре, макар че или си си оправил краснописа, или си си намерил помощник. — Момчетата се разшушукаха, но нотки на веселост липсваха. Деласи продължи: — Едно назначение обаче ще променя. Харолд и Брус ще придружат принцеси Алисия и Анита в каляската. Джеймс и Локлир ще останат тук в двореца да помагат на стюарда на дворцовото домакинство.

Джими се стъписа. Двамата с Локлир нямаше да са в кортежа пред портите! Щяха да си стоят вътре, на разположение в случай, че стюардът реши, че някоя дребна задача изисква присъствието на скуайъри.

Деласи изчете небрежно на глас останалите дежурства, след което освободи момчетата. Локлир и Джими се спогледаха и Джими настигна тръгващия си церемониалмайстор.

— Сър... — почна момъкът. Деласи се извърна.

— Ако е за назначението ви, не подлежи на оспорване.

Лицето на Джими се изчерви от яд.

— Но аз бях личният скуайър на принца! — отвърна разгорещено той.

В пристъп на необичайна за него дързост Локлир изтърси:

— А аз съм личният скуайър на нейно височество. — Деласи го изгледа изненадано. — Е, донякъде...

— От това нищо не следва — отвърна Деласи. — Аз си имам свои нареждания. Вие трябва да изпълнявате своите. Това е. — Джими понечи отново да възрази, но старият церемониалмайстор рязко го прекъсна: — Казах, това е, скуайър!

Джими се обърна и си тръгна. Локлир го настигна.

— Не знам какво става тук — рече Джими, — но смятам да разбера. Хайде.

Джими и Локлир забързаха. Една заповед от страна на всеки по-старши придворен можеше да сложи край на това, което бяха намислили, така че те се стараеха да не предизвикат вниманието на някой, който да побърза да им намери работа. Погребалният кортеж щеше да тръгне от двореца само след два часа, така че оставаха несвършени цял куп задачи, подходящи за двамата. Започнеше ли процесията, щеше да премине през целия град, със спиране на храмовия площад, където щяха да се изречат официални молитви, след което идваше дългият път до Риланон и гробницата на предците на Арута. След като погребалния кортеж излезеше от града, скуайърите щяха да се върнат в палата. Но на Джими и Локлир бяха отказали участието дори в тази малка част от процесията.

Джими пристъпи до вратата към покоите на принцесата и кротко попита гвардееца, застанал на пост:

— Дали нейно височество може да ни отдели един момент?

Стражът повдигна вежди — не беше в правото му да задава въпроси дори на един толкова низш член на двора като скуайъра, затова само предаде въпроса му вътре. Докато отваряше вратата, на Джими му се стори, че чува отвътре нещо необичайно, някакъв звук, който заглъхна преди да успее да го определи. Опита се да отгатне какво е чул, но не успя. Миг по-късно ги пуснаха да влязат.

Карлайн седеше с Анита до един от прозорците, в очакване да ги поканят да се включат в процесията. Склонили бяха глави една до друга и си говореха тихо. Принцесата-майка Алисия беше прегърнала дъщеря си през рамо. И трите жени бяха облечени в черно. Джими пристъпи и се поклонил, Локлир застана до него.

— Моля да ни извините, че се натрапваме, ваше височество — промълви тихо младежът.

— Винаги сте добре дошли, Джими — отвърна му с усмивка Анита. — Какво има?

Джими моментално усети, че е проява на дребнавост да се вълнува за това, че са го изключили в такъв момент, и заговори смутено:

— Някой е заповядал да остана днес в двореца и се зачудих дали... всъщност вие ли сте помолили да ме задържат днес тук?

Карлайн и Анита бързо се спогледаха, после принцесата на Крондор каза замислено:

— Не, не съм аз, Джими. Навярно е граф Волней. Ти си старши скуайър и би трябвало да останеш на поста си. Поне съм сигурна, че така е решил графът.

Джими се загледа в лицето ѝ. Думите ѝ му прозвучаха някак противоречиво. Принцеса Анита се бе върнала от майчиното си имение, без да прикрива очакваната от всички скръб. Но скоро след това в нея бе започнала да се долавя някаква смътна промяна. Разговорът се прекъсна от бебешки рев, последван моментално от друг. Анита стана.

— Никога не е само единият — промълви тя с нескрита обич. Карлайн се усмихна на думите ѝ, но в следващия миг лицето ѝ отново стана сериозно и тъжно.

— Още веднъж ни извинете за натрапването, ваше височество. Съжалявам, че ви обезпокоих за такава дреболия.

Двамата с Локлир излязоха и след като се отдалечиха достатъчно, за да не може да ги чуе стражът, Джими рече:

— Случайно да не съм забелязал там нещо, Локлир?

Локлир се обърна и погледна към вратата.

— Става нещо... странно. Като че ли просто ни държат настрана.

Джими се замисли. Чак сега осъзна какво бе изострило вниманието му пред вратата малко преди да ги поканят да влязат. Звукът, който бе доловил, бяха гласовете на принцесите: оживено, дори някак весело бърборене.

— Започвам да си мисля, че си прав — каза Джими. — Хайде. Не ни остава много време.

— Време за какво?

— Ще видиш.

Джими забърза по коридора и Локлир трябваше да се затича, за да не изостане.

Гардан и Волней крачеха бързо към дворцовия площад, придружени от четирима гвардейци. Когато видя двете момчета, графът попита:

— Вие двамата не трябва ли вече да сте на площада?

— Не, ваша милост — отвърна Джими. — Назначиха ни да дежурим към стюарда.

Гардан изглеждаше леко изненадан от отговора му, но Волней каза само:

— Тогава побързайте да се явите при него. Може да има нужда от вас. Ние трябва да започнем процесията.

— Ваша милост — попита Джими, — вие ли заповядахте да останем?

Волней махна с ръка.

— Херцог Лаури се занимава с тези подробности, заедно с господин Деласи. Хайде, вървете.

След като графът и маршалът се скриха зад ъгъла, Джими изхъмка:

— Мисля, че започвам да загревам. — И сграбчи Локлир под мишницата. — Хайде.

— Но къде? — възкликна Локлир почти отчаяно.

— Ще видиш — подвикна затичалият се вече Джими.

Локлир заподтичва след него и замърмори:

— Ще видиш! Ще видиш! Какво ще видя, дявол да го вземе?

— И къде точно сте се запътили, млади господа? — попита стражът.

— При пристанищните власти — отвърна Джими и му подаде набързо надрасканата бележка. — Стюардът не може да намери никаква товарителница и е бесен — трябвала му веднага. — Джими тъкмо се бе заловил да проучи нещо и го гризеше отвътре, че им бяха възложили тази глупава задача. Освен това моментът му се струваше

твърде неподходящ точно сега на стюарда да му щукне за някаква си товарителница.

Стражът погледна бележката и каза:

— Момент. — И махна на един друг войник до стражевата пристройка. Войникът дотича и постовият му рече: — Заведи тези момци до пристанището и ги върни? Трябвало да вземат нещо за стюарда.

На гвардееца му беше все едно. Дотам и обратно щеше да им отнеме по-малко от час. Кимна и тримата тръгнаха.

След двадесетина минути Джими стоеше в кабинета на пристанищното началство и говореше с някакъв дребен чиновник, тъй като всички останали бяха излезли да гледат как кортежът напуска града. Мъжът зарови с ръмжене в купчината документи да намери товарителницата, а Джими хвърли поглед към един друг документ, окачен на стената така, че всички да могат да го видят. Беше графикът на заминаванията за тази седмица. Нещо привлече вниманието му и той пристъпи към стената да види по-добре.

— Какво има? — попита Локлир.

Джими му посочи.

— Много интересно.

Локлир погледна реда и повдигна вежди.

— Какво му е интересното?

— Не съм сигурен — сниши глас Джими, — но помисли малко за някои от нещата, които стават напоследък из двореца. Задържат ни да не участваме в процесията, след това отиваме да питаме принцесата. Излизаме от покоите ѝ и след няма и десет минути ни пращат на тази съвсем безсмислена задача. Кажете ми: нямаш ли чувството, че просто се опитват да ни държат настрана? Става нещо... странно.

— Нали аз ти го казах същото преди малко? — отвърна му нетърпеливо Локлир.

Чиновникът намери искания документ и им го подаде и стражът върна двете момчета в палата. Джими и Локлир забързаха към кабинета на стюарда.

Появиха се пред вратата тъкмо когато стюардът барон Гайлс излизаше.

— А, дойдохте ли вече — рече той с нотка на укор. — Тъкмо се чудех дали да не пратя да търсят къде сте се скатали. — Джими и Локлир се спогледаха озадачено. Стюардът, изглежда, съвсем беше забравил за товарителницата. Джими му я подаде.

— Какво е това? — Баронът огледа документа. — Ах, да — рече той и го хвърли небрежно на масата. — Ще се занимая с това по-късно. Сега трябва да отида да видя как процесията ще напусне двореца. Вие ще останете тук. Ако стане нещо непредвидено, единият от вас ще остане в този кабинет, а другият ще изтича да ме повика. Щом катафалката излезе през портите, ще се върна.

— Очаквате ли някакви проблеми, ваша милост? — попита Джими.

— Не, разбира се, но винаги е добре човек да е подготвен. Скоро ще се върна.

След като стюардът излезе, Локлир се обърна към Джими.

— Е, добре. Какво става все пак? И не ми отговаряй: „Ще видиш“.

— Нещата не са такива, каквито изглеждат. Ела.

Джими и Локлир се затичаха нагоре по стълбите. Стигнаха до един прозорец, гледащ към двора, и загледаха приготовленията долу. Траурната процесия се събираше, докараха катафалката, придружена от най-отбраните гвардейци от личната дворцова гвардия на Арута. Теглеха я три двойки черни коне, всеки украсен с черни пискюли и воден от облечен в черно коняр. Войниците се подредиха от двете страни на катафалката.

Осем гвардейци изнесоха ковчега и бавно, с благоговение го поставиха на катафалката, покрита с черен балдахин.

Джими и Локлир се вгледаха в лицето на починалия принц. Съгласно традицията, процесията трябваше да тръгне с открит ковчег, за да може населението за сетен път да види своя владетел.

Щяха да го затворят извън градските порти и повече нямаше да се отваря, освен само веднъж за най-близките в семейната гробница под кралския дворец на Риланон, където семейството на Арута щеше да се прости с него.

Джими усети, че гърлото му се стяга, и преглътна. Видя, че Арута е в любимото си облекло — кафявата кадифена туника и кафяво-червените гамаша. Добавили бяха и зелен жакет, въпреки че той рядко носеше такава дреха. Бяха поставили и любимата му рапира в ръцете. Изглеждаше като заспал. А после Джими забеляза, че, кой знае защо, са го обули със зелените му нощни чехли!

Напред излезе един от конярите, повел коня на Арута, който щеше да следва катафалката без ездач. Беше великолепен сив жребец, който мятеше глава нагоре и се мъчеше да издърпа поводите от ръцете на коняря. Притича още един коняр и двамата започнаха да се борят да усмирят буйстващото животно.

Джими присви очи и изхъмка.

— Какво има? — попита Локлир.

— Проклет да съм, но нещо не е както трябва. Ела, искам да проверя още едно-две неща.

— Къде?

Но Джими вече беше тръгнал и само подвикна през рамо:

— Побързай, остават ни само няколко минути!

И затича надолу по стълбите. Локлир хукна след него.

Двамата се спотайваха зад ъгъла на конюшните.

— Виж какво става — прошепна Джими и подбутна приятеля си напред. Локлир излезе небрежно пред вратите на конюшните. Слугите извеждаха последните коне. Почти целият гарнизон щеше да тръгне след катафалката на принца, но щом излезеха извън града, ролята на почетен ескорт до Риланон щеше да се поеме от рота кралски копиеносци.

— Ей, момче! Какво се мотаеш тук! — Локлир отскочи от пътя на един от конярите, повел два буйни коня, които за малко щях да го стъпчат, и се шмугна зад ъгъла при Джими.

— Не знам какво точно искаше да видя, но не видяха нищо.

— Точно това очаквах. Ела — каза Джими и се затича към централната сграда на двореца.

— Къде, мътните да те вземат дано?

— Ще видиш.

Джими и Локлир тичаха нагоре по стълбите, взимайки по две стъпала наведнъж. Стигнаха до прозореца с изглед към централния двор и спряха задъхани. Бягането до конюшната и обратно им бе отнело десетина минути и кортежът вече се готвеше да тръгне. Джими се загледа втренчено. До парадното стълбище на двореца изтрополяха карети и пажовете се разтичаха да отворят вратите. Според традицията екипажите трябваше да возят само членове на кралската фамилия. Всички останали щяха да тръгнат пеш след катафалката на Арута, в знак на почит. Принцеса Анита и Алисия слязоха по стълбите и се качиха в първата карета, а Карлайн и Лаури се забързаха към втората — херцогът почти подскачаше от нетърпение. Скочи в каретата след Карлайн и рязко дръпна перденцето на прозореца откъм своята страна.

Гардан зае мястото си в челото на процесията, — бе с тежка черна мантия. Даде знак и единственият барабанчик заби бавен ритъм по покрития с черен плат барабан. Без устна заповед процесията пое на четвъртия удар на барабана. Войниците закрачиха с тежка стъпка и екипажите тръгнаха напред. Сивият жребец отново се запъна и още един коняр притича, за да го вкарат в пътя. Джими поклати глава. Изпитваше нещо смътно познато; всички късчета на някаква странна мозайка като че ли се събираха на мястото си. После на лицето му бавно изгря широка, разбираща усмивка.

Локлир забеляза изражението на приятеля си и попита:

— Какво има?

— Най-после разбрах какво е намислил Лаури. Мисля, че вече знам какво става. — Потупа Локлир по рамото и добави: — Хайде. Имаме да свършим доста работа, а времето е малко.

Джими водеше Локлир през ниския таен тунел. Факлата в ръката му мятеше треперливи сенки във всички посоки. Двамата се бяха облекли за път и носеха оръжия, храна и одеяла.

— Сигурен ли си, че някой няма да пази на изхода? — попита го може би за пети път Локлир.

Джими отвърна нетърпеливо:

— Казах ти вече: това е единственият изход, който не съм показвал на никого, дори на принца и на Лаури. С някои навици човек

се разделя много трудно.

Цял следобед бяха тичали насам-натам по задачи, а след като всички скуайъри се оттеглиха за почивка, се бяха промъкнали тайно на мястото, където си бяха приготвили багажа. Сега беше почти полунощ.

Стигнаха до една врата и Джими загаси факлата и натисна вратата с рамо. Вратата бавно изскърца, съпротивлявайки се след векове ръжда. Пропълзяха през малката пролука и се озоваха на една улица извън палата. Джими се опита да затвори вратата, но тя се запъна. Той даде знак на Локлир и другото момче напъна с него. Тежката врата отново запъна, но след малко се охлаби и се затръшна с трясък. Над тях някой извика:

— Ей, кой там?

Джими побягна. Локлир го последва.

Скоро се скриха сред лабиринта криволичещи улички между Бедняшкия квартал и кейовете. Джими спря, за да си поеме дъх, и посочи.

— Натам. Трябва да побързаме. „Гарванът“ потегля в полунощ. Затичаха пак по загърнатите в нощен мрак улици и скоро вече подминаваха схлупените постройките преди крайбрежната улица. Откъм кейовете се чуваха викове на мъже, суетящи се около готовия да потегли кораб.

— Вече тръгва! — изрева Локлир.

Джими не отвърна нищо, само затича още по-бързо. Стигнаха до кея точно когато прибираха последното въже и с последно усилие успяха да скочат на борда на кораба, който вече се отделяше от кея.

— Я гледай ти! — чу се озадачен мъжки глас и след миг пред тях застана Аарон Готвача. — Е, Ръчицо, толкова ли си се запалил да тръгнеш на път по море, че си готов да си счупиш врата само за да се качиш на борда?

Джими се ухили.

— Здравей, Аарон. Трябва да поговоря с Хъл.

Пъпчивият мъж изгледа младежите навъсено.

— На борда на „Кралски гарван“ той е „капитан Хъл“, все едно дали си скуайър, или не. Ще видя дали капитанът може да ви отдели време.

Скоро отведоха момчетата при капитана, който ги изгледа свирепо с едното си око.

— Дезертирали сме, а?

— Тревър — почна Джими, но Готвача се намръщи и той бързо се поправи: — Капитане. Трябва да отпътуваме за Сарт. А от корабния списък в пристанищната служба видяхме, че тази нощ започвате патрул на север.

— Хм. Виж сега, Ръчицо, ти може да си мислиш, че трябва да пътуваш на кораба ми, но рангът ти не е чак толкова висок, че да ми се качваш на борда само с едно „трябва“ и дори без „може ли“. Пък и въпреки оная обява — заради шпионите, нали се сещаш — курсът ми е на запад, понеже ми съобщиха за едни избягали роби от Дърбин: дебнели в засада бедните кралски търговци. Пък и галерите на Квег непрекъснато кръстосват тъдява. Не, вие двамата ще се върнете на брега с лоцмана веднага щом излезем от залива, освен ако нямаш някоя по-сериозна причина, а не че само искаш да се повозиш безплатно. — Изражението на бившия контрабандист говореше недвусмислено, че макар да изпитва добри чувства към Джими, няма да търпи детски глупости на кораба си.

— Мога ли да поговоря с теб насаме? — каза Джими.

Хъл погледна озадачено Готвача, който сви рамене. Джими зашепна нещо в ухото на стария капитан и Хъл изведнъж се разсмя.

— Ох, ще се пръсна!

После се обърна към Готвача.

— Закарай ги тия момци долу. И щом напуснем залива, вдигай всички платна. Курс право към Сарт.

— Сигурни ли сте, че не искате да ви откараме до Сарт? — попита Тревър Хъл.

— Предпочитам да не ме виждат на кораб на митницата. Твърде много внимание привлича. Освен това ей там има едно селце, където мога да купя коне. А на един ден езда оттам има едно хубаво място, където лагерувахме последния път. Можем да наблюдаваме всички, които минават по пътя. Няма да е трудно да ги засека.

— Стига да не са минали вече.

— Тръгнаха само един ден преди нас, а ние плавахме всяка нощ, докато те е трябвало да спят. Изпреварили сме ги.

— Е, добре тогава, момци. Мога само да ви пожелаая Килиан да ви закриля. В мигове на доброта той се грижи за моряците и за други безразсъдни души, както и Банат, който прави същото за крадците, комарджиите и глупците. — После добави по-сериозно: — Пазете се, момчета.

После даде знак да спускат лодката.

Отначало ханджията бе отказал да им продаде конете, но сериозното поведение на Джими, властната му стойка и начинът, по който носеше рапирата си, плюс щедрото количество злато го накараха да склони. Докато слънцето се издигне над леса източно от селцето Дълги път, двамата младежи вече бяха поели по пътя от Сарт за Квесторско око.

Някъде по обед вече бяха стигнали мястото — една теснина на пътя. От източната страна една издатина от сушата, обрасла с гъст храсталак, не позволяваше никой да премине незабелязан, а от запад земята стръмно се снишаваше към брега. От това удобно място Джими и Локлир можеха да видят всеки пътник, идещ по пътя или откъм брега.

На два пъти през следващите три дни имаха проблеми. Първият път — от банда ненаети търговски охранници, тръгнали на юг от Квесторско око. Но бандата бързо се обезкуражи както заради решимостта на младежите да се бранят, така и заради голямата вероятност да се окаже, че нямат нищо за крадене освен двата коня. Един се опита да открадне единия, но скоростта, с която Джими завъртя рапирата си, го разубеди. Предпочетоха да ги подминат, вместо да леят кръв заради такава дребна плячка.

Вторият сблъсък се оказа далеч по-рискован, тъй като на двамата млади юнаци се наложи да се сражават, опрели гръб в гръб срещу банда пътни разбойници. Ако броят им се бе оказал по-голям, двамата щяха да загинат, но мъжете побързаха да офейкат при шума от приближаващи се ездаци, които се оказаха пътен патрул от Квесторско око.

Войниците разпитаха Джими и Локлир и версията им ги задоволи — те се представиха за тръгнали на път синове на някой си дребен скуайър, който скоро щял да дойде на това място. После щели да отпътуват за Крондор с баща си, за да последват погребалната процесия на принца. Командващият патрула сержант им бе пожелал безпроблемен път.

В късния следобед на четвъртия ден Джими забеляза отдалече трима ездачи, идещи откъм брега, вгледа се в тях и възкликна:

— Ето ги!

Двамата с Локлир бързо се метнаха на конете и поеха към пясъчната ивица край водата. Спряха, конете им запристъпваха на място по пясъка, и зачакаха приближаващите се конници.

Тримата ездачи ги видяха и забавиха, след което продължиха нащрек. Изглеждаха изморени и мръсни и отдалече приличаха на странстващи наемници, поне ако се съдеше по оръжията и снаряжението им. Всички бяха с бради, макар че брадите на двамата тъмнокоси бяха едва наболи. Първият конник изруга силно, като разпозна двамата младежи, вторият невярващо поклати глава, а третият спря пред момчетата и възкликна:

— Ама вие как...?

Локлир седеше на седлото зяпнал и онемял. Джими му беше обяснил много неща, но не му беше казал и това.

— Дълга история. Имаме малък бивак ей там горе, ако имате нужда да си починете.

Мъжът пред тях почеса двуседмичната си брада.

— Защо пък не. Няма много смисъл да продължаваме повече днес.

Усмивката на Джими се разшири.

— Трябва да ви призная, че изглеждате най-жизненият труп, който съм виждал, а съм виждал доста.

Аruta му върна усмивката, обърна се към Лаури и Роалд и рече:

— Хайде. Хем конете ще отпочинат, хем ще разберем как тези двама млади негодници са ни разкрили.

Слънцето се бе скрило зад морската шир. Огънят весело пращеше. Бяха се изтегнали около него, с изключение на Роалд,

останал по-нагоре да наблюдава пътя.

— Бяха все дреболии — каза Джими. — Двете принцеси изглеждаха по-скоро угрижени, отколкото сломени от скръб. А когато започнаха да ни държат настрана от кортежа, взех да подозирам нещо.

— Това аз му го казах — добави Локлир.

Джими го изгледа сърдито да му покаже, че разказът си е негов.

— Да, така беше. Той ми спомена, че ни държат настрана. Сега разбирам защо. Само за минута щях да разпозная фалшивия херцог в каретата. И веднага щях да се сетя, че истинският е тръгнал на север, за да приключи с Мурмандамус.

— Поради което ви държаха настрана — каза Лаури.

— Тъкмо в това беше цялата идея — добави Роалд. Джими ги изгледа обидено.

— Можехте да ми се доверите.

Арута изглеждаше колкото развеселен, толкова и ядосан.

— Не ставаше въпрос за доверие, Джими. Не го исках това. Не исках да тръгваш нас. А сега ще си ви имам и двамата — простена той.

Локлир погледна Джими угрижено, но тонът на Джими бързо го успокои.

— Е, и принцовете понякога грешат. Забравихте ли какви щяхте да ги забъркате, ако не бях подушил оня капан в Морелайн?

Арута кимна примирено.

— Значи усетили сте, че става нещо странно, после си се досетил, че Лаури и Роалд са тръгнали на север, но какво е издало, че все още съм жив?

Джими се засмя.

— Първо — в процесията използваша сивия жребец, а дорестия ви го нямаше в конюшнията. Чувал съм да казвате, че не обичате сивия.

Арута кимна.

— Много е плашлив. Друго какво?

— Порази ме нещо, докато изнасяха тялото. След като трябваше да ви изгорят в любимите ви дрехи, трябваше да ви обуят и любимите ви ботуши. — Той посочи краката на принца. — Но краката на трупа бяха в чехли. Това е, защото ботушите на двойника убиец бяха целите в говна и кръв. Най-вероятно онзи, който е трябвало да го преоблече, вместо да вземе да ги почисти, се е погнусил и е потърсил друг чифт, но не е могъл да намери или не са му станали, затова го е обул в чехли.

Като видях това, веднага се сетих. Не е било нужно да изгорят убиеца, достатъчно е само сърцето. Натан сигурно е изрекъл заклинание, за да го запази да не се вмирише.

— Не знаех какво ще излезе от това, но си помислих, че може да е от полза. После дойде опитът за покушение в храма. Камата на оня убиец не беше залъгалка. — Принцът се потърка разсеяно по хълбока. — Но не беше сериозна рана.

— Ха! — възкликна Лаури. — Само някой и друг пръст повисоко и още два надясно и сега погребението щеше да си е съвсем истинско.

— Първата нощ нещата къкреха много бавно. С Натан, Гардан, Волней и Лаури седнахме да решим какво да правим — каза Арута. — Реших да се направя на умрял. Волней се зае с погребалната процесия, докато пристигнат местните благородници, което ми осигури достатъчно време да оздравея достатъчно, за да мога да яздя. Искан да се измъкна от града, без някой да усети. Ако Мурмандамус си мисли, че съм умрял, ще престане да ме търси. С това — той протегна ръката си с талисмана, даден му от ишапийския абат — няма да ме намери с магически средства. Надявам се да го накарам да действа необмислено.

— А вие, момчета, как се озовахте тук? — попита Лаури. — Не сте могли да ни изпреварите по пътя.

— Накарах Тревър Хъл да ни докара — отвърна Джими.

— Казал си на Хъл? — намръщи се Арута.

— Но само на него. Дори и Готвача не знае, че сте жив.

— Все пак хората, които знаят тайната, са адски много — рече Роалд.

— Но на всички, които знаят, може да се разчита... ваша милост — промълви Локлир.

— Не в това е проблемът — каза Лаури. — Карлайн и Анита знаят, също Гардан, Волней и Натан. Но дори Деласи и Валдис са в неведение. Кралят няма да го узнае преди Карлайн да му го каже насаме, щом стигнат в Риланон. Само те знаят.

— А Мартин? — попита Джими.

— Лаури му прати съобщение. Ще ни срещне в Илит — отговори Арута.

— Рисковано е — рече Джими.

— Само неколцина от нас могат да разберат съобщението — поясни Лаури. — Гласеше само: — „Севернякът. Ела бързо.“ Беше подписано „Артур“. Той ще съобрази, че никой не бива да знае, че Арута е жив.

Джими изрази одобрението си.

— Само ние тук знаем, че „Севернякът“ е хан в Илит, където Мартин се бори с онзи тип, Лонгли.

— Кой е Артур? — попита Локлир.

— Негово височество — обясни Роалд. — Използва това име в предишното ни пътешествие.

— Използвах го и преди, когато дойдох в Крондор с Мартин и Амос.

Джими се замисли.

— За втори път тръгваме на север и за втори път съжалявам, че Амос Траск не е с нас.

— Е, не е — въздъхна Артур. — Хайде сега да поспим. Чака ни дълга езда, а и трябва да реша какво да правя с вас двамата, негодници такива.

Роалд остана да пази първата смяна. За пръв път от няколко седмици Джими потъна бързо в съня, облекчен от всякаква мъка.

ГЛАВА 7

ЗАГАДКИ

Риатх навлезе с тътен в познати небеса. И закръжи над лесовете на Кралството. После прати мисъл: „Трябва да ида на лов.“ Драконката предпочиташе умствения контакт, докато летеше, макар че на земята говореше гласно. Томас се извърна назад към Пъг и той отвърна:

— Далече е до Острова на чародея. Близо хиляда мили.

Томас се усмихна.

— Можем да стигнем там по-бързо, отколкото си представяш.

— Докъде може да лети Риатх?

— Около целия този свят, без да каца, макар да допускам, че може да реши, че няма нужда да го прави. Освен това досега не си изпитал и една десета от скоростта ѝ.

— Добре — отвърна Пъг. — Нека тръгне, но след като слезем на Острова на чародея.

Томас помоли дракона да прояви още малко издръжливост и Риатх прие с неохота. Издигна се нависоко в сините небеса на Мидкемия и последва посоките, указани от Пъг, над планински върхове и към Горчивото море. Извиси се с плясък на мощните си криле и скоро пейзажът долу полетя назад и Пъг се зачуди до какви ли предели наистина може да стигне скоростта на Риатх. В летателните способности на драконката се съдържаше и някакъв магичен компонент, защото макар тя привидно да се рееше на място, всъщност скоростта ѝ нарастваше без нито едно плесване на крилете. Полетът им ставаше все по-бърз и по-бърз. А се чувстваха съвсем удобно, благодарение на чародейството на Томас — то ги предпазваше от вятъра и студа, макар Пъг почти да се замая от странната възбуда. Лесовете на Далечния бряг отстъпиха място на върховете на Сиви кули, а после прелетяха над земите на Свободните градове и на Натал. Скоро след това се понесоха над водите на Горчивото море, със сребристите и зеленикави жилки, проблясващи над тъмносинята шир, и корабите,

порещи по летните търговски маршрути от Квег до Свободните градове — от високо приличаха на детски играчки.

Докато се носеха над островното Кралство на Квег, можаха да видят столицата му и по-големите селища. Далече долу под тях над скалистите ръбове на сушата прелитаха крилати фигури и откъм дракона се усети весел кикот. „Знаеш ги, нали, Владетелю на Орлови предели?“

— Не са това, което бяха нявга — рече Томас.

— Какво е това? — попита Пъг. Томас посочи надолу.

— Онова там са потомците на гигантските орли, които ловях... които Ашен-Шугар ловеше някога, преди векове. Отглеждах ги, тъй както по-низшите човеци гледат соколи. Тези древни птици бяха в известен смисъл разумни.

„Островните люде са ги опитомили, обучават ги и ги яздят както другите яздят коне. Развалена порода са.“ Томас изглеждаше раздразнен.

— Като толкова други неща, и те са само сянка на онова, което бяха някога.

„Все пак някои от нас станаха нещо повече, валхеру.“

Пъг си замълча. Колкото и добре да разбираше приятеля си, в него имаше твърде много неща, които никой не бе в състояние дори да си въобрази. Томас бе единствен в целия свят и носеше на плещите си бреме, каквото никое друго същество не би могло да понесе, камо ли да проумее. Някак смътно Пъг като че ли можеше да разбере как тези потомци на великите орли, с които Ашен Шугар някога бе ловувал, могат да наранят душата на Томас, но предпочете да не се меси. Каквото и вълнение да изпитваше Томас, беше си само негово.

Скоро след това пред зора им се откри друг остров, мъничък в сравнение с държавата на Квег, но все пак достатъчно голям, за да приюти значително по брой население. Но Пъг знаеше, че обитателите му са малцина, защото това бе Островът на чародея, домът на Черния Макрос.

След като прелетяха над северозападния край на острова, се снишиха, подминаха верига хълмове и полетяха над малка долина. Пъг се взря надолу й възкликна:

— Не може да бъде!

— Какво? — попита го Томас.

— Тук преди имаше едно... странно място. Някакъв дом с открити постройки. Когато се срещнах за първи път с Макрос. Кълган, Гардан, Арута и Мийчъм също бяха там.

Плъзнаха се над короните на високите дървета и Томас каза:

— Тези големи дъбове и снажни борове не са могли да израстат за годините, откакто за пръв път си срещнал чародея, Пъг. На древни ми приличат.

— Поредната загадка на Макрос — отвърна Пъг. — Дано поне замъкът си е на място.

Риатх прехвърли нова верига хълмове и ги пренесе над единствената видима постройка на повърхността на острова — самотен замък. Свърнаха над бреговата ивица точно където Пъг и спътниците му за пръв път бяха слезли на острова преди няколко години и Риатх започна рязко да се снишава, след което се приземи на пътеката над брега. Каза сбогом на спътниците си и се издигна в небето, приготвяйки се за лов. Томас се загледа подире ѝ, докато не изчезна в небесата, и промълви:

— Забравил бях какво е да яздиш дракон. — Обърна се и погледна замислено Пъг. — Когато ме помоли да те придружа, се уплаших да не се разбудят отново заспалите в мен духове. — Потупа се по гърдите. — Помислих си, че Ашен-Шугар все още се таи тук и само чака повод да се надигне отново и да ме надвие. — Пъг се взря в лицето на Томас. Приятелят му прикриваше добре чувствата си, но Пъг все пак успя да ги долови, силни и дълбоки. — Ала вече знам, че няма повече разлика между Томас и Ашен-Шугар. Вече съм и двамата в едно. — Сведе поглед за миг и Пъг си го спомни като момче, как свеждаше очи, търсейки някакво извинение за момчешката беля пред майка си. — Имам чувството, че и двамата са спечелили и са загубили по нещо.

Пъг кимна.

— Никога повече няма да бъдем момчетата, които бяхме, Томас. Но пък се превърнахме в нещо далеч повече от онова, за което мечтаехме. Ценните неща никога не се оказват прости. Нито пък лесни.

Томас се загледа към морето.

— Мислех си за татко и мама. Не съм им ходил на гости от края на войната. Те биха се радвали, ако можеха да видят внука си.

Томас въздъхна и после се засмя, отчасти с радост, отчасти с горчивина.

— Калис е нещо много по-различно от онова, което биха могли да очакват, но нали и аз съм такъв. Не, не се боя да ги видя отново. — Извърна се към Пъг и рече тихо: — По-скоро се боя, че никога повече няма да мога да ги видя.

Пъг се замисли за своята жена, Катала, и за всички останали, които бе оставил на Звезден пристан. Можа само да протегне ръка и да стисне рамото на Томас, дълго и с тъга. Въпреки силата и дарбите, които бяха придобили, таланти, с които никой по света не можеше да се

мери, и двамата си оставаха смъртни хора и Пъг много повече от Томас съзнаваше гибелното естество на онова, пред което се бяха изправили. А още по-дълбоките подозрения и мрачни страхове таеше в себе си. Мълчанието на елдарите, докато го обучаваха, присъствието им на Келеуан и прозренията, до които се бе домогнал при обучението си при тях — всичко това го насочваше към възможности, за които той трескаво се надяваше да се окажат неверни. Съществуваше едно заключение, което той никога нямаше да изрече и пред най-близкия си приятел, преди да се е оказало неизбежно. Пъг се постара да се отърси от безпокойството и промълви:

— Хайде. Трябва да потърсим Гатис.

Бяха застанали над пясъчната ивица на мястото, където пътеката от плажа се раздвояваше. Пъг знаеше, че едното разклонение води към замъка, а другото — към малката долчинка, където се бяха издигали странните открити постройки, наречени от чародея „Вила Беата“ — мястото, където за пръв път бе срещнал Макрос. Сега Пъг съжали, че когато с останалите бе дошъл за втори път, за да си получат оставеното им от Макрос наследство, сърцевината на библиотеката на академията в Звезден пристан, не посетиха отново и комплекса. Защото да изчезнат онези сгради, за да ги заменят тези древни дървета... това си беше наистина една от поредните загадки на Макрос Черния. Поеха по пътечката към замъка.

Замъкът се издигаше посред равен като тепсия участък земя, отделен от останалата част на острова с дълбока урва, слизаща надолу към океанската шир. Блъскащите се през тесния пролив вълни кънтяха под тях, докато бавно пристъпваха по тесния дървен мост. Замъкът беше построен от непознат тъмен камък и около арката над портала бяха изваяни странни същества, които сезираха с каменните си погледи в преминаващите под тях Томас и Пъг. Отвън замъкът изглеждаше досущ както го бе видял Пъг последния път, но щом се озоваха вътре, стана очевидно, че всичко друго се е променило.

При последното му гостуване вътрешните дворове и самият замък изглеждаха добре поддържани, но сега по каменния зид в основите на зданието се виждаха треви и храсти, изникнали от пукнатините, а дворът бе покрит с птичи тор. Дватама закрачиха бързо към големите порти на цитаделата, които бяха открехнати. Побутнаха ги да ги отворят по-широко и вековните панти заскърцаха, потънали в

ръжда. Пъг поведе приятеля си през дългия коридор и след това нагоре по стъпалата на кулата, докато не се озоваха пред вратата на кабинета на Макрос. Последния път, когато беше тук, се наложи да изрече заклинание и да отговори на един въпрос, зададен на цурански, за да отвори вратата, но сега едно обикновено бутване се оказа достатъчно. Стаята бе празна.

Пъг се обърна и двамата забързаха, надолу по стълбището към голямата зала. Обезсърчен, Пъг се провикна:

— Ехей! — Гласът му кухо отекна от каменните стени.

— Изглежда, всички са си отишли — промълви Томас.

— Не разбирам. Когато говорихме последния път, Гатис ме увери, че ще живее тук, ще чака завръщането на Макрос и ще поддържа къщата му в ред. Нямах много време да го опозная, но бих се заклеял, че бе готов да пази този замък така, както го видяхме тогава...

— Докато е могъл — отвърна Томас. — Възможно е някой да е имал причина да стъпи на острова. Пирати или квегански набег?

— Или агенти на Мурмандамус? — Пъг видимо посърна. — Толкова се надявах, че ще можем да намерим от Гатис някаква податка къде да търсим Макрос. — Приседна на една каменна скамейка до стената и въздъхна. — Дори не знаем дали Макрос е все още жив. Как тогава да го намерим?

Томас застана пред приятеля си, стъпи с единия си крак на скамейката и опря ръце на коляното си.

— Възможно е също така този замък да е изоставен, защото Макрос вече се е върнал и отново си е заминал.

Пъг вдигна глава.

— Може би. Има едно заклинание... заклинание от Низшия път.

— Доколкото разбирам от тези неща... — почна Томас, но Пъг го прекъсна.

— В Елвардейн научих много неща. Чакай да опитам. — Притвори очи и зашепна: думите му заизлизаха тихо и ниско, докато умът му се насочваше по диря все още странна и смътна за него. Изведнъж очите му се отвориха широко. — Над този замък е издигната някаква магия. Камъните... не са както трябва.

Томас го изгледа с неизречен въпрос в очите. Пъг се надигна и докосна каменния зид.

— Използвах заклинание, което трябваше да извлече информация от самите стени. Всичко, което става край един обект, остава в него бледи следи, енергии, които се впечатват в него. С известно умение те могат да се разчетат, така както двамата с теб можем да разчитаме нещо писано. Трудно е, но е възможно. Но тези камъни не показват нищо. Все едно че никое живо същество не е преминавало през тази зала, откакто е построен зидът. — Пъг внезапно, се извърна към двукрилата врата. — Ела!

И закрачи към изхода, излезе в центъра на вътрешния двор и спря. Томас застана до него. Там Пъг вдигна ръце над главата си и Томас усети могъщи енергии, трупаци се над двамата, докато Пъг набираще мощ. После магьосникът притвори очи и заговори рязко и с глас, едновременно познат и странен за ушите на Томас. После Пъг отвори очи и изрече:

— Нека истината се разкрие!

Сякаш някаква невидима вълна се раздвижи навън, с Пъг в центъра, и Томас усети, че взорът му се замъглява и отмества. Самият въздух сякаш потръпна и от едната страна все още се виждаше порутен замък, но след като вълната затихна, дворът се видя отново, изрядно поддържан и чист. Недалече от тях някакво странно същество носеше наръч дърва. То спря с нескрита изненада, изписана на нечовешкото му лице, и изгърва наръча.

Томас бе започнал да вади меча си, но Пъг каза:

— Не!

— Но това е планински трол!

— Гатис ни каза, че Макрос е наел много слуги, оценявайки всеки според личните му качества.

Стъписаното същество, широкоплещесто, с дълги нокти и страховита външност, се обърна и се затича на резки отскоци като голяма маймуна към вратата на замъка. Друго същество, не приличащо на нищо виждано от човешки очи, се изстъпи от вратата на конюшната и спря. Беше високо едва три стъпки и имаше мечешка зурла, но козината му беше червено-златиста. Като забеляза двамата гледащи го човеци, пусна метлата, която държеше, и бавно заотстъпва назад в конюшната. Пъг го изгледа, докато се скри от погледа им. После събра шепи пред устата си и извика:

— Гатис!

Почти моментално вратите към голямата зала се отвориха и на прага се появи добре облечено, наподобяващо таласъм същество. Беше малко по-високо от обикновен таласъм, имаше характерните костни ръбове над очите и присъщия за расата на таласъмните голям нос, но чертите на лицето му бяха някак по-благородни и жестовете му — по-изтънчени. Облечен по къса синя фланелка, гамаши и черни ботуши, Гатис заситни бързо по стъпалата, поклони се на двамата мъже и каза с леко съскащ глас:

— Добре дошли, господин Пъг. — Огледа Томас и добави: — А това трябва да е господин Томас, нали?

Томас и Пъг се спогледаха и Пъг заяви:

— Търсим господаря ти.

Гатис изглеждаше някак угрижен.

— Виж, това може да се окаже малък проблем, господин Пъг. Доколкото мога да преценя, Макрос вече не съществува.

Пъг отпи от виното. Гатис ги беше завел в една уютно обзаведена стая, където им поднесоха освежителни напитки и плодове. Домакинът на замъка отказа да седне и остана прав пред двамата, докато слушаха разказа му.

— Прочие, както ви казах и последния път, господин Пъг, между Черния и мен съществува някакво разбиране. Мога да чувствам неговото... битие? Не зная как, но мога да усещам, че той винаги е някъде навън, все едно къде. Но около един месец след като вие си отидохте, изведнъж една нощ се събудих с чувството за липса на... контакт. Беше крайно обезпокоително.

— Значи Макрос е умрял — отрони Томас. Гатис въздъхна съвсем по човешки.

— Боя се, че е точно така. А ако не е това, значи се намира в някакво място толкова отдалечено и чуждо, че почти няма разлика.

Пъг потъна в размисъл, а Томас промълви:

— Кой тогава е създал тази илюзия?

— Господарят ми. Аз само я включих, след като вие със спътниците ви напуснахте замъка след последното си гостуване. Без наличието на Макрос, който да осигури безопасността ни, той счете за необходимо да ни осигури със „защитна окраска“, така да се каже. Вече

на два пъти дръзки пирати опоскаха острова в търсене на плячка. Не намериха нищо.

Пъг изведнъж вдигна глава.

— Значи тогава вилата все още съществува?

— Да, господин Пъг. Тя също е скрита от илюзията. — Гатис изглеждаше притеснен. — Трябва да призная, че макар да не съм специалист в тези неща, бях склонен да мисля, че измамното за сетивата заклинание надхвърля способността ви да го преодолеете. — Отново въздъхна. — Сега ме тревожи, че вече ще липсва, след като си заминете.

Пъг махна небрежно с ръка.

— Ще ви го възстановя преди да си тръгнем. — Нещо бе зачовъркало ума му, странна картина от спомена как бе говорил с Макрос във вилата. — Когато попитах Макрос дали живее във вилата, той ми каза: „Не, макар че някога живях тук, много отдавна.“ — Пъг погледна Гатис. — Имал ли е той някакъв кабинет, както в замъка, в онази вила?

— Да, преди много години — отвърна Гатис. — Преди аз да дойда тук.

Пъг стана.

— Трябва веднага да отидем там.

Гатис ги поведе по пътечката в долчинката. Червените керемиди на покривите си бяха както ги помнеше Пъг. Томас каза:

— Странно място е това, макар да изглежда доста приятно за обитаване. При хубаво време би се оказало съвсем уютен дом.

— Така е смятал и господарят ми някога — каза Гатис. — Но го е напуснал отдавна, така ми разправяше. А когато се върнал, вилата била изоставена, онези, които я обитавали, си отишли без никакво обяснение. Отначало той търсеше бившите си приятели, но скоро го обзе отчаяние, че изобщо няма да може да разбере нещо за участта им. След това се обезпокои за сигурността на книгите си, както и за живота на слугите, които смяташе да доведе, затова построи замъка. И взе и други мерки. — Съществува се изкиска.

— Легендата за Черния Макрос.

— Понякога ужасът от зли магии служи много по-добре от здравите каменни стени, господин Пъг. Трудностите не бяха никак малки: да обкръжиш този иначе доста слънчев остров с мрачни облаци и да поддържаш непрестанно онази адска синкава мълния под върха на кулата всеки път, щом се приближи някой кораб. Голяма досада беше.

Влязоха във вътрешния двор на вилата, обкръжен само от ниска стена. Пъг спря да огледа фонтана с трите издигащи се на пиедестала делфина и промълви:

— По него изработих шарката си за транспортиране.

Гатис ги поведе към централната сграда и Пъг изведнъж осъзна. Липсваха, разбира се, както свързващите коридори, така и покривите над тях, но иначе тази вила напълно съвпаднаше с неговия дом на Келеуан, както по архитектура, така и по големина и разположение. Моделът беше един и същ. Той спря и се огледа слисано.

— Какво има? — попита Томас.

— Изглежда, че ръката на Макрос е намесена в много повече неуловими неща, отколкото подозирах. Построил съм дома си на Келеуан по подобие на този, без да съм го съзнавал. Не съм имал никаква друга причина да го направя, освен че ми се стори най-подходящият начин. Сега вече не мисля, че съм имал голям избор. Елате, ще ви покажа точно къде се намира кабинетът. — Поведе ги безпогрешно до стаята, отговаряща на местоположението на собствената му работна стая. Наместо плъзгащите се, покрити с плат тънки врати на Келеуан, се озоваха пред най-обикновена дървена врата, но Гатис кимна.

Пъг откря вратата и пристъпи вътре. Стаята беше съвсем еднаква по големина и форма. На мястото на ниската писалищна маса и купчината възглавници в стаята близнак на Пъг тук имаше покрито с прах писалище. Пъг се засмя и поклати глава, възхитен и учуден.

— Какъв хитрец е бил този чародей. — После пристъпи до малката камина, издърпа един камък и зад него се откри малка ниша. — И аз си направих такъв тайник в камината, макар че така и не разбрах защо ми е. Нямах никаква причина да го използвам. — В нишата лежеше стегнато руло пергамент. Пъг го извади и го огледа. Свитъкът беше завързан с проста връв и беше без печат.

Той го разви, зачете го и лицето му се оживи.

— Ах, този хитрец! — промълви магьосникът, погледна Томас и Гатис и поясни: — Написано е на цурански. Дори измамното заклинание да се развали и някой да успее да се натъкне на тази стая и да намери тайника и пергамента, няма да има почти никакъв шанс да го разчете. — Погледът му отново се върна на свитъка и той зачете на глас: — „Пъг, когато четеш това, знай, че най-вероятно вече съм мъртъв. Но ако все пак не съм, значи съм някъде отвъд нормалните граници на времето и пространството. И в двата случая не съм в състояние да ти осигуря помощта, от която се нуждаеш. Ти си открил нещо от естеството на Врага и вече знаеш, че то заплашва както Келеуан, така и Мидкемия. Най-напред ме потърси в Залите на мъртвите. Ако ме няма там, тогава знай, че съм жив. Ако съм жив, то ще съм пленник в едно трудно за намиране място. Тогава ти сам ще трябва да направиш избора — дали да се опиташ сам да научиш повече за Врага, ход изключително опасен, но не и неизпълним, или да потърсиш мен. Както и да решиш да постъпиш, знай, че се моля благословията на боговете да е с теб. Макрос.“

Пъг остави свитъка настрана.

— Надявах се на повече.

— Господарят ми беше човек с голяма мощ, но и неговите възможности си имаха граници — каза Гатис. — Както бе заявил в последното си писмо до вас, не би могъл да разкъса булото на времето, след като веднъж влезе с вас в разлома. От онзи момент нататък за него времето е станало точно толкова непроницаемо, колкото за всеки друг човек. Могъл е само да предполага.

— Тогава трябва да отидем в Залите на мъртвите — заяви Томас.

— Добре, но къде да ги търсим тези зали? — попита Пъг.

— Внимавайте — рече Гатис. — Оттатък Безкрайното море се простира южният континент, който човечите наричат Новиндус. От север на юг през него сече дълга планинска верига, наричана на езика на тамошните хора Ратх-гари, което означава „Павилионът на боговете“. На двата най-високи върха, Стълбовете небесни, се издига Небесният град, или както хората там го наричат — Домът на боговете. Под тези два върха, в подножията, се намира Некрополът, или Градът на мъртвите богове. В най-високия храм, разположен в основата на планините, се почитат четиримата изгубени богове. Там ще намерите

един тунел, водещ дълбоко в недрата на Небесните планини. Това е входът към Залите на мъртвите.

Пъг се замисли.

— Ще трябва да преспим тази нощ, а после ще повикаме Риатх и ще прехвърлим Безкрайното море.

Томас мълчаливо се обърна и закрачи по пътеката към замъка на Макрос. Спорове нямаше. Нямаха друг избор. Ако не друго, чародейт беше поне изричен.

Риатх се наклони на една страна и почна да се снишава. Няколко часа бяха летели по-бързо, отколкото Пъг изобщо можеше да си представи. Безкрайното море се бе превъртало под тях — огромен океан с привидно неизброими размери. Но драконът не се бе поколебал и за миг преди да полети. Сега, часове по-късно, вече се носеха над огромен континент от другата страна на планетата. Бяха се движили от изток на запад, а също така бяха прелетели над южното полукълбо, така че да си спечелят повече дневна светлина. Някъде в късния следобед бяха забелязали краищата на южния континент Новиндус. Най-напред бяха прекосили голяма пясъчна пустиня, обкръжена от високи скални ридове, покриващи стотици мили по протежение на океанския бряг. Всеки, който слезеше от кораб на този северен бряг, го чакаха няколко дни път и опасно катерене преди да намери питейна вода. След това драконът бе прелетял над тревисти поля. Далече под тях стотици странни на вид коли, обкръжени от стада добитък, овце и коне, се придвижваха от север на юг. Някакъв номадски народ следваше дирите на своите предци, без да забелязва реещия се високо в небето дракон.

После видяха първия град. Степите се пресичаха от мощна река, която напомни на Пъг за Гагаджин на Келеуан. На южния ѝ бряг се издигаше град, а още по-далече на юг се виждаха земеделски земи. А още по-на юг се издигаше планинска верига: Павилионът на боговете.

Риатх започна да се спуска и скоро стигнаха средата на веригата — два върха, които се издигаха високо над околните, тънейки сред облаците — Стълповете небесни. В подножието на планините дълбоки лесове криеха всичко, което навярно бе съществувало сред тях.

Драконът използва последните няколко мига светлик, за да потърси поляна, на която да кацне.

После се спусна леко и каза:

— Аз отивам на лов. Като свърша, ще поспя. Имам нужда от малко отдих.

Томас се усмихна.

— В остатъка от пътуването ни няма да имаме нужда от теб. От там, където ни предстои да навлезем, едва ли ще се върнем и ще ти е трудно да ни намериш.

Драконката излъчи насмешка.

— Изгубил си усет за нещата, валхеру. Инак щеше да си спомниш, че няма място в пространството широко, гдето да не мога да стигна, стига да си имам повод.

— Това място съществува отвъд дори твоята способност да достигаш, Риатх. Влизаме в Залите на мъртвите.

— Тогаз наистина ще си отвъд способността ми да те намеря, Томас. Все пак, ако двамата с другаря ти изобщо се върнете във владенията на живота, трябва само да ме извикаш и ще се отзова. Добър лов, валхеру. Че аз ще полозувам здраво. — Драконът се надигна, разпери криле и с един подскок и плясък се понесе нагоре в помръкващите небеса.

— Уморена е — отбеляза Томас. — Драконите обикновено ловят дива плячка, но подозирам, че пет-шест овце или някоя крава на един от онези пастири утре ще липсват. Риатх ще си поспи няколко дни с пълно коремче.

Пъг се озърна в сгъстяващия се сумрак.

— В бързината забравихме да си осигурим провизии.

Томас приседна на един паднал дървесен ствол.

— Такива неща никога не ставаха в онези легенди, които слушахме като деца.

Пъг го погледна озадачено и Томас каза:

— Помниш ли лесовете край Крудий, когато бяхме момчета? — На лицето му се появи усмивка. — В онези детски игри надвивахме враговете винаги навреме, за да можем да се приберем за вечеря.

Пъг приседна до приятеля си и отвърна със смях:

— Помня, разбира се. Ти винаги играеше ролята на герой, паднал в трагична битка, и изричаше прощално слово пред верните си

следовници.

Гласът на Томас стана умислен.

— Само че този път няма просто да станем, за да се върнем в кухнята на мама за топла храна, след като ни убият.

Помълчаха дълго. После Пъг каза:

— Тъй или иначе, можем поне да се настаним удобно и да си откъхнем. Това място ми се струва напълно подходящо да изчакаме изгрева. Подозирам, че Некрополът е обрасъл, иначе щяхме да го зърнем отгоре. Утре сигурно ще го намерим по-лесно. — И добави с лека усмивка: — А освен това Риатх не е единственото уморено същество.

— Ти поспи, ако имаш нужда. — Очите на Томас се взряха в нещо в храсталаците. — Колкото до мен, научил съм се да пренебрегвам нуждата, щом пожелаея. — Изражението му накара Пъг да извърне глава натам, където се взираше Томас. Нещо се движеше в мрака.

После от гората изригна рев. Допреди миг поляната беше съвсем тиха — и изведнъж нещо или някой скочи от дърветата върху гърба на Томас.

На вика, или по-скоро рева, се отзоваха още дузина подобни. Пъг скочи, а Томас се претърколи от тежестта на съществото, хвърлило се на гърба му. Но макар съществото или човекът да не отстъпваше на Томас по ръст, никой смъртен на Мидкемия не можеше да се мери с него по сила. Томас просто се изправи, сграбчи увисналото на гърба му същество и го метна настрана, все едно че е досадно дете.

Пъг плесна с ръце над главата си и над поляната прокълтя оглушителен гръмотевичен тътен. Няколкото тичащи към двамата приятели същества се олюляха. Ослепителна мълния изригна от вдигнатите право нагоре ръце на Пъг и обкръжилите ги същества замръзнаха.

Приличаха на тигри, но телата им бяха изменени като човешки. Главите им, както и ръцете и краката им, бяха оранжеви на цвят, с черни ивици. Всеки беше със синя метална кираса на гърдите и с бричове, покриващи бедрата до средата, от някаква синьо-черна тъкан. И всеки носеше къс меч и нож на колана си.

Всички се присвиха под яркия блясък, заслепени от магията на Пъг. Той бързо припя ново заклинание и тигрочовеците нападаха на

земята. Пъг се олюля, вдиша шумно и отново седна нагнилия дънер.

— Това ми дойде малко много. Заклинание за сън над толкова много...

Томас сякаш го слушаше с половин ухо, извадил меч и вдигнал щита си в готовност.

— Има още сред дърветата.

Пъг се отърси от замайването и се надигна. В околния лес се чуваше тихо шумолене като на полъх сред клоните — но тази нощ беше безветрена. После от сумрака изникнаха още дузина силуети, досущ като падналите. Една от фигурите заговори:

— Остави оръжието, човече. Обкръжени сте. — Другите около него се бяха присвили, готови за скок като гигантски котки, на каквито приличаха.

Томас погледна Пъг и той му кимна. Томас се остави един от тигрочовеците да го обезоръжи. Водачът им подвикна:

— Вържете ги.

Томас се остави да го овържат, Пъг също. Водачът на тигрочовеците рече:

— Много от моите воители избихте.

— Не са убити. Само спят — каза Пъг.

Един от тигрората коленичи и огледа спящия.

— Вярно е, Туан!

Онзи, когото нарекоха Туан, пристъпи пред Пъг и го изгледа втренчено.

— Ти, изглежда, си заклинател, и въпреки това се остави да те вържем толкова лесно. Защо?

— Любопитство — отвърна Пъг. — А и нямаме никакво желание да ви навредим.

Обкръжилите ги тигрочовеци взеха да се смеят или поне на такава приличаше. При което Томас само дръпна китките си и връзките се скъсаха като конци. Протегна ръка към воина, който държеше златния му меч, и оръжието полетя от ръката на слияното същество към неговата. Смехът секна.

Обзет от гняв след краткото си стъписване, онзи, когото бяха нарекли Туан, изръмжа и замахна към лицето на Пъг с хищните си нокти. Пъг моментално вдигна ръка и на дланта му лумна златиста

светлина. Пръстите на съществото се отдръпнаха от светлината като от стоманена преграда.

Обкръжилите ги същества запристъпваха отново към тях и двама сграбчиха Томас отзад. Той само разкърши рамене и ги отхвърли, след което стисна Туан за врата. Туан беше над шест стъпки висок, но Томас го надигна много леко и той замята крака във въздуха като хванат за врата котарак.

— Спрете или този ще умре! — заповяда им Томас.

Съществата се поколебаха. После един от тигровите воини падна на колене, останалите го последваха. Томас пусна Туан и водачът на тигрохората се претърколи, изправи се и попита:

— Що за същество си ти?

— Аз съм Томас, наричан някога Ашен-Шугар, Владетелят на Орлови предели. Аз съм валхеру.

При тези думи тигрохората заскимтяха, заръмжаха и захленчиха.

— Древен! — заповтаряха един през друг и се скупчиха ужасени.

— Какво значи това и какви са тези същества? — попита Пъг.

— Боят се от мен, защото аз съм оживяла пред очите им легенда — отвърна Томас. — Това са съществата на Дракен-Корин. — Забелязал, че Пъг не го разбира, Томас добави: — Един от валхеру. Той беше Господар на тигрите и ги отглеждаше, за да стоят на стража пред палата му. — После се огледа. — Предполагам, че е в някоя от горските пещери. — Обърна се към Туан. — Вие с хора воювате ли?

Туан, все още присвит от ужас, се озъби:

— Воюваме с всички, които нахлуват в лесовете ни, древни. Тази земя е наша, както би трябвало да знаеш. Нали тъкмо ти ни направи свободен народ.

Очите на Томас се присвиха, а после се разшириха.

— Да, спомням си. — Лицето му леко пребледня. Туан рече:

— Помислихме ви за най-обикновени човеци. Рана от Махарта воюва срещу жрецекраля на Ланада. Бойните му слонове са непобедими сред равнините, но горите все още са си наши. Тази година той се съюзи с Висшия властелин на Града на Змийската река, който му заема войници. Рана ги изпраца срещу нас. Така че избиваме всеки, който стъпи тук — хора, джуджета, таласъми или змиечовеци.

— Пантатийци! — възкликна Пъг.

— Така ги наричат човеците — каза Туан. — Земята на змиите е някъде на юг, но понякога те идват на север, за да вършат злини. Не им прощаваме. — Обърна се към Томас. — Да ни заробите отново ли дойдохте, древни?

Томас се отърси от унеса си.

— Не, онези дни се стопиха безвъзвратно. Търсим Залите на мъртвите в Града на загиналите богове. Заведете ни.

Туан махна с ръка на воините си.

— Аз ще ви заведа. — И заговори на останалите тигрочовеци на ръмжащ гърлен език. Само след няколко мига те се скриха сред дърветата. Когато си отидоха всички, той рече: — Елате, дълъг път ни чака.

Туан ги поведе през нощния мрак и докато вървяха, Пъг му зададе безчет въпроси. Отначало човекотигърът не изпитваше особена охота да отговаря на магьосника, но Томас му намекна, че трябва да им сътрудничи, и водачът на воините-тигри склони. Народът на тигрите живееше в неголям град източно от мястото, където бе кацнала Риатх. Между драконите и тигрите съществуваше стара омраза, защото крилатите чудовища често нападаха стадата, отглеждани от тигрохората и затова бяха изпратили цял патрул, ако се наложи да я прогонят.

Градът нямаше друго име, известен беше само като Градът на тигрите. Никой човек не бе успял досега да види това място и да оживее, защото човекотигрите безпощадно избиваха всички пришълци. Туан явно мразеше хората и когато го попитаха защо, отговори:

— Защото сме тук отпреди човеците. Те ни взеха горите на изток. Ние се съпротивлявахме. Винаги сме били във война.

Колкото до пантатийците, за тях Туан знаеше малко, освен че трябва да ги избиваш на място. Когато Пъг попита как са се появили тигрохората или как Томас ги е освободил, Туан не каза нищо. Тъй като Томас също се умълча, Пъг реши да не пита повече.

Изкачиха обраслите с гъсти гори хълмове под Стълповете небесни и стигнаха до един дълбок проход. Туан спря. От изток вече изсветляваше.

— Тук обитават боговете — рече той. Вдигнаха очи нагоре. Планинските ридове срещаха първите лъчи на слънцето. Бели облаци загръщаха върховете на Стълповете небесни, а под тях се кълбяха сияйни мъгли, отразяващи светлината с бели и сребристи отблясъци.

— Колко са високи тези върхове? — попита Пъг.

— Никой не знае. Никой смъртен не ги е достигал. Пускаме поклонници да минават отгук необезпокоявано, стига да се придържат на юг от пределите ни. Онези, които се качат по тях, не се завръщат. Боговете предпочитат уединението. Елате.

Поведе ги в прохода, спускащ се в дълбока клисура.

— Отвъд този проход клисурата се уширява в широка равна низина в подножието на планините. Там е Градът на Мъртвите богове. Сега всичко е обрасло. В града се намира храмът на изгубените богове. Отвъд него е обителта на мъртвите. Аз по-нататък няма да отида, древни. Вие със спътника ви заклинател може и да оцелеете, но за смъртните това е път, от който няма връщане. Да влезеш в Залите на мъртвите значи да напуснеш завинаги земите на живота.

— Нямаме повече нужда от теб — каза Томас. — Иди си в мир.

— Дано добър да е ловът ви, древни. — И Туан хукна назад с големи подскоци.

Томас и Пъг навлязоха в клисурата.

Крачеха бавно през площада. Пъг си отбелязваше всяко чудо наум. Здания със странни форми — шестоъгълни, петоъгълни, ромбоидни и пирамидални — се издигаха безразборно. Обелиски с невероятна височина, високи, щръкнали нагоре колони от черен мрамор и слонова кост, изписани с непознати за Пъг руни, се извисяваха в четирите ъгъла на площада. Че беше град — беше, но град, на който липсваха пивници или дори най-грубата колиба, в която да може да отседне простосмъртен. Защото в която и посока да тръгнеха, пред тях се издигаха само гробници. И на входа на всяка от тях беше изписано име.

— Кой е построил това? — зачуди се на глас Пъг.

— Боговете — отвърна Томас. Пъг изгледа приятеля си и се увери, че в думите му няма капка шега.

— Възможно ли е това наистина да е вярно?

Томас сви рамене.

— Дори за такива като нас някои неща си остават загадка. Все пак някаква сила е вдигнала тези гробници. — Той посочи една от поголемите сгради. — Тази носи името на Изанда. — Томас сякаш потъна в дълбините на спомените. — Когато моят род се надигна срещу боговете, аз останах настрана. — Пъг не пропусна да забележи споменаването на „моя род“; в миналото Томас беше говорил за Ашен-Шугар като за нещо отделно от самия него. Томас продължи: — Боговете тогава бяха нови, тепърва набираха сила, докато валхеру бяхме древни. Беше отмиране на стария ред и налагане на новия. Но боговете бяха могъщи, поне онези, които оцеляха. От стоте, създадени от Ишاپ, оцеляха само шестнадесет — дванадесетима низши и четирима върховни богове. Другите почиват тук. — Той отново посочи сградата. — Изанда беше Богинята на танца. — Огледа се замислено. — Беше по времето на Войните на хаоса...

Томас млъкна — явно желанието му да говори беше секнало. На друго здание беше изписано името Онанка-Тит. Пъг рече:

— Това какво ти говори?

Томас заговори тихо:

— Веселият воин и Обмислящият битката бяха смъртно ранени, но съчетавайки оцелелите си същности останаха отчасти живи, като ново същество, Тит нанка, Двубликия бог на войната. Тук лежат онези техни части, които не оцеляха.

— Всеки път, когато си помисля, че съм видял ненадминато чудо... то ме потиска — тихо отбеляза Пъг. — Но как е възможно безсмъртни да умрат, Томас?

Томас отвърна, без да го поглежда.

— Нищо не е вечно, Пъг. — После извърна лице към него и Пъг забеляза странен блясък в очите му, сякаш Томас се готвеше за битка. — Нищо. Безсмъртие, сила, власт, всичко това са илюзии. Не разбираш ли? Ние сме просто жалки пионки в една непонятна за нас игра.

Очите на Пъг обходиха древния град с причудливите сгради, наполовина обрасли с лиани.

— Това най-много ме потиска.

— Трябва да намерим онзи, който може би разбира играта. Макрос. — Той посочи една гигантска постройка, пред която всички наоколо изглеждаха нищожни. Над входа ѝ бяха всечени четири имена:

Сариг, Друсала, Еортис и Водар-Хоспур. — Паметникът на изгубените богове. — Томас започна да сочи имената едно по едно. — Изгубеният Бог на магията, който, смята се, е скрил своите тайни, когато е изчезнал. Навярно тъкмо поради това на този свят само Низшият път е останал достъпен за хората. Друсала, Богинята на изцеряването, чийто паднал жезъл бил вдигнат от Сунг, която ни закриля до деня, в който сестра ѝ ще се върне. Еортис, старецът с делфиновата опашка, истинският Бог на морето. Сега Килиан наглежда неговите владения. Сега тя е майка на цялата природа. И Водар-Хоспур, Пазителят на познанието, който единствен от съществата, стоящи под Ишап, е знаел Истината.

— Томас, ти откъде знаеш толкова много?

— Помня го. Аз не се надигнах срещу боговете, Пъг, но бях там. Видях. И помня. — В тона му се долавяше нотка на ужасна, горчива болка и той не можеше да я прикрие от верния си приятел.

Продължиха напред. Пъг разбираше, че Томас няма да каже нищо повече по този въпрос, поне не засега. Минаха през огромната зала на четиримата изгубени богове. Смътен зрак осветяваше храма и изпълваше огромното помещение с кехлибарено сияние. От двете страни на продълговатата зала се издигаха по два гигантски каменни трона, празни и чакащи. Срещу входа една огромна каменна кухня отвеждаше нататък в мрака. Томас посочи натам и промълви:

— Залите на мъртвите.

Само допреди миг двамата се намираха в реален, макар и чуден и непонятен свят, а в следващия се озоваха във владенията на духа.

За миг ги прониза някакъв непоносим студ и изпитаха върховна тревога, а в следващия — почти пълна омая. И после наистина навлязоха в Залите на мъртвите.

Формите и разстоянията сякаш престанаха да имат значение, защото в един миг сякаш бяха в тесен и тъмен тунел, а веднага след това — сред безкрайна, огряна от слънце зелена морава. Сетне преминаха през градина с ромолящи потоци и натежали от плод дървета. После минаха покрай замръзнал водопад, бяло-синкава ледена камара, спуснала се от стръмна каменна стена, над която се извисяваше гигантска зала, изпълнена с носеща радост музика. След това сякаш

закрачиха по облаци. А сетне се озоваха в просторна тъмна пещера. Древните ѝ мъртви стени се издигаха недостижими за погледа нагоре в тъмнината. Пъг прокара длан по скалата и откри, че повърхността ѝ е гладка и мазна. Но когато потърка палеца и показалеца си, не усети нищо полепнало. Пътят им се пресичаше от бавно течаща широка река, през гъстата мъгла се провиждаше отсрещният бряг. Оттам бавно започна да се приближава плоскодънна лодка със самотна фигура, загърната в тежка наметка; фигурата тласкаше лодката напред с дълго весло. Когато лодката докосна каменния бряг, фигурата вдигна веслото и махна на Томас и Пъг да се качат.

— Лодкарят ли? — тихо попита Пъг.

— Позната легенда. Тук поне е истина. Хайде.

Качиха се и фигурата им протегна сгърчената си длан. Пъг извади две медни монети от кесията си и ги пусна в шепата на съществото. После седна и се удиви, че лодкарят вече е обърнал лодката и е поел към отсрещния бряг. Не беше усетил никакво поклащане. Някакъв звук отзад го накара да се обърне и той видя на брега два смътни силуета — мъглата бързо ги скри.

— Онези, които се боят да прекосят или не могат да платят на лодкаря — каза Томас. — Остават на отсрещния бряг във вечността, или така поне се смята. — Пъг кимна, загледа се във водата и се удиви, като забеляза, че е смътно осветена от жълто-зеленикава светлина, бликаща някъде отдолу. А сред дълбините ѝ стояха две фигури, виращи се нагоре към лодката, минаваща над главите им. Махаха немощно към лодката и се протягаха в безпомощно усилие да я хванат, но тя ги подмина бързо. Томас каза: — Онези, които са се опитали да се прехвърлят без съгласието на лодкаря. Хванати са в този капан завинаги.

— А накъде са искали да прекосят? — тихо попита Пъг.

— Само те си знаят — отвърна Томас.

Лодката се чукна леко в отсрещния бряг и лодкарят им го посочи безмълвно. Слязоха, Пъг се обърна и видя, че лодкарят вече се е скрил от погледа им.

— Това пътуване е само в една посока — каза Томас. — Хайде.

Пъг се поколеба за миг, но осъзна, че са преминали точката, отвъд която връщане няма, и че упорството е безсмислено.

Спряха рязко. Само допреди миг бяха вървели през пуста равнина, загърната в сиви и черни сенки; а в следващия пред тях се издигна огромно здание, стига наистина да беше здание. Простираше се във всички посоки и чезнеше отвъд хоризонта, не здание дори, а по-скоро стена с невъобразими размери. Издигаше се нагоре към странната сивота, служеща за небосвод в това пусто и забравено място, докато окото не можеше повече да следи линиите ѝ. Беше си стена в тази реалност. С врата при това.

Двамата с Томас бяха разменили съвсем малко думи, откакто оставиха реката преди неизвестно колко време. Нямаше какво да обсъждат, а и да нарушат обгръщащата ги тишина им се струваше някак неуместно.

Томас посочи напред, Пъг кимна и започнаха да изкачват простите каменни стъпала към широко разтворената врата. Щом прекрачиха прага, спряха, защото се озоваха пред гледка, объркваща сетивата им. Във всички посоки, дори зад тях, се простираше невъобразимо голям мраморен под, върху който стояха подредени безкрайни редици катафалки. И върху всяка от тях лежеше нечие тяло. Пъг пристъпи до най-близката и огледа лицето на покойника. Фигурата изглеждаше спокойно заспала, но гърдите не помръдваха. Беше момиче, не повече от седемгодишно.

По-нататък лежаха телата на мъже и жени, от всякакъв сан и възраст, от дрипави просяци до хора в кралски одежди. Старчески изпосталели тела или разкъсани и изгорени до неузнаваемост трупове лежаха до тела, неуязвени от страдание. Бебета, починали при раждането си, лежаха до тела на столетници. Наистина се бяха озовали в Залите на мъртвите.

— Изглежда е все едно накъде ще продължим — тихо промълви Томас.

Пъг поклати глава.

— Сега сме в границите на вечността. Мисля, че трябва да намерим път, иначе ще трябва да се скитаме тук с векове. Не знам дали времето има някакво значение тук, но ако има, не можем да си позволим да обикаляме безразборно. — Пъг затвори очи и се съсредоточи. Над главата му се струпаха сияйни мъгли, сбраха се в пулсиращ глобус, който започна да се върти бясно. Отвътре като че ли

се появи някаква смътна бяла светлина; след това магията изчезна. Очите на Пъг останаха затворени. Томас го гледаше, без да каже и дума. Знаеше, че приятелят му използва някакво мистично средство да проследи в няколко мига онова, което е ставало тук в продължение на хилядолетия. След това очите на Пъг се отвориха рязко и той посочи: — Натам.

Пред портала на следващата зала чакаха смълчани фигури. Странността на това място се състоеше в това, че погледнато от един ъгъл, се виждаха нови тела на покойници, проснати във вечния си отдиш на подредени шахматно катафалки във всички посоки до безкрая, но от друг ъгъл се виждаше някаква нова стена със сводеста врата в нея. И пред тази врата стояха мълчаливо хиляди мъже и жени, момчета и момичета. С приближаването на Пъг и Томас едно от лежащите тела се надигна рязко, слезе от катафалката, мина покрай тях и се присъедини към чакащите. Пъг се озърна назад и видя друга фигура, приближаваща се от друга посока. Погледна бързо към вече свободната катафалка и видя друго тяло, заело мястото на предишния ѝ обитател. Пъг и Томас минаха покрай онези, които се трупаха пред вратата, и забелязаха, че никой не обръща внимание на новодошлите. Пъг се пресегна, докосна едно дете по рамото и то леко се дръпна, сякаш за миг на рамото му бе кацнало някакво насекомо. Но изобщо не забеляза присъствието на мага. Томас му кимна, че трябва да продължат напред. След като минаха през вратата, видяха още и още хора, подредени в редици, продължаващи напред и напред отвъд границите на възприятието им. Отново никой не реагира на появата им и двамата бързо закрачиха към челото на редицата.

Хиляди и хиляди фигури, подредени в безмълвни редици, стояха търпеливо и сезираха в яркото сияние пред тях. Пъг и Томас подминаха онези, които стояха най-отпред, извърнали безизразните си лица към светлината. Пъг забеляза, че от време на време някой от предната редица прави крачка напред и се стапя, но иначе редиците се движеха със скоростта на охлюв. Щом се приближиха към сияещата светлина, Пъг се обърна назад и видя, че тя не хвърля сянка. Още една

странност в това царство. Най-сетне двамата се озоваха пред някакви стъпала.

Над стъпалата се издигаше трон, обкръжен от златисто сияние. Някакъв смътен звук, почти като музика, погъделичка слуха на Пъг. Той вдигна очи нагоре и нагоре, докато обхване с погледа си фигурата, седяща на трона. Беше смайващо красива и в същото време внушаваше страх. Чертите на лицето ѝ бяха невероятно съвършени, но и ужасяващи със съвършенството си. Тя оглеждаше прииждащите пред нея редици и очите ѝ се спираха продължително на всяка фигура в челния ред. После посочваше към някоя от стоящите вцепенено фигури и посоченият пристъпваше напред в транс. Повечето фигури просто изчезваха на път към отредената им от богинята неизвестна участ, но понякога се обръщаха и поемаха пътя си обратно към мраморната равнина с катафалките. След неизвестно колко време тя се извърна и изгледа двамата мъже и погледът на Пъг бе прикован от очи като потъмнели въглени, гладко черни, без помен за вътрешна топлина и светлина, очите на самата смърт. И все пак, въпреки страховития ѝ поглед, въпреки лика ѝ, тебеширенобял, фигурата ѝ изглеждаше невероятно изкусителна и пищните ѝ форми неудържимо зовяха за страстна прегръдка. Пъг усети изгарящото желание да се озове в прегръдката на белите ѝ ръце, да се притисне до изкусителната ѝ гръд, но напрегна сили да се отърси от този порив и остана на място. После жената на трона се разсмя и това бе най-смразяващият, най-мъртвешки звук, който Пъг бе чувал.

— Добре дошли във владенията ми, Пъг и Томас. Начинът, по който дойдохте, е необичаен.

Умът на Пъг запрепуска бясно. Всяко слово, изричано от устните на жената на трона, се забиваше в мозъка му като леден клин, носеше смразяваща болка, сякаш самото осъзнаване за съществуването на богинята бе нещо непостижимо за разума му. Със сигурност разбираше, че без неговото обучение и без наследеното от Томас двамата щяха да бъдат надвити, пометени и най-вероятно вече мъртви още от първата изречена от нея дума. И все пак запази хладнокръвие и остана прав на мястото си.

Томас проговори.

— Господарке, ти знаеш нашите нужди.

Фигурата кимна.

— Наистина, и то може би по-добре от самите вас.

— Ще ни кажеш ли тогава онова, което имаме нужда да разберем? Да бъдем тук не ни харесва точно толкова, колкото теб те дразни присъствието ни.

Отново прозвуча смразяващият костите смях.

— Ни най-малко не ме дразни присъствието ви, валхеру. Отдавна съм си мечтала да взема едного от твоя род на служба при мен. Но времето и обстоятелствата така и не ми позволиха. А и Пъг рано или късно ще дойде тук, когато му дойде времето. Но когато това се случи, той ще бъде един от тези пред мен и ще чака търпеливо реда си да бъде съден. Всички чакат благоволението ми; някои ще се върнат за още един кръговрат на Колелото, на други ще бъде въздадено последното наказание — забрава, а малцина ще се домогнат до крайния възторг на сливането с Първичната цялост.

— И все пак — продължи тя някак замислено — неговото време все още не е дошло. Не, всички ние трябва да свършим онова, което ни е отредено. Онзи, когото търсите, все още не пребивава тук. От всички, които са живели в царството на смъртните, той по-упорито от всеки друг отказва гостоприемството ми. За да намерите Черния Макрос, ще трябва да потърсите някъде другаде.

Томас се умисли.

— А можем ли поне да разберем къде е той?

Владетелката на трона се наведе към тях.

— Има граници, валхеру, дори за онова, което аз мога да си позволя. Напрегнете си малко мозъците над задачата и ще се досетите къде обитава черният чародей. Отговорът може да бъде само един. — Тя извърна тъмния си взор към Пъг. — Защо мълчим, магьосниче? Нищо не си казал досега.

— Просто се чудех, господарке — тихо отговори Пъг. — Все пак, ако ми позволите... — той махна с ръка към хората зад него — има ли радост някаква в това царство?

Владетелката изгледа мълчаливо човешките редици, стоящи тихо пред нея, сякаш въпросът беше съвсем нов за нея. После каза:

— Не, няма радост в царството на смъртта. — Отново изгледа втренчено магьосника. — Но пък разсъди, че тук също така няма и мъка. Сега трябва да се махате, защото бързите могат да пребивават тук

само за кратко. А в царството ми има и такива, които ще ви опечалят, ако ги видите. Трябва да си вървите.

Томас кимна, поклони се сдържано и поведе Пъг назад. Забързаха се покрай безкрайните редици, докато сиянието на богинята не се стопи зад тях. Вървяха сякаш с часове. Изведнъж Пъг се спря поразен. Сред хилядите непознати фигури в редицата кротко стоеше млад мъж с кестенява коса с вперен напред поглед. Пъг промълви едва чуто:

— Роланд.

Томас също спря и огледа лицето на приятеля им от Крудий, мъртъв от близо три години. Той изобщо не забеляза двамата си бивши другари.

— Роланд, аз съм Пъг! — тихо извика Пъг. Отново не последва реакция. Пъг извика на мъртвия скуайър името на Тулан и очите му едва доловимо потръпнаха, сякаш Роланд чу да го зове някакъв много далечен глас. Пъг загледа с изопнато от мъка лице как съперникът му за любовта на Карлайн от детските години пристъпи крачка напред в реда на онези, на които предстоеше да получат присъдата си. Умът на Пъг закопня да му каже нещо и накрая извика: — Карлайн е добре, Роланд. Тя е щастлива.

За миг отново не последва реакция, а после съвсем смътно и за много кратко устните на Роланд помръднаха. На Пъг му се стори, че когато направи следващата си крачка, Роланд изглеждаше някак по-блажен. После внезапно усети ръката на Томас на рамото си и силният воин тласна приятеля си напред. Пъг се запъна за миг, но без полза, и след това закричи с Томас. Малко по-късно Томас го пусна и прошепна тихо.

— Всички те са тук, Пъг. Роланд. Лорд Боррик и неговата лейди Катерин. Мъжете, които загинаха в Зеленото лоно, и онези, чийто живот взе плътеникът в гълбините на Мак Мордайн Кадал. Крал Родрик. Всички, които загинаха във Войната на разлома. Всички са тук. Това имаше предвид Лимс-Крагма, като ни каза, че тук има такива, които могат да ни опечалят, щом ги срещнем.

Пъг кимна. Отново изпита покрусата от раздялата с хора, които съдбата му бе отнела завинаги. Насочи отново ума си към целта на странното им пътуване и рече:

— А сега накъде?

— С това, че не ни отговори, Господарката на смъртта ни даде най-ясния отговор. Съществува само едно място, което е извън нейната власт. То представлява една странност извън границите на познатата вселена. Трябва да издирим Вечния град, мястото, което се намира отвъд пределите на времето.

Пъг спря, огледа се и забеляза, че се намират отново сред огромната равнина с лежащите тела, подредени в безкрайни изрядни редици.

— Въпросът тогава е как да го намерим?

Томас се пресегна и покри с длан очите на Пъг. Кършещ костите мраз прониза магьосника, а после той изведнъж усети, че гърдите му ще се пръснат от адски пек, щом вдиша глътка въздух. Зъбите му изтракаха и той се разтърси, и тялото му се загърчи, сви се във възлите на непоносима болка. Размърда се и откри, че лежи на студен мраморен под. Ръката на Томас се беше махнала от очите му и той ги отвори. Лежеше на пода в храма на Четиримата изгубени богове, точно пред входа на тъмната пещера, Томас се надигна на треперещите си крака недалече от него, вдишвайки също като него с мъка и на пресекулки. Пъг забеляза, че лицето на приятеля му е мъртвешки преbledняло и устните му са посинели. Магьосникът огледа дланите си и видя, че ноктите му са посинели. Изправи се и почувства как топлината бавно се връща в крайниците му. Заговори и от устата му излезе сух грак.

— Истина ли беше?

Томас се огледа с нечовешки безизразното си лице.

— От всички смъртни хора на този свят, Пъг, ти най-добре би трябвало да разбираш колко безсмислен е този въпрос. Видяхме каквото видяхме. Дали онова място е било истинско, или само видение в умовете ни, няма никакво значение. Трябва да постъпим според това, което преживяхме, така че да, в този смисъл беше истина.

— А сега?

— Сега трябва да призова Риатх, стига да не е заспала дълбоко — отвърна Томас. — Трябва отново да тръгнем на път през звездите.

Пъг само кимна. Умът му се беше вкочанил и той някак смътно се зачуди какви ли още чудеса ги чакат.

ГЛАВА 8

ЯБОН

В гостилницата беше тихо. Оставаха цели два часа до здрачаване и трескавата врява на вечерното пиршество все още не се беше развихрила. За това поне Арута беше благодарен. Седеше колкото може по-дълбоко скрит в сенките. Роалд, Лаури и двамата скуайъри заемаха другите столове. Наскоро подстриганата му коса, по-къса, отколкото я носеше обикновено, както и сгъстяващата му се брада му придаваха зъл вид и усилваха достоверността на ролята на наемници, каквато играеха. Джими и Локлир си бяха купили по-прости пътни облекла в Квесторско око и бяха изгорили фините си туники. Общо взето и петимата не приличаха на нищо друго освен на скитаща банда войници. Дори Локлир беше убедителен, защото не беше по-млад от някои от тези, които минаваха наоколо — самонадеяни младежи, тръгнали да подирят първата си служба като охранници.

От три дни чакаха Мартин и Арута бе започнал да изпитва безпокойство. Предвид спешността, подчертана в писмото, той беше очаквал, че Мартин ще пристигне в Илит преди тях. Освен това всеки ден в града увеличаваше шанса някой да ги разпознае от последното им пребиваване тук. Една пиянска свада, завършила с убийство, макар и да не беше необичайно събитие, лесно можеше да доведе до разпознаването им.

Върху масата падна сянка и петимата вдигнаха глави. Пред тях стояха Мартин и Бару. Арута бавно се надигна и Мартин му протегна ръка. Здрависаха се и Мартин тихо промълви:

— Радвам се, че те виждам жив и здрав.

Арута се усмихна кисело.

— Аз също.

Мартин му отвърна с огледална усмивка.

— По-различно изглеждаш. — Арута кимна мълчаливо, а Мартин попита: — А този как се е озовал тук? — И посочи Джими.

— Може ли някой да го спре? — вдигна рамене Лаури.

Мартин погледна Локлир и вдигна вежда.

— Този също го познавам отнякъде, но не мога да се сетя за името.

— Това е Локи.

— Протежето на Джими — поясни с кикот Роалд. Мартин и Бару се спогледаха и херцогът каза:

— Не ни ли стига един, че сега и двама?

— Историята е дълга — въздъхна Арута. — Не бива да се бавим дълго тук.

— Съгласен — кимна Мартин. — Но ще ни трябват нови коне. Нашите се изтощиха, а предполагам, че тепърва ни чака дълъг път.

Арута присви очи и отвърна:

— Да. Много дълъг.

За групата на Арута крайпътната къща беше като примамлив маяк. От всеки прозорец на двата ѝ етажа струеше гостоприемна жълтеникава светлина, която прорязваше потискащия нощен сумрак. Бяха яздили без произшествия, откакто напуснаха Илит, подминали бяха Зюн и Ябон и сега се намираха пред последния, краен пост на Кралството, където горският път извиваше на изток към Тир-Сог. Да продължат право на север означаваше да навлязат в земята на хадатите, а северните хребети оттатък бележеха границите на Кралството.

Едно конярче с щръкнали уши чу тропота на приближаващите се коне и скочи от плевника да им отвори конюшната — малцина пътуваха по горския път до толкова късно и момчето тъкмо се канеше да си ляга. Бързо разседлаха конете и се погрижиха за тях, като Джими и Мартин хвърляха от време на време бдителен поглед към леса да не би да ги дебне някоя неприятност.

Когато приключиха, взеха багажа си и се запътиха към хана.

— Никак няма да е зле, ако намерим и топла храна — изсумтя Лаури.

— Може би ще е последната ни за доста време — подхвърли Джими на Локлир.

На табелата над вратата бе нарисуван мъж, заспал на една кола, докато мулето му се отдалечаваше по пътя.

— Храната е добра. „Спящият колар“ е едно от най-хубавите селски ханчета, които съм посещавал, макар понякога да е пълно със странни гости — каза Лаури.

Влязоха в ярко осветена и приветлива гостилница. В голямото огнище в ъгъла пламтеше весел огън, а пред него имаше три дълги маси. От другата страна на помещението, срещу вратата, имаше дълъг тезгях, зад който на стената бяха подредени големи бъчви с ейл. А към тях между масите, с широка усмивка на лицето, крачеше самият ханджия, човек на средна възраст и с юнашко шкембе.

— А, гости. Добре сте ми дошли. — Щом стигна до тях, усмивката му се разшири. — Лаури! Роалд! Жив да съм! Толкова години минаха! Така се радвам, че ви виждам!

— Здравей, Джефри — отвърна менестрелът. — Това са мои приятели.

Джефри хвана Лаури за лакътя и го поведе към една от масите до тезгяха.

— Твоите приятели са също толкова добре дошли, колкото и ти. — Разположи ги на масата и продължи: — Но колкото и да се радвам, че те виждам, все пак съжалявам, че не бяхте тук преди два дни. Щях да се оправя с един добър певец.

— Неприятности ли? — усмихна се Лаури.

По лицето на Джефри мина сянка на неутешимо страдание.

— Те неприятностите край нямат. Една тумба джуджета се изсипа тук преди няколко дни и като запяха ония техни пиянски песни — с часове. Не стига това, ами като почнаха да си тропат в такт с каквото им попадне — чаши, халби, бойни брадви, без изобщо да ги е еня какво ще изпочупят. Изпотрошиха ми грънците и масите в целия хан. Чак днес следобед успях да придам на гостилницата що-годе приличен вид. — Ханджията изгледа Роалд и Лаури насмешливо. — Тъй че гледайте да не ми погодите и вие някоя неприятност, като последния път. Една поразия на седмица без друго ми идва много. — Джефри огледа помещението. — Сега поне е кротко, но очаквам всеки момент да пристигне някой керван. Амброс, търговецът на сребро, минава оттук по това време на годината.

— Джефри, ще пукнем от жажда — простена Роалд. Дебелакът тутакси почна да се извинява.

— Ей, вярно, как забравих! Съжалявам. Току-що дошли от път, пък аз съм се разбърбил като сврака. Какво ще обичате?

— Ейл, какво — отвърна Мартин и всички потвърдиха поръчката.

Шишкото се забърза и след няколко мига се върна с поднос калаени халби, пълни догоре с пенлив ейл. След първата глътка Лаури изпръхтя, обърса устни и попита:

— Че какво е довело джуджетата толкова далече от дома им?

Ханджията приседна до тях на масата и изтри ръце в престилката си.

— Ама вие не сте ли чули новината?

— Идваме от юг — каза Лаури. — Каква новина?

— Джуджетата се сбират в Камен връх, заседават в Дългата зала на вожда Харторн в село Делмория.

— И за какво? — попита Арута.

— Ами, джуджетата, дето се отбиха тук, бяха изминали целия път от Доргин и ако се съди по приказките им, за пръв път от векове източните джуджета са тръгнали да навестят събратята си от Запада. Старият крал Халфдан Доргински изпраща сина си Хогн и свадливите му спътници да свидетелстват възстановяването на династията Толин в Запада. След връщането на чука на Толин по време на Войната на разлома западните джуджета вадят душата на Долган от Калдара да вземе короната, изгубена с Толин. Джуджетата от Сиви кули, Камен връх, Доргин и от места, за които не бях и чувал, се събират да видят как Долган ще бъде избран за крал на западните джуджета. След като Долган се е съгласил това да се обсъжда, според Хогн това е сигурен знак, че ще приеме короната, но нали ги знаете джуджетата. Някои неща решават много бързо, а за други им трябват години, докато ги обмислят. Дължи се на дълголетието им сигурно.

Арута и Мартин се спогледаха и се усмигнаха. И двамата си спомняха с обич за Долган. Арута го беше срещнал за пръв път преди години, когато бе тръгнал на север с баща си да отнесат на крал Родрик вестта за предстоящото нашествие на цураните. Долган бе водачът им през древните рудници на Мак Мордайн Кадал. Мартин го беше срещнал по-късно, по време на войната. Вождът на джуджетата беше същество с висок морал и храброст и с остър и разсъдлив ум. И двамата знаеха, че от него ще излезе чудесен крал.

С пиенето взеха полека-лека да свалят пътното си снаряжение, да оставят настрана шлемовете и оръжията и да се отпускат в спокойната и тиха атмосфера на гостилницата. Джефри не спираше да им носи ейл и след известно време отгупа масата им с чудесна храна — сирене, топла зеленчукова яхния и хляб. Заговориха за дребни неща и Джефри им преразказа разни случки, чути от отбиващите се тук пътници. Докато се хранеха, Лаури подхвърли:

— Тази нощ тук като че ли е спокойно, Джефри.

— Да, освен вас имам само още един гост — отвърна ханджията и посочи мъжа, седнал в отсрещния ъгъл. Всички се извърнаха като един, изненадани как не го бяха забелязали през цялото време.

Непознатият изглеждаше безразличен към новодошлите. Беше човек с простовата външност, някъде на средна възраст, незабележим с нищо. Носеше тежко кафяво наметало, скриващо плетената или кожена ризница, която можеше да крие под него. На масата му лежеше щит, покрит с кожен кальф най-вероятно за да не се вижда гербът. Арута изпита любопитство, тъй като само лишен от наследство човек или някой тръгнал на свят подвиг можеше да реши да тръгне така по широкия свят, прикривайки герба си... стига да беше от свестните хора, добави наум принцът. А на глас попита Джефри:

— Кой е той?

— Знам ли? Кроуи му викат. От два дни е тук, дойде веднага след като си отидоха джуджетата. Тих един такъв. Все си мълчи. Но си плаща сметката и не ми създава главоболия.

Ханджията отиде в кухнята, а Джими се наведе през масата уж да се пресегне за нещо и прошепна:

— Тих е, само дете напъва ухо да чуе какво ще кажем. Дръжте си езиците, а аз ще го наглеждам това приятелче.

Джефри се върна и попита:

— Е, та накъде сте се запътили с твоите приятели, Лаури?

— За Тир-Сог — отговори Арута.

На Джими му се стори, че по лицето на самотника в другия край на гостилницата пробяга тръпка на любопитство, но не можеше да е сигурен. Човекът изглеждаше съсредоточен над яденето си.

Джефри плесна Лаури по рамото.

— И няма да се отбиеш да си видиш близките, така ли?

Лаури поклати глава.

— Едва ли. Толкова години минаха. Толкова сме различни вече. — Всички освен Бару и Локлир знаеха, че е изгонен от родния си дом от баща си. Като момче Лаури седеше оказал калпав в земеделието, интересуваха го повече блянове и песни. При толкова много гърла за хранене, баща му го беше изхвърлил на улицата да се оправя сам, още на тринадесет години.

— Баща ти идва тук преди две, не, почти преди три години беше — каза ханджията. — Малко преди края на войната. С още неколцина селяни караха керван със зърно за армията при Ламът. — Вгледа се втренчено в лицето на Лаури. — И знаеш ли какво каза за тебе?

На лицето на бившия трубадур се изписа странно, неразгадаемо за мъжете около масата изражение.

— Споменах, че от доста години не си се вясвал насам, и той рече; „Хм, ми то май и двамата извадихме късмет. Този непрокопсаник и на мен не ми е досаждал от години.“

Лаури избухна в смях. Роалд също се засмя.

— Такъв си е баща ми. Надявам се, че старият негодник е добре.

— Така ми се струва — отвърна Джефри. — С братята ти като че ли се оправят добре. Стига да мога, ще му пратя вест, че си се отбивал. Последния път, когато чухме нещо за теб, беше отпрашил нанякъде с войската, беше преди пет-шест години. Сега откъде идвате?

Лаури хвърли поглед към Арута. И двамата си мислеха едно и също. Саладор беше далечен източен двор и до границата все още не бе стигнала вестта, че човек от Тир-Сог сега е станал там херцог, женен за сестрата на краля. И двамата се успокоиха.

Арута се постара да отвърне небрежно.

— А, мотаем се тук-там. Напоследък бяхме в Ябон.

Джефри седна до масата, забарабани с пръсти по нея и рече:

— Май ще е най-добре да изчакате Амброс да мине оттук. Той ще е тръгнал за Тир-Сог. Сигурен съм, че може да си позволи да наеме още няколко охранници. По тукашните пътища най-добре се пътува с голяма дружина.

— Неприятности ли? — попита Лаури.

— Както винаги, но напоследък са повече. Вече от няколко седмици се разправят какви ли не страхотии за таласъми и за разбойници, дете безпокоят пътниците. Не че е нещо ново, но май взе да става по-често от обикновено, а и странното е, че за тия таласъми и

разбойници все приказват, че били тръгнали на север. — Ханджията замълча за момент. — А и има една работа, дето я разправяха джуджетата, когато пристигнаха. Виж, това си е цяло чудо.

Лаури се престори на незаинтересован.

— Остави ги джуджетата. Те си падат по странните работи.

— Ама това наистина си беше странно, Лаури. Джуджетата казаха, че видели следите на някакви Тъмни братя и нали са джуджета, взели че ги догонили, за да ги изтрепят. И значи настигнали тия Тъмни братя и взели, че млатнали един, убили го де, или поне така си помислили. Ама той, видиш ли, не умрял кротко като хората. Де да знам, може би младоците им с младоци искаха само да подхлъзнат един дърт ханджия, ама разправяха, че го млатнали оня ми ти Брат с една секира, и какво мислиш? Хай да му се не види, секирата му разцепила тиквата на две, но онова ми ти нещо само си прибрало сцепената глава и взело, че се затичало след спътниците си. Джуджетата толкова се стъписали, че се заковали на място и спрели да ги гонят. Ей това е. А другото е, че според джуджетата никога не са срещали банда Тъмни братя, толкова решени на всяка цена да бягат, сякаш трябвало на всяка цена да стигнат някъде и не могат да си губят времето да се бият. Иначе обикновено са много зла пасмина и хич не обичат джуджета, както и всеки друг, който им падне на пътя. — Джефри се усмихна и намигна. — Знам, че възрастните джуджета са сериозни типове и не се гъбаркат, ама тия младите ме пързалиха нещо, струва ми се.

Арута и останалите не реагираха, но всички знаеха, че разказът е верен — и че всичко това означава, че Черните кръвници отново са нахлули в Кралството.

— Сигурно ще е по-добре да изчакаме кервана на този търговец на сребро, но трябва да тръгнем още призори — каза Арута.

— Щом имаш само още един гост, надявам се, че няма да имаме проблеми със стаите — подхвърли Лаури.

— Никакви. — Джефри се наведе над масата и зашепна: — При цялото ми уважение към госта, дето си плаща добросъвестно, но той спи в общата стая. Предложих му отделна стая с намаление, но той отказа. На какво ли не е готов човек, за да си спести някой сребърник. — Джефри се надигна. — Колко стаи?

— Две ще са ни достатъчно — каза Арута.

Ханджията, изглежда, се разочарова, но като знаеше, че на пътниците все не им достигат пари, не се изненада.

— Ще поръчам да отнесат още постелки в стаите.

Докато Арута и спътниците му прибираха багажа си, Джими отново хвърли поглед към самотника. Като че ли беше насочил цялото си внимание в чашата вино и в нищо друго. Джефри донесе няколко свеци, запали ги от огнището и после ги поведе по стълбището нагоре към стаите.

Нещо разбуди Джими. Сетивата на бившия крадец бяха някак понастроени към смътните промени в нощта, отколкото тези на неговите спътници. Той спеше в едната стая с Локлир, Роалд и Лаури. Арута, Мартин и Бару се бяха настанили в стаята от другата страна на коридорчето, над гостилницата, и тъй като тихият звук, който го беше събудил, бе дошъл отвън, Джими разбра, че не е вдигнал от сън бившия майстор-ловец на Крудий, нито планинеца. Младият скуайър напрегна слуха си. И отново чу звук в нощта — едва доловимо шумолене. Надигна се безшумно от постелята си на пода до Локлир, прекрачи спящите Роалд и Лаури и надникна през прозореца между леглата им.

В тъмнината очите му доловиха смътно движение, сякаш някой или нещо току-що се размърда зад конюшните. Джими се зачуди дали да не събуди останалите, но реши, че ще е глупаво да вдига тревога за нищо. Взе сабята си от пода и тихо излезе от стаята.

Босите му крака стъпваха безшумно по коридора. На площадката пред стълбата имаше прозорец към входа на хана. Джими надникна през него и видя в сумрака няколко фигури, прокрадващи се покрай дърветата отгатък пътя. Бързо прецени, че щом се придвижват така крадешком в тъмното, едва ли са свестни хора.

Забърза надолу по стъпалата и установи, че вратата не е заключена. Това го озадачи, защото беше почти сигурен, че беше заключена, когато се качиха да лягат. После се сети за другия гост в хана. Извърна се рязко и видя, че го няма в гостилницата.

Пристъпи тихо до един от прозорците, надникна и... не видя нищо. Измъкна се безшумно през откритата врата и се прилепи до фасадата на сградата, разчитайки, че тъмнината ще го прикрие.

След което тръгна бързо към мястото, където бе видял някой да се движи.

Способността му да стъпва безшумно се затрудни от това, че трябваше да върви сред гората в нощта. Макар и да бе привикнал донякъде с такава среда от пътешествието си с Арута до Морелайн, все пак беше градско момче. Затова се принуди да тръгне бавно. После чу гласове, тръгна много предпазливо към тях и видя смътна светлина.

След още няколко крачки видя на една малка поляна половин дузина фигури. Мъжът с кафявото наметало с покрития с кожа щит говореше с една фигура, облечена в черна броня. Джими рязко си пое дъх, Беше Черен кръвник! Още четирима моредели стояха отстрани, трима в сивите наметала на горските кланове и един в панталоните и жилетката на планинските кланове. Мъжът в кафявото тъкмо казваше:

— ... нищо, ти казвам. Приличат на разбойници, с един трубадур с тях, но...

Черният кръвник го прекъсна. Гласът му беше дълбок, идещ сякаш някъде отдалече и изпълнен със странно хриптене. И беше някак притеснително познат на Джими.

— Не ти се плаща да мислиш, човеко. Плаща ти се да служиш. — Последното го подчерта с едно ръгване с пръст в гърдите на събеседника си. — Постарай се да остана доволен от работата ти и ще си запазим отношенията добри. Ако не остана доволен, ще си понесеш последствията. — Мъжът с кафявото наметало не приличаше на човек, когото ще изплашат лесно, изглеждаше корав войник, но само кимна мълчаливо и Джими го разбра, защото беше оправдано да се поизплаши от Черните кръвници. Слугите на Мурмандамус му служеха дори мъртви.

— С тях, викаш, имало един певец и едно момче?

Джими преглътна.

Мъжът отметна кафявото си наметало, разкривайки черна плетена ризница, и рече:

— Момчетата са две, макар че на ръст са почти като мъже. Горедолу на един ръст, макар че косите им са с различен цвят. Приличат си донякъде, като да са братя.

— В Морелайн имаше едно момче, не две... Кажете ми, има ли и един хадат с тях?

Мъжът сви рамене.

— Да, макар че хадати има навсякъде. Тук е Ябон все пак.

— Този трябва да е от северозапад, от земите на Небесното езеро. — Замълчаха и дълго време се чуваше само тежкото дишане изпод шлема, сякаш моределът бе потънал в размисъл или пък говореше с някой от останалите. После Черният кръвник удари с пестник в шепата си. — Може да са те. Има ли с тях и един, хитър такъв, тънък, с дълга до раменете коса, пъргав и гладко обръснат?

Мъжът поклати глава.

— Има един гладко обръснат, но той е едър, и един слаб, но той е с къса коса и е брадат: Кой ли ще е той според теб?

— Това не е твоя работа — отвърна Кръвникът. Джими премести тежестта си на другия крак. Беше разбрал вече, че Черният кръвник се опитва да свърже тази банда „наемници“ с групата, извършила набега над Морелайн за сребротръна преди година. После моределът каза: — Ще изчакаме. Преди два дни до нас стигна вестта, че Господарят на Запада е умрял, но не съм толкова глупав да смятам, че един човек е умрял, докато не стисна сърцето му в шепата си. Може и нищо да не е. Един елф да имаше с тях, щях да изпепеля този хан до основи още тази нощ, но не мога да съм сигурен. Все пак отваряй си ушите. Може спътниците му да са се върнали, за да отмъстят за него.

— Седем души, от които две момчета. Какво толкова може да направят?

Моределът пренебрегна въпроса му.

— Върни се в хана и наблюдавай, Морган Кроуи. Плаща ти се добре и бързо за подчинение, не за въпроси. Ако тези в хана си тръгнат, проследи ги на прилично разстояние. Ако се задържат по пътя за Тир-Сог до пладне, върни се в хана и чакай. Ако преди това свърнат на север, ще трябва да ме известиш. Върни се тук утре вечер и ми кажи накъде са тръгнали. Но не се мотай, защото Сегерсен е повел бандата си на север и ако не си получи платата, ще си върне хората. Хората му ми трябвават. Златото в безопасност ли е?

— Винаги е с мен.

— Добре. Хайде върви. — За миг Черният кръвник се разтнесе, после се олюля и за малко да се срине на тревата, но след това се изправи и каза със съвсем различен глас: — Прави каквото ти заповядва господарят ти, човеко. — След което се обърна и си тръгна към леса. Само след миг поляната се опразни.

Джими зяпна. Чак сега разбра. Чувал беше първия глас преди, в двореца, когато немрящият моредел се бе опитал да убие Арута, и още веднъж в мазетата на „Дома на върбите“, когато бяха избили Козодоите в бърлогата им в Крондор. Морган Кроуи беше говорил не с Черния кръвник, а по-скоро чрез него. И Джими вече не се съмняваше с кого. Със самия Мурмандамус!

Стъписването на Джими го бе забавило и той изведнъж осъзна, че не може да се върне в хана преди Кроуи, който вече бе тръгнал.

Когато стигна до пътя, Джими за миг зърна червеникавата светлина от огнището в гостната — Кроуи тъкмо затваряше вратата на хана. После момчето чу изщракването на мандалото.

Джими заобиколи предпазливо, докато не се озова под прозореца на стаята си. Притича бързо и се закатери по стената. Измъкна връвта с тънката кукичка от туниката си и бързо повдигна резето на прозореца. Дръпна го навън и се прехвърли през перваза.

Върховете на две саби го боцнаха в гърдите и той спря. Лаури и Роалд отпуснаха оръжията си едновременно, щом видяха кой е. Локлир също бе извадил сабята си и пазеше вратата.

— Това пък какво беше? Нов начин да умреш ли търсиш: да те намушкат приятелите ти? — сгълча го Роалд.

— Какво е това в ръката ти? — посочи Лаури връвта с куката. — Мислех, че си ги зарязал вече тези работи.

— Спокойно — отвърна момчето, прибра връвта и добави шепнешком: — И ти не си трубадур вече от близо година, но още мъкнеш с теб тази лютня, където и да тръгнеш. Сега ме чуйте. Изпаднали сме в беда. Онзи тип в гостилницата работи за Мурмандамус.

Лаури и Роалд се спогледаха и Лаури рече:

— Най-добре го кажи на Арута.

— Е, поне знаем, че вестта за смъртта ми е стигнала до тях — каза Арута. — И освен това знаем, че Мурмандамус не е сигурен, въпреки цялото ни представление в Крондор. — Всички се бяха събрали в стаята на Арута и си говореха тихо в тъмното.

— Все пак — рече Бару — той действа по предположението, че си мъртъв, докато не се окаже обратното, въпреки съмненията, които

може да има.

— Не може да разчита безкрайно на съюза си с Братството — каза Лаури. — Скоро трябва да предприеме някакъв ход, иначе всичко ще се разпадне.

— Ако продължим още един ден към Тир-Сог, ще ни оставят на мира — каза Джими.

— Да — прошепна Роалд. — Но остава въпросът със Сегерсен.

— Той пък кой е? — попита Мартин.

— Наемнически пълководец — отвърна Роалд. — Но от особен вид. Никога не води голяма част. Не повече от стотина души, понякога и под петдесет. Но преди всичко наема специалисти по взривове, подривна дейност и инженерни части. Подбира най-добрите в занаята. Специалността му е да събаря стени или да ги вдига, зависи кой му плаща. Виждал съм работата му. Той помогна на барон Кросуейт в пограничната му свада с барон Лобромил, когато бях нает от Кросуейт.

— И аз съм чувал за него — рече Арута. — Работи от името на Свободните градове или Квег, така че не му се налага да се съобразява със закона на Кралството за наемническата служба.

— Това, което искам да разбера обаче, е за какво му е потрябвал на Мурмандамус корпус високоплатени инженерни специалисти. Ако ще действа толкова далече на запад, ще трябва да мине през Тир-Сог или Ябон. По на изток са пограничните барони. Но той все още е отвъд планините и ако ще предприема обсада, няма да са му нужни поне още няколко месеца.

— Може би иска да се увери, че никой друг няма да го наеме този Сегерсен? — предположи Локлир.

— Може би — каза Лаури. — Но най-вероятно има нужда от нещо, което Сегерсен може да му осигури.

— Тогава ние трябва да се погрижим да не го получи — каза Арута.

— Значи пътуваме половин ден до Тир-Сог и после обратно? — попита Роалд.

Принцът само кимна.

Арута даде сигнал.

Роалд, Лоари и Джими продължиха бавно напред, а Бару и Мартин свърнаха встрани, за да заобиколят. Локлир остана назад да пази конете. Половин ден бяха изкарвали в придвижване по пътя за Тир-Сог; малко след пладне Мартин се беше върнал назад и когато пак се присъедини към тях, каза, че Кроуи е тръгнал назад. Бяха се прокраднали след него, за да видят срещата му с наелия го моредел.

Арута пристъпи бавно напред, надникна над рамото на Джими и се взря в Черния кръвник на Мурмандамус и Кроуи. Моределът в металната броня заговори:

— Проследи ли онази банда?

— Тръгнаха направо за Тир-Сог. По дяволите, казах ти, че тук няма нищо. Цял ден загубих да се мъкна напред-назад?

— Ще правиш каквото ти нареди господарят ни.

— Гласът не е същият — прошепна Джими. — Този глас е вторият.

Арута кимна. Момчето им беше обяснило за двата гласа, а бяха виждали и преди как Мурмандамус овладява телата на слугите си.

— Сега ще изчакаш Сегерсен — каза моределът. — Знаеш, че...

Й изведнъж Черният кръвник като че ли подскочи напред, толкова внезапно, че падна в ръцете на Кроуи, който го задържа за миг стъписан, пусна го и се взря слисан в дългата една крачка стрела, щръкнала точно под шлема на съществото. Стрелата на Мартин се беше забила през качулката на плетената ризница на моредела и го беше убила моментално.

Преди останалите четирима да успеят да извадят оръжията си, Мартин улучи втори, а Бару вече тичаше откъм дърветата и дългият му меч изсвистя в мрака и посече третия моредел. Роалд вече бе прекосил поляната и уби друг от Черните. Мартин порази последния моредел, докато Джими и Арута нападаха Кроуи. Той почти не направи усилие да се защити, слисан от внезапната атака и бързо осъзнал, че го превъзхождат. Изглеждаше объркан, особено като видя как Мартин и Бару бързо смъкват броните на Черните кръвници.

Страхът му се замени с потрес, като видя как Мартин разсече гърдата на Кръвника и изтръгна сърцето му. Очите му се разшириха, щом осъзна кои са хората, избили бандата на моредела.

— Но вие... — Очите му зашариха от лице на лице по обкръжилите го мъже, след което се спряха на лицето на Арута. —

Вие! Вие трябваше да сте мъртъв!

Джими бързо го претърси за скрити оръжия и опипа врата му.

— Няма абаносов козодой. Не е от тях.

Дива светлина лумна в очите на Кроуи.

— Аз да съм от тях? Разбира се, че не съм, ваши височества! Аз съм най-обикновен куриер, ваша милост. Изкарвам си по някоя пара, нали знаете как е.

Арута махна на Джими.

— Тичай да доведеш Локи. Не искам да остава там сам, ако наоколо се навъртат други Тъмни братя. — Обърна се към пленника. — Какво общо има Сегерсен с Мурмандамус?

— Сегерсен ли? Той кой е?

Роалд пристъпи пред него и с тежката дръжка на камата, която стискаше, удари Кроуи през лицето, разкървави му носа и му раздра бузата, Кроуи се свлече на земята.

— Имай милост, не му чупи ченето — викна Лаури. — Няма да може да ни каже нищо.

Роалд скрита гърчещия се на земята мъж.

— Слушай, момченце, нямам време за нежности с теб. Отговаряй каквото те питат, че ще те върнем в хана на парченца. — И за по-красноречиво погали острието на камата си.

— Какво общо има Сегерсен с Мурмандамус? — повтори Арута.

— Не знам — отвърна мъжът и отново изрева, изритан от Роалд. — Честна дума, не знам. Наредиха ми само да го срещна и да му предам едно съобщение.

— Какво съобщение? — попита го Лаури.

— Съобщението е просто. Гласеше само: „През прохода Инклиндел.“

— Проходът Инклиндел е една теснина през планините право на север отук — поясни Вару. — Ако Мурмандамус я е овладял, може да я задържи достатъчно дълго, за да може Сегерсен да мине през нея.

— Но все още не знаем за какво му е на Мурмандамус инженерна част — отбеляза Лаури.

Роалд отвърна със сарказъм:

— Предполагам, че за това, за което се използват.

— Какво се кани да обсажда? — каза Арута. — Тир-Сог? Много лесно е да получи подкрепления от Ябон, а и трябва да си пробие път

през номадите от Адски тътен, от другата страна на планините. Железни проход и Северен страж са твърде на изток оттук, а за да се земе с джуджетата и елфите няма да му трябват инженерни части. Значи остава Висок замък.

Мартин, свършил междуременно касапската си работа, се обади:

— Може би, но това е най-голямото укрепление от пограничните баронства.

— Аз не бих се захванал да го обсаждам — каза Арута. — Изграден е така, че да удържа на щурмове. Може да бъде засипан с орди, а по всичко личи, че Мурмандамус не е от тези, които щадят живота на своите. Освен това така би се оказал изолиран на платото на Високи лес, без да има накъде да отстъпи. Не, това ми се струва безсмислено.

— Вижте — изхленчи човекът на земята. — Аз съм просто куриер, наел съм се да си изкарам хляба. Не можете да ме вините за това, което се кани да прави Братството, ваши благородия, нали?

Джими се върна с Локлир. Мартин се обърна към Арута.

— Не смятам, че този знае нещо повече.

Лицето на Арута помръкна.

— Знае кои сме.

— Така е — кимна Мартин.

Лицето на Кроуи изведнъж пребледня.

— Вижте, можете да разчитате на мен. Ще си държа устата затворена, ваше височество. Няма нужда да ми давате нищо. Само ме пуснете да си ида и веднага ще се разкарам надалече оттук. Честно.

Локлир огледа мрачните лица на спътниците си, без да разбира какво става.

Арута забеляза това и кимна леко на Джими. Младежът хвана Локлир под мишницата и го повлече настрана.

— Ка... кво... — заекна младият скуайър. Щом се отдалечиха достатъчно, Джими спря.

— Ще изчакаме тук.

— Защо? — попита объркано момчето.

— Да свършат каквото трябва да свършат.

— Какво да свършат? — настоя Локлир.

— Да убият предателя.

Локлир го погледна преbledнял и Джими му заговори строго:

— Виж какво, Локи, това е война и в нея умират хора. И този Кроуи е един от най-маловажните хора, които ще загинат. — Локлир не можеше да повярва на суровостта, изписана на лицето на приятеля му. Повече от година беше виждал в него уличния мошеник, хитреца, чаровника, но сега виждаше пред себе си един съвсем непознат Джими — хладнокръвен ветеран, обръгнал в живота младеж, който беше убивал и който щеше да убива и тепърва. — Този човек трябва да умре — продължи Джими. — Той знае кой е Арута, а мислиш ли, че животът на принца ще струва пет пари, ако Кроуи се измъкне?

Локлир го изгледа с преbledняло лице и бавно затвори очи.

— Но не можем ли да...

— Какво? — срязва го грубо Джими. — Да изчакаме да мине някой патрул от градската стража и да им го предадем, за да го съдят в Тир-Сог ли? И да се явим там, за да свидетелстваме? Да го вържем за няколко месеца? Виж, ако това ще ти помогне, просто си напомни, че Кроуи е негодник и предател, а Арута е нашият принц. Но както и да го погледнеш, друг избор няма.

Откъм поляната се чу задавен вик и Локлир потръпна. После смущението му сякаш го напусна и той мълчаливо кимна. Джими хвана приятеля си за рамото и леко го стисна. Изведнъж си помисли, че Локлир никога вече няма да изглежда толкова млад.

Бяха се върнали в хана и чакаха, за радост на малко объркания Джефри. След три дни се появи някакъв странник и се отби на масата на Роалд, заел мястото на Кроуи. Поговори малко с него и напусна ядосан, след като Роалд му каза, че договорът между Мурмандамус и Сегерсен е прекратен. Мартин беше подхвърлил на Джефри, че един известен и търсен от властите наемнически пълководец може да спре на лагер наблизко и че е сигурен, че този, който предаде на местното опълчение къде може да го намерят, ще получи голяма награда. Бяха напуснали на другия ден и сега язدهа на север.

— Джефри го чака приятна изненада — подхвърли Джими.

— Защо? — попита озадачен Арута.

— Ами, Кроуи така и не е платил сметката си за последните два дни, тъй че Джефри взе щита му като гаранция срещу дълга му.

Роалд се засмя.

— Искаш да кажеш, че все някой ден ще погледне под коженото покривало, така ли?

Всички освен Роалд се спогледаха объркани и Джими поясни:

— Златен е.

— Затова Кроуи го мъкнеше непрекъснато със себе си — добави Роалд.

— И затова заровихте всичко останало, освен което си прибра Бару, но него го върнахте, така ли? — рече Мартин.

— С него трябваше да се плати на Сегерсен. Никой не би си губил времето с жалък наемник, който няма и два медника да отърка между пръстите си, нали? — каза Джими и всички се разсмяха. — Стори ни се редно да го оставим на Джефри. Небесата знаят къде отиваме и едва ли ще можем да го използваме.

Арута им махна да спрат.

Цяла седмица се бяха движили упорито на север. На два пъти бяха пренощували в хадатски села, където познаваха Бару. Бяха го посрещали с почит и уважение, защото по някакъв начин вестта, че е убил Мурад, бе стигнала до планинските земи на хадатите. Дори да проявяваха някакво любопитство към спътниците на Бару, планинците не го показваха. И Арута, както и останалите, беше сигурен, че мълвата за преминаването им няма да се пръсне.

Сега се бяха озовали в началото на тесен планински път, водещ към прохода Инклиндел. Бару, който яздеше до Арута, му каза:

— Тук отново навлизаме във вражеска територия. Ако Сегерсен не се появи, може би моределите ще оттеглят наблюдателния си пост от прохода, но може и да се натъкнем на тях.

Арута кимна мълчаливо.

Бару беше привързал косата си на тила, увил беше оръжията си в карираното си наметало и ги беше скрил под навитото на руло одеяло зад седлото. Сега носеше на хълбока си сабята на Морган Кроуи и плетената му ризница над туниката си. Беше все едно, че хадатът е престанал да съществува и мястото му е заето от поредния най-обикновен наемник. Трябваше да минат за поредната банда ренегати, стичащи се под знамето на Мурмандамус, и се надяваха, че тази версия

ще се приеме без подозрения. От няколко дни обсъждаха как да се доберат до Мурмандамус. Всички се бяха съгласили, че дори той да подозира, че Арута може все още да е жив, последното, което може да му хрумне, ще е да очаква самият принц на Крондор да дойде да се включи в армията му.

Тръгнаха напред без повече приказки. Мартин и Бару поведоха, Арута и Джими поеха след тях, следваха ги Лаури и Локлир, а най-накрая бе Роалд — опитният наемник си отваряше очите на четири и пазеше тила. Заизкачваха се по пътя към прохода Инклиндел.

Още два дни яздиха все нагоре и нагоре и най-сетне пътят възви на североизток. Като че ли следваше донякъде възвишението, въпреки че все така минаваше по южния склон на планините. Странното беше, че уж все още не бяха напуснали пределите на Кралството, тъй като формално върховете пред тях според географите бележеха границите между Кралството и Северните земи. Джими обаче не се заблуждаваше с такива неща. Бяха си във вражеска територия. Всеки, когото срещнеха, най-вероятно щеше да ги нападне още щом ги видеше.

Мартин изчакваше на един завой на пътя. Беше възвърнал навика си от пътя към Морелайн да излиза пред групата, за да разузнае. Теренът беше скалист и конете не можеха да се движат бързо, така че не му беше трудно да се движи пред групата. Даде им знак и слязоха от конете. Джими и Локлир ги поеха, отведоха ги малко встрани и ги обърнаха, в случай че им се наложеше да побягнат. Въпреки че според Джими това нямаше да е никак лесно — пътят беше много тесен.

Другите отидоха при херцога и той вдигна ръка да запазят мълчание. Някъде отдалече се чуваше това, което го бе накарало да ги спре: някакво гърлено ръмжене, накъсано от джавкане, на което отвърщаше друго, още по-дълбоко ръмжене.

Извадиха оръжията си и се запромъкваха напред. На по-малко от десет разкрача след завоя се натъкнаха на две пресичащи се пътеки — едната продължаваше на североизток, а другата водеше на запад. На земята лежеше мъж, но дали беше мъртъв, или само в несвяст, не можеше да се разбере. Над неподвижното му тяло се беше изправил гигантски пес, висок почти до кръста на изправен човек. Вратът му

беше стегнат от кожена каишка с набити на нея остри железни шипове. Звярът ръмжеше и лаеше, оголил дълги зъби, а пред него бяха приклекли трима троли, готови за нападение.

Мартин опъна лъка си, стреля и улучи най-задния трол в тила. Стрелата прониза дебелия череп ѝ съществото издъхна преди да е разбрало какво става. Другите се обърнаха, което се оказа фаталната грешка за трола най-близо до песа, защото той скочи върху него и заби ужасните си зъби в гърлото на съществото. Третият трол се опита да побегне като видя нападащите петима мъже, но Бару бързо скочи напред и го посече.

За миг единственият звук, който се чуваше, бе от трола в лапите на гигантския пес. Щом хората приближиха, песът пусна мъртвия трол, отстъпи и отново застана да пази проснатия на земята човек.

Бару изгледа животното, подсвирна и прошепна:

— Невъзможно!

— Кое? — попита Арута.

— Това куче.

— Невъзможно или не, ако този човек вече не е умрял, може да умре само защото това чудовище няма да ни позволи да го приближим — каза Мартин.

Бару изговори някаква дума със странен глас и кучето наостри уши, извърна леко глава и престана да ръмжи. После тръгна бавно към хората и след малко Бару коленичи и го почеса зад ухото.

Мартин и Арута побързаха да огледат човека на земята, а Роалд и Лаури помогнаха на момчетата да доведат конете. Когато всички се събраха, Мартин каза:

— Мъртъв е.

Кучето погледна мъртвия човек и зави, но се остави на Бару да го гали.

— Кой ли е този? — попита Лаури. — И какво ли е довело един човек с куче на това пусто място?

— А вижте и тези троли — добави Роалд.

— Въръжени и с ризници — добави Арута.

— Планински троли — поясни Бару. — По-умни, коварни и по-свирепи са от братовчедите си по низините. Ония са почти зверове. Докато тези тук са опасни противници. Мурмандамус ги е привлякъл за съюзници.

— Но този човек? — рече Арута и посочи трупа на земята. Бару сви рамене.

— Не мога да кажа кой е. Но какъв е мога да предположа. — Изгледа песа, който клечеше кротко и бе примижал от удоволствие и продължи да го чеше зад ушите. — Това куче е като тези, дето се гледат по нашите села, само че е по-голямо. Нашите кучета са потомци на неговата порода, невиждана в Ябон от столетия. Това животно го наричат „зверохрът“.

— Преди много векове народът ми е живял в малки пръснати селца из тези планини и хълмовете под тях — продължи хадатът. — Градове не сме имали, правели сме си сборове два пъти в годината. За да пазим стадата от хищници, сме гледали тия зверохръти. Господарят му е бил звероловец. Кучетата се отглеждали до такъв ръст, за да държат настрана дори пещерните мечки. — Той посочи гънките кожа около очите на животното. — Като забие зъби във врата на врага си, тези гънки пазят очите му от кръвта. И като ухапе, не пуска, докато врагът му не умре или господарят му не му заповяда. Този нашийник с шиповете го пази някой по-голям хищник да не го ухапе за врата.

Лаури го погледна смаян.

— По-голям ли? Та това нещо е колкото теле!

Бару се усмихна.

— Използвали са ги да ловят виверни.

— Какво е това виверн? — попита Локи.

— Една порода малки глупави дракони — само двайсетина стъпки високи — отвърна Джими. Локи погледна другите да види дали Джими не се шегува, но Бару му кимна, че е истина.

— Значи този човек е бил господарят му? — попита Мартин.

— Най-вероятно — каза Бару. — Вижте кожената му броня и качулката. Във вързопа му ще намерите и желязна маска с кожени връзки. Баща ми имаше такава, спомен от миналото, предаван на потомците. — Огледа се и забеляза нещо между труповете на тролите. — Я някой да вземе ей онова.

Локлир притича и се върна с един гигантски арбалет. Връчи го на Мартин и херцогът подсвирна.

— Виж ти каква проклетия!

— Два пъти по-голям е от най-тежкия арбалет, който съм виждал — отбеляза Роалд.

— Викат му „Млатилото на Беси“. Защо са го нарекли на Беси и кой е този Беси, не се знае, но си е истинско млатило — каза Бару. — Моите хора си наемали зверолов във всяко село, да пази стадата от лъвовете, пещерни мечки, грифони и други хищници. Когато Кралството стигнало до Ябон и вашите благородници вдигнали градове и замъци, и патрулите тръгнали да усмиряват околните краища, нуждата от звероловци намалела и те зачезнали. По същата причина зверохръстите станали по-малки, почнали да ги гледат като домашни любимци и да ги използват за лов на по-дребна плячка.

Мартин остави тежкия арбалет на земята и огледа една стрела, която извади от колчана на бедрото на мъртвия. Беше със стоманено острие и два пъти по-дълга от обикновените.

— Това, като го гледам, може да пробие крепостна стена.

Бару се усмихна.

— Чак толкова едва ли, но може да отвори рана колкото юмука ти през люспите на един виверн. Може и да не го убие, но ще го накара да си помисли дали втори път да напада стадо.

— Но ти каза, че вече нямало звероловци? — рече Арута.

Бару потупа кучето по врата и се изправи.

— Така поне се смяташе. Но ето че тук лежи един. — Хадатът замълча. — Когато Кралството стигнало до Ябон, сме били просто съюз на кланове и сме имали различия по отношение на хората ви. Някои посрещнали радушно предците ви, други — не. Повечето от нас, хадатите, сме се придържали към старите си обичаи, живеели сме по планинските хълмове и сме гледали стада и добитък. Но онези в градовете бързо били погълнати от вашите съотечественици, които прииждали все повече и повече, и сега почти няма разлика между хората от град Ябон и тези от Кралството. Лаури и Роалд са от такова потекло. Така Ябон станал част от Кралството.

— Но една част отхвърлили Кралството и съпротивата им довела до открита война — продължи Бару. — Вашите войници били безчет и скоро бунтът бил потушен. Но е останала една легенда, на която мнозина не вярват: че част от сънародниците ми избрали нито да се преклонят пред Кралството, нито да се бият. Предпочели да избягат, да заминат на север и да си вдигнат нови домове, извън властта на Кралството.

Мартин погледна грамадното псе.

— Значи тази легенда може да е истина.

— Така изглежда — отвърна Бару. — Струва ми се, че някъде тук ще намеря свои далечни родственици.

Арута замислено погледна кучето и каза:

— И може би и съюзници. Тези троли бяха слуги на Мурмандамус, разбира се, а този човек е бил техен противник.

— А врагът на нашия враг е наш съюзник — промълви Роалд.

Бару поклати глава.

— Не забравяйте все пак, че тези хора са избягали от Кралството, Едва ли ще изпитат тепърва особена обич към вас, принце. Може да стане така, че да заменим една неприятност с друга. — Последното го добави с кисела усмивка.

— Нямаме друг избор — каза Арута. — Докато не разберем какво ни чака зад тези планини, ще трябва да се осланяме на всяка помощ, която можем да намерим. — Замълча, докато покрият с камъни тялото на убития звероловец. Грамадният пес търпеливо ги чакаше да свършат, а после положи глава на гроба на господаря си.

— Ще го оставим ли? — попита Роалд.

— Не — отвърна Бару. Заговори отново на странния език и песът неохотно се изправи и застана до него. — Езикът, който използваме, за да командваме кучетата си, изглежда, си е останал същият, щом се подчинява.

— Как да продължим тогава? — попита Арута.

— Предпазливо, но според мен ще е най-добре да го оставим да ни води — отвърна планинецът и посочи песа. Изрече една дума и ушите на зверохръта щръкнаха и той се затича по пътеката, после спря да ги изчака да го последват.

Качиха се бързо на конете и Арута попита:

— Какво му каза?

— Казах му: „Вкъщи“ — отвърна Бару. — Ще ни отведе при хората си.

ГЛАВА 9

ПЛЕННИЦИ

Вятърът зави.

Конниците придърпаха плътно наметалата си. Бяха следвали зверохръта повече от седмица. Два дни след като намериха кучето, бяха прекосили билото на Великите северни планини. Сега се придвижваха по тесен път малко под високия рид, минаващ на североизток.

Кучето, изглежда, бе приело малко по малко Бару за свой господар, защото се подчиняваше на всяка команда на планинеца, без да обръща никакво внимание на приказките на останалите. Бару го беше нарекъл Блутарк, което според него на древния език на хадатите означаваше „наново срещнат стар приятел“ или „завърнал се от дълъг път“. Арута се надяваше, че това е добра поличба и че тези, които са го отгледали, ще изпитат същото към спътниците му.

На два пъти грамадният пес се бе оказал от полза, давайки им знак за опасностите по пътя. Можеше да надуши дори онова, което ловджийските очи на Бару и Мартин пропусаха. И двата пъти бяха изненадани от таласъми, вдигнали стан край пътя. Ясно беше, че Мурмандамус контролира подстъпа към Северните земи.

Пътят бе завил на югоизток от Инклиндел, след това възви на изток покрай северната страна на планинските ридове. В далечината вече се виждаха просторите на Северните земи и пътниците се загледаха удивени. За повечето хора от Кралството „Северните земи“ беше просто едно удобно име за онова непознато място отгатак планините, за чието естество можеше само да се предполага. Но сега наистина можеха да видят просналите се под нозете им Северни земи — бяха безкрайни. На северозапад просторна равнина тънеше в далечните мъгли на низината, носеща името „Адски тътен“. Малцина поданици на Кралството бяха стъпвали в тези тревисти пространства, и то само със съгласието на номадите, за които Адски тътен беше роден дом. В източния край на Адски тътен се издигаше хълмиста

верига, а отвъд нея се простираха земи, невиджани никога от поданик на Кралството. При всеки завой на пътя пред очите им се разкриваше нова, още по-смайваща гледка.

Отказът на грамадния пес да тръгне надолу събуди немалка тревога, но Мартин настоя, че сред хълмовете долу ще имат много по-добро прикритие, отколкото на открития път тук горе. Докато слизаха, на три пъти се натъкнаха на ясни следи, че този път не е съвсем естествен, сякаш някой някога, много отдавна, се бе постарал да свърже разкъсаните му части.

Не за пръв път Роалд отбеляза:

— Онзи ловец е скитосвал доста далече от дома си, това е сигурно.

Намираха се вече поне на стотина мили от мястото, където бяха намерили убития.

— Да, и точно това е странното, защото на звероловците им се е налагало да защитават определен район — каза Бару. — Навярно е бил преследван дълго от онези троли. — Но и той като всички останали разбираше, че подобна гонитба е могла да продължи две-три мили, а не десетки. Не, имаше някаква друга причина звероловецът да се отдалечи толкова много от дома си.

За да убият времето, Арута, Мартин и момчетата се хванаха да понаучат хадатския диалект на Бару за деня, в който щяха да се срещнат с родствениците на господаря на Блутарк. Лаури и Роалд без друго говореха отличен ябонски и имаха повърхностно познание за хадатската реч, така че за тях бе по-лесно. Най-трудно му беше на Джими, но и той почна да съставя прости изречения.

А след това една сутрин Блутарк започна да се спуска с нетърпеливи подскоци по пътеката и да маха с опашка, да джавка и да се върти на място.

— Странно... — промълви Бару.

Кучето обикновено се заковаваше на място и настръхваше, подушеше ли опасност, докато не го нападнат или Бару не му заповядаше да нападне. Бару и Мартин подминаха останалите и хадатът заповяда на песа да продължи напред. Блутарк се понесе стремглаво по завоя между две високи каменни стени и пътят отново пое стръмно надолу.

Взеха завоя и дръпнаха юздите, защото на уширението срещу Блутарк беше застанал друг зверохрът. Двете кучета се подушиха и заразмахваха опашки. Но зад второто куче стоеше мъж в черна кожена броня и със странна желязна маска на лицето. Той ги измери с очи зад вдигнатото „Млатило на Беси“, подпряно на дълъг дървен прът, после им заговори, но задухалият вятър отнесе думите му.

Бару вдигна високо ръце и му извика нещо. Повечето думи останаха непонятни за другите, но дружеският тон беше явен. Изведнъж отгоре паднаха мрежи и заплетоха седмината ездаци. Дузина облечени в кафяви кожени дрехи войници скочиха отгоре им и бързо ги свалиха от конете и ги овързаха като пленен дивеч. Мъжът в черната броня извади пръта от земята, сгъна го и го метна заедно с арбалета на рамо. Приблужи се и потупа свойски по врата кучето си и Блутарк.

Чу се тропот на копита и се появиха още войници, този път конници. Един от мъжете в кафяво заговори с тежък акцент на кралска реч:

— Ще дойдете с нас. Не говорете високо, че ще ви запушим устата. Не се опитвайте да бягате, че ще ви убием.

Роалд понечи да каже нещо, но моментално натикаха в устата му парцал и овързаха лицето му, за да го принудят да млъкне. Арута бързо се огледа и само кимна на приятелите си. Качиха грубо пленниците на конете им и овързаха краката им за стремената. После ги поведоха надолу по пътя.

Яздиха така цял ден и цяла нощ. Спираха за малко, колкото конете да починат. Няколко часа след като тръгнаха махнаха парцала от устата на Роалд, за голямо негово облекчение, но беше ясно, че няма да позволят на пленниците си да проговорят.

След съмване видяха, че са преодолели почти половината разстояние между пътя, виещ се по билото, и подножията на северния склон. Подминаха малко стадо добитък с трима бдителни и въоръжени пастири, който им махнаха, и приближиха някакво укрепено със стена селище.

Палисадата беше груба, от натрупани стволове, скрепени с кирпич. Конниците трябваше да минат по тесен насип през рова. От двете страни на насипа от рова стърчаха обгорени колове, на които да

се наниже всеки прекаатурил се от пътя конник. Роалд се огледа и изхъмка:

— Сигурно си имат страшно мили съседи.

Един от пазачите им веднага подкара към него, готов да му запуши отново устата, но водачът им му махна с ръка и го спря. Щом приближиха портата, тя се разтвори и пред очите им се откри втора, вътрешна стена. Заграждения между външната и вътрешната стени нямаше, но пространството между тях бе съвършено пригодно за избиване на щурмуващите, докато преминаваха, Арута се възхити на простия замисъл. Една съвременна армия лесно щеше да превземе такова укрепление, но с цената на много жертви. Разбойници и таласъми обаче щяха да бъдат отблъснати без усилие.

Щом се озоваха зад стената, Арута се огледа. Селището наброяваше не повече от дузина колиби, всички от кирпич и дърво. Сред вътрешния двор играеха деца със сериозни като на възрастни лица. Бяха облечени с плътни дрехи, а по-големите деца — в кожени ризници. И всички деца имаха ками на коланите си. Дори старците наоколо бяха въоръжени, а един от тях куцукаше, подпирайки се на копие вместо на тояга. Водачът на четата каза:

— Сега може да говорите. Правилата по пътя тук не важат. — Каза им го отново на кралска реч. Хората му ги развързаха и им помогнаха да слязат от конете. След това водачът им даде знак да го последват в една от колибите.

Щом влязоха вътре и седнаха, Блутарк, който през цялото време беше тичал до Бару, легна в нозете на хадата, изплезил уморено език и задиша тежко.

— Това куче е от рядка порода, от особена важност за народа ни — каза командирът на патрула. — Как сте се сдобили с него?

Арута кимна на Бару да говори.

— Намерихме господаря му убит от троли — отвърна хадатът. — Убихме тролите и кучето реши да тръгне с нас.

Командирът на патрула се замисли, после каза:

— Ако бяхте убили господаря му, това куче щеше или да ви избие, или да загине, опитвайки се да го направи. Така че ви вярвам. Но тази порода е обучена да се подчинява на малцина. Как успя да го подчиниш?

Планинецът изговори една дума и кучето се изправи и ушите му щръкнаха. Каза му нещо друго и кучето легна и се отпусна.

— В селото ми имаше кучета от подобна порода, макар да не бяха толкова големи като това.

Командирът присви очи.

— Кой си ти?

— Аз съм Бару, по прякор Змееубиеца, от рода Ордвинсон, от клана на Железни хълмове. Хадат съм. — Каза го на хадатски, разви дългото си одеяло и показа карираното си вълнено наметало и мечовете.

Командирът кимна и му отговори на език, доста приличащ на речта на Бару, така че хадатът и останалите го разбраха. Разликата между двата езика се изразяваше предимно в ударенията, иначе думите бяха почти същите.

— Доста години са минали, откакто един от хадатските ни родове се е прехвърлил отсам планините, Змееубиецо. И това обяснява много. Но хора от Кралството обикновено идват тук само за да ни носят злини, а напоследък стават все повече. Струва ми се, че вие не сте ренегати, но този въпрос може да се реши само с мъдростта на протектора. — Водачът на патрула стана. — Тази нощ ще починем тук, а утре тръгваме. Ще ви донесат храна. В оня ъгъл има ведро за ходене по нужда. Не излизайте от тази колиба. Ако някой се опита, ще ви вържем; ако се съпротивлявате, ще бъдете убити.

— Къде ще ни водите? — попита го Арута. Мъжът го погледна през рамо.

— В Арменгар.

Призори потеглиха и поеха надолу към гъстите лесовете. Блутарк подтичваше до коня на Бару. Надзирателите им отново ги бяха предупредили да не говорят, но им бяха оставили оръжията. Арута си помисли, че разчитат на тях като на приятели, ако възникне някоя неприятност по пътя. И тъй като най-вероятните им противници можеха да се окажат слугите на Мурмандамус, принцът реши, че очакванията на планинците са уместни. Виждаше се, че в гората са направени просеки и че пътят се използва редовно. Щом излязоха от гората, навлязоха в тучна морава, където пасеше стадо говеда, пазени

от трима мъже. Единият беше звероловецът, напуснал селото предната нощ. Другите бяха обикновени пастири, но всички бяха въоръжени с копие, меч и щит.

Още на два пъти този ден срещнаха стада, едно говеда и едно овце. Всички пастири бяха въоръжени, имаше и жени, също с оръжия. По залез-слънце стигнаха друго село, където пак ги вкараха в една колиба и отново им наредиха да не я напускат.

На следващия ден, четвъртия, откакто ги бяха пленили, навлязоха в плитко дефиле по руслото на идваща от планините река. Тръгнаха нагоре и някъде следобед пътят започна да се издига по склона на голям хълм. Водата цепеше през скалите, така че гледката им надолу остана скрита в продължение на около час. Когато стигнаха билото, Арута и приятелите му се спогледаха учудено.

Водачът на групата — казваше се Двайн — се обърна и каза:
— Арменгар.

Не можеха да видят града с подробности, но това, което се виждаше, беше смайващо. Външната стена беше висока цели петдесет или шестдесет стъпки. Стражевите кули по стените отстояха една от друга на петдесетина стъпки, така че участъците между тях да бъдат под обстрела на разположените по кулите стрелци. Щом приближиха стената, видяха още подробности. Укреплението пред нея беше огромно, с ширина цели сто стъпки. Портите приличаха повече на подвижни части на самата стена, отколкото на порти, а реката обикаляше стената от всички страни.

Когато приближиха града, огромните порти се отвориха със смайваща лекота и отвътре излезе отряд конници. Когато двата отряда се разминаха, ездачите вдигнаха десници за поздрав. Арута забеляза, че са облечени еднакво — и мъже, и жени носеха кожени ризници, без нагръдници или наколенници. Всички носеха меч и щит, по няколко къси копия и лък. Гербове по щитовете им нямаше. След като отминаха, вниманието на Арута отново се насочи към града. Тъкмо прекосяваха моста над рова.

Като влязоха през крепостната порта, Арута зърна едно знаме, веещо се над отсрещната кула. Успя да различи само цветовете му, златно и черно, но не и герба, и нещо в това знаме събуди за миг безпокойството му. Портите зад тях се затвориха сякаш сами и Мартин каза:

— Трябва да има някакъв механизъм, който ги задвижва. — Арута се оглеждаше мълчаливо. — Сто, дори сто и петдесет конници да щурмуват, няма да могат да влязат — продължи Мартин, оглеждайки загражденията в мъртвата зона между двете стени. Арута кимна. Стените бяха невероятно дебели — поне тридесет стъпки. Вътрешните порти се отвориха и те влязоха в Арменгар.

Градът беше отделен от стените с още сто стъпки празно пространство. След него започваха гъсто скупчени постройки, разделени с тесни улички. И помен нямаше от широките булеварди на Крондор, нито табели по входовете на сградите, да покажат какво им е предназначението. И почти не се мяркаха хора. Дори и да се въртеше тук някаква търговия, Арута и приятелите му не можаха да го усетят. Накъдето и да се обърнеха, виждаха само въоръжени хора. Само веднъж видяха изключение от това правило — една жена в напреднала бременност, но и тя носеше кама, затъкната в широкия ѝ колан. Дори децата над шест-седем години бяха с оръжие.

Уличките криволичеха, пресичайки се безразборно.

— Този град като че ли няма никакъв план — подхвърли Локлир. Арута поклати глава.

— Напротив, има план, при това съвършен. Правите улици са за търговците и се строят лесно, стига теренът да е равен. Криви улици се срещат само там, където е трудно да се изпънат прави, като в Риланон, който е разположен на хълмове, или край двореца в Крондор. Този град е построен на плато, така че, изглежда, тези криволичещи улици са направени преднамерено. Мартин, ти какво мислиш?

— Мисля, че ако защитата на стените се пробие, можеш да поставиш засади на всеки петдесетина стъпки оттук до другия край на града. Забележете, че всички сгради са с еднаква височина. Обзалагам се, че покривите им са плоски и може лесно да се прехвърляш от един на друг. Идеално място за стрелци. Обърнете внимание на долните етажи.

Джими и Локлир погледнаха и разбраха какво има предвид херцогът. Всяка сграда имаше само по една врата на партерния етаж, от тежко дърво и с железен обков, а прозорци нямаше.

— Този град е замислен за отбрана — каза Мартин. Двайн се извърна и подхвърли:

— Много си схватлив. — След това отново насочи вниманието си напред. Гражданите бързо оглеждаха преминаващите странници и без да спират, си продължаваха всеки по своята работа.

Най-сетне излязоха от притискащите ги сгради на пазарището. Накъдето да се обърнеха, виждаха подредени сергии, около които се движеха хора.

— Вижте — каза Арута и посочи една цитадела в края на площада. Каменната постройка сякаш израстваше от фасадата на гигантска канара, около която се беше вгнездил целият град. Нова стена, висока около тридесет стъпки, обкръжаваше цитаделата, а пред нея имаше друг дълбок ров.

— Сигурно чакат неканени гости — подхвърли Джими.

— Съседите им май са доста неприятна пасмина — отбеляза Роалд.

При тези думи неколцината им стражи, които разбираха кралската реч, се разсмяха и закимаха. Арута рече:

— Ако се преобърнат сергиите, се озоваваме пред ново заграждение и защитниците от стената могат лесно да го обстрелват. Ужасно много жертви трябва да даде човек, за да превземе този град.

— Затова е замислен — отвърна Двайн.

Влязоха в цитаделата, заповядаха им да слязат от конете и ги отведоха в подземие на крепостта, в голяма обща килия. Двайн им даде знак, че трябва да влязат, и каза:

— Ще чакате тук. Ако чуете сигнал за тревога, излезте горе на двора и ще ви се каже какво да правите. Иначе ще седите тук и ще чакате, докато протекторът не ви извика. Ще ви донесат храна. — След тези думи водачът им ги остави и излезе.

Джими огледа килията и каза:

— Нито заключват вратата, нито ни взимат оръжието...

— Защо да си правят този труд? — сви рамене Бару.

Лаури се отпусна върху едно старо одеяло, постлано върху сламата.

— Ясно е, че не можем да идем никъде. Не можем да се престорим на местни хора, нито можем да се скрием. А нямам намерение да се опитвам да се измъквам оттук с бой.

Джими седна до Лаури и каза:

— Прав си. И какво ще правим сега?

Арута свали сабята си от колана.
— Ще чакаме.

Чакаха четири часа. Донесоха им храна и се нахраниха. Когато свършиха, Двайн се върна и каза:

— Протекторът идва. Искам да ми кажете имената си и защо сте дошли тук.

Очите на всички се обърнаха към Арута.

— Смятам, че няма да имаме полза, ако скрием истината, а ако сме откровени, можем само да спечелим — каза принцът и после се обърна към Двайн. — Аз съм Арута, принцът на Крондор.

— Това титла ли е? — попита Двайн.

— Да — отвърна Арута.

— Ние от Арменгар знаем малко за порядките в Кралството, а при нас няма такива титли. Важна ли е?

— По дяволите, човече, той е брат на краля, както и този, херцог Мартин — избухна Роалд. — Той е вторият по власт в Кралството.

Двайн като че ли не се впечатли особено, а изслуша имената на останалите и каза:

— И защо сте дошли?

Арута отговори от името на всички:

— Смятам да изчакаме и да поговорим за това с вашия протектор.

Двайн като че ли ни най-малко не се засегна от отговора му и излезе.

Мина още един час и след това вратата рязко се отвори и влязоха Двайн и един русокос мъж. Арута вдигна глава в очакване — предполагаше, че това е протекторът. Беше първият човек, когото виждаха без кафява броня. Облечен бе с дълга плетена ризница върху червена, дълга до коленете камизола. Плетената му метална качулка беше отметната назад и главата му бе открита. Косата му беше подрязана късо и беше гладко обръснат. Повечето хора биха сметнали лицето му за открито и добродушно, но новодошлият изгледа пленниците сурово. Спря погледа си на Мартин, сякаш долови в него нещо познато, после погледна Арута и като че ли се смръщи. Накрая кимна на Двайн, обърна се и излезе.

— Тоя нещо... — изсумтя Мартин.

— Какво? — каза Арута.

— Не знам защо, но имам чувството, че съм го виждал. И носи някакъв герб на гърдите си, макар че не можах да го различа под ризницата.

Скоро вратата се отвори отново. Този, който стоеше до нея, остана отвън и на прага се видя само силуетът му. След това се чу един много познат, разкъсващ ушите весел рев и мъжът пристъпи вътре.

— Мътните да ме вземат дано! Вярно било — викна мъжът и се ухили широко. Брадата му бе прошарена.

Арута, Мартин и Джими се изправиха и го зяпнаха. Арута не можеше да повярва на очите си. Пред него стоеше последният човек, когото бе очаквал да види.

— Амос! — извика Джими.

Амос Траск, някогашен пират и спътник на Арута и на Мартин но време на Войната на разлома, прегърна Арута в мечешката си прегръдка, след което награби по същия начин Мартин и Джими. Набързо му представиха останалите и Арута попита:

— Как се озова тук?

— Ох, дълга история, синко, но не е за сега. Протекторът чака благоволенieto на компанията ви, а не е много търпелив. Ще си разкажем историите по-късно. Засега ти и Мартин трябва да дойдете с мен. Другите ще почакаат тук.

Мартин и Арута тръгнаха след Амос по коридора и след това нагоре по стълбите към вътрешния двор. Водачът им влезе в главната сграда на цитаделата и се забърза.

— Много имам да ви разправам, но сега трябва да побързаме — каза Амос и спря пред някаква странна платформа в дъното на нещо като кула. Стъпи на нея, махна им да застанат до него, след което дръпна едно въже и платформата изведнъж започна да се издига нагоре.

— Какво е това? — възкликна Мартин.

— Повдигач. Налага се да качваме тежки камънаци за катапултите на покрива. Движат го едни коне долу. Освен това с него не се налага на един дебел бивш морски капитан да тича сто пъти нагоре-надолу по стълбите. Дробовете ми вече не са като едно време, момци. — Тонът му отново стана сериозен. — Сега ме чуите добре.

Знам, имате хиляда въпроса, но ще трябва да поизчакате. Ще ви обясня всичко, но след като поговорите с Едноокия.

— С протектора ли? — попита Арута.

— С него, че с кой друг! Значи, не знам как да ви го кажа, но да знаете, че ви чака голям шаш. Искам от вас само да си сдържате нервите, докато ни остане време да седнем да си поговорим. Мартине, ти го дръж момчето изкъсо. — Прегърна през рамо Арута и се наведе към лицето му. — Момко, запомни, че тук не си никакъв принц. Тук си само един странник, а за тукашните това обикновено значи, че си храна за гаргите. Тук в Арменгар никак не си падат по странници.

Повдигачът спря и слязоха. Амос се забърза по дългия коридор. По лявата стена се нижеха сводести прозорци, предлагащи широка панорама към града и низината под него. Мартин и Арута си позволиха да хвърлят само бегъл поглед към гледката, но беше наистина впечатляваща. Амос им даде знак да спрат. Русият ги чакаше пред една врата.

— Защо не ми каза нищо? — попита той Амос с дрезгав шепот.

Амос посочи вратата с палец и отвърна:

— Той чакаше пълен доклад от тебе. Знаеш го какъв е. Нищо лично, докато не се свърши работата. Не го показва, но му тежи много.

Русият кимна мрачно.

— Не мога да повярвам. Гвинат да умре така внезапно. Тежък удар е за всички ни.

Беше махнал плетената ризница. На камизолата над сърцето му имаше малък герб от червено и златно, но той се обърна бързо и влезе през вратата преди Арута да различи добре символите. Амос каза:

— Патрульът на протектора бе нападнат от засада и някои хора загинаха. В ужасно настроение е, обвинява себе си, така че ви съветвам да внимавате. Хайде, че ще ми скъса ушите, ако се забавим.

Бутна вратата и даде знак с ръка на братята да влязат. Озоваха се в просторна зала с голяма кръгла маса по средата. На отсрещната стена имаше камина, излъчваща приятна топлина. Многобройни карти покриваха стените, без лявата, където имаше няколко големи прозореца.

Пред камината стоеше русият и говореше с друг мъж, облечен от глава до пети в черно. Облеклото му беше покрито с прах, а на лицето му, над лявото око имаше черна превръзка. Косата му беше побеляла,

но стойката му не издаваше възраст. За миг Арута се вцепени и хвърли поглед към Мартин, който го погледна също толкова изненадано. И той беше усетил приликата. Не толкова в чертите на лицето, колкото в стойката и държането си, този човек им беше напомнил за баща им.

След това мъжът пристъпи напред и Арута вече ясно видя герба на табарда му. Златен орел, разперил криле над черно поле. Чак сега Арута осъзна причината за безпокойството, което бе изпитал, когато видя разветия флаг над портите. Само един мъж в света можеше да носи този герб. Онзи, който бе смятан за най-добрия пълководец на Кралството, който след това бе заклеймен като предател от краля като виновник за смъртта на бащата на Анита. Пред тях стоеше най-омразният враг на баща им. Мъжът, наречен протектор от хората на Арменгар, им махна към двата стола. Гласът му беше хълбок и властен, макар той да произнесе думите тихо.

— Няма ли все пак да седнете... братовчеди? — попита Ги дьо Батира.

За миг дланта на Арута стисна дръжката на сабята, но той не отвърна нищо и двамата с Мартин седнаха. Умът му забушува от хилядите неизречени въпроси. Най-сетне отрони:

— Как...

— Историята е дълга; ще оставя на Амос да ви я разкаже — прекъсна го Ги. — Сега си имам други грижи. — За миг по лицето му пробяга странно, болезнено изражение. Той се извърна настрани, след това отново погледна братята и спря очите си върху Мартин. — Приличаш малко на Боррик на младини, знаеш ли?

Мартин кимна.

Ги се обърна към Арута.

— Ти също приличаш малко на него, но повече... на майка си. Формата на очите й... макар не и цветът. — Последното го изрече тихо. Влезе един войник с ейл и три халби и тонът му се оживи. — Тук в Арменгар нямаме вино; направата му по тези краища е забравен занаят, защото климатът е неподходящ да се гледат лози. Но пък правят силен ейл, а аз съм жаден. Пийнете с мен, ако желаете. — Напълни си една халба и остави Арута и Мартин да се обслужат сами. Пресуши халбата и отново за момент маската на сдържаност падна от лицето му

и той промълви: — Богове, колко съм уморен. — После ги погледна. — Така. Когато Арманд ми докладва, че Двайн ви е довел тук, не можах да повярвам на ушите си. Сега очите ми са свидетели.

Погледът на Арута пробяга към застаналия до камината русокос мъж.

— Арманд ли? — Загледа се в герба на гърдите му, наклонен надясно щит с присвит червен дракон на златно поле и вдигната златна лъвска лапа на червено поле.

— Арманд дьо Севини! — възкликна Мартин.

Мъжът само кимна.

— Баронът на Гилденхолт? Маршалът на рицарите на Свети Гюнтер? — удиви се Арута.

— Аз съм пълен идиот! — възкликна Мартин. — Знаех си, че съм го виждал. Беше в двореца в Риланон в дните преди ти да дойдеш, Арута. Но го нямаше в деня на коронацията, когато пристигна.

Русият мъж се усмихна.

— На вашите услуги, ваша светлост.

— Едва ли, доколкото си спомням. Вие бяхте сред онези, които отказаха да се закълнат във вярност на Луам.

Русият поклати глава и на лицето му се изписа съжаление.

— Така е.

— И това е част от разказа как се озовахме тук — прекъсна ги Батира. — Сега обаче ме притеснява какво търсите тук вие и дали причината за появата ви представлява заплаха за този град. И така, защо дойдохте на север?

Арута гледаше дьо Батира мълчаливо, с присвити очи. Това, че бе намерил Ги дьо Батира тук, при това да държи този град под свой контрол, го беше смутило безкрайно. Поколеба се дали да отговори на въпроса и как. Важността на мисията — да намерят Мурмандамус — можеше по някакъв начин да се окаже против интересите на Ги. А Арута не можеше да не храни подозрения към всичко, свързано с Ги. Ги съвсем открито беше заговорничил да си присвои трона и за малко не бе предизвикал гражданска война. Бащата на Анита беше умрял по негова заповед. Дьо Батира олицетворяваше всичко, което Арута бе научен да мрази. Беше истински източен владетел — хитър, лукав и твърде опитен в подмолните интриги. Колкото до Севини, за него Арута знаеше малко, освен че го смятаха за един от най-способните

управители на Изтока, но той си бе останал васал на Ги, както винаги. И макар принцът да обичаше Амос и да му вярваше, миналото на Траск все пак беше пиратско и бившият корсар едва ли държеше много на законността. Да, основанията да прояви предпазливост бяха повече от достатъчни.

Мартин погледна Арута. Погледнато отстрани, поведението на принца изглеждаше грубо и оскърбително, но така беше само в очите на другите в стаята. Мартин разбираше, че брат му се бори с неочаквания потрес, който преживяваше от тази среща, и с желанието си да не допусне нищо да попречи на мисията им — да намерят и да убият Мурмандамус. Забеляза и че Амос и Арманд са еднакво притеснени от липсата на бърз отговор от страна на Арута.

След като отговорът така и не последва, Ги удари ядосано по тежката маса.

— Не си играй с търпението ми, Арута. — Ги вдигна пръст. — В този град ти не си принц. В Арменгар командва само един глас и този глас е моят! — Отпусна се в стола си с почервеняло под черната превръзка лице и каза с по-мек тон: — Не исках... да те нагрубя. Просто умът ми е натезжал от други неща. — Потъна в мълчание и ги загледа замислено, после промълви: — Представа нямам какво търсиш тук, Арута, но или някаква невъобразима странност е продиктувала решението ти да тръгнеш насам, или не си прихванал и една троха от онова, на което баща ти е трябвало да те научи. Принцът на Крондор, с двама от най-могъщите херцози на Кралството, Саладор и Крудий, да тръгнат към Северните земи в компанията на един наемник, един хадатски планинец и две хлапета! Или съвсем си си изгубил ума, или е някакъв непостижим до гениалност за мен ход.

Арута запази мълчание, но Мартин проговори:

— Доста неща се промениха откакто напуснахте Кралството, Ги.

Ги помълча, после каза:

— Струва ми се, че в това се крие история, която трябва да чуя на всяка цена. Помощ не мога да ви обещаю, но допускам, че целите ни могат да се окажат съвместими. — Обърна се към Амос. — Намери им по-удобно жилище и ги нахрани. — После каза на Арута: — Ще ви дам време до заранта. Но като седнем да поговорим отново, недей повече да изпитваш търпението ми. Трябва да разбере какво ви е

довело тук. Жизненоважно е. Можете да ме потърсите и преди да е съмнало, ако решите да говорите.

И махна на Амос да ги изведе. Арута и Мартин последваха моряка в коридора и щом вратата се затвори, Амос спря, изгледа ги продължително и изръмжа:

— За умни момчета като вас, току-що отлично показахте какво значи да се държиш като идиот.

Амос обърса устата си с опакото на ръката, оригна се и лапна още един резен хляб и парче сирене.

— И какво после?

— После — отвърна Мартин, — като се върнахме, Арута се врене на Анита само след час, а скоро след това и Карлайн се венча за Лаури.

— Ха! Помниш ли онази нощ на кораба? Когато ми каза, че брат ти се е хванал на въдицата и че няма никакъв шанс да се измъкне.

Арута се усмихна. Седяха около голяма кошница с храна и буре с ейл в една просторна стая в жилището, което им бяха отредили. Слуги нямаше — храната бе донесена от войници — и се обслужваха сами. Бару чешеше разсеяно Блутарк зад ушите, а кучето гризеше един кокал. Това, че зверохрътът бе предпочел да остане с хадата, изглежда, не бе притеснило никого.

— Амос, бърбим си вече от половин час — каза Арута. — Няма ли да ни кажеш все пак какво става? И как, в името на небесата, си се озовал тук?

Амос се огледа.

— Това, което става, е, че вие сте пленници, повече или по-малко, и такива ще си останете, докато Едноокия не реши друго. Впрочем виждал съм доста килии и мога да кажа, че тази е най-хубавата от всички, на които съм попадал. — Размаха широко ръка да обхване просторната уютна стая. — Ако сте решили да стоите в затвор, този си е много добър. — Очите на стария морски вълк се присвиха. — Но никога не забравяй, че все пак си е затвор, момчето ми. Виж, Арута. Двамата с Мартин ви познавам от доста време и знам едно-друго за вас. Не помня да сте се държали някога толкова недоверчиво и предполагам, че нещо през последните две години ви е накарало да

опнете платната по този вятър. Но тук човек е длъжен да живее, да диша и да се храни с доверие, иначе загива. Ясен ли съм?

— Не — отвърна принцът. — Какво всъщност искаш да ми кажеш?

Амос се замисли, след което каза:

— Хората в този град са заобиколени отвсякъде само с врагове. Доверието към съседа тук е начин на живот, ако искаш да оцелееш. — Замълча отново да претегли думите си. — Вижте, ще ви разкажа как се озовах тук и тогава може би ще разберете.

Амос се отпусна на стола си, наля си нова халба ейл и подхвана разказа си.

— Значи последния път, когато ви видях вас двамата, тъкмо тръгнах от залива с кораба на брат ви. — Мартин и Арута се усмигнаха. — Та ако си спомняте, по същото време всички в града търсеха Ги. Но не го намерихте, защото се беше скрил там, където на никой не можеше да му хрумне да го потърси.

Очите на Мартин се разшириха от удивление — проява на несдържаност, съвсем неприсъща за него.

— На кралския кораб!

— Когато чува, че крал Родрик е провъзгласил за свой наследник Луам, Ги бяга от Крондор в Риланон. Надявал се е част от плановете му да оцелеят, когато съветът на лордовете се събере да ратифицира предаването на властта. Докато Луам пристигне в Риланон, вече се бяха събрали достатъчно източни лордове, за да може Ги да прецени какво е положението в страната. Беше ясно, че Луам ще стане крал — всичко това беше преди някой да е разбрал за теб, Мартин — така че Ги се беше примирил да бъде съден за измяна. След това, на заранта преди коронацията, се разчу, че законните права на Мартин са възстановени, и Ги изчака да види какво ще стане следобед.

— Изчакал е, за да се възползва от момента — подхвърли Арута.

— Не бързай да съдиш — сряза го Амос, след което продължи по-меко: — Тревожела го възможността от гражданска война и ако тя избухнеше, щял да се бие. Но докато чакал да разбере какво ще стане, знаел, че хората на Калдрик душат навсякъде. На няколко пъти успял да им се отскубне на косъм. Все още имал приятели в столицата и някои от тях го качили скришом на борда на „Кралска лястовица“ — по дяволите, биваше си го това корабче — тъкмо когато жреците на

Ишап приближаваха двореца, за да започне коронацията. Тъй или иначе, когато... взех на заем кораба, разбрахме, че имаме на борда си пътници.

— И значи, готов бях да изхвърля Ги и Арманд през борда или да се върна веднага и да ви ги връча в ръцете — продължи Амос, — но Ги се оказа доста убедителен, мошеникът му с мошеник, тъй че се съгласих да го откарам до Батира, естествено срещу добра цена.

— За да може оттам да заговорничи срещу Луам? — възкликна невярващо Арута.

— По дяволите, момче! — изрева Амос. — Само две пикливи години те оставих без надзор и ето че си почнал да се държиш като последния тъпак. — Погледна Мартин и добави: — Сигурно е от лошата компания.

— Остави го да довърши — обърна се Мартин към брат си.

— Не, не беше заговор за измяна. Беше само за да остави нещата си в ред. Смяташе, че Луам ще заповяда да му се вземе главата, затова искаше да подреди едно друго, след което щях да го върна в Риланон, за да ви се предаде сам.

Арута го изгледа стъписано.

— Всъщност може би единственото, което искаше, бе да спечели опрощение за Арманд и другите си привърженици. Все едно, стигнахме Батира и се задържахме там няколко дни. После дойде вестта за прогонването му. Междувременно се бяхме посприятелили, така че седнахме да поговорим и се споразумяхме за нещо друго. Той искаше да напусне Кралството, да си потърси някое място. Знаете, че е великолепен пълководец и мнозина биха му предложили служба, особено Кеш, но искаше да отиде някъде достатъчно далече от Кралството, за да не му се налага да се сражава с кралски войници на бойното поле. Решихме да се отправим на изток и след това да свием на юг и да стигнем до Кешийската конфедерация. Там щяхме бързо да си спечелим име, Той щеше да стане славен пълководец, а аз, струва ми се, също можех да направя някое ударче и да ме направят адмирал. Имахме малко главоболия с Арманд, но Арманд си е особняк. Заклел се е преди години във вярност на Ги, и тъй като не бе положил клетва пред Луам, не искаше да изостави дълга си пред досегашния си суверен. Най-тъпият аргумент, който съм чувал някога, впрочем. Все едно, както виждате, той все още е с нас. И така, отправихме се ние

към Конфедерацията, но на три дни път от Батира ни подгониха кересийски пирати. Готов бях да рискувам срещу двама-трима от тия проклетници, но срещу пет? „Лястовичката“ беше бърза, но пиратите ни гонеха по петите. Четири дни ясно небе и попътен вятър. За пирати от Кралското море си бяха доста хитри. Пръскаха се така, че да не мога да им се измъкна през нощта. Вдигнех ли платна да ги заобиколя през нощта, на заранта ги виждам отново зад кърмата — пет камари платна зад гърба ми. Лепнали ми се като пиявици. Не можех да ги отърся. А след това попаднахме на сгодно време. Един шквал зарева откъм запад и ни носи в източна посока ден и половина, пък после духна силен вихър и ни отвя на север, към брегове, дето ги няма на картите. Единственото му хубаво на този щорм беше, че най-после се отървахме от кересийците. Докато намеря безопасен залив, нагазихме във води, за които никога не бях чувал, камо ли да съм ги виждал.

— Е, оправихме се криво-ляво и преценихме положението. — Амос пак си наля ейл. — Корабът имаше нужда от малко ремонт, не беше загазил чак толкова, че да потъне, но достатъчно, че да не си помислиш повече да вдигаш платна. Така че аз го вкарах в устието на една голяма река и на втората нощ, като хвърлихме котва, цяла орда таласъми се изсипа срещу кораба, избиха часовите и ни плениха всички. Проклетниците подпалиха „Лястовица“ и я изгориха до ватерлинията. После ни отведоха в някакъв лагер сред горите, където чакаха някакви Тъмни братя. Те ни поеа и оттам ни поведоха на север. Момчетата, които бях наел в екипажа, бяха корава сган, но повечето изгинаха по време на похода. На проклетите таласъми хич не им пукаше. Почти нямаше какво да ядем, а щом някой от хората се поболееше и престанеше да върви, убиваха го на място. Мене ме заболя по едно време коремът и Ги и Арманд ме мъкнаха близо два дни. Повярвайте ми, никак не беше приятно и на трима ни.

— Движехме се на северозапад, към планините, после ги прехвърлихме — продължи Амос. — Късмет извадихме, че беше в края на лятото, иначе щяхме да измръзнем до смърт. Ама си беше на косъм. После срещнахме други Тъмни братя, водещи още пленници. Повечето пленници говореха и на нашия език. После още на два пъти срещнахме банди на Братята, водещи хора пленници, и всички отиваха на запад. Загубих представа за времето, но трябва да сме вървели така около два месеца. Когато стигнахме равнината — сега вече знам, че е

било равнината на Исбандия — вече почваше да вали сняг. Вече знам накъде са ни водили, макар че тогава не разбирах. Мурмандамус събираше роби в Сар-Саргот да теглят обсадните му машини. После нашата охрана беше нападната от отряд конници, от тукашните. От около двестата роби само двацет оцеляхме, понеже таласъмните и Тъмните братя почнаха да ни избиват още щом конниците нападнаха лагера. Ги удуши едного от тях с прангите си, когато се опита да ме намушка с меч си. Аз му взех меч и заклах друг, тъкмо когато извади окото на протектора. Арманд също беше ранен, но не чак толкова лошо, че да умре. Здрав е негодникът му с негодник. Но ние тримата и още двамина се оказахме единствените, оцелели от „Лястовица“.

— Оттам ни докараха тук — завърши Амос.

— Невероятна история — промълви Арута, облегна се на стената и добави: — Но и времената, в които живеем, са невероятни.

— Но как стана така, че един странник е започнал да управлява тук? — попита Мартин.

— Тия тук са странен народ, Мартине — каза Амос. — Честни и добри като тях можеш, разбира се, да намериш навсякъде, но нравите им са също толкова странни, колкото на цураните. Тук нямат наследствени рангове, а вместо това залагат много на личните качества. След няколко месеца стана ясно, че Ги е първокласен пълководец, така че му дадоха да командва един отряд. Двамата с Арманд служехме при него. След още няколко месеца се разбра, че той е най-добрият пълководец, с когото разполагат. Тук, Арута, нямат такива неща като съвети на лордовете. Когато трябва да се реши нещо важно, всички се събират на събрание на големия площад, където е пазарът. Това събрание го наричат „фолксрад“, и гласуват всички. Иначе всички решения се оставят на хората, избрани от фолксрада. Та значи привикаха Ги и му съобщиха, че е назначен за протектор на Арменгар. Все едно да те назначат за кралски маршал, но в същото време отговаряш и за сигурността на града. Комендант и градоначалник, войвода и съдия — всичко това в едно.

— И какво е смятал бившият протектор по въпроса? — попита Арута.

— Трябва да е смятала, че идеята е добра. Тя го предложила.

— Тя? — възкликна Джими.

— Това е друга особеност в тукашните нрави, за която на човек му трябва време да привикне — каза Амос. — Жените. Те са също като мъжете. Искам да кажа, колкото до командването и изпълняването на заповеди, гласуването във фолксрада и... такива неща. Ще видите. — Изражението на Амос стана някак унесено. — Казваше се Гвинат. Беше една от най-чудесните жени, които съм срещал. Не ме е срам да призная, че бях малко нещо влюбен в нея... Е, аз никога няма да се заседя на едно място. Но ако все пак го направя, ще бъде заради жена като нея. — Старият капитан сведе поглед към халбата си. — Но виж, тя и Ги... Знам някои неща за него, научих ги постепенно през последните две години, Арута. Чуждо доверие няма да предам. Ако той сам реши да ви го каже, чудесно. Но да кажем засега, че те двамата станаха като мъж и жена, влюбени дълбоко. Тя беше тази, която отстъпи, за да му повери съдбините на града. Готова беше да умре за него. Както и той за нея. Яздеше редом до него и се сражаваше като лъвица. — Гласът му омекна. — Загинала е вчера.

Арута и Мартин се спогледаха с останалите. Бару и Роалд не казаха нищо. Лаури си помисли за Карлайн и потръпна. Дори момчетата усетиха донякъде загубата, която изпитваше Амос. Арута си спомни какво бе казал Амос на Арманд малко преди да се срещнат с Ги. „И сега той обвинява себе си.“

— Да. Едноокия е като всеки добър капитан: щом е станало под негова команда, значи отговорността е негова. — Амос за миг се умисли. — Дълго време таласъмите и арменгарците са поддържали нещата съвсем прости. Налетиш, счупиш няколко глави, после се оттеглиш. Арменгарците бяха една пасмина, досущ като цураните, свирепи воители, но им липсваше добра организация. Но когато се появи Мурмандамус, Тъмните братя веднага се организираха, чак до най-малкия отряд. Сега един командир може да координира действията на две-три хиляди воители. Братството бе почнало да мъчи редовно арменгарците, докато не дойдохме ние. Ги се оказа дар на небесата за жителите на Арменгар с познанията си за съвременната война. Той ги обучи и сега имат адски добра конница и здрава пехота, макар че е голям зор, докато накараш един арменгарец да слезе от коня. И все пак Ги напредва. Вече си връщат загубеното от Братята. Но вчера...

Настъпи тягостно мълчание. Най-сетне Мартин проговори:

— Имаме да обсъдим сериозни неща, Амос. Разбираш, че нямаше да сме тук, ако в Кралството не ставаше нещо изключително съдбоносно.

— Е, тогава ще ви оставя сами за известно време. Бяхте ми добри другари и знам, че сте мъже, които държат на честта. — Капитанът стана. — Но да ви предупредя още нещо. Протекторът е най-властният човек в града, но дори неговата власт се ограничава до защитата на града. Ако той заяви, че между вас има за уреждане стар дълг, никой няма да се намеси, влезете ли в двубой, мъж срещу мъж. Ако ти спечелиш, ще ви пуснат да си идете и никой от града няма да вдигне ръка срещу вас. Но достатъчно е само да каже, че сте шпиони, и ще загинете преди да сте се обърнали. Арута, Мартин и аз знаем, че между вас с Ги има пролята кръв, заради баща ти и заради Ерланд. А сега знам отчасти какво стои зад всичко това. Ще оставя на Ги сам след време да реши тази вражда с вас. Но трябва да знаете как се обръща вятърът тук. Вие сте свободни да влизате и да си излизате, стига да не нарушавате закона, или докато Ги не нареди да ви изхвърлят, да ви обесят или каквото е там. Но той носи отговорността. Той гарантира доброто ви поведение, на всички ви. Ако вие предадете града, осъден е на смърт, също като вас. Както вече казах, нравите на тукашните хора са доста странни и могат да са доста сурови. Така че разберете ме добре, като ви казвам: измените ли на доверието на Ги, дори да смятате, че е за доброто на Кралството, тези хора ще ви убият. И не съм сигурен дали дори аз ще се опитам да ги спра.

— Знаеш, че с доверие няма да злоупотребим, Амос — отвърна Мартин.

— Знам, но исках само да разберете колко ми е трудно. Харесвам ви и двамата, свестни момчета сте, и няма да ми хареса да ви срежат гърлата повече, отколкото на вас самите. — С тези думи Амос напусна.

Арута се облегна назад, замислен над това, което им бе разказал Амос, и изведнъж се почувства смъртно уморен. Погледна Мартин и брат му кимна мълчаливо. Нямаше нужда да го обсъждат повече. Арута сам знаеше, че на заранта ще трябва да разкаже цялата история на Ги.

Арута и спътниците му изчакаха, докато платформата се издигне и спре на етаж на заседателната зала на протектора. Поканата да се явят на съвет при Ги беше дошла късно заранта, почти към обед. Повървяха по коридора и спряха. Стражът, дошъл да ги заведе, ги изчака да погледнат през прозореца към панорамата долу. Арменгар се простираше отвъд рова около цитаделата и оттатък откритото пазарище, чак до огромните крепостни стени. Но отвъд стените се виждаше просторна равнина, чезнеща на североизток в далечни мъгли. От двете страни на града високо към небесата се издигаха планински хребети. Откъм запад по тъмносиньото небе се носеха бели кълбести облаци и осветените с кехлибарена светлина зелени треви се губеха под тях в безкрайната шир. Гледката беше невероятна. Джими се озърна и забеляза странното изражение, изписано на лицето на Локлир.

— Какво има?

— Просто си мислех за всичката тази земя — отвърна приятелят му и посочи равнината.

— Какво по-точно? — попита Арута.

— Колко много зърно може да изкара човек от толкова земя.

Мартин зарея поглед към хоризонта.

— Достатъчно, за да се изхрани целият западен дял на Кралството.

— Ти земеделец? — възкликна Джими.

Локлир се ухили.

— А според теб с какво се занимава един дребен барон в затънтено място като Края на сушата? Най-вече урежда кавги между съседи фермери или налага данъци над реколтата. Би трябвало да знаеш вече тези неща.

— Хайде, протекторът ви чака — ги подкани стражът.

Щом Арута и спътниците му влязоха, Ги вдигна глава. С него бяха Амос, Двайн, Арманд дьо Севини и една жена. Мартин се закова на място и се взря в нея с нескрита възхита. Арута го докосна по ръката и брат му отново тръгна след него. Арута хвърли поглед към жената и веднага разбра причината за смущението на брат си. Жената на пръв поглед изглеждаше незабележима, но всъщност беше поразителна. Облечена беше в кожено бойно облекло — кафява туника и панталони, — като повечето хора в града, но то не можеше да

прикрие стройното ѝ, гъвкаво тяло и уверената ѝ, чак царствена стойка. Косата ѝ бе тъмнокафява, със смайващ сребърен кичур на лявото слепоочие, и беше прибрана отзад на опашка с навита зелена кърпа. А очите ѝ бяха сини. И ако се съдеше по червените кръгове около тези езерносини очи, жената допреди малко беше плакала.

Ги покани с жест Арута и спътниците му да седнат. Арута представи всички поотделно, а Ги на свой ред каза:

— С Амос и Арманд се познавате. А това е Бриана — той посочи жената, — един от моите командири. — Арута кимна и забеляза, че жената се е съвзела от онова, което бе предизвикало плача ѝ, и отвръща на погледа на Мартин.

Арута бързо и лаконично разказа историята си на Ги: започна от връщането си след дългото пътуване с Луам на Изток, после мина през първото нападение на Козодоите, през разкритията в абатството на Сарт и търсенето на сребротръна и стигна до фалшивата си смърт. Завърши с думите:

— Накратко казано, дойдохме, за да убием Мурмандамус.

Ги невярващо поклати глава.

— Братовчедо, планът ви е дързък, но... — Обърна се към Арманд. — Колко свои агенти се опитахме да внедрим в лагера му?

— Шестима.

— Седем — уточни Бриана.

— Но не са били хора от Кралството, нали? — отвърна Джими и извади от джоба на туниката си абаносов козодой на верижка. — И не са носили този талисман, нали?

Ги погледна почти с раздражение и каза:

— Арманд?

Бившият барон на Гилденхолт отвори едно чекмедже в бюфета и извади от него кесия. Развърза я и изсипа на масата половин дузина талисмани.

— И това го опитахме, скуайър. И да, някои от хората ни бяха от Кралството, защото тук винаги ще се намерят от онези, които са били спасени от арменгарците, когато нападат робските кервани на Братята. Не, тук нещо липсва. Могат по някакъв начин да различават кои са истински разбойници и кои са шпиони.

— Магия някаква най-вероятно — подхвърли Арута.

— Ето това е проблемът, пред който сме изправени — отвърна Ги. — При нас няма заклинатели, нито магьосници, нито жреци. Тук като че ли войната не спира и от всеки се очаква да се сражава, така че никой не може да си позволи свободно време за учене — иначе ще загинат и учителите. Но каквато и да е причината, в няколкото случая, когато Мурмандамус или тази негова „змия“ са взимали нещата в свои ръце, цената, която сме плащали, е била висока. — Той добави замислено: — Макар че неизвестно по каква причина той не изпитва охота да прилага силите си срещу нас, слава на боговете.

Ги се отпусна в креслото си.

— Интересите ни са общи, братовчедо. За да добиеш някаква представа, да ти разкажа за това място. Знаете, че предците на арменгарците са прехвърлили планините, когато Кралството е анексирало Ябон. Тук намерили богата земя, но вече заселена, и тези, които заварили, не погледнали с добро око на пришълците. Бриана, кой е построил този град?

Жената заговори с мек, плътен глас.

— Според легендата боговете заповядали на някаква раса великани да построи града, след което го изоставили. Ние сме го намерили в този му вид и сме го заселили.

— Никой не знае кой е живял тук — каза Ги. — Има още един град, далече на север, Сар-Саргот. Той е двойник на този и е столицата на Мурмандамус.

— Значи, ако ще го търсим, можем да го намерим там — каза Арута.

— И като го намерите, той ще набие главите ви на колове — изсумтя Амос.

— Изправени сме пред други затруднения, Арута — каза Ги. — Миналата година той поведе армия, наброяваща над двадесет хиляди души — толкова, колкото могат да вдигнат армиите на Изтока в мирно време. Стегнахме се за отбрана срещу решителен щурм, но такъв не последва. Сега допускам, че вашият приятел — той посочи Бару — с убийството на пълководеца на Мурмандамус може би е осуетил кампанията му. Но тази година той се върна и е още по-силен. По наша преценка под знамето му вече са се събрали над двадесет и пет хиляди таласъма и Тъмни братя, и всеки ден прииждат нови. Допускам, че когато тръгне в поход, ще поведе над тридесет хиляди.

— Но защo все още не е тръгнал? — попита Арута.

Ги разпери ръце, все едно че чакаше отговора от някой друг.

— Забрави ли, че очаква първо да умреш? — намеси се Джими.

— Тук има някаква религиозна работа.

— Но той вече е чул вестта — каза Арута. — Така поне каза през устата на моредела на Морган Кроуи.

Здравото око на Ги се присви.

— Това пък какво е?

Арута му разказа за случката в хана край пътя за Тир-Сог и за инженерните части на Сегерсен.

— Точно това е чакал — каза Ги и удари с длан по масата. — Той разполага с магиите си, но по някаква причина няма да ги използва срещу нас. Без помощта на Сегерсен не би могъл да събори стените ни. — Арута го погледна неразбиращо и Ги поясни: — Ако можеше да срине стените на Арменгар, нямаше да се опитва да наеме Сегерсен. Никой не знае кой е построил тези стени, Арута, но който и да е, притежавал е непостижими в днешно време строителни умения. Виждал съм какви ли не укрепителни съоръжения, но нищо подобно на Арменгар. Инженерите на Сегерсен може и да не успеят да пробият стените, но те са единствените, които изобщо биха имали някакъв шанс.

— Значи след като Сегерсен няма да дойде, имате добър шанс да ги защитите.

— Да, но сме изправени и пред други затруднения. — Ги стана.

— Имаме да обсъдим още неща и можем да продължим по-късно: сега ме чака заседание с градския съвет. Свободни сте да влизате и излизате в рамките на Арменгар, когато си поискате. — Отведе Арута настрана и му каза: — С теб трябва да поговорим насаме. Тази нощ, след вечеря.

Срещата свърши и Бриана, Арманд и Ги си тръгнаха. Амос се приближи към Арута и Мартин: херцогът се беше заяпал по отиващата си жена.

— Коя е тя, Амос? — попита Мартин.

— Един от добрите командири в града, Мартин. Дъщерята на Гвинат.

— Сега разбирам защo е толкова тъжна — каза херцогът.

— Научила е за смъртта на майка си тази заран. — Амос посочи към града. — Патрулът ѝ беше на запад, по стедингите и краалите, и се върна едва преди няколко часа. — Мартин го изглежда озадачено. — Земеделските общини се наричат „стединги“, а общностите на говедари и овчари — краали. Е, тя все някак ще се справи със загубата на Гвинат. Този, който ме безпокои повече, е Ги.

— Той прикрива скръбта си добре — каза Арута.

Принцът изпитваше противоречиви чувства. Омразата му към Батира, на която беше приучен от баща си от малък, се бореше със съчувствието към скръбта на този човек. Самият той за малко не бе изгубил Анита и докато си мислеше за ориста на Ги, усети отново ехото на преживения ужас и болка. И все пак Ги бе заповядал да затворят бащата на Анита, което го беше убило. И Ги беше изменник. Арута се постара да потисне тези чувства, защото му пречеха. Мартин продължаваше да разпитва Амос за Бриана.

ГЛАВА 10

КОМПРОМИС

Джими сръга Локлир в ребрата. Шляеха се из пазара и се мъчеха да видят малкото, което си заслужаваше да се види в Арменгар. Момчетата на тяхна възраст бяха рядкост, а доколкото се срещаха, всички бяха въоръжени като за предстояща битка. Това, което събуди любопитството на Джими, беше разликата между този пазар и пазарите в Крондор.

— Слушай, обикаляме повече от час, но се кълна, че не видях нито един просяк — рече Джими.

— Логично — сви рамене Локлир. — По думите на Амос доверието е съществено за оцеляването на този град. Няма и крадци, понеже всички трябва да се крепят един на друг, а и все едно — къде ще се скриеш? Не разбирам много от тия неща, но ми се струва, че това е по-скоро гарнизон, отколкото град.

— Тук си прав.

— А просяци няма, понеже властите сигурно се грижат за всички, като във войската.

— Трапезарии и лазарети ли?

— Нещо такова — съгласи се Локлир.

Помотаха се около няколко сергии и Джими прецени стойността на изложените стоки и попита:

— Да забелязваш някакви разкошотии?

Локлир поклати глава. По сергиите се виждаха само хранителни продукти, прости тъкани и кожени изделия, както и оръжия. Всички цени бяха ниски и хората почти не се пазаряха.

След още една-две обиколки Джими седна на стъпалото пред една врата в края на пазара и въздъхна:

— Май взе да ми омръзва.

— А аз май виждам нещо, което не е чак толкова отегчително.

— Какво? — попита Джими.

— Момичета.

Локлир посочи. Сред гъстата гмеж продавачи като горски цветя бяха изникнали две момичета и оглеждаха стоката на една сергия в края на пазара. Изглеждаха горе-долу на годините на двете момчета. Бяха облечени почти еднакво — кожени ботуши, панталони, туники, кожени жилетки, ножове на коланите и саби. Дългите до раменете тъмни коси и на двете бяха прибрани отзад, за да не влизат в очите им. По-високото момиче забеляза, че ги гледат, и каза нещо на приятелката си. Второто момиче изгледа момчетата и двете си зашепнаха нещо, привели глави една до друга, после закрачиха към Джими и Локлир.

— Е? — каза по-високата и сините ѝ очи ги изгледаха открито.

Джими се изправи и се изненада, че момичето е високо почти колкото него.

— Какво „е“? — отвърна той на завален арменгарски.

— Гледахте ни.

Джими погледна озадачено Локлир, който също се изправи.

— Нещо нередно ли има в това? — попита Локлир, който говореше езика им малко по-добре от Джими.

Двете момичета се спогледаха и се изкикотиха.

— Не е възпитано.

— Ние сме чужденци — отвърна Локлир. Двете момичета избухнаха в смях.

— Това се вижда. Чухме. Всички в Арменгар знаят за вас.

Локлир се изчерви — осъзна, че двамата с Джими отдалече се разпознават по външността си. Второто момиче го огледа с тъмните си очи и каза:

— Там, откъдето идвате, така ли зяпате момичетата?

Локлир изведнъж се ухили и отвърна:

— При всяка възможност.

Сега и четиримата се засмяха. По-височкото каза:

— Аз съм Криста, а това е Бронвин. Служим в Трети отряд. Днес ни пуснаха в отпуск до утре вечер.

Джими нямаше представа какво точно означава номерът на въпросния отряд и колко е важен, но отвърна:

— А аз съм скуайър Джеймс... Джими. Това е скуайър Локлир.

— Локи.

— Вие еднакви имена ли имате? — попита Бронвин.

— „Скуайър“ е титла — поясни Локлир. — Ние сме на служба при принца.

Момчетата се спогледаха озадачено и Криста каза:

— Говорите чуждоземски неща, които не разбираме.

С плавно движение Джими пъкна ръката си под мишницата ѝ и каза:

— Ами добре тогава, защо не ни покажете града, а ние ще ви обясним чуждоземските неща.

Локлир последва примера на приятеля си малко непохватно и не стана ясно кой чия ръка награби — той тази на Бронвин или тя неговата.

Бронвин и Криста се закикотиха и поведоха момчетата по улиците на града.

Мартин похапваше и хвърляше погледи към Бриана, без да престава да слуша разговора около трапезата. Групата на Арута, без двете момчета, седеше около голямата маса с Ги, Амос и Бриана. Още един от командирите на Ги, Гарет, също вечеряше с тях. Липсата на момчетата не беше основание за тревога, както ги увери Амос, защото нищо не можело да им се случи в града, без протекторът да го научи веднага. А и нямаше начин да избягат от града, дори за толкова надарена личност като Джими. Арута не беше толкова сигурен в последното като Амос, но го премълча.

Арута си даваше ясна сметка, че двамата с Ги трябва скоро да стигнат до някакво съгласие, и донякъде усещаше в какво ще се изрази то, но отлагаше изводите, докато не чуе какво се кани да сподели с него Ги насаме. Принцът оглеждаше съсредоточено протектора. Ги беше изпаднал в мрачно настроение, което по странен начин напомняше на Арута за баща му в миговете, когато помръкваше по същия начин. Ги почти не беше хапнал, но пиеше здраво от близо час.

Арута насочи вниманието си към брат си, който от сутринта се държеше съвсем необичайно. Мартин можеше да мълчи дълго — особеност, обща и за двамата — но откакто бе видял Бриана, направо беше онемял. Тя бе дошла с Амос в жилището на Арута за обяда и оттогава Мартин не беше продумал и десет думи. Но очите му говореха повече от красноречиво и доколкото Арута разбираше от тези неща,

Бриана му отвърщаше. Най-малкото тя като че ли се заглеждаше повече в Мартин, отколкото във всичко друго на масата.

Ги също не продумваше почти нищо. Ако майката на Бриана приличаше на нея, Арута можеше да разбере мъката му, тъй като в малкото часове, в които бе имал възможност да наблюдава Бриана, бе могъл да я оцени като изключителна жена. Разбираше също така какво у нея привлича толкова Мартин. Красива не можеше да се нарече, но колкото и различна да беше от любимата му Анита, излъчваше неустоим чар и някаква сурова, властна и магнетична увереност. Липсваше ѝ каквото и да е притворство, държеше се с някаква поразителна и неподправена естественост и тази особеност на нрава ѝ напълно подходеше за брат му. Умът на Арута, разбира се, беше все така погълнат от тежки размисли, но въпреки това, макар и за малко, това, което усещаше, че става между двамата, го развесели. Явно беше, че Мартин е хлътнал дълбоко.

Вечерята бе малко странна за Арута и Мартин, тъй като в трапезарията на Ги слуги нямаше, както и навсякъде в Арменгар. Като проява на почит храната се носеше в покоите на протектора от войници, но инак той се обслужваше сам, както и гостите му. Амос им бе казал, че повечето вечери двамата с Арманд отнасят използваните прибори и съдове долу в кухнята и ги мият сами. В този град всеки помагаше в работата и никой никому не слугуваше.

Когато приключиха с яденето, Амос каза:

— С Гарет и Арманд смятаме да обиколим по стената. Тази вечер ни спестиха задължението с миенето на съдове, така че ще можем да се представим като добри домакини. Кой желае да се разходи с нас? — Поканата беше обща за всички на масата. Роалд, Лаури и Бару поискаха да тръгнат с тях — хадатът беше най-настоятелен в желанието си да научи повече за далечните си родственици.

Мартин стана и с донякъде геройско за него усилие каза на Бриана:

— Може би командирът ще благоволи да ми покаже града? — Изглеждаше едновременно зарадван и притеснен, когато тя се съгласи.

Арута му кимна да тръгне, давайки му да разбере, че самият той трябва да остане да поговори с Ги и Мартин бързо излезе с Бриана.

В дългия коридор, водещ към подвижната платформа, Мартин спря, за да хвърли поглед към светлините на града. В тъмнината на

нощта светеха хиляди мигащи точкици.

— Колкото и пъти да мина оттук — промълви Бриана, — гледката не ми омръзва. — Мартин кимна съгласен. — Вашият роден край като Арменгар ли е?

— Крудий ли? — отвърна замислено Мартин, без да я поглежда. — Не. Моят замък е малък в сравнение с тази цитадела, а градчето Крудий е десет пъти по-малко от този град. Нямаме гигантски стени около него, нито хората му са непрекъснато готови за бой. Крудий е мирно място, или поне така изглежда сега. Преди гледах да се задържам извън него колкото може по-дълго, скитах се из горите, за да ловувам и да оставам насаме с мислите си. Или се качвах на най-високата кула на замъка и се заглеждах към залеза над океана. Това е най-хубавото време на деня. Лете морският бриз охлажда дневния зной и слънцето шари с цветни петна водната шир. А зиме кулите се загръщат в белезникава мъгла и му придават приказен вид. Човек може да види могъщите валма на облаците, прииждащи откъм океана. А още по-великолепни са гръмотевичните бури, с мълниите и оглушителния тътен, сякаш небето оживява. — Мартин я погледна и видя, че се е възряла в лицето му. Изведнъж се усмихна глупаво и леко се изчерви. — Разбъбрих се.

— Амос ми е разказвал за океаните. — Тя килна леко глава, сякаш обмисляше нещо. — Струва ми се толкова странно: толкова вода на едно място.

Мартин се засмя и усети, че напрежението го напуска.

— Странно е, странно и могъщо. Никога не съм обичал корабите, но ми се е налагало да пътувам с тях и след време човек разбира колко красиво може да бъде морето. То е като... — Замълча, защото думите не идваха. — Лаури би трябвало да ви разкаже за всичко това, както и Амос. И двамата имат дар слово, а на мен ми липсва.

Тя положи ръка на рамото му.

— Бих предпочела да го чуя от теб. — После се извърна към прозореца и профилът ѝ се очерта, изсечен от оранжевата светлина на факлата, косата ѝ бе като черна корона сред полусенките. Помълча дълго, след което се обърна към Мартин и попита: — Добър ловец ли си?

Мартин изведнъж се ухили и се почувства като последния глупак.

— Да, много добър. — И двамата разбираха, че фалшива хвалба не съществува, както няма и фалшива скромност. — Ученик съм на елфите и познавам само един човек, който може би е по-добър стрелец с лък от мен.

— Обичам лова, но сега рядко ми остава време за това, след като ме избраха за командир. Сигурно ще можем някой ден да си откраднем малко време и да излезем да подирим плячка. Тук навярно е по-опасно, отколкото в Кралството, защото докато ловуваме, други може би ще преследват нас.

Мартин отвърна хладнокръвно:

— Случвало ми се е да се оправям с моредели.

Тя го изгледа в очите.

— Ти си силен мъж, Мартин. — Сложи длан на рамото му и каза: — И освен това ми се струва, че си добър човек. Аз съм Бриана, дъщерята на Гвинат и на Гуртман, от рода на Алвин. — Каза го някак формално, но в думите ѝ се съдържаше и още нещо, сякаш с тях се стремеше да му се разкрие, да се доближи до него.

— Аз съм Мартин, синът на Маргарет... — за пръв път от толкова години си помисли за майка си, хубавото слугинче в двора на херцог Брукал — и на Боррик, от рода на Данис, първия от линията на Кондуин. И ме наричат Мартин Дълголъкия.

Тя вдигна очи към лицето му, сякаш изучаваше с поглед всяка негова черта, а Мартин усети, че гърдите му ще се пръснат от зной. После Бриана се засмя.

— Името ти отива, Мартин Дълголъки. Ти си толкова висок и силен, колкото оръжието ти. Жена имаш ли?

— Не — тихо отвърна Мартин. — Аз... Така и не съм срещнал... Никога не съм се оправял лесно с думите... или с жените. Малко жени съм познавал.

Тя опря пръст на устните му.

— Разбирам те.

Изведнъж Мартин усети, че е в прегръдката му, притиснала глава на гърдите му, без сам да разбере как. Задържа я нежно, сякаш се боеше, че и най-лекото движение може да я накара да се отдръпне и да избяга.

— Не зная как стават нещата във вашето кралство, Мартин, но според Амос вие отбягвате да говорите открито за неща, които в

Арменгар се разбират от само себе си. Не знам дали това е едно от тях. Но тази нощ не искам да остана сама. — Отново вдигна очи към лицето му и той прочете в тях и желанието, и страха, и я разбра. Тя промълви тихо, почти нечуто:

— Толкова ли си нежен, колкото си силен, Мартин Дълголъки?

Мартин се взря в лицето ѝ и разбра, че повече думи не са нужни. Задържа я до себе си дълго и мълчаливо, а после тя се отдръпна леко от него, хвана ръката му и го поведе към жилището си.

Арута седеше и мълчаливо гледаше Ги. Протекторът на Арменгар беше потънал в мисли, отпиваше разсеяно от халбата си и пращането на огъня в камината беше единственият звук в стаята. Най-сетне Ги каза:

— Това, което най-много ми липсва тук, е виното. Има моменти, когато подхожда на настроението ти, не си ли съгласен.

Арута кимна, отпи от халбата си и каза:

— Амос ни каза за загубата, която си претърпял.

Ги махна вяло с ръка и Арута видя, че е леко пиан и че движенията му не са съвсем уверени. Но гласът му бе ясен.

— Загубата е повече ваша, отколкото моя, Арута. На всички ви. Вие не можахте да я срещнете.

Арута не знаеше какво да отговори. Изведнъж това го подразни, сякаш насила го принуждаваха да гледа нещо дълбоко лично, сякаш бе принуден да споделя мъката на един човек, когото трябваше да мрази.

— Ти каза, че трябва да поговорим, Ги.

Ги кимна и избута чашата си настрана. Погледът му все още се рееше в далечината.

— Имам нужда от теб. — Обърна се и се взря в Арута. — Имам нужда от Кралството, най-малко, а това значи Луам. — Арута му даде знак да продължи. — В личен план за мен не е толкова важно дали мога да разчитам на доброто ти мнение за мен, или не. Но е ясно, че ми е нужно одобрението ти като водач на тези хора. — Отново потъна в мълчание. — Мислех, че брат ти ще се ожени за Анита. Беше логично да го направи, за да укрепи претенциите си. Но, от друга страна, той вече бе станал крал, преди сам да го узнае. Родрик направи на всички ни услуга, като го осени един миг светлина на разума, преди да издъхне. — Ги се взря в Арута. — Анита е една чудесна млада жена. Не съм изпитвал никакво желание да се женя за нея, беше само необходимост на момента. Щях да я оставя да си намери своите... удовлетворения. Така е по-добре. — Той се изправи в креслото. — Малко се напих. Главата ми се върти. — Притвори очи и за миг Арута си помисли, че ще се унесе в сън.

Ги обаче каза:

— Амос вече ви е разправил как се озовахме в Арменгар, така че няма да повтарям тази история. Но има други неща, които смятам, че не е засегнал.

Отново се умълча и отново последва протяжна тишина, след което Ги попита:

— Казвал ли ти е някога баща ти откъде беше цялата тази горчивина между двама ни?

Арута се постара да запази гласа си спокоен и отговори:

— Казваше, че си в сърцевината на всеки заговор в двора срещу Западните владения и че си използвал положението си при Родрик, както и при баща му, за да го унизиш.

За изненада на Арута Ги отвърна:

— Това в общи линии е вярно. Нещата могат да се тълкуват и по-различно, но така или иначе, действията ми при управлението на Родрик и неговия баща никога не са били в интерес на Боррик или на Запада. Не, имах предвид... други неща.

— Никога не е говорил за теб във връзка с нещо друго, освен да теzakлейми като враг. — Арута обмисли следващите си думи, след което продължи: — Дуланик ми каза, че някога сте били приятели.

Ги се загледа в огъня, сякаш си припомняше нещо, после тихо каза:

— Да, много добри приятели. — Отново потъна в мълчание и след това, тъкмо когато Арута се канеше да проговори, продължи: — Това започна, когато и двамата бяхме младежи в двора, при царуването на Родрик Трети. Бяхме едни от първите скуайъри, изпратени в кралския двор — нововъведението на Калдрик, целящо да се създадат управители, които ще знаят повече от бащите си. — Ги се замисли. — Ще ти разкажа как стана всичко. И когато приключо, може би ще разбереш защо двамата с брат ти така и не ви изпратиха в кралския двор.

— Аз бях с три години по-малък от баща ти, който едва беше навършил осемнадесет години, но бяхме еднакви и по ръст, и по нрав — почна Ги. — Събраха ни умишлено, тъй като се падахме далечни братовчеди и от мен се очакваше да науча на изискано поведение сина на един провинциален херцог. С времето се сприятелихме. И през всичките онези години играехме комар, задирахме момите и се сражавахме винаги заедно, неразделни.

— О, между нас имаше и различия, още тогава — въздъхна протекторът. — Боррик беше син на обикновен пограничен благородник, повече го интересуваха старомодните възгледи за чест и дълг, отколкото разбирането на истинските причини и следствия на ставащото около него. Докато аз... — Той прокара ръка по лицето си, сякаш да се разсъни, и гласът му се оживи. — Аз бях отраснал в източните дворове и в ранна възраст бях отличен като личност, която ще командва. Семейството ми е едно от най-старите и почитани в Кралството, повече дори от вашето. Ако Делонг и братята му не са били чак толкова надарени пълководци и ако моите предци са били малко по-добри, сега крале щяха да са Батира, а не Кондуин. Тъй че аз бях учен от малко момче как се играе играта на политика в кралските владения. Да, в някои отношения ние бяхме твърде различни, твоят баща и аз, но през целия си живот не съм имал по-добър приятел от Боррик. — Очите му пронизаха Арута. — За мен той беше братът, който си нямах.

Арута се заинтригува. Не се съмняваше, че Ги разкрасява нещата, за да постигне целите си, подозираше дори, че пианството му е поза, но искаше да чуе за младостта на баща си.

— Какво тогава причини отчуждението помежду ви?

— Надпреварвахме се с него, както правят всички младежи — в лова, в залаганията, както и за вниманието на дамите. Политическите ни различия довеждаха до размяна на разгорещени думи от време на време, но винаги намирахме начин да загладим споровете си и да възстановим приятелството си. Веднъж стигнахме дори до размяна на юмруци заради две-три необмислени думи, които бях изтърсил. Казал бях, че твоят праядо е бил само един недоволен трети син на краля, стремил се да спечели със силата на оръжието нещо, което не е можело да се намери в границите на тогавашното кралство. Боррик виждаше в него велик мъж, развял знамето на Кралството над Босания.

— Аз твърдах, че Западът изцежда ресурсите на Кралството — продължи Ги. — Разстоянията са твърде големи за добро администриране. Ти сега управляваш в Крондор. Знаеш, че всъщност управляваш едно независимо владение и че само най-общата политика се диктува от Риланон. Западните владения представляват една почти независима държава. Все едно, заспорихме за това и се стигна до бой. По-късно и двамата съжалихме за тази свада и се разкаяхме. Но това

беше първият признак на дълбоките различия в представите ни за политиката между Изтока и Запада. И все пак дори тези различия с нищо не можеха да отслабят връзката ни.

— Говориш така, сякаш става дума за умерени различия между двама почетни мъже по въпросите на политиката. Но аз добре познавах баща си. Той те мразеше и омразата му беше дълбока. Трябва да е имало и нещо друго.

Ги отново се загледа мълчаливо в пламъците. После каза тихо:

— Двамата с баща ти бяхме съперници в много неща, но най-горчиво беше съперничеството ни за майка ти.

— Какво?!

— Когато чичо ти Малкъм умря от треска, баща ти беше привикан да се върне у дома. Като по-голям брат, на Боррик се падаше наследството, поради което го бяха изпратили в двора да се образова, но след смъртта на Малкъм дядо ти остана сам. Затова дядо ти помоли краля да провъзгласи баща ти за управител на Запада и да го върне в Крудий. Дядо ти бе на преклонна възраст — баба ти вече беше починала — и след смъртта на Малкъм започна да гасне бързо. След по-малко от две години той почина и Боррик стана херцог на Крудий. Междувременно Брукал се беше върнал в Ябон, а аз станах старши скуайър в кралския двор. Очаквах с нетърпение завръщането на Боррик — защото той трябваше да се представи пред краля и да му се закълне във вярност, както се полага на всички новоназначени херцози през първата година на службата им.

Арута пресметна, че това трябваше да е времето, когато баща му бе посетил Брукал в Ябон на път за столицата. Тъкмо при това посещение Боррик беше бил пленен от чара на едно слугинче и от тази връзка се беше родил Мартин — факт, който Боррик беше разбрал чак пет години по-късно.

Ги продължи разказа си.

— В годината преди Боррик да се върне в Риланон в двора пристигна майка ти, за да стане първа придворна дама на кралица Яника, втората съпруга на краля — майката на принц Родрик. Тогава двамата с Катерин се запознахме. Допреди да срещна Гвинат, тя беше единствената жена, която съм обичал.

Ги отново потъна в мълчание и Арута изведнъж почувства срам, сякаш бе принудил по някакъв начин Ги да преживее отново две

болезнени загуби.

— Катерин беше рядка личност, Арута. Зная, че ще го разбереш — тя ти е майка, — но когато я видях за пръв път, тя беше свежа като пролетна утрин, с руменина по бузите и нотка на закачливост в свенливата усмивка. Косата ѝ беше като искрящо злато. Влюбих се в нея още щом я видях. Както и баща ти. От този момент съперничеството между двама ни за нея стана яростно.

— Два месеца и двамата я ухажвахме, а в края на втория престанахме да си говорим, толкова горчиво беше съперничеството ни заради Катерин — въздъхна Ги дьо Батира. — Баща ти все отлагаше завръщането си в Крудий, предпочиташе да се задържи, за да се възхищава на Катерин. Съперничеството ни за нейното благоволение беше отчаяно. Една заран трябваше да излезем на езда с Катерин, но когато отидох в покоите ѝ, тя се приготвяше за път. Беше първа братовчедка на Яника и като такава бе ценна награда в играта на дворцови интриги. Уроците, които бях предал на баща ти през предишните години, се изплатиха щедро, защото докато аз бях яздил и се бях разхождал в дворцовите градини с Катерин, той беше говорил с краля. Родрик бе наредил на майка ти да се омъжи за баща ти, което беше негово право като неин настойник. Политически бракът беше оправдан, защото още тогава кралят хранеше съмнения за способностите на своя син и за здравето на брат си. По дяволите, нещастен човек беше Родрик! Тримата му сина от първия брак бяха умрели преди да навършат пълнолетие и той така и не можа да се съвземе след тяхната смърт и след кончината на любимата му кралица Беатрис. А по-младият му брат Ерланд беше изтърсак и имаше вродено заболяване на дробовете. Беше само с десет години по-голям от принц Родрик. Дворът знаеше, че кралят желае да провъзгласи баща ти за свой наследник, но Яника му беше родила син, едно никакво момче, което Родрик презираше. Мисля, че той принуди майка ти да се омъжи за баща ти, за да укрепи връзката му с трона, та по-късно да може да го посочи за наследник, и небесата са ми свидетели, че през следващите двадесет години положи всички усилия, за да направи от Родрик или по-силен мъж, или да го прекърши в тези усилия. Но кралят така и не посочи наследник преди да умре, поради което останахме с Родрик Четвърти, този нещастник.

— Какво искаш да кажеш с това, че кралят е принудил майка ми да се омъжи за баща ми? — попита Арута. Очите го сърбяха.

Здравото око на Ги блесна.

— Бракът беше политически, Арута.

В гърдите на Арута се надигна гняв.

— Но майка ми обичаше баща ми!

— По времето, когато ти се роди, сигурен съм, че вече се е била научила да го обича. Баща ти беше много добър човек и майка ти беше любяща жена. Но в онези дни тя обичаше мен. — Гласът му набъбна от тежестта на старите чувства. — Тя ме обичаше. Познавах я година преди да се върне Боррик. Бяхме се вrekli да се оженим, когато изтече срокът ми на скуайър, но това беше нещо тайно, клетва между две деца, изречена една нощ в градината. Бях писал на баща си, молейки го да се застъпи пред кралицата и да ми спечели ръката на Катерин. Така и не помислих да говоря с краля. Аз, умният син на източен владетел, бях надвит от момчето на един провинциален благородник в дворцовата интрига. По дяволите, а се мислех за толкова ловък в тази игра! Но тогава бях едва деветнадесетгодишен. Беше толкова отдавна.

— Побеснях от гняв — продължи Ги малко по-спокойно. — В онези дни нравът ми не отстъпваше на този на Боррик. И хукнах да го търся. Бихме се, едва не се убихме. Не може да не си виждал дългия белег на хълбока на баща си. Този белег е от мен. И аз получих подобна рана. Едва не загинах. Когато се оправих и се вдигнах от леглото, баща ти вече бе на седмица път за Крудий и бе отвел Катерин. Щях да го последвам, но кралят ми забрани под смъртна заплаха. Беше прав, защото двамата вече бяха венчани. Оттогава завинаги облякох черното, като клеймо за публичния ми срам. После ме изпратиха да се сражавам с Кеш в Таунтънската падина. — Ги се изсмя горчиво. — Славата ми на пълководец до голяма степен дойде от тази битка. Отчасти дължа успеха си на твоя баща. Наказах кешийците за това, че той ми отне Катерин. Правех неща, каквито никой здравомислещ пълководец не би си позволил. Водех щурм след щурм. Струва ми се, че тогава съм се надявал да умра. — Гласът му омекна и той се засмя. — Бях почти разочарован, когато ме помолиха за примирие и за условия за капитулация.

Ги въздъхна.

— Много от нещата, които се случиха в живота ми, са следствие на това. След време омразата ми към Боррик затихна, но той... обърна горчивата страница, когато тя умря. Отказа да изпрати синовете си в двора на краля. Мисля, че се тревожеше, че мога да си отмъстя на теб и на Луам.

— Той обичаше майка! След нейната смърт никога повече не го видях щастлив — каза Арута със смесено чувство на неудобство и яд. Не беше длъжен да оправдава поведението на баща си пред най-омразния му враг.

Ги кимна.

— Знам. Когато сме млади, не можем да понасяме мисълта, че чувствата на някой друг могат да са също толкова дълбоки, колкото и нашите. Все нашата любов е по-дълбоката, все нашата болка е по-силната. Но когато остарях, разбрах, че Боррик е обичал Катерин също толкова силно, колкото и аз. И мисля, че и тя го е обичала. — Здравото око на Ги се прикова в някаква далечна точка. Тонът му стана по-мек и унесен. — Тя беше чудесна, великодушна жена, с достатъчно място в сърцето си за любовта на много хора. И все пак смятам, че дълбоко в сърцето си баща ти е хранил съмнения. — Ги изгледа Арута с удивление и леко съжаление.

— Можеш ли да си го представиш това? Колко тъжно трябва да е било? Навярно по някакъв странен начин аз съм бил по-щастливият, защото аз знаех, че тя ме обича. Аз нямах съмнения. — Протекторът изтри с несъзнателен жест напирещата в единственото му око сълза и добави тихо: — Понякога животът е толкова несправедлив...

Арута се замисли, после попита:

— Защо ми разказваш всичко това?

Ги тръсна глава.

— Защото имам нужда от теб. А в теб съмнения не може да има. За теб аз съм изменник, опитал се да заграби короната заради собствената си мания за величие. Отчасти си прав. — Арута наново се изненада от искреността на Ги.

— Но как можеш да оправдаеш онова, което причини на Ерланд?

— Отговорен съм за смъртта му. Това не мога да отрека. Радбърн бе този, който се разпореди да остане в затвора, след като бях заповядал да го освободят. Радбърн имаше някои добри качества, но се престараваше. Мога да разбера паниката му, защото щях да го накажа,

че е допуснал двамата с Анита да избягат. Имах нужда от опора за наследството на трона и ти щеше да се окажеш много полезен заложник в сделката ми с баща ти. — Видя изненадата, изписана на лицето на Арута, и каза: — О, да, агентите ми знаеха, че си в Крондор — или поне така ми доложиха, когато се върнах след онзи незначителен набег на Кеш в Шамата — но Радбърн допусна грешката да си помисли, че ти ще го отведеш при Анита. Изобщо не му хрумна, че е възможно да нямаш нищо общо с нейното бягство. Глупак. Трябваше да те хвърли в тъмницата и да продължи да я търси.

Арута усети, че недоверието му към този човек се връща и че съчувствието му към него намалява. Ги може да беше искрен, но обясненията му как е бил готов да използва хората за целите си, бяха отвратителни. Ги продължи:

— Но изобщо не исках Ерланд да умре. Вече бях получил вицекралството от Родрик, което ми осигуряваше пълна власт над Запада. Нямах нужда от Ерланд, а само от връзката с трона, тоест от Анита. Родрик Четвърти беше луд. Аз бях един от първите, които го узнаха — както и Калдрик, — защото у кралете хората обикновено са склонни да прощават поведение, непостиимо за другите. Не можеше да се позволи на Родрик да продължи да управлява. Първите осем години от войната бяха достатъчно трудни, но през последната година от царуването си Родрик беше почти напълно обезумял. Кеш винаги гледа с едно око обърнато на север и търси признаци за слабост. Не съм желал бремето на Кралството, но дори при твоя баща като наследник след Ерланд просто чувствах, че съм по-подходящ да управлявам от всеки друг с претенции за наследство.

— Но за какво бе нужна цялата тази интрига? Имал си подкрепа в Съвета. Калдрик, татко и Ерланд едва са успели да осуетят опита ти да станеш регент на принц Родрик преди да навърши пълнолетие. Могъл си да намериш друг начин.

— Съветът може да утвърди един крал — отвърна Ги и вдигна пръст, — но не може да го свали. Търсех начин да взема трона, без да предизвикам гражданска война. Войната с цураните се проточи, а Родрик отказваше да даде на баща ти армиите на Изтока. Нямах да ги даде дори на мен, а аз бях единственият човек, на когото вярваше. Девет години губеща война, един луд крал и държавата, изтощена до смърт. Всичко това трябваше да свърши, но каквато и подкрепа да

имах, оставаха хората като Брукал и твоя баща, които щяха да тръгнат срещу мен. Точно затова исках Анита за жена и теб за заложник в сделката. Готов бях да предложа на Боррик избор.

— Какъв избор?

— Лично аз предпочитах да оставя на Боррик управлението на Запада, да разделим Кралството и всяко от двете владения да тръгне по своя път. Но знаех, че западните лордове няма да го позволят. Затова предложението ми към Боррик беше да му позволя той да посочи наследника след мен, дори това да се окажеше Луам или ти. Щях да провъзглася този, когото той посочеше, за принц на Крондор, и щях да дам гаранции, че ако имам синове, те няма да оспорват короната. Но твоят баща трябваше да ме приеме за крал в Риланон и да ми се закълне във вярност.

Арута изведнъж разбра човека пред себе си. Загърбил бе въпроса за личната си чест, след като бе изгубил първата си любов, но бе запазил една чест над всичко: честта си към Кралството. Беше бил готов на всичко, дори на кралейство и на това историята да го заклейми като узурпатор и предател — но замяна на това да отстрани един побъркан крал. В устата на Арута загорча.

— Но със смъртта на Родрик и провъзгласяването на Луам за наследник всичко това стана безсмислено. Не познавам брат ти, но допускам, че притежава качествата на баща ти. Във всеки случай сега Кралството би трябвало да е в по-добри ръце, отколкото когато на трона седна Родрик.

Арута въздъхна.

— Даде ми много поводи за размисъл, Ги. Не мога да одобря основанията ти и методите ти, но отчасти ги разбирам.

— Одобрението ти е без значение. Не се разкайвам за нищо от това, което съм направил, и съм готов да призная, че решението ми да претендирам за трона, пренебрегвайки правата на баща ти за наследството, бе продиктувано донякъде от чувство за мъст. След като не можех да имам майка ти, то и Боррик не можеше да има короната. Но освен егоистичните съображения бях също така твърдо уверен, че ще съм по-добър крал от баща ти. Това, което ми приляга най-добре, е управлението. Но това не значи, че съм изпитвал удоволствие от всичко, което трябваше да направя. Виж, това, което искам, е да ме разбереш. Не е необходимо да ме харесваш, но трябва да ме приемеш

такъв, какъвто съм. Това ми е необходимо, за да осигуря бъдещето на Арменгар.

Арута изведнъж изпита неудобство. Споменът за един подобен разговор преди две години нахлу в ума му. После след дълго мълчание, той отрони:

— Не мога да те съдя. Току-що си спомних за един разговор с Луам в бащината ни гробница. Готов бях да видя Мартин мъртъв, но не и да допусна гражданска война. Собствения ми брат... — добави той едва чуто.

— Такива преценки понякога са неизбежни в управлението. — Ги изгледа втренчено Арута. — Как се почувства, когато взе това решение за Мартин?

Арута изпита неприязън, че се налага да го сподели точно с Ги. Помълча, но най-накрая вдигна очи и погледна протектора.

— Мръсно. Почувствах се омърсен.

Ги му протегна ръка.

— Значи разбираш. — Арута бавно пое протегнатата ръка и я стисна. — А сега — по същество.

— Когато пристигнахме тук отначало, Амос, Арманд и аз бяхме болни, ранени и полумъртви от глад — почна Ги. — Тези хора ни изцериха и вдигнаха на крака, макар за тях да бяхме странници от друга земя, без да задават никакви въпроси. Щом се оправихме, доброволно пожелахме да се бием, след това разбрахме, че от всички се очаква да служат безапелационно. Така заехме местата си в гарнизона на града и започнахме полека-лека да опознаваме Арменгар. Протекторът преди Гвинат беше способен командир, както и Гвинат, но и двамата знаеха малко за съвременното бойно изкуство. Все пак държаха Братството и таласъмите под контрол като поддържаха известно равновесие с цената на много кръв.

— Но след това се появи Мурмандамус и нещата се промениха — продължи Ги. — Когато пристигнахме, Братството вече печелеше три от всеки четири битки. Арменгарците губеха, търпяха редовни поражения за пръв път в историята си. Научих ги на съвременно военно дело и сега нищо не може да се случи на двадесет мили около града, без да бъде видно от съгледвачите ни или от патрулите. Но въпреки това е твърде късно.

— Защо да е късно?

— Дори Мурмандамус да не се канеше да тръгне срещу нас, за да ни съкруши, този народ нямаше да оцелее повече от две поколения. Този град умира. Доколкото мога да преценя, преди две десетилетия в града и околностите му са живеели около петнадесет хиляди души. Преди десет години броят им е бил единадесет — дванадесет хиляди. Сега е около седем хиляди, навярно и по-малко. Непрекъснати военни действия, жени в детородна възраст загиват в битките, умират деца, когато бъде превзет някой стединг или краал: всичко това води до намаляване на населението, намаляване, което, изглежда, се усилва. Но има и още нещо. Като че ли непрекъснатата война изцежда жизнените сили на тези хора. Въпреки цялата си готовност да се бият, те като че ли стават все по-безразлични към ежедневните неща от живота.

Ги помълча, после погледна принца в очите.

— Културата им се извращава, Арута. Единственото, което им остава, е да се борят и накрая — смъртта. Поезията им се ограничава до саги за герои, а музиката им включва само бойни песни. Забелязал ли си, че в града няма никакви знаци и надписи? За какво са им? Всеки тук знае кой къде живее и работи. Арута, никой в този град не знае да чете и да пише. Те нямат време да се учат. Този народ неизбежно се плъзга надолу към варварството. Дори да го няма Мурмандамус, само след две десетилетия този народ няма да го има. Ще станат като номадите от Адски тътен. И всичко това е заради непрекъснатата война.

— Разбирам защо човек изпитва тук чувство на безсилна обреченост. Какво мога да направя, за да помогна?

— Имаме нужда от отдих. С радост бих предал управлението на този град на Брукал...

— На Вандрос. Брукал се оттегли.

— Добре, на Вандрос. Да включи Арменгар в херцогството на Ябон. Тези хора са избягали от Кралството преди векове. Сега не биха се поколебали да се върнат, стига да заповядам, толкова са се променили. Но дай ми две хиляди души тежка пехота от гарнизоните в Ябон и Тир-Сог и ще удържа града срещу Мурмандамус още една година. Добави още хиляда и двехилядна конница и ще очисти равнината на Исбандия от всякакви таласъми и Тъмни братя. Дай ми армиите на Запада и ще натикам Мурмандамус обратно в Сар-Саргот и ще подпаля града. Тогава ще можем да развием търговия и децата да

станат отново деца, а не невръстни воители. Поетите ще съчиняват и художниците ще рисуват. Ще се върнат музиката и танците. И тогава този град може би отново ще се разрасне.

— И ще поискаш да останеш като протектор или граф на Арменгар? — попита Арута, все още непреодолял недоверието си.

— По дяволите! — извика Ги и удари с пестник по масата. — Ако Луам има торба с пирони вместо мозък — да. — После се отпусна в креслото си. — Уморен съм, Арута. Пиян съм и съм уморен. Загубих единственото нещо, което ценях цял живот, и сега единственото, което ми остана, са нуждите на тези хора. Няма да ги предам, но стига да ги видя спасени...

Арута беше стъписан. Ги беше оголил душата си пред него и това, което виждаше пред себе си сега, беше човек, лишен от воля за живот.

— Мисля, че мога да убедя Луам да се съгласи, стига да разбираш какво ще е отношението му към теб.

— Не ме интересува какво мисли той за мен, Арута. Срещу всичко това, ако пожелае, може да вземе главата ми. — Гласът му отново издаде дълбоката му умора от живота. — Това вече не ме интересува.

— Ще му пратя вест.

Ги се засмя — горчиво и безсилно.

— Виждаш ли, тъкмо в това е проблемът, скъпи братовчедо. Не допускаш, надявам се, че съм седял тук цяла година в бездействие, надявайки се един принц на Крондор да се набути сам в Арменгар. Изпратих поне дузина съобщения до Ябон, както и до Висок замък, в които подробно описвах положението тук и това, което ви предлагам. Трудността е, че докато Мурмандакус позволява на всеки да дойде на север, то никой — никой — не може да замине на юг. Онзи звероловец, когото сте намерили, беше един от последните, опитали се да се прехвърлят на юг. Не знам какво се е случило с пратеника, когото придружаваше, но мога да си представя... Разбираш ли, Арута, ние сме напълно отрязани от Кралството. Изцяло и напълно, и освен ако нямаш някоя идея, за която досега не сме се сещали — безнадеждно.

Мартин се събуди с пълна с вода уста и я изплю шумно. Смехът на Бриана изпълни стаята и тя му подхвърли кърпа и прибра празната вече кана.

— Да те събуди човек е все едно да събуди мечок през зимата.

Мартин замига, изтри мокрото си лице и отвърна:

— Сигурно. — Изгледа я ядосано, но ядът му бързо премина, като видя усмихнатото ѝ лице, и той каза с усмивка:

— Навън в горите спя леко. Вкъщи се отпускам.

Тя се наведе над леглото и го целуна. Вече бе облякла туниката и панталоните си.

— Трябва да отида до един от стедингите. Искаш ли да дойдеш? Само за един ден ще е.

— Разбира се — каза Мартин.

Тя го целуна пак и каза:

— Благодаря ти.

— За какво? — попита той объркано.

— За това, че остана с мен.

Мартин я зяпна.

— Ти ми благодариш?

— Разбира се. Нали аз те помолих.

— Странни хора сте вие, Бри. Повечето мъже, които познавам, с радост биха прерязали гърлото ми, за да са на мое място тази нощ.

Тя го погледна озадачено.

— Нима? Странно. Аз бих могла да кажа същото за повечето жени тук и за теб, Мартин. Въпреки че тук никой не би се бил за права в леглото. Тук всеки е свободен да избере партньора си и всички са свободни да кажат „да“ или „не“. Затова ти благодарих, защото ми каза „да“.

Мартин я притегли към себе си и я целуна почти грубо.

— В моята страна е по-различно. — Пусна я, изведнъж притеснен от грубостта си. Тя изглеждаше малко объркана, но не и изплашена. — Извинявай. Но просто... това не беше услуга, Бри.

Тя сложи глава на рамото му.

— Говориш за нещо отвъд разтуката на ложето.

— Да.

— Мартин, тук в Арменгар сме се научили на мъдростта да не мислим надалеч в бъдещето. — Гласът ѝ прозвуча строго и очите ѝ

блеснаха. — Майка ми щеше да се омъжи за протектора. Баща ми почина преди единадесет години. Щеше да бъде един щастлив съюз. — Мартин видя сълзата, стичаща се по бузата ѝ. — Преди време и аз бях сгодена. Той замина да отблъсне нападението на орда таласъми... и не се върна. — Тя се взря в лицето му. — Затова не приемаме лесно обещания. Една споделена нощ не е оброк.

— Но аз не съм лекомислен мъж.

Тя отново се взря в лицето му и промълви тихо:

— Зная. И аз не съм лекомислена жена. Подбирам партньорите си внимателно. Сега между двама ни става нещо, и става много бързо. То ще... ще ни сполети, когато времето и обстоятелствата го позволят, и да се тревожим сега какъв ще е изходът е празно губене на време. — Тя прехапа долната си устна. — Аз съм командир, имам достъп до неща, неизвестни за повечето хора тук. Засега мога само да те помоля да не очакваш от мен повече, отколкото мога да предложи сама. — Забеляза помръкналото му настроение, усмихна се и го целуна. — Хайде, трябва да тръгваме.

Мартин се облече бързо. Не беше сигурен какво точно бе станало, но бе сигурен, че е важно. Изпитваше едновременно облекчение и притеснение. Облекчение от това, че ѝ бе споделил чувствата си, и тревога, че не беше го направил съвсем ясно, а и отговорът ѝ бе неясен. Но все пак беше отраснал при елфите и знаеше, че както Бриана бе казала, нещата сами ще си дойдат на мястото с времето.

Арута приключи разказа си за снощния разговор. Лаури, Бару и Роалд го бяха изслушали внимателно. Момчетата ги нямаше от цял ден. Мартин също не беше се върнал, но Арута се досещаше къде е прекарал нощта.

Лаури се замисли и после каза:

— Значи населението намалява.

— Така поне твърди Ги.

— Прав е — каза глас от вратата.

Вдигнаха очи и видяха застаналите на прага Джими и Локлир, всеки прегърнал през кръста по едно хубаво момиче. Локлир, колкото и да се стараеше да се сдържи, се хилеше като идиот.

Джими им представи Криста и Бронвин, след което каза:

— Момичетата ни показаха града. Арута, цели части на града са опразнени и в тях не живее никой. — Джими се огледа, видя чинията с плодове и грабна една круша. — Предполагам, че някога тук са живели до двадесет хиляди души. Сега според мен са по-малко от половината.

— Вече се съгласих по принцип да помогна на Арменгар, но проблемът е как да изпратим съобщенията до Ябон — каза принцът. — Изглежда, Мурмандакус проявява безразличие към хората, които идват насам, но е безпощаден към онези, които се опитват да излязат.

— Логично — каза Роалд. — Повечето от тези, които са тръгнали на север, без друго са се запътили към неговия лагер. Какво толкова, че някои могат да се набутат в този град и да решат да му помогнат. Той трупа армията си и ако реши, може дори да подмине този град.

— Мисля, че ще мога да се промъкна, ако тръгна сам — каза Бару. Арута го изгледа с любопитство и Бару поясни: — Аз все пак съм планинец, докато тези хора тук, дори да са ми родственици, все пак са градски хора. Само обитателите на високите стединги и краали може да се равняват по умения с мен. С придвижване нощем и криене денем би трябвало да успея да се прехвърля към хълмовете на Ябон. Стигна ли там, никой моредел или таласъм няма да може да ми излезе.

— Проблемът обаче е дали ще стигнеш хълмовете на Ябон — каза Лаури. — Помните ли колко време бяха преследвали онези троли звероловеца?

— Ще помисля за това, Бару — рече Арута. — Тази отчаяна игра може да се окаже единственото, с което разполагаме, но може пък да има и друг начин. Може да направим някой набег, за да изкараме някого на билото, и след това с бой да си пробием път обратно, осигурявайки му колкото се може повече преднина на юг, но това ще го обсъдя с Ги. Ако не можем да измислим друга възможност, ще ти позволя да опиташ. Макар да не мисля, че ако тръгнеш сам, това непременно ще е най-доброто. Успяхме да проникнем и да се измъкнем от Морелайн само защото бяхме една малка сплотена група. — Принцът стана. — Ако на някого от вас му хрумне по-добър план, ще му бъда безкрайно благодарен. Отивам с Ги да огледаме укрепленията. Ако щурмът ни завари тук, по-добре да помогнем с каквото можем.

Взираха се към равнината отвъд града. Побелялата коса на Ги се вееше лудо под напора на вятъра.

— Огледал съм пръст по пръст тази стена и все още не мога да повярвам на качеството на строежа.

Арута не можеше да не се съгласи. Използваните за строителството камъни бяха издялани с точност, непостижима за майсторите строители и каменоделци на Кралството. Прокараше ли дланта си по някоя от свръзките, едва се усещаше къде свършва единият камък и къде започва другият.

— Тази стена щеше да откаже и инженерите на Сегерсен, ако бяха дошли.

— Имали сме много добри инженери в нашите армии, Арута. Не виждам как тази стена може да бъде съборена, освен с някакво чудо. — Той извади сабята си и удари с все сила, така че острието издрънча, след което му посочи мястото, където бе ударил. Арута погледна ѝ видя само една тънка драскотина с малко по-светъл цвят. — Прилича на гранит, само че е още по-здрав. Този камък е доста обичаен за тукашните планини, но е по-труден за обработка от всичко, което съм виждал. Не се знае как е бил обработен. А темелите под плочата са на двадесет стъпки в земята, с тридесет стъпки ширина. Не мога дори да си представя как са били пренесени тези блокове от каменоломните в планините. Ако изобщо можеше да се прокопае тунел под тях, цялата стена ще се срути. А и никой не би могъл да го направи, защото стената е изградена върху скалната твърд.

Арута се загледа към града и каза:

— Това е най-укрепеният град, който съм виждал. Би могъл да го задържиш при съотношение двадесет към едно.

— Десет към едно е обичайното съотношение за превземане на замък, но съм склонен да се съглася. Ако не вземем предвид едно: проклетата магия на този Мурмандамус. Той може и да не иска да събаря тези стени, но съм повече от сигурен, че иска да ги премине. Някак. Иначе нямаше да тръгне насам.

— Сигурен ли си? Защо просто да не те запуши тук с някаква част, която да ви безпокои непрекъснато, и да придвижи армията си на юг?

— Не може да си позволи да ни остави зад гърба си. Беше се захванал с нас година преди аз да поема командването и щеше да ни

обезкърви до смърт, ако не бях променил правилата на играта. През последните две години научих бойците на всичко, което знам. С помощта на Арманд и Амос сега те разполагат с всички предимства на съвременния бой. Не, Мурмандамус много добре знае, че сега има една армия от седем хиляди арменгарци, готови да го ударят в тил, ако им обърне гръб. Не може да ни остави зад войската си. Ще го подкосим.

— Значи трябва първо да се отърве от вас и чак тогава да нападне Кралството.

— Да. И при това трябва да го направи скоро, иначе ще изгуби още една година. Тук зимата идва много бързо. Снегът пада няколко седмици преди да го видите в Кралството. Проходите се запушват за броени дни, понякога само за часове. Тръгне ли на юг, той трябва само да побеждава, защото няма да може да върне войските си на север преди следващата пролет. Той е зависим от времето. Трябва да се появи през следващите две седмици.

— Значи трябва да изпратим съобщението колкото се може по-скоро.

Ги кимна и каза:

— Ела, искам да ти покажа още нещо.

Арута го последва. Изпитваше странно чувство. Разбираше, че е длъжен да помогне на арменгарците, но все още не се чувстваше добре в компанията на Ги. Бе започнал да разбира защо Ги бе направил това, което бе направил, и по някакъв странен начин, макар и с огромна неохота, му се възхищаваше, но не го харесваше. И при това знаеше защо не го харесва: Ги го беше накарал по някакъв начин да види приликата между двамата — волята да се направи това, което трябва да се направи, независимо от цената. Досега Арута не беше стигал толкова далече, колкото Ги, но вече разбираше, че на мястото на Ги навярно би постъпил по същия начин. И точно това разкритие за самия него никак не му харесваше.

Двамата тръгнаха през града и Арута започна да разпитва Ги за онези подробности, които бяха забелязали, когато влизаха в Арменгар.

— Да — каза Ги. — Тук няма открити огневи линии, така че всеки завой и ъгъл може да крие засада. Имам карта на града в цитаделата и градът е такъв по замисъл, а не случайно. Видиш ли веднъж плана, лесно можеш да избереш посоката, по която да стигнеш до определена точка в града, но ако не го знаеш, можеш още по-лесно

да бъдеш объркан и да се върнеш при външната стена. — Посочи една от сградите. — Къщите тук нямат прозорци към улицата и всеки покрив представлява площадка за стрелците. Този град е построен така, че да струва скъпо на всеки нашественик.

Върнаха се в цитаделата и видяха двете момчета във вътрешния двор.

— Къде са ви момичетата? — попита Арута.

Локлир, който изглеждаше доста разочарован, отговори:

— Трябваше да отидат да свършат някои неща и да се върнат на служба.

Ги изгледа двамата скуайъри и каза:

— Е, ако нямате какво да правите, елате с нас.

Последваха Ги до първия етаж и повдигащата платформа. Ги звънна с камбанката определения сигнал да ги издигнат на най-високия етаж, под покрива. Щом стигнаха, се загледаха към града и равнината отвъд него.

— Арменгар. — Протекторът вдигна ръка към хоризонта. — Ето там е равнината на Исбандия, границата на нашето владение на север и северозапад. Равнината отвъд нея е на Мурмандамус. На изток са лесовете на Еддер, почти толкова просторни, колкото е Черни лес или Зеленото лоно. Не знаем много за него, освен че можем спокойно да сечем дървен материал по краищата му. Но всеки, който проникне навътре в леса, не се връща. — Той посочи на север. — Отвъд онази верига е Сар-Саргот. Ако човек е достатъчно смел, може да се изкатери на нея и да види светлините на двойника на този град.

Джими заразглежда бойните машини по покрива.

— Не разбирам много от тези неща, но могат ли тези катапулти да мятат отвъд градските стени?

— Не — отвърна Ги. — Елате с мен.

Тръгнаха обратно към повдигача и Ги дръпна въжето. Арута забеляза, че има някакъв код, означаващ нагоре и надолу, и може би номера на етажа.

Спуснаха се до приземния етаж, а после още надолу. Стигнаха до някакво подземие и Ги ги поведе покрай гигантско съоръжение с четири коня, привързани към огромно колело, които очевидно задвижваха повдигача. Съоръжението изглеждаше внушително, с огромни зъбчати колелета и странно опънати въжета и големи скрипци.

Ги не обърна внимание на конете, нито на хората край тях и ги подмина мълчаливо. После посочи една голяма залостена врата.

— Това е изходът оттук. Държим я заключена, защото по някакво недомислие, когато е отворена, тук постоянно става течение и духа силен вятър, нещо, което трябва да се избягва. — Срещу голямата врата имаше друга, той я отвори и ги поведе през нещо като естествен тунел. Взе някакъв странен на вид фенер от стената до вратата, който светеше с по-приглушена светлина, отколкото можеше да се очаква, и каза: — Това нещо излъчва светлина с помощта на някаква алхимия. Не го разбирам напълно, но работи. Тук не можем да рискуваме с огън. Ще разберете защо.

Джими забърса от камъка на стените някакво белезникаво, лепкаво като восък вещество, разтри го между палеца и показалеца си и го помириса.

— Ясно — промълви младежът с гримаса. — Земно масло.

— Да. — Ги се обърна към Арута. — Сече му пипето на това момче.

— Откъде разбра? — попита принцът.

— Помните ли при моста южно от Сарт, миналата година? Онзи, дето го подпалих, за да не могат Мурад и Черните кръвници да минат? Е, тогава използвах същото.

— Елате — каза Ги и ги поведе към друга врата.

Щом минаха пред нея, ги лъхна люта миризма. На вериги от тавана висяха странни на вид огромни бурета. Дузина голи до кръста мъже местеха буретата над един огромен басейн, пълен с черна течност. По стените на пещерата горяха същите странни фенери.

— Цялата планина е надупчена като пчелна пита от такива тунели и това вещество го намираме във всеки от тях. Отдолу има някакъв естествен източник на земно масло и то непрекъснато блика на повърхността. Трябва да го извличаме непрекъснато, иначе се просмуква в подземията на града през пукнатините на скалата. Ако тази работа се спре, за няколко дни мазетата на града ще се запълнят. Но арменгарците го правят от години и всичко е под контрол.

— Сега разбирам защо не искате да рискувате с огън — обади се Локлир.

— С пожарите се оправяме някак. През последната година имаше много, но ги потушаваме бързо. Това, което сме открили, или скоро

арменгарците са открили, са приложения на този материал, неизвестни в Кралството. — Той ги заведе в друго помещение, където между десетки цистерни бяха извити странни на вид тръби. — Тук извършваме дестилирането и приготвяме някои смеси. Разбирам едва една десета от всичко това, но алхимиците могат да ви го обяснят. Правят най-различни неща от това масло, дори някои особени мехлеми, предпазващи раните от забиране, но едно от нещата, които са открили, е тайната на производството на квеганския огън.

— Квеганския огън! — възкликна Арута.

— Не го наричат точно така, но е същото. Стените са от варовик, а тъкмо варовикът превръща нафтата в квеганско запалително масло. Хвърлиш ли го с катапулта, пламва и дори вода не може да го угаси. Точно затова трябва да сме толкова предпазливи, защото това чудо не просто гори. — Той погледна Локлир. — Пушеците са тежки, стелят се по земята, но ако ги оставиш да се натрупат, ако ги насочиш след това с повече въздух и хвърлиш искра — избухват. — Той посочи кухнята отсреща, задръстена с бурета. — Преди десет години този склад го е нямало. Когато едно буре се изпразни, го напълват отново или го потапят под водата, докато не му дойде ред да го използват отново. Само някой заваян да остави две-три празни и да светне някоя искра и... Дори просмукано в дървото, това вещество, може да причини страхотна експлозия с изпаренията си. Затова държим вратите затворени. Вятърът от планините през онзи тунел може да проветри целия този комплекс за ден-два. И ако всичко това избухне изведнъж... — Ги замълча, за да даде воля на въображението им. — От две години карам арменгарците да подготвят това, за да посрещнат Мурмандамус, когато дойде.

— Колко са буретата? — попита Арута.

— Над двадесет и пет хиляди.

Арута се смая. Когато бе срещнал Амос, пиратът държеше двеста бурета в трюма на кораба си, факт, неизвестен на цуранските щурмоваци, изпратени да подпалят кораба. Когато пожарът бе избухнал, беше вдигнал във въздуха колона от пламъци, висока сто стъпки, и тя беше погълнала кораба за миг. Заревото бе видяно на мили по крайбрежието. Ако половината град вече не бе опожарен от цуранските щурмоваци, взривът щеше да опустоши цял Крудий.

— Това е достатъчно, за да...

— За да изпепели целия град — довърши вместо него Ги.

— Но защо толкова много? — попита Джими.

— Има нещо, което трябва да разберете. Арменгарците никога не са си помисляли да напускат този град. Според тях не съществува място, където биха могли да се спасят. Дошли са на север, бягайки от Кралството, и затова смятат, че не могат да се върнат на юг. Отвсякъде виждат врагове. Ако се случи най-лошото, те по-скоро са готови да вдигнат града във въздуха, отколкото да оставят Мурмандамус да го завладее.

Мартин целуна Бриана по косата. Тя седеше до него, сгушена в прегръдката му. Пред тях сред гъстите дървета се виеше малко поточе. Патрулът им се беше пръснал за обяда, осигурен от местните селяци. Двамата с Мартин се бяха усамотили, за да прекарат един час заедно. Покоят на леса бе донесъл на Мартин лекота, която не бе изпитвал от месеци, но въпреки това го глождеше безпокойство. Бяха се любили под дърветата и сега просто намираха утеха в близостта си, но Мартин продължаваше да чувства някаква вътрешна празнота.

— Бри, бих искал това да продължи вечно — прошепна той в ухото ѝ.

— Аз също, Мартин — въздъхна тя. — Ти си такъв мъж, какъвто беше... един, когото познавах. Струва ми се, че повече не бих могла да желая.

— Когато всичко това свърши...

Тя го прекъсна.

— Да, когато свърши. Тогава ще можем да поговорим. Хайде, трябва да се връщаме.

Тя бързо започна да се облича, а Мартин я загледа с възхита. Липсваше ѝ онази крехка красота като на жените, които бе познавал. Тялото ѝ беше мускулесто и стегнато. Не можеше да се нарече красива, но беше поразителна и с тази нейна покоряваща самоувереност, която Мартин долавяше в нея, беше смайваща. Във всяко отношение той беше пленен от нея.

Той също се облече и я хвана, и я притегли към себе си. Целуна я и промълви:

— Не бива да го казвам, но ти разбираш нуждата ми и желанието ми. Твърде дълго чаках да те срещна.

Тя го погледна с тъмните си очи и го погали по лицето.

— И аз теб. — Целуна го нежно. — Трябва да се връщаме.

Той се остави да го поведе обратно към селцето. Щом излязоха от гората, видяха двама войници, идващи към тях.

— Какво има? — попита Бриана.

— Протекторът заповяда всички патрули да се оттеглят и нареди стедингите и краалите да се изоставят. Всички трябва веднага да се изтеглят към града. Армията на Мурмандамус е тръгнала в поход. След една седмица ще бъдат пред стените на града.

— Разпоредете се да тръгват — каза Бриана. — Ще разделим патрула на две. Гренлин, ти поемаш половината и тръгвай към краалите в низината и стедингите покрай реката. Аз поемам тези по ридовете. Щом приключите, връщате се колкото можете по-бързо. Протекторът ще има нужда от всички съгледвачи, които може да събере. Тръгвай. — Обърна се към Мартин. — Хайде. Чака ни много работа.

ГЛАВА 11

ОТКРИТИЕ

Гамина скочи в леглото и запищя. Само след няколко мига Катала бе при нея в детската стая и я прегърна. Гамина похлипа и после се успокои, а съненият Уилям влезе в стаята ѝ, следван от намусения огнедрейк. Фантус зашляпа покрай Уилям и положи главата си на леглото до Катала.

— Кошмар ли, миличка? — попита Катала.

Гамина кимна и промълви тихо:

— Да, мамо.

След много усилия най-сетне се беше научила да говори, за да не разчита винаги на умствената си реч, белязала особения ѝ талант още от рождение.

Гамина беше отгледана от слепия ясновидец Роджън, който я бе довел в Звезден пристан. Роджън беше помогнал на Пъг за разкритието, че Врагът стои зад всички беди, сполетели Кралството, и бе пострадал тежко, когато разкри тайната. Той и Гамина бяха останали със семейството на Пъг и през последната година бяха станали техни близки. Роджън беше като дядо за Уилям, докато за Гамина Катала се беше превърнала в майка, а Уилям — в брат. Старецът беше издъхнал в мир в съня си преди три месеца, но в края на живота си беше щастлив, че момиченцето е намерило други хора, които може да обича и на които да се довери. Катала гушна детето и започна да го гали, докато се успокои.

Мийчъм, високият горянин, нахлу бързо в стаята и се огледа, търсейки източника на тревогата. Беше се върнал от Келеуан с Хочопепа и Елгахар от Конгрегацията скоро след като Пъг бе заминал да търси Бдящите. Другият им спътник, брат Доминик, се бе завърнал в абатството на Ишап край Сарт. Мийчъм, без някой да го моли, сам бе приел ролята на закрилник на семейството на Пъг, докато магьосникът е на Келеуан. Въпреки свирепата си външност и сдържаното си поведение той беше един от любимците на Гамина, която го наричаше

„чичо Мийчъм“. Сега той застана зад Катала и се усмихна на момичето с една от редките си усмивки. След малко в стаята нахлуха Хочопепа и Кълган, двамата магьосници от два различни свята, които си приличаха в толкова много неща, и се засуетиха около момичето.

— Вие още ли работите? — попита Катала.

— Разбира се, все още е рано — отвърна Хочопепа. — После вдигна очи. — Нали?

Мийчъм каза:

— Не е, освен ако нямате предвид рано сутрин. Отдавна мина полунощ.

— Ами бяхме подхванали един интересен разговор и... — почна Кълган.

— И загубихте представа за времето — довърши Катала. Тонът ѝ беше леко неодобрителен и малко насмешлив. Титулярният собственик на имуществото на Звезден пристан беше Пъг и в негово отсъствие Катала бе поела ръководството на общността в свои ръце. Спокойният ѝ нрав, интелигентността ѝ и вродената ѝ тактичност я бяха превърнали в естествен водач на толкова разнородната общност от хора, прилагачи магията, и техните семейства, макар често да чуваха Хочопепа да я нарича „онази тиранична жена“. Никой не го взимаше на сериозно, защото знаеха, че го казва с почит и обич.

— Обсъждахме някои съобщения, изпратени от Шимоне от Конгрегацията — каза Кълган. По взаимно споразумение разломът между двата свята се отваряше за кратко по график, за да се разменят съобщения между академията в Звезден пристан и Конгрегацията на магьосниците на Келеуан.

Катала ги погледна с очакване, но Хочопепа вдигна рамене:

— От Пъг все още нямаме вест.

Катала въздъхна и отвърна с внезапно раздражение:

— Хочо, Кълган, с вашите си изследвания можете да правите каквото си искате, но на бедния Елгахар силите му се изцедиха. Той води почти цялото обучение на магьосниците по новия Висш път и изобщо не се оплаква. Би трябвало да отделите малко усилия и да му помогнете.

Кълган извади лулата си и каза:

— Ще гледаме да се поправим.

Двамата с Хочопепа се спогледаха. И двамата разбираха, че резкият тон на Катала се дължи на това, че съпруга ѝ го няма от цяла година.

— Наистина — изпъшка Хочопепа и също извади лула — беше придобил навика да пуши, откакто работеше с Кълган. Както бе отбелязал преди време Мийчъм, двамата магьосници си приличаха като две грахчета в шушулка.

— Ако смятате да ги палите тези миризливи неща, по-добре се изнесете оттук — каза Катала. — Това е спалнята на Гамина и няма да позволя да се напълни с пушек.

Кълган тъкмо се канеше да си запали лулата, но спря.

— Е, добре де. Как е детето?

Гамина беше престанала да хлипа и отвърна тихо:

— Добре съм. — Откакто се беше научила да говори, гласът ѝ никога не се извисяваше над тихия детски шепот. — Аз... сънувах лош сън.

— Какъв сън? — попита Катала.

Очите на Гамина се премрежиха от сълзи.

— Чух, че татко ме вика.

Кълган и Хочопепа се втренчиха в момиченцето.

— Какво ти каза той, чедо? — попита я тихо Кълган, за да не я изплаши.

Катала пребледня, но не издаде страха си. Беше родена в род на воини и бе подготвена да изтърпи всичко, всичко освен едно — да не знае какво става със съпруга ѝ. Тя промълви тихо:

— Какво каза той, Гамина?

— Той беше... — и както правеше често, когато изпаднеше в потрес, момичето превключи на умствената си реч: „Беше на едно странно място, много далече. Беше с някого? някои? други. Той каза, каза...“

— Какво, чедо? — промълви Хочопепа.

„Каза, че трябва да чакаме съобщение, а после нещо... се промени. Той... изчезна? в някакво празно? място. Аз се уплаших. Почувствах се сама.“

Катала притисна детето до гърдите си и каза:

— Не си сама, Гамина.

Но мислите на детето отекнаха в душата ѝ. Дори когато Пъг ѝ бе отнет от Конгрегацията, за да стане Велик, Катала не се беше чувствала толкова сама.

Пъг притвори уморено очи. Главата му клюмна напред и падна на рамото на Томас.

— Успя ли? — попита го приятелят му.

Пъг въздъхна тежко и отвърна:

— Да, но... оказа се по-трудно, отколкото си мислех, и изплаших детето.

— Все пак си успял да пробиеш. Можеш ли да го направиш отново?

— Мисля, че да. Умът на това дете е уникален и би трябвало следващия път да го достигна по-лесно. Вече знам повече за процеса. Преди го знаех само на теория. Сега вече съм го правил веднъж.

— Добре. Това умение може да ни потрябва.

Носеха се през сивотата, която двамата бяха привикнали да наричат „пространствен разлом“, онова място между самите нишки на времето и физическата вселена. Томас бе дал указание на Риатх да се впусне там веднага щом Пъг му беше дал знак за края на контакта му с хората на Звезден пристан. Сега драконът им изпрати умствено послание: „Накъде желаш да ви понеса, валхеру?“

Томас отвърна на глас:

— Към Вечния град.

Риатх сякаш потръпна и безликата сивота запулсира, и двамата някак усетиха, че сменят посоката сред това безгранично измерение. А после тъканта на сивотата около тях се разкъса и те се озоваха някъде другаде.

Пред тях в сивото изникна едно странно петно, първият признак за някаква реалност сред пространствения разлом. Започна рязко да нараства, сякаш Риатх се носеше през някаква реална равнина, ѝ после се озоваха над него. Беше град, място с ужасяваща и призрачна красота. Имаше кули, изкривени в ужасяваща симетрия, с невъзможно тънки минарета, сгради със странна конструкция, пръснати под

изящните арки, свързващи кулите. Фонтани хвърляха капчици втечнено сребро, което се превръщаше в кристали, изпълващи въздуха с кънтяща музика, докато се търкаляха по плочите на фонтана, отново се втечняваха и се оттичаха в улеите.

Драконът закръжи и се понесе надолу, прелитайки над великолепен булевард, широк почти сто разкрача. Цялата улица беше застлана с плочи и плочите блестяха с меки цветове, всеки смътно отличим от околните, така че отгоре приличаше на хилядоцветна, плавно преливаща от цвят на цвят дъга. И с преминаването на сянката на дракона плочките светваха и засилваха, после сменяха цвета си и музика изпълваше въздуха, мелодия величава и пълна с красота, носеща копнежа за зелени поля край блестящи поточета, край които меки пастелни залези оцветяват величествени планини. Образите бяха толкова завладяващи, че Пъг трябваше да разтърси главата си, за да я прочисти, за да се отърве от тихата скръб, че такова чудесно място е невъзможно да се намери. Прелетяха под гордо извисяващи се арки, на сто стъпки над главите им, и над нежни цветчета, засияли в бяло и златно, блеснали в розово и яркочервено, зелени и сини багри се струпаха около тях, тих и галещ дъждец, просмукан с мириса на горски цветя, заваля, докато се носеха към сърцето на приказния град.

— Кой е построил това чудо? — попита Пъг.

— Никой не знае — отвърна Томас. — Някоя неизвестна раса. Навярно мъртвите богове. — Пъг огледа града, над който прелитаха. — А може би никой не го е строил.

— Как така? — попита Пъг.

— В една безкрайна вселена всички неща са не само възможни, но колкото и да изглежда невероятнo, някои неща просто съществуват някъде по някое време. Възможно е този град просто да е възникнал от само себе си в самия миг на сътворението. Валхеру са го открили преди векове точно както го виждаш сега. Това е една от най-големите загадки сред многото вселени, които валхеру са пребродили. Никой не е живял тук, или поне ние, валхеру, не сме намерили обитатели. Някои са идвали да се заселят, но никой не се е задържал за дълго. Това място никога не се променя, защото се намира там, където времето не съществува. Казват, че Вечният град може би е единственото безсмъртно нещо сред вселените. — Томас добави с тъжна и примирена въздишка: — Неколцина от валхеру се опитаха да го

унищожат, просто от гордост. Може би този град се оказа единственото нещо, което устоя невъзмутимо на гнева им.

После някакво потръпване във въздуха привлече вниманието на Пъг и изведнъж откъм една далечна сграда към тях се понесе ято същества. Той ги посочи и Томас каза:

— Изглежда, ни очакват.

Съществата се понесоха устремно към тях, по-големи и червени разновидности на онези ефимерни същества, които Пъг бе унищожил край бреговете на Великото звездно езеро предната година. Бяха с човешки тела и огромните им пурпурни прилепови криле плющяха на вятъра. Пъг тихо промълви:

— Ще кацаме ли?

— Това е само първото ни изпитание. Ще свърши бързо.

Риатх нададе боен писък и ятото демони свърна настрани, след което пак се спусна към тях. Още с първата атака златният меч на Томас се изви в дъга и две от съществата полетяха надолу към каменните плочи с посечени криле. Пъг замята сини мълнии и те заиграха от едно чудовище на друго, карайки ги да се сгърчват от болка и да политат като камъни надолу. Щом всяко докоснеше земята, изчезваше сред зелен пламък и сребърни искри. Риатх изригна огън и онези, които попаднаха в обсега му, се сгърчиха и се превърнаха в пепел. След миг съществата изчезнаха.

Драконът зави и се понесе към някаква зловеща сграда от черен камък, издигаща се като мрачно чудовище сред околната красота.

— Някой съвсем очевидно ни насочва накъде да се понесем — за Томас. — Явно ще е капан.

— Не трябва ли да предпазим Риатх? — каза Пъг.

Драконът изсумтя презрително, но Томас отвърна:

— Само срещу най-могъщата магия, а ако това ни сполети, ние с теб ще сме мъртви и тя ще може да се върне в реалната вселена. Чу ли ме, Риатх?

„Чух и разбрах“ — отвърна драконът.

Понесоха се надолу към покрит с керамични плочи двор и драконът закръжи над него. Томас използва силата си, за да свали себе си и Пъг от гърба на Риатх и щом стъпиха на плочите, каза на дракона:

— Върни се при фонтаните и отдъхни. Водата там е сладка и околността ще ти донесе утеха. Ако те сполети нещо лошо, отиди си,

когато пожелаеш. Ако ни потрябваш, тук или на Мидкемия, ще чуеш моя зов.

„Ще се отзова, Томас.“

Риатх си замина и Томас се обърна към Пъг.

— Хайде, сигурно ни чака интересно посрещане.

Пъг изгледа приятеля си от детинство.

— Още като деца твоята представа за „интересно“ беше някак по-широка от моята. Все едно, избор нямаме. Смяташ ли, че вътре ще намерим Макрос?

— Вероятно не, защото бяхме доведени тук преднамерено. Съмнявам се, че Врагът ще благоволи да ни улесни чак толкова.

Щом влязоха през единствения вход на черното здание, отгоре се спусна тежка каменна врата и прегради пътя им за отстъпление.

— Дотук с бягството ни — изсумтя Томас. Пъг огледа камъка.

— Бих могъл да се справя с това, но ще ми отнеме време.

Томас кимна.

— Така си и мислех. Хайде да продължим напред. Тръгнаха по дълъг коридор и Пъг сътвори светлина, която ярко засия в кръг около двамата. Стените бяха безлични, гладки и без никакъв знак по тях. Подът беше изработен от същата материя.

В дъното на коридора ги чакаше единична врата, също без никакви белези, нито брава или друго средство за отваряне и затваряне. Пъг я огледа и промълви кратко заклинание. Вратата изскърца и се откряна, колкото да влязат. Озоваха се в просторна зала с врати околоръст. Щом прекрачиха прага ѝ, всички тези врати се разтвориха широко и от тях заизлизаха с мудно тътрене всевъзможни твари, озъбени и дращеци с нокти във въздуха. Горили с орлови глави, гигантски котки, облечени в костенурчи коруби, змии, но с крака и ръце, едри мъже с по няколко чифта ръце — пълчища ужасии заприиждаха към тях от всички страни. Томас извади меч си, вдигна щита си и изрева:

— Пригответи се, Пъг.

Пъг замълви заклинание и около тях лумна огнен кръг, който погълна първия пръстен на прииждащите твари и те се взривиха с разкъсващи очите сребристи мълнии. Много от съществата се стъписаха и се отдръпнаха, но онези, които можеха да скочат високо или да полетят, преодоляха високите пламъци, за да срещнат гибелта

си от златния меч на Томас. Щом ги поразеше, те се стапяха сред дъжд от блестящи сребърни искри и лъхваше воня на гнило. Натискът на съществата продължи, от вратите прииждаха все нови и нови. Натискаха напред и тези пред тях попадаха в мистичните пламъци на Пъг и лумваха ярко за миг, преди да изчезнат.

— Като че ли край нямат! — извика Пъг. Томас кимна и посече мимоходом един гигантски плъх с орлови криле.

— Не можеш ли да затвориш порталите?

Пъг запрете магия и залата се изпълни с грохот на метал и камък, и вратите започнаха да се затварят. Чудовищата, напираси да се промъкнат през стесняващите се портали, бяха смазани и започнаха да мрат с жалки писъци и възмутен ропот. Томас изпосече всички твари, успели да прескочат пламъците, и в един момент двамата с Пъг останаха сами в центъра на огнения кръг. Томас каза задъхано:

— Започва да става досадно.

— Мога да го приключа — отвърна Пъг. Огненият кръг започна да се разширява навън и всяко чудовище, докоснато от него, загиваше. Скоро пламъците му заблизаха стените на залата и след като и последното същество изчезна сред взрив и вресък, пламъците потръпнаха и угаснаха.

— Зад всяка от тези врати се крият дузини от тези гадини — каза Пъг. — Накъде според теб?

— Смятам надолу — отвърна Томас.

Пъг протегна ръка и Томас метна щита на гърба си и се хвана за нея, без да прибира меча в другата ръка. Магът изрече ново заклинание и Томас видя как приятелят му изведнъж стана прозрачен. Погледна надолу и се увери, че може да види пода през собственото си тяло. Пъг заговори с някак далечен глас:

— Не се пускай от ръката ми, докато не ти кажа, иначе ще ми е трудно да те измъкна.

После подът се повдигна или по-скоро те започнаха да потънат в скалата. Обгърна ги непрогледна тъмнина. След много време отново се видя светлина и се озоваха в друга зала. Нещо изфуча във въздуха и Томас усети рязка болка между ребрата. Погледна и видя страховит воин, същество с могъщи рамене и глиганска глава, в яркоцветна метална броня. Съществото изрева, от дългата му зурла затече слюнка,

и пак замахна с чудовищната си двойна секира към Томас, който едва успя да я отбие с оръжието си. Пъг извика:

— Пускай!

Томас пусна ръката на Пъг и моментално се почувства отново материален. Човекоглиганът тъкмо нанасяше съкрушителен удар със секирата си. Томас отново парира и се отдръпна, мъчейки се да освободи щита от гърба си. Пъг започна да припява заклинание. Глиганоподобната твар се движеше направо светкавично за толкова огромно туловище и Томас можеше само да се отбранява. Но след това валхеру отби поредния удар, парира, замахна и рани съществото. То отстъпи назад и зарева яростно.

Пъг изхвърли напред бавно удължаващо се въже от пулсиращ пушек, който се загърчи като змия. В първите няколко секунди въжето измина само няколко стъпки, но после бързо започна да набира скорост, крайт му се изправи като глава на нападаща кобра и пушекът изплющя напред и удари глиганоподобното същество през краката. Пушекът моментално се втвърди, уви се около чудовището и го стегна като в каменни ботуши. Съществото зарева от ярост, но не можеше да се измъкне и Томас бързо го посече.

— Благодаря ти за помощта. Вече започваше да ме дразни.

Пъг се усмихна — приятелят му от детинство в някои отношения изобщо не се бе променил. Знаеше, че Томас рано или късно щеше да посече чудовището, но нямаше смисъл да губят време.

Томас огледа хълбока си и лицето му се сгърчи.

— Тази секира имаше някаква мистична сила, за да ме поразя, докато бях безтелесен.

— Рядкост, но се среща — съгласи се Пъг. Томас притвори очи и Пъг видя, че раната започва да зараства. Първо кръвта престана да тече, а после кожата се събра сама. Показа се зачервен издут белег. Той също започна да чезне и най-накрая на мястото му се видя здрава, незасегнатата плът. Скоро дори златната плетена ризница и белият табард станаха като нови. Пъг беше впечатлен.

Огледаха залата и Пъг каза:

— Някак твърде лесно ми се вижда. Въпреки цялата им свирепост и цялата шумотевица, всички тези капани бяха подозрително жалки.

Томас се потупа по хълбока.

— Хич не бяха жалки, но по принцип съм съгласен. Допускам, че от нас се чака да се възгордеем и да станем жертва на непредпазливостта си.

— Тогава да внимаваме.

— Сега накъде?

Пъг се огледа. От залата извеждаха няколко тунела. А накъде водеха те, не беше ясно. Магът седна на една издатина и каза:

— Ще взема да си пратя напред взора.

Затвори очи и над главата му се появи странна белезникава сфера, която се завъртя бясно и после изфуча в един от тунелите. След няколко мига се върна и влезе в друг. След около час Пъг спря сферата, отвори очи и каза:

— Всички тези тунели се преплитат и свършват тук.

— Значи това място е изолирано?

Пъг стана.

— Лабиринт. Капан за нас двамата, нищо повече. Трябва да слезем още надолу.

Стиснаха се за ръце и Пъг отново направи така, че да проникнат надолу през скалната твърд. Движеха се в пълен мрак сякаш цяла вечност и накрая се спуснаха през тавана на огромна пещера. Някъде надолу и далече от тях се виждаше огромно езеро, обкръжено отвсякъде с огнен пръстен, осветяващ пещерата с червено-оранжевото си сияние. Зад огъня, край каменния бряг се полюшваше лодка, явно примамвайки ги да се качат. В средата на езерото смътно се виждаше някакъв остров, на чиито брегове чакаше орда човекоподобни същества, готови за битка — обкръжаваха една-единствена кула, само с една врата на приземния етаж и единичен прозорец на най-горния.

Пъг ги сниши до пода и отново ги направи материални. Томас се взря в горящия кръг и каза:

— Предполагам, че от нас се очаква да си пробием път през огъня, да вземем лодката, избягвайки онова, което сигурно се спотайва под водата, и след това да надвием всички онези воители, само за да влезем в кулата.

— Изглежда, че тъкмо това се очаква — промълви отегчено Пъг, пристъпи до ръба на огъня и продължи: — Но мисля, че...

Описа кръг с ръка, после го повтори. Въздухът в пещерата се размърда, понесе се в кръга, описан от ръката на чародея, и се задвижи

по кривината на огромния каменен купол над главите им.

Отначало беше лек полъх, после се усили. Пъг отново записва кръгове с ръката си, все по-бързо. Вятърът изведнъж набра сила и пламъците заиграха, мятайки из пещерата лудешки светлини и треперливи сенки. Нов жест на Пъг и вятърът задуха още по-бързо и по-свирепо, докато огънят не се отнесе назад. Пламъците запрацяха и затрепкаха, сякаш не можеха да удържат на напора на вихъра. Пъг описа още по-голям и широк кръг и водата закипя и от средата на езерото изригнаха белогриви вълни. Ударената като с камшик от вихъра водна повърхност се надигна и се понесе към бреговете на острова. Вълните се усилиха, все по-големи и по-мощни, преобърнаха лодката и тя потъна, огънят изсъска и изгасна, потушен от огромната вълна. Пъг извика нещо и на мястото на огненото зарево пещерата засия от чисто бяла светлина. Сега Пъг завъртя ръката си от рамото като дете, играещо си на вятърна мелница, и воините на острова започнаха да отстъпват под неударимия напор на вятъра, без да могат да се задържат на крака. Щом нечий ботуш се докоснеше от водата, оттам се надигаше нещо зеленикаво, сграбчваше воина за крака и повличаше пищящата си жертва в езерото. Тази сцена се повтаряше отново и отново и все повече воини попадаха в плен на чудовищните обитатели на езерната шир. Накрая и последната фигура на острова се олюля и рухна във водата, повлечена от онова, което се криеше под побеснялата повърхност на езерото. Пъг плесна с ръце, спря вятъра и рече:

— Да вървим.

Томас приложи способността си и хванати за ръце, двамата прелетяха над водната повърхност до вратата на кулата, бутнаха я навътре и влязоха.

На върха на кулата имаше една-единствена стая, обзаведена само с едно легло и стол до единствения прозорец. На стола седеше мъж, облечен в кафява роба, вързана на кръста с усукана връв и четеше някаква книга. Щом двамата приятели влязоха, той затвори книгата, погледна ги и се усмихна.

— Здравей, Макрос — каза Пъг. А Томас рече:

— Дойдохме да те върнем.

Чародеят се изправи немощно, сякаш беше ранен или много изтощен, олюля се и колебливо пристъпи към двамата. Залитна и Пъг пристъпи да го прихване, но Томас го изпревари и обгърна с ръка Макрос през кръста.

И изведнъж чародеят изрева със странен глас, като лъвски рев, и стисна Томас в кършеца ребрата прегръдка. Вратата се затръшна. За миг Томас изкрещя от непосилна болка, а Макрос го отхвърли със зашеметяваща сила към отсрещната стена. Пъг моментално зареди заклинание, но чародеят бързо пристъпи към него, вдигна го с лекота и го запокити в стената. Пъг се удари толкова силно, че костите му изпукаха, главата му издумтя в камъните и той се срути на пода явно зашеметен.

Томас вече беше скочил на крака и бе извадил меча си. А сетне в миг чародеят изчезна и на негово място се появи същество с кошмарен вид. Виждаха се само очертанията му. Беше високо седем стъпки и два пъти по-тежко от Томас, с огромни криле, изпънати нагоре. Като се размърда, на главата му се видяха два изкривени рога и две огромни щръкнали уши. Безлика и сякаш изсечена от черен въглен маска изгледа валхеру с блестящите си рубинени очи. Съществото бе загърнато в пушлив мрак и от очите и от устата му излизаше червено-оранжево сияние. Томас замахна с меча си и острието му изсвистя през съществото, без да му причини вреда.

— Жалка твар — стигна до слуха му шепнещ глас. — Нима допускаш, че не съм подготвен да те унищожа?

Томас приклепна, стиснал меча си, изгледа съществото с присвити очи изпод златния шлем и попита:

— Що за същество си ти?

Шепнещият глас отвърна:

— Аз ли, войнико? Аз съм чедо на пустошта. Брат съм на духа и призрака. Аз съм господарят на ужаса. — Със смайваща бързина съществото се протегна, сграбчи щита на Томас, смачка го и го запокити настрани. Томас замахна, но чудовището стисна ръката му с меча за китката и Томас зави от болка. — Призван съм тук, за да сложа край на съществуването ви — изхриптя загърнатото в сянка същество, после дръпна ръката на Томас и я откъсна от рамото. Швирна кръв и Томас рухна на каменния под и запищя от неистова болка.

— Разочарован съм — рече съществото. — Предупредиха ме, че трябва да се боя от теб. Но ти се оказа едно нищо.

Лицето на Томас бе преbledняло и плувнало в пот, очите му бяха изцъкдени от болка и ужас.

— Кой... — изхриптя той задъхано. — Кой те е предупредил?

— Ония, които знаят естеството ти, човече жалко. — Ужасът се изправи, стиснал ръката на Томас с меч. — Дори бяха разбрали как ще дойдете тук, вместо да потърсите истинския затвор на чародея.

— Къде е той? — изпъшка Томас на ръба на припадъка.

А злото нещо му отвърна със зъл шепот:

— Провалихте се.

Явно на ръба да рухне, Томас се стегна да опази разсъдъка си буден и почти изръмжа:

— Значи просто не знаеш. Въпреки цялата си надутост ти не си нищо повече от слуга. Не знаеш нищо освен това, което ти казва Врагът. — И изсъска с презрение: — Роб!

А ужасът изрева в безумна радост:

— Поставен съм високо! Зная къде е скрит чародеят. Обитава там, където трябваше да очаквате: на онова място, което изглежда най-неподходящо за затвор и следователно е най-вероятното място. Той е в Градината.

Изведнъж Томас скочи на крака и се ухили. Съществото се поколеба, защото ръката, която стискаше, се стопи, стана на дим и изчезна, и веднага след това се появи отново на тялото на Томас, а щитът се разгъна, изправи се с метален трясък, полетя през стаята и се спря в лявата му ръка. Ужасното нещо закричи към Томас, но войнът в бяло замахна с меч си с ослепителна бързина и този път острието му захапа с ярост и се взриви при сблъсък с порой от златисти искри и силен съсък. Лютив дим изригна от мястото на удара и съществото изрева от смъртна болка.

— Май не съм единственият, поддал се на дръзка самонадеяност — извика Томас, притискайки чудовището към стената с безмилостен порой от удари. — Нито господарите ти са единствените, способни да сплитат илюзии. Глупава твар, нима не знаеш, че тъкмо аз и моите събратя прогонихме гнусния ти род отвъд пределите на тази вселена? Нима си въобрази, че аз, Томас, наричан също и Ашен-Шугар, ще се

уплаша от такива като теб? Аз, който нявга избих Властелините на ужаса?

Съществото се присви от страх и гняв и запищя. А после, с мелодичен звън, във въздуха около съществото с кристално сияние изригнаха кристални камъчета, удължиха се бързо и се сплетоха в дантелена мрежа от прозрачни решетки. Томас се ухили, щом Пъг завърши магичната клетка около черното като непрогледна нощ същество. Пъг се надигна от мястото, където се беше престорил, че е рухнал в несвяст, пристъпи и застана пред съществото, което напразно се опитваше да се протегне през стъклените решетки и моментално се отдръпваше, щом се докоснеше до тях. Чудовището запищя, зави и захриптя със странния си противен глас.

— Какво пък е това? — попита Пъг.

— Господар на ужаса, едно от Неживите. Същество, чуждо на самото ни естество. Произхожда от една странна вселена, в най-отдалечените краища на времето и пространството. Храни се със самата същност на живота, както всички от неговия вид, щом нахлуят в тази вселена. Тревата съхне, щом стъпи по нея. Това е същество на оживялата разруха, отстъпва по сила само на Властелините на ужаса, пред които същества дори като валхеру стъпват предпазливо. Самият факт, че е поставено във Вечния град, доказва колко безразлични са Врагът и Мурмандамус за това каква разруха може да донесе. — Томас замълча и на лицето му се изписа загриженост. — И освен това ме кара да се питам какви ли още чудеса са намесени с този Враг, все още неоткрити и неразбрани от нас... Ти как си?

Пъг опипа гърдите си и отвърна:

— Май съм си счупил ребро.

Томас кимна.

— Пак имаш късмет, ако е само това. Прощавай, надявах се да го задържа.

Пъг потръпна и попита:

— Какво да правим с него?

— Бихме могли да го отпратим в неговата вселена, но ще ни отнеме време. Тази клетка колко ще устои?

— Нормално — няколко века — отвърна Пъг. — Но тук — може би вечно.

— Добре — рече Томас и тръгна към вратата.

— Не, господарю! — изрева черното нещо ужасено. — Не ме оставяйте тук! Векове ще се гърча и чезна, докато умра! Ще страдам от непрестанна болка! Дори сега умирам от глад! Пуснете ме и ще ви служа, господарю!

— Можем ли да му се доверим? — попита Пъг.

— Не, естествено — отвърна Томас.

— Мразя да причинявам мъка — каза Пъг.

— Ти винаги си бил твърде милостив — рече Томас и забърза към вратата. Пъг тръгна след него, спокоен от врясък и отчаяни проклетия. — Тези същества са най-гибелните сред вселените — добави Томас. — Те са анти живот. Пуснеш ли го, трудно можеш да го спреш. Господарите на ужаса направо са извън контрол. Във форма ли си да ни върнеш на повърхността?

Пъг опипа наранената си страна и каза:

— Мисля, че ще се справя.

Запя заклинание, хвана ръката на Томас и започнаха да се издигат, станали отново безтелесни, през скалната твърд. В огромната пещера остана да звучи само самотният нечовешки писък.

— Какво е „Градината“? — попита Пъг.

— Това е едно място, което е част от града, но в същото време е отделено от него — отвърна Томас. — Притвори очи и скоро Риатх се спусна над тях. Качиха се на мощния ѝ гръб и Томас рече: — Риатх, към Градината.

Драконът се понесе в небето и скоро отново се зареяха над страниния пейзаж на Вечния град. Нови и нови неземно причудливи сгради се нижеха под тях. В далечината, стига далечината да можеше да се прецени в това невъзможно място, Пъг различи няколко стълба, издигащи се от града. Отначало му се сториха черни, но когато ги приближиха, забеляза, че са прошарени със светли жилки.

Забелязал любопитството му, Томас каза:

— Звездните кули, Пъг. — Изпрати умствена команда на Риатх и тя зави и се приближи до един от стълбовете, подредени в кръг около огромен площад с диаметър поне няколко мили.

Докато преминаваха, Пъг забеляза смаян, че стълбовете са съставени от малки звезди, комети и планети, от цели миниатюрни

галактики, затворени в черна празнота, реална като истинското пространство. Усетил слисването му, Томас се засмя.

— Не, и да ме питаш, не зная какво са. Никой не знае. Възможно е да са творба на изкуството. Може да са някакъв ключ към разбирането на вселената. — Помълча и добави: — Възможно е и същинската вселена да се състои тъкмо от тези стълбове.

— Поредната загадка на Вечния град?

— Да, но не бих казал, че е най-впечатляващата. Погледни натам. — Той посочи към хоризонта, където се мержелееше червеникаво сияние. Щом се понесоха към него, то се превърна в стена от пламъци, увенчани с нажежена омара, от която всичко наоколо се изкривяваше. Докато прелитаха над пламъците, към тях се издигнаха вълни изпепеляващ зной.

— Това пък какво беше?

— Стена от пламъци — отвърна Томас. — Простира се на миля дължина в права линия. Няма никакво видимо предназначение, нито смисъл. Просто съществува.

Продължиха полета си и стигнаха до някаква земя, на която нямаше и помен от сгради. Драконът започна да се снишава над едно зелено петно. Докато се спускаха, Пъг успя да различи тъмно обло очертание, изпъкващо сред сивотата на пространствения разлом, реещо се в крайнината на града.

— Най-странната особеност на това престранно място — рече Томас. — Ако имах твоя разсъдъчен ум, щях да се сетя, че Градината е първото място, където трябваше да се отбием. Тя е едно обрасло с растения плаващо в пустотата място. Ако допуснем, че силите на Макрос са неутрализирани, това е последното място, от което би могъл да се измъкне. Колкото до Вечния град, в него са скрити много неочаквани съкровища. Освен злато и други скъпоценности тук има машини с огромна мощ, древни и могъщи изделия на тайнствени изкуства, навярно и средства за връщане в реалното пространство. Но дори в града да съществуват средства за завръщане в Мидкемия, Макрос не би могъл да се добере дотам.

Пъг погледна надолу. Бяха на хиляда стъпки височина над града и се спускаха стремглаво. Оттатък границите на Вечния град се виждаше сивотата на разломното пространство. Щом приближиха края на Градината, Пъг видя обвити в мъгла водопади, спускащи се от

няколко места по краищата на земната твърд. Градината се оказа обкръжена от нещо, което можеше само донякъде да се оприличи на защитен ров. Но в този ров буквално нямаше нищо — само сивата пустош на лъжепространството на разлома.

Прелетяха над границата на Градината и Пъг видя кръг от суша, който по някакъв неведом начин плаваше в пустошта. На този земен кръг имаше градина с пищна растителност, пресичана от лъкатушещи потоци, изливащи се през ръба на сушата. Виждаха се всевъзможни видове натежали от плод дървета.

— Това наистина е най-безподобното място, каквото може да си въобрази човек! — възкликна Пъг.

Томас му посочи нещо и каза:

— Онова там е било мост. — Пъг присви очи и видя, че наистина някога над рова, отделящ градината от града, се е издигал мост. Сега се виждаха само руините от основите му. Оттатък рова личаха огледални останки от конструкцията. — Ако това място някога е съществувало в реален свят, то онзи, който го е пренесъл тук, не си е направил труда да пренесе и реката, обкръжаваща градината. След като мостовете са разрушени, да се напусне Градината е невъзможно.

Започнаха да претърсват, кръжейки ниско над дървесните корони. Тук растяха не само видове, познати на Пъг от Мидкемия, но също така и растения от Келеуан и многобройни други чудновати цветя и дървета от незнайни светове. Понесоха се над група тръбовидни растения, които засвириха като огромни флейти — нежни звуци, предизвикани от въздушното течение от крилете на дракона. Профучаха над огромна леха от цветя с багри на тъмно вино, които изведнъж избухнаха в ярко бяло и заизхвърляха във въздуха дъжд от семенца, за да се понесат от порива на вятъра. Видяха и други разрушени мостове по обиколката на Градината.

Мяркаха се дребни животни, притичващи между храсталаците, за да се скрият от прелитация над главите им дракон. А после към небесата изведнъж се издигна огромен силует и полетя право към тях.

Беше по-бърз от стрела и изфуча в небето към тях. В мига преди да се сблъскат, Риатх нададе смразяващ боен вик. Отвърнаха ѝ.

Нападна ги гигантски черен дракон с протегнати напред лапи с дълги и остри нокти, с изпъната напред глава, от чиято паст изригваха

пламъци. Томас издигна невидима преграда, за да предпази себе си и Пъг от зноя на пламъка.

Риатх отвърна на атаката и двете същества оплетоха тела в жестока битка. Счепкаха се, впивайки нокти в туловищата си, без да спират да се въртят във въздуха над Градината. Томас заразмахва мечата си, но не можеше да достигне другия дракон.

— Древен звяр е това! — извика силно валхеру. — Видът му вече не съществува на Мидкемия. Черните дракони са погинали преди векове.

— Откъде е дошъл? — извика Пъг, но Томас като че ли не можа да чуе въпроса му. Пъг усети могъщия плясък на черните криле, но заклинанието на Томас ги опази да не се катурнат от гърба на Риатх.

Златолюспестият дракон не отстъпваше по мощ на черния, а и Томас удряше безмилостно нападателя всеки път, когато се приближеше достатъчно, за да го посече. Пъг промълви заклинание и също се включи в боя. Мълнии заплюяха по огромното туловище с пукот и звярът запищя от ярост и болка и отметна главата си назад. Риатх мигом се възползва от това, захвапа го здраво за врата и заби острите си нокти в по-слабо защитения корем. Зъбите й можаха само да огънат тежките люспи по врата, не и да ги пробият, но ноктите нанесоха сериозни щети по туловището на черния. Битката отнесе двата могъщи дракона встрани от Градината и те увиснаха над бездънния ров.

Черният се опита да се измъкне, но челюстите на Риатх го стискаха здраво. Пъг и Томас обаче усетиха, че силите на златната драконка отслабват и тя се повлича надолу. После изведнъж се понесоха отново нагоре и Пъг видя как черният изчезва в бездънния ров. Смаляваше се все повече и повече, превърна се в черна точка на фона на сивата пустош и после се скри от погледа му.

— Добре се сражава, Риатх — каза Томас. — Не съм яздил толкова опитен боец като теб. По-силна се оказа дори от могъщия Шуруга.

Пъг усети гордостта, излъчена от драконката, и тя отвърна с мисълта си: „Справедлив си, Томас. Благодаря ти. Но този мъжкар бе твърде стар и много по-слаб от мен, тъй че двубоят не беше толкова тежък, колкото изглеждаше. Ако ви нямаше с Пъг на гърба ми, нямаше

да съм толкова предпазлива. Все пак твоята помощ и тази на Пъг беше ценна.“

Закръжиха в небето над зеления остров, за да продължат търсенето си. Пространството беше огромно и листакът гъст, но най-сетне Пъг посочи надолу и извика:

— Ето там!

Томас погледна надолу и видя на една поляна човек, който подскачаше и махаше с ръце. Те също му махнаха и Томас заповяда на драконката да се сниши. Човекът се олюля и закри очите си с ръка да се предпази от силния вятър, вдигнат от могъщите ѝ криле. В другата си ръка държеше тояга и беше облечен в груба кафява дреха. Нямаше вече съмнение, че е Макрос. Продължи да им маха, докато не кацнаха.

Щом обаче драконът стъпи на земята, на лицето на стария чародей се изписа примирение. Последва странен миг на мълчание, а после Пъг и Томас чуха тежката му въздишка.

— Не биваше да го правите — каза Макрос.

И изведнъж вселената се срина и се стовари с трясък отгоре им.

Сякаш земната твърд пропадна под краката им. Пъг се олюля за миг, после се изправи и видя, че Томас прави същото. Макрос се подпря на тоягата си, после пак въздъхна и седна на един голям камък. Усещането, че пропадат, се забави, сетне спря, но небето над главите им се промени и на мястото на сивото пространство на разлома грейнаха зашеметяващи сетивата рояци звезди сред катранена космическа пустош.

— Май трябва да направиш нещо за въздуха над този остров, Пъг — каза Макрос. — След малко ще останем без него.

Пъг притвори очи и бързо замълви заклинание. Над главите им отново се появи бледо сияние. Пъг отвори очи и погледна питащо Макрос.

— Какво пък, нямаше как да го знаете — рече Макрос, после очите му се присвиха и гласът му се извиси, изпълнен с гняв. — Но трябваше поне да проявите капка разум и да предвидите този капан!

Пъг и Томас изведнъж се почувстваха страшно виновни, все едно че бяха малки момченца, на които бащата на Томас се кара заради поредната беля в кухнята.

— Помислихме, че всичко е наред, като те видяхме, че ни махаш — каза Пъг.

Макрос притвори уморено очи, после въздъхна тежко.

— Един от проблемите, които ми носи тази моя възраст, е, че човек гледа на всички, които са по-млади от него, като на деца, а след като всички около теб са по-млади, това означава, че живееш сред вселена от деца. И затова си склонен да ги гълчиш повече, отколкото е редно. — Той поклати глава. — Съжалявам, че ви скастрих. Опитах се да ви предупредя. Ако се беше сетил, Пъг, да използваш една от способностите, които усвои при елдарите, щяхме да можем да си поговорим въпреки плясъка от крилете на дракона. Тогава Томас щеше да ме вдигне при вас и нямаше да се забъркаме в тази каша.

Пъг и Томас отново се спогледаха гузно, а Макрос каза:

— Както и да е, нищо не може да се направи, а сега и да ви хокам, полза никаква. Добре поне, че дойдохте навреме.

Томас присви очи.

— Навреме ли? Ти си знаел, че идваме?

— В съобщението си до Кълган и мен твърдеше, че вече не можеш да четеш бъдещето — добави Пъг.

— Излъгах — усмихна се Макрос.

Пъг и Томас онемяха, а Макрос се изправи и закрачи напред-назад.

— Истината е, че когато пишех последното си послание до вас, все още можех да провиждам бъдещето, но сега вече наистина не мога. Загубих способността си да узнавам какво ще се случи, след като бях лишен от силите си.

— Лишен си от силите си? — промълви Пъг. Съзнаваше каква съкрушителна загуба трябва да е това за Макрос. Той беше ненадминатият майстор на магическото изкуство и Пъг можеше само да си представи какво може да изпитва човек, лишен от онова, което е придавало смисъл на съществуването му. Магьосник без магия бе като птица без криле. Очите му срещнаха тъжния поглед на Макрос и двамата се разбраха безмълвно.

Макрос заговори малко по-ведро:

— Тези, които ме затвориха тук, не можах да ме унищожат — все още съм стар костелив орех, — но успях да ме неутрализират. Сега съм безсилен. — Посочи с пръст челото си. — Но знанието си го имам, а ти имаш силата. Мога да те наставлям като никой друг във вселената, Пъг. — Старецът вдиша дълбоко. — Мога да преценявам

положението благодарение на знанията си, които все още са недостъпни за теб. Знаем повече за онова, което ме грози, отколкото всеки друг във вселената, освен боговете. Мога да ви помогна.

— Как се озова тук? — попита Пъг.

Макрос им махна с ръка да седнат и те го послушаха. Магът се обърна към Риатх.

— Дъще на Руагх, на този остров има плячка, макар и оскъдна. Ако си умна, няма да умреш от глад.

— Отивам на лов — отвърна драконката.

— Внимавай с предпазната граница, която вдигнах — предупреди я Пъг.

— Ще внимавам — обеща Риатх и излетя.

Макрос погледна мълчаливо двамата и заговори:

— Пъг, когато двамата с теб затворихме разлома, ти насочи към мен съкрушителни енергии, за да мога да си свърша работата. Като страничен продукт от тази работа аз се превърнах в маяк в космическия мрак за онова, което се стремеше да разкъса преградата между световите.

— Врагът — каза Пъг. Макрос кимна.

— Хванаха ме и започна битка. За щастие, колкото и могъщо да беше онова, пред което се озовах, аз също не съм... не бях лишен от сила.

— Спомням си, че те гледах, в онова видение от върха на Кулата на изпитанието, как отби настрани изкривения разлом, заплашващ да пропусне Врага.

Макрос сви рамене.

— Като поживееш по-дълго, научаваш едно-друго. Пък и може да съм просто неубиваем. — Последното го изрече с нотка на съжаление. — Все едно, побихме се доста време. Колко точно — не мога да преценя, защото както несъмнено сте забелязали, между световите времето няма особено значение.

— Но най-накрая бях принуден да се озова в Градината и силите ми бяха ограничени. Не можех да се добера до Града, а там щях да си намеря едни умни неща, които да ми поукрепят отчасти силата. Така че продължихме боя, докато не ми изтръгнаха силите и капанът не изцпака. После Врагът унищожи всички мостове и си отиде. И така бях принуден да чакам, докато пристигнете.

— Тогава защо не ни го каза в последното си послание? — попита Пъг. — Можехме да пристигнем по-рано.

— Не можех да ви накарам да дойдете за мен преди да му е дошло времето. Томас, ти трябваше да постигнеш съгласие със себе си, а ти, Пъг, трябваше да се обучиш на онова, което само елдарите можеха да ти дадат. Колкото до мен, използвах времето си полезно. Изцерих си някои рани и... — посочи тоягата — дори се захванах с дърворезба. Макар че не ви препоръчвам да прибягвате до камъни за сечива. Просто всичко трябваше да си дойде на мястото. Сега вие сте добре наточени оръжия за предстоящата битка. — Макрос се озърна. — Стига да успеем да се измъкнем някак от този капан.

Пъг огледа сияещия покров над главите им. През него можеха да се видят звезди, макар да изглеждаха малко особено, сякаш примигваха в ритъм.

— Що за капан е това?

— Възможно най-хитрият — отвърна Макрос. — Капан на времето. В момента, в който кацнахте в Градината, той се задейства. Онези, които са го заложили, ни отпращат назад във времето. С всеки изминал ден се връщаме един ден назад. Точно в този момент според мен вие седите на гърба на дракона и ме търсите. След около пет минути ще се биете с черния дракон. И тъй нататък и прочие.

— И какво трябва да направим? — попита Томас.

Макрос го изгледа с насмешка.

— Да направим? Сега сме съвсем изолирани и безпомощни, защото онези, които са се изправили срещу нас, знаят, че в миналото не сме ги победили, тъй като природата налага ограничение над подобни парадокси, така че единствената ни надежда е да се измъкнем по някакъв начин на свобода и да се завърнем в истинското ни време... преди да е станало твърде късно.

— Как да го направим? — попита Пъг.

Макрос седна на камъка и потърка брадата си.

— Точно това е проблемът. Не знам, Пъг. Наистина не знам.

ГЛАВА 12

ПРАТЕНИЦИ

Арута се вираше към хоризонта. Към портите препускаха в галоп конни отряди, а небето зад тях тънеше в прах. Армията на Мурмандамус се приближаваше към Арменгар. Последните хора, стичащи се от по-далечните стединги и краали, прииждаха към градските порти, подкарали добитък и овце, коли, натоварени със зърно, се тътреха през портите и навътре по криволичещите улици на града. С намаляването на населението през годините имаше достатъчно място да се настанят всички, дори свободно пространство за животните.

От три дни Ги, Амос, Арманд дьо Севини и останалите командири водеха щурмови групи, за да забавят настъплението на вражеските колони, докато хората успеят да се оттеглят в града. Арута и другите с него бяха излизали с тях, за да помогнат колкото могат.

Застанали до Арута, Бару и Роалд наблюдаваха последния конен отряд, напускащ бойното поле преди пълчищата на Мурмандамус да се появят с тътен от облаците прах.

— Протекторът — каза Бару.

— Този път Едноокия ги поряза отблизо — отбеляза Роалд. Зад втурналите се конници тичаха таласъми пешаци, следваше ги моределска кавалерия. Тъмните елфи скоро подминаха съюзниците си таласъми и подгониха отряда на Ги, но тъкмо когато започнаха да достигат последния ездач, стрелци от друг отряд възвиха и започнаха да стрелят над главите на хората на Ги, обсипвайки прииждащите моредели с дъжд от стрели. Те се пръснаха и се оттеглиха и двата арменгарски отряда отново полетяха към портата.

— Мартин беше с тях — тихо промълви Арута.

Към тях притичаха Джими и Локлир, Амос дотърча по петите им и рече:

— Според Севини, ако някой ще тръгва към Ябон, най-добре да тръгва още тази нощ. След това всички патрули по хълмовете ще се

оттеглят зад редутите по височините над брега. До утре по обед по онези хълмове ще има само Тъмни братя и таласъми.

Арута най-накрая се бе съгласил с плана на Бару да се опита да отнесе известието на юг.

— Добре, но първо искам пак да поговоря с Ги.

— Доколкото познавам Едноокия — каза Амос, — а смятам, че го познавам, ще цъфне тук само няколко мига след като профучи през портата.

Верен на предсказанието на Амос, веднага щом и последният боец премина през вратите, Ги се качи на стената и първата му работа бе да заповяда да вдигнат моста. После се обърна към Арута и каза:

— Сбъркали сме в сметките. Смятах, че ще се изправим пред двадесет и пет хиляди, най-много тридесет.

— Колко са според теб? — попита Арута.

Мартин и Бриана се появиха на стълбите, а Ги каза:

— Близо петдесет.

Арута погледна брат си и Мартин кимна.

— Да, толкова много таласъми и моредели на едно място не съм виждал, Арута. Спускат се по склоновете като прилив. И това не е всичко. Планински троли, цели орди. И гиганти.

Локлир се опули и възкликна:

— Гиганти!

Джими го сръга в ребрата да мълчи и той го изгледа сърдито.

— Колко? — попита Амос.

— Няколкостотин — отвърна Ги. — Стърчат с четири-пет стъпки над останалите. Във всеки случай, ако са пръснати на еднакви групи, под знамето на Мурмандамус трябва да са дошли няколко хиляди. Главните сили на армията му все още са в лагера северно от долината на Исбандия, поне на седмица оттук. Това, което приижда насам, е само първият ешелон. До довечера около стените ни ще се струпат на стан поне десет хиляди. След десетина дни ще станат пет пъти повече.

— Искаш да кажеш, че няма да можеш да ги удържиш, докато пристигнат подкрепленията от Ябон, така ли? — попита Арута.

— Ако беше обикновена армия, бих казал, че ще мога — отвърна Ги. — Но досегашният опит ни подсказва, че Мурмандамус ще приложи хитрини. По моя преценка му остава не повече от месец, за да опустоши града, иначе няма да му стигне време да прехвърли

планините. Трябва да нахлуе с тези пълчища през дузина от по-малките проходи, да прегрупира армията си от другата страна и да поеме право на юг към Тир-Сог. Не може да тръгне на запад към Инклиндел, ще му отнеме твърде много време, докато стигне града и разчисти гарнизоните, преди да са пристигнали подкрепленията от Ябон и Лориел. Ще трябва бързо да се укрепя на територията на Кралството, за да се подготви за пролетната кампания. Ако се забави тук дори една седмица, рискува в планините да го хванат ранните снегове. Сега времето е най-големият му враг.

— Джуджетата! — каза Мартин. Арута и Ги обърнаха очи към херцога на Крудий и Мартин поясни:

— Долган и Харторн имат събор при Камен връх с целия си народ. Там трябва да са се събрали поне две-три хиляди джуджета.

— Две хиляди воители джуджета могат да запазят равновесието, докато тежката пехота на Ябон успее да прекоси планините от Ябон — каза Ги. — А ако успеем да задържим Мурмандамус, ще му се наложи да изостави кампанията си. Иначе има опасност армията му да заседне сред Ябонските хълмове посред зима.

— Ще тръгнем един час след полунощ — каза Бару.

— Ще тръгна с Бару и ще отида първо в Камен връх — рече Мартин. — Долган ме познава. — И добави с крива усмивка: — Не се съмнявам, че ще побеснее, ако изтърве тази битка. После ще идем в Ябон.

— Можете ли да стигнете до Камен връх за две седмици? — попита Ги.

— Трудно ще е, но не и невъзможно — отвърна хадатът. — Малка група, ако се движи бързо... да, възможно е. — Нямахте нужда някой да добавя „почти“. Всички разбираха, че това означава повече от тридесет мили на ден.

— Аз също бих искал да пробвам — каза Роалд. — Просто за всеки случай. — Не уточни защо, но всички разбраха, че иска да ги застрахова срещу възможността Мартин или Бару да не оцелеят по пътя.

Арута се беше съгласил Мартин да тръгне с Бару, защото херцогът на Крудий почти не отстъпваше на хадата в подготовката си да пътува през планините, но за Роалд не знаеше какво да реши. Тъкмо се канеше да откаже, когато Лаури заяви:

— Аз май също трябва да тръгна. Вандрос и командирите му ме познават, а ако писмата случайно се изгубят, ще ни трябва някой победителен. Не забравяйте, всички знаят, че принцът е мъртъв.

Лицето на Арута помръкна. Лаури настоя:

— Нали всички ходихме до Морелайн и обратно, Арута. Знаем какво е да вървиш през планините.

— Не съм сигурен дали идеята е много добра, но по-добра нямам — каза принцът и се загледа към приближаващите се вражи пълчища.

— Не зная и доколко вярвам в пророчества, но ако аз съм Губителят на мрака, трябва да остана тук и да се противопоставя на Мурмандамус.

Джими и Локлир се спогледаха, но Арута предотврати желанието им да се пишат и те доброволци.

— Вие двамата оставате. Това тук може да не се окаже най-здравословното място след няколко дни, но е много по-безопасно, отколкото да притичваш през планинските ридове в тила на армията на Мурмандамус нощем.

— Ще се погрижа да ви осигурим някакво прикритие за известно време — каза Ги на Мартин. — По ридовете зад града ще имаме достатъчно активни действия чак до призори, за да прикрием бягството ви. Редутите над града все още държат под свой контрол повечето хълмове зад Арменгар. Главорезите на Мурмандамус до няколко дни няма да могат да ни обкръжат със сила. Да се надяваме, че ще решат, че всички се оттеглят към града, и че няма много да се оглеждат за такива, които са тръгнали в друга посока.

— Ще тръгнем пеш — каза Мартин. — След като се измъкнем от патрулите им, ще се снабдим и с коне. — Усмихна се на брат си. — Ще се справим.

Арута го погледна и кимна. Мартин хвана Бриана за ръката и двамата тръгнаха нанякъде. Арута вече знаеше колко много означава за брат му тази жена и че Мартин ще поиска да прекара последните си няколко часа в Арменгар насаме с нея. Без да мисли, принцът се пресегна и сложи ръка на рамото на Джими. Младежът вдигна очи към него, а после пак се взря към равнината, където под облаци гъст прах прииждаха пълчищата на враговете.

Мартин притисна Бриана до гърдите си. Бяха се оттеглили в квартирата ѝ за следобеда. Тя се бе разпоредила на помощник-командира си да я безпокоят само при крайна необходимост. Бяха се любили с луда страст в началото, после — с нежност. Накрая просто останаха прегърнати и зачакаха да изтекат последните минути. Най-сетне Мартин промълви:

— Скоро трябва да тръгвам. Другите ще се съберат при вратата на тунела към хълмовете.

— Мартин — прошепна тя.

— Какво?

— Исках само да изрека името ти. — Взря се в лицето му. — Мартин.

Той се наведе да я целуне и вкуси солта на сълзите, стекли се по устните ѝ. Тя се притисна до него и прошепна:

— Кажи ми нещо за утре.

— За утре? — Мартин изведнъж се почувства объркан. Беше положил усилие да уважи молбата ѝ да не говорят за бъдещето. Възпитаният му при елфите нрав го бе въоръжил с търпение, но чувствата му към нея изискваха обричане. Оставил бе настрана това противоречие и през тези няколко дни се беше приучил да живее с настоящето. Той промълви: — Нали казваше, че не бива да мислим за утре.

Тя поклати глава.

— Знам, но сега го искам. — Притвори очи и заговори тихо: — Веднъж ти казах, че като командир имам достъп до неща, които повечето хора в града не знаят. Това, което знам, е, че най-вероятно няма да успеем да удържим града и ще трябва да побегнем в планините. — Помълча малко и продължи: — Разбираш ли, Мартин, ние не познаваме нищо друго освен Арменгар. Възможността да живеем някъде другаде никога не ни беше хрумвала преди протекторът да дойде при нас. Сега храня слаба надежда. Кажи ми за утре, и за деня след утре, и след него. За всички утрешни дни ми кажи. Кажи ми как ще бъде.

Той я прегърна още по-силно и в душата му се надигна горещ прилив на обич.

— Ще мина през тези планини, Бри. Никой не може да ме спре. Ще доведе Долган и неговите братя. Старото джудже ще го приеме

като лична обида, ако не го поканим за тази битка. Ще задържим Мурмандамус и за втори път ще провалим кампанията му. Пълчищата му ще се пръснат и ще го подгоним като бясно псе, каквото е. Ще го унищожим. Вандрос ще изпрати армията си от Ябон да подкрепи вашата и ще ви спасим. Ще ти остане време да гледаш деца и децата на децата си.

— А ние с теб?

Сълзите потекоха по бузите му и без да им обръща внимание, Мартин отвърна:

— Ти ще напуснеш Арменгар и ще дойдеш в Крудий. Ще заживееш там с мен и ще бъдеш щастлива.

— Иска ми се да го повярвам — проплака тя. Той повдигна брадичката ѝ, целуна я и каза:

— Повярвай ми, Бри.

Гласът му прозвуча дрезгаво от напора на чувствата. Никога в живота си не бе допускал, че е възможно да изпита такова горчиво-сладко щастие. Откритието, че е възвърнал способността си да обича, му носеше радост, загърнатата от сянката на приближаващата се лудост.

Тя се взря мълчаливо в лицето му, после притвори очи.

— Искам да те запомня така. Тръгвай, Мартин. Не казвай нищо повече.

Той стана и бързо се облече. Изтри мълчаливо сълзите си и се съсредоточи по елфския обичай, да се подготви за чакащите го по пътя опасности. После излезе. Когато чу, че вратата се затваря, Бриана зарови лице в постелята и тихо заплака.

Патрулът се придвижваше нагоре по едно тясно дефиле. Излязъл бе все едно за последната си обиколка на района преди да се оттегли зад редутите, предпазващи стръмнините над града. Мартин и тримата му спътници се бяха присвили под сянката на огромна издадена напред канара и чакаха. Бяха излезли от града през един таен проход, проникващ през планината зад Арменгар. След като се приближиха до маршрута на патрула, се скриха в тясната падина недалече от дефилето. Блутарк лежеше тихо, ръката на Бару бе на главата му. Хадатът беше разбрал причината за безразличието на арменгарците към това, че държи кучето със себе си. За пръв път в живота памет на

Арменгар един зверохрът бе надживял своя господар и след, като по всичко личеше, че звярът приема Бару за свой господар, никой не възрази.

— Изчакай — прошепна Мартин.

Миговете се заточиха тягостно, после в мрака се чуха тихи приближаващи се стъпки. По теснината тихо притича отряд таласъми — покриваха пътя на същинския патрул. Мартин изчака, докато се отдалечат надолу в клисурата, и даде знак.

Бару и Блутарк веднага скочиха и затичаха напред. Лаури и Роалд ги последваха, а миг по-късно след тях хукна и Мартин. Бару ги поведе по голия рид. Ужасно дълго тичаха приведени и изложени пред очите на всеки, който можеше да се обърне и да погледне към тях. Накрая скочиха в някакво плитко дере.

— Дотук добре — каза Бару, огледа се и ги поведе на запад, към Камен връх.

Придвижваха се непрестанно три нощи — призори спираха и се криеха било в някоя пещера, било в дере, докато не падне нощта, след което тръгваха отново. Това, че пътят беше познат на водача им, беше от полза, тъй като можеха да избегнат многобройните лъжливи пътеки, отклоняващи ги от вярната посока. Навсякъде около тях гъмжеше от свидетелства, че армията на Мурмандамус помита хълмовете — моределът искаше да е сигурен, че са прочистени от арменгарци. Пет пъти през тези три дни им се наложи да се крият от конни патрули. Мартин обаче беше сигурен, че късметът няма през цялото време да е на тяхна страна.

На следващия ден опасението му се оправда, защото един тесен проход, който нямаше как да заобиколят, се оказа преграден от отряд моредели. Половин дузина Тъмни братя от планинските кланове седяха около лагерния си огън, а още двама пазеха конете им. Бару едва бе избегнал да го забележат — само предупреждението на Блутарк го спря да не излезе пред очите им. Хадатът се притисна до близката канара и вдигна осем изпънати пръста. След това вдигна шест и приклепна да покаже, че са седнали да ядат. Мартин кимна и му даде знак да заобиколят позицията, но Бару поклати глава, че не е възможно.

Мартин свали лъка си, извади две стрели, ухапа едната, а другата сложи на тетивата. Вдигна два пръста и посочи себе си, после посочи останалите и кимна. Бару вдигна шест пръста и даде знак, че е разбрал.

Мартин спокойно излезе на откритото, стреля и един от тъмните елфи полетя назад от каменната издатина, на която беше застанал. Другият скочи долу, но втората стрела се заби в гърдите му още докато беше във въздуха.

Бару и останалите вече тичаха покрай Мартин с извадени оръжия. Бару посече един моредел. Блутарк свали друг на земята. Роалд и Лаури се счепкаха с други двама, а Мартин пусна лъка и извади сабята си.

Битката беше свирепа, защото моределите бързо се свързеха от изненадата. Но щом Мартин се вкопчи в петия, се чу тропот на копита — единият моредел беше останал без противник и беше предпочел да избяга, вместо да се бие. Никой не успя да го спре. Скоро Мартин и приятелите му се справиха с останалите и бивакът притихна.

— Проклятие! — изруга Мартин.

— Нищо не можеше да се направи — рече Бару.

— Ако не бях оставил лъка, можех да сваля и него. Проявих неблагоприятие — укори се Мартин. — Е, сега все тая, както би казал Амос. Поне имаме конете им, така че хайде да ги използваме. Не знам дали по-нататък има още такива биваци, но сега ще е по-добре да бързаме, вместо да се крием. Онзи моредел скоро ще се върне тук с приятелите си.

Стрелата на Мартин прониза гиганта между плешките. Високото десет стъпки същество се олюля и в същия миг втора стрела го улучи във врата. Двамата му другари затичаха към Мартин, докато той изстрелваше трета стрела в зашеметения великан. Съществото се срина на земята.

Бару беше заповядал на Блутарк да остане по-назад, защото огромните хуманоиди размахваха ножове, големи колкото тежък човешки меч, и можеха лесно да посекаат кучето с един удар. Колкото и тромави да бяха, косматите твари можеха да замахват с достатъчно сила, за да са опасни. Бару светкавично приклепна — острието

профуча над главата му, после се хвърли напред и с един удар преряза сухожилието на противника си. Гигантът падна. Роалд и Лаури бяха подхванали третия, принуждавайки го да отстъпва, докато Мартин го убие с лъка.

След като и тримата гиганти се проснаха мъртви, Лаури и Роалд доведоха конете. Блутарк подуши трупите и изръмжа тихо и гърлено. Великаните грубо наподобяваха хора, но бяха високи от десет до дванадесет стъпки, много по-широки в раменете и всички имаха буйни черни коси и рошави бради. Хадатът рече:

— Гигантите обикновено стоят настрана от хората. Що за власт според вас е наложил Мурмандамус над тях?

Мартин поклати глава.

— Откъде да знам. Чувал съм само за тях, мяркали са се от тяхната порода в планините около Свободните градове. Но наталийските щурмоваци са ми разказвали, че отбягват контакти с хората и гледат да не създават неприятности. Навярно просто се поддават на изкушенията на златото и властта също като някои хора.

— Според легендата гигантите някога са били хора, но нещо ги е променило — отбеляза Бару.

— Това ми е трудно да го повярвам — каза Роалд.

Мартин им даде знак, че трябва да продължат и четиримата яхнаха конете. Бяха преодолели успешно втория си сблъсък със стражите на Мурмандамус.

Тихото ръмжене на Блутарк ги предупреди, че напред по пътеката има нещо. Вече се приближаваха до онова място над клисурата на Инклиндел, откъдето щяха оставят билото и да тръгнат надолу към Ябон. Трите последни дни се бяха придвижвали с пределна скорост и бяха покрили значително разстояние. Бяха изморени до смърт, но продължаваха, без да спират. Конете губеха тегло, зобът, който бяха взели от моределите, беше привършил преди два дни, а тревата беше съвсем нарядко и суха. Щяха да оставят конете да се напасат, щом прехвърлеха билото, но Мартин разбираше, че с това, което искат от животните, им трябва нещо повече от трева, за да оцелеят до края на пътуването. Все пак беше благодарен, защото трите дни езда бяха заменили отчаянието им с надежда. Още два дни и дори

конете да издъхнеха, със сигурност щяха да се доберат до Камен връх навреме.

Бару им даде знак да спрат, след това запристъпва предпазливо по тясната пътека и се скри зад завоя. Мартин замръзна, изпънал лъка. Лаури и Роалд държаха конете.

Скоро Бару се появи и прошепна:

— Троли.

— Колко? — попита Лаури.

— Цяла дузина.

Мартин тихо изруга и попита:

— Не можем ли да ги заобиколим?

— Ако оставим конете и тръгнем през ридовете, може и да намерим изход, не знам.

— Да пробваме с изненада? — предложи Роалд, макар да знаеше какъв ще е отговорът.

— Твърде много са — каза Мартин. — Един срещу трима на тясна пътека? Планински тролли? Дори да са без оръжие, като нищо ще ти откъснат ръката. По-добре да се опитаме да ги заобиколим. Вземете багажа и пуснете конете назад по пътеката.

Свалиха всичко, което можеше да им свърши работа, и Лаури и Роалд отведоха животните назад, а Бару и Мартин останаха да пазят да не би на някой трол да му хрумне да тръгне към тях. Изведнъж Лаури и Роалд се върнаха тичешком и Роалд прошепна:

— Тъмни братя!

— Близо ли са?

— Съвсем — отвърна Роалд и се закатери по склона над пътеката. Другите запълзяха след него по камънаците и се прехвърлиха от другата страна на рида, надявайки се да заобиколят някак тролите. И като че ли успяха — подминаха ги и стигнаха до едно място където пътеката се раздвояваше. Бару им махна с ръка и те се придвижиха още малко напред по склона и пак скочиха на пътеката. Изведнъж зад тях се чуха викове.

— Моределите са стигнали при тролите и най-вероятно са намерили конете ни. Да бягаме!

Тичаха, докато дробовете не ги заболяха, но започнаха да чуват зад себе си тропота на преследващи ги конници. Мартин свърна до една висока купчина канари, посочи ги и извика:

— Насам! Можете ли да се качите горе и да бутнете онези камъни?

Бару подскочи, хвана се за една издатина и се покатери. Лаури и Роалд го последваха.

На завоя се появиха ездачи и първият пришпори коня си, щом видя Мартин и кучето до него. Херцогът на Крудий спокойно взе на прицел връхлитащия ездач, стреля тъкмо когато конниците наближиха най-тесния участък на пътя и стрелата се заби в гърдите на първия кон. Животното падна като подкосено и ездачът изхвърча през главата му и се стовари тежко върху скалистата пътека. Вторият кон се препъна в падналия и отхвърли втория ездач. Мартин го усмърти с още една стрела. Настъпи паника — конете връхлетяха върху камарата мъртви животни и моредели насред пътя. Още два коня като че ли бяха ранени, но Мартин нямаше време да гледа и се затича по пътеката.

В следващия миг въздухът се изпълни с грохота на падащите канари и Мартин чу гръмките ругатни на моределите.

А после чу, че Лаури го вика. Втурна се назад и се закатери по стръмния склон. Горе го подхванаха две ръце и Лаури му помогна да стъпи на скалата.

— Роалд — извика му той и посочи. Наемникът се бе изпързаял по склона и сега лежеше от другата страна на скалите, преграждащи пътя.

— Ще те прикрием! — изрева му Мартин. — Идвай!

Роалд вдигна глава и им извика с мрачна усмивка:

— Няма как. Счупих си краката. — Посочи и Мартин и Лаури видяха стичащата се под него локва кръв. През разкъсания крачол на панталоните му се виждаше оголена кост. Роалд седеше, стиснал меча си и с готови за мятане ками. — Измъквайте се. Ще ги задържа, колкото мога. Бягайте!

— Трябва да се махаме — каза хадатът.

— Не можем да те оставим! — извика Лаури. Без да отклонява поглед от пътеката и от пристъпващите през прахоляка фигури, Роалд изрева:

— Винаги съм искал да загина като герой. Не ми разваляй мечтата, Лаури. Напиши песен. И да е хубава! Хайде, махайте се!

Скочиха от склона и затичаха. Лицето на Лаури беше мрачно, но очите му бяха сухи. Отзад се чуваха крясъците и писъците на тролите и моределите — доказателство, че Роалд ще даде живота си на скъпа цена. После шумът на битката заглъхна.

ГЛАВА 13

ПЪРВА КРЪВ

Заехтяха тръби.

Стрелците на Арменгар се загледаха към пълчищата, готови да щурмуват града. От шест дни очакваха атаката и сега тя щеше да започне. Таласъмът тръбач затръби призивно, отговориха му десетки рогове. Забиха барабани и проехтя командата за щурм. Първата редица на щурмуващите се понесе напред, като жива вълна, готова да удари стените на Арменгар. Отначало запристъпваха бавно, след това авангардът се затича и страшната орда се понесе стремглаво напред. Ги вдигна ръка и даде знак катапултите да хвърлят смъртоносния си товар върху нападателите.

Без да обръщат внимание на това, че дават жертви, те продължиха напред и когато влязоха в обхвата на стрелците, Ги даде сигнал лъкометците да стрелят. Порой от стрели се изсипа над таласъми и моредели. Паднаха стотици убити и ранени и всички бяха премазани от ботушите на прииждащите след тях.

Вълната продължи напред. Разнесоха се кресливи команди и се вдигнаха стълби — подпряха ги на тежките дървени платформи, спуснати в рова. Стълбите бяха отблъснати с дълги колове. Таласъмите напиреха и напиреха, а отгоре им се сипеше гибел. Ги даде знак и върху главите на щурмуващите се изляха бурета с нажежено масло. Нападателите не можаха да устоят — от задните редици се разнесе звук на тръби и ордите на Мурмандамус започнаха да се оттеглят. Ги заповяда да спрат огъня.

После погледна надолу към камарите тела под стените — стотици мъртви и ранени, — обърна се към Амос и Арута и каза:

— На пълководеца им му липсва въображение. Само прахосва живота им.

Амос му посочи един от околните хълмове — там седеше отряд моредели и наблюдаваше прекъснатия щурм.

— В момента преброява стрелците ни.

Ги изруга.

— Това го изтървах. Не ги забелязах.

— От два дни не си спал — каза Арута. — Уморен си.

— А и не съм вече млад — отвърна мрачно Ги.

— Ти никога не си бил млад — засмя се Арута. Арманд дьо Севини се качи при тях и докладва:

— Всякаква дейност е прекратена и от редутите съобщават, че зад нас не се забелязва никаква активност.

Ги погледна гаснещото слънце.

— Днес няма да ни безпокоят повече. Отрядите да се нахранят. Тази нощ искам да останат стражи, по един на всеки пет. Всички сме изморени.

Ги тръгна към стълбището и другите го последваха. Пред тях нагоре изтичаха Джими и Локлир, облечени в кожените брони, предоставени им от арменгарците.

— Първа смяна ли сте? — попита Арута.

— Да — отвърна Джими. — Спазарихме се с две момчета, с които се запознахме.

— Момичетата също са първа смяна — каза Локлир.

Арута подръпна рошавата коса на момчето, бутна го след Джими и измърмори:

— Хм. Вихри се истинска война, а той мисли за момичета.

— И ние сме били млади, макар че много ще ме затрудни да си спомня толкова далечно време — засмя се Амос. — Но все пак си спомням как веднъж бях тръгнал надолу по кешийската делта, покрай Земите на драконите и...

Арута се усмихна. Някои неща така и не се променяха и навикът на Амос да разказва небивалици беше едно от тях. В този момент това май беше добре дошло.

Следващия ден моределите и таласъмните атакуваха още заранта и бяха отбити лесно. Всеки път извършваха май само един щурм, след което се оттегляха. Късно следобед стана съвсем ясно, че втори щурм няма да има. Някъде по залез-слънце — Арута и Ги бяха на стената — Амос дойде и каза:

— Наблюдателите от върха на цитаделата виждат придвижване през равнината. Пълчищата на Мурмандамус ще бъдат тук утре към обед.

— Ще им трябва цял ден, докато излязат на позиция — каза Ги.

— Така печелим още два дни. Но вдругиден призори той ще ни удари с всичко, с което разполага.

Третият ден изтече бавно. Защитниците наблюдаваха как хилядите моределски воители и техните съюзници заемат позиции около града. След залез-слънце придвижващите се светлини на факли им показаха, че пристигат все нови и нови отряди. През нощта тропотът на движещи се войски изпълни мрака и Ги, Амос, Арута и Арманд поред се качваха на бойниците, за да огледат морето от лагерни огньове из равнината на Арменгар.

Но настъпи и четвъртият ден, а обсаждащата ги армия си стоеше кротко на позициите. Сякаш бяха решили преднамерено да си губят времето. През целия ден цялата войска на защитниците стоеше на местата си по бойниците, очаквайки щурма. Някъде по залез Арута каза на Амос:

— Мислиш ли, че ще опитат онази цуранска хитрост, да ни нападнат през нощта, за да отвлекат вниманието ни от сапъорите?

Амос поклати глава.

— Не са чак толкова умни. Исаха да привлечат момчетата на Сегерсен, защото нямат инженери. Ако имаха сапъори, които да се хванат да подравят тези стени, щях да искам да се запозная с тези момци: трябва да са лалугери, които могат да ядат камък. Не, нещо друго замислят, но не и подобни фокуси. Просто ми се струва, че негово височайшо скапанячество не си дава сметка колко дълбоко е нагазил тук. Този нагъл нерез смята да ни надвие с един щурм. Това си мисля.

Ги слушаше разговора, но здравето му око не се откъсваше от отрупаните в равнината биваци на вражеските пълчища. Накрая каза:

— Печелим още един ден, за да може брат ти да се добере до Камен връх, Арута. — Мартин и другите трима бяха заминали преди десет дни.

— Това е положението — съгласи се Амос. Изчакаха мълчаливо, докато слънцето се спусне зад планините, след което слязоха от стената, за да се нахранят и ако е възможно — да отдъхнат.

Призори откъм обсадилите ги орди избухнаха гръмовни възгласи — викове, писъци, барабанен тътен и вой на рогове. Но вместо очаквания щурм, фронтът на армията се разтвори и напред се затъркаля голяма дървена платформа. Тласкаха я дузина гиганти — високите космати същества я бутаха без особено усилие. На платформата имаше позлатен трон, на който седеше един моредел, облечен в къса бяла роба. Зад него се беше привела фигура, чиито черти бяха скрити под широк халат с качулка. Платформата бавно се приближи до стената.

Ги се наведе напред, опрял ръце на синкавия камък на стената. Арута стоеше до него, скръстил ръце на гърдите си. Амос заслони очи с длани срещу издигащото се слънце и се изплю през стената.

— Май най-после ще се срещнем лично с негово височайшо кралско калтачество.

Ги мълчаливо кимна. Към тях се приближи един помощник-командир и докладва:

— Протекторе, врагът заема позиции срещу всички сектори на стената.

— Има ли опити да се доберат до планинските редути? — Ги посочи участъка с канарите зад цитаделата.

— Арманд докладва само за малки нападения срещу външните ни постове по скалите. Изглежда, не им харесва да се катерят с бой.

Ги кимна и отново насочи вниманието си към равнината под стените. Платформата спря и моределът на трона се изправи. С помощта на някаква магия гласът му изпълни въздуха, така че всеки по стената да го чуе все едно че е на няколко стъпки от него.

— О, чеда мои — заговори той, — чуйте словата ми. — Арута учуден погледна Амос и Ги, защото гласът на този Мурмандамус зазвуча като музика. Звуците на всяка дума, излязла от устата му, сякаш бяха изтръгнати с нежна топлина като от мелодия, изсвирена на лютня. — Обща е утрешната ни съдба. Възпротивите ли се на волята

на съдбата, рискувате пълно унищожение. Елате при мен, елате. Нека забравим старата вражда.

Махна с ръка и отряд конници — човеци — препусна напред и се подреди зад него.

— Ето, виждате ли? С мен вече са онези ваши събрата, които разбират общата ни орис. Посрещам с радост всеки, който пожелае да служи драговолно. С мен ще познаете величие. Хайде, елате, да загърбим миналото. Вие сте просто подлъгани чеда.

— Дядо ми беше голям мошеник, но това тук е направо гадост — изсумтя Амос.

— Хайде, ще срещна с радост в сърцето всеки, който се присъедини към мен. — Думите му звучаха сладко и изкусително и хората по стените започнаха да се споглеждат.

Ги и Арута се огледаха и дъо Батира каза:

— В гласа му се долавя трудно устоима власт. Виж, собствените ми войници започват да си мислят, че може би не е нужно да се бият.

— Пригответе катапултите — каза Амос. Арута пристъпи до него.

— Почакай!

— Защо? — попита Ги. — За да подкопае решимостта на войската ми?

— За да спечелим време. Времето е нашият съюзник и неговият враг.

Мурмандамус извика:

— Но онези, които дръзнат да ми се противопоставят, онези, които не се отдръпнат от пътя ми и се опълчат на похода ни към предначертаното, ще бъдат наказани сурово.

Сега тонът му съдържаше предупреждение и хората по стените бяха обзети от чувство на пълно безсилие.

— Давам ви избор! — Моределът разпери ръце и късата му бяла роба падна от раменете му и разкри невероятно силно тяло, с ясно видимия родилен белег на гърдите — пурпурен дракон. Носеше само бяла препаска на слабините. — Можете да получите мир и да служите на провидението. — Напред притичаха слуги и бързо нагласиха бронята по тялото му — златен нагръдник и наколенници, кожен елек и плетена ризница, черен метален шлем с изпънати нагоре криле на златен дракон от двете страни. После мъжете конници се отдръпнаха и

зад моредела се видя цял отряд Черни кръвници. Те подкараха конете си напред и заеха местата си около Мурмандамус, а той вдигна меча си към стената и викна: — Но ако се възпротивите, ще умрете. Избирайте!

Арута прошепна нещо в ухото на Ги и протекторът изрева в отговор:

— Не мога да заповядам на никого да напусне града. Трябва да се съберем във фолксрада. Ще решим тази нощ.

Мурмандамус понечи да заговори, но змиежрецът до него го прекъсна. Моределът го усмири с рязък жест, извърна се отново към стената и на Арута му се стори, че зърва усмивка под черния му шлем.

— Ще изчакам. Утре призори отворете портите на града и излезте. Ще ви срещнем с прегръдка като завърнали се у дома събрата, о, чеда мои. — Даде знак и гигантите започнаха да дърпат платформата назад.

Ги поклати глава.

— Фолксрадът няма да направи нищо. Ще строша главата на всеки глупак, на когото хрумне, че в словата на това чудовище има и трошица истина.

— Все пак спечелихме още един ден — каза Амос.

Арута се облегна на стената.

— А Мартин и останалите са с един ден по-близо до Камен връх. Ги замълча, загледан в отдръпващата се по станове си вража гмеж долу. И остана така чак до вечерта.

По стената запалиха факли. Постовете останаха да бдят под командата на Арманд дьо Севини, а населението на града се струпва на пазарния площад.

Джими и Локлир се запровираха из тълпата. Намериха Криста и Бронвин и застанаха до тях. Джими заговори, но Криста му махна с ръка за тишина, щом Ги, Арута и Амос стъпиха на платформата. До тях застана един старец, облечен в кафява роба, който държеше резбован с древни руни дървен жезъл.

— Кой е този? — попита Локлир.

— Пазителят на закона — прошепна Бронвин. — Тихо.

Старецът вдигна ръка и множеството се умълча.

— Събира се фолксрадът. Чуйте, прочие, закона. Което е речено, е истина. Което е обсъдено, е преценено. Което е решено, е волята

народна.

Ги вдигна ръце над главата си и заговори.

— На моите грижи сте поверили този град. Аз съм вашият протектор. Съветът ми е следният: нашият смъртен враг чака отвън и се стреми да спечели с благозвучни слова онова, което не може да придобие със сила. Кой ще говори за неговата кауза?

Глас от тълпата подвикна:

— Отдавна моределите са врагове на нашата кръв. Как можем да служим на тяхната кауза?

Друг му отвърна:

— Все пак не можем ли отново да го чуем този Мурмандамус? Много хубаво говори.

Очите на всички се извърнаха към Пазителя на закона. Пазителят на закона затвори очи, помълча и после заговори:

— Законът казва, че моределите са извън човешките конвенции. Те нямат връзка с човешкия род. Но в Петнадесетата година протектор Бекинсмаан се е срещнал с едного от тях, по име Тураналор, главатар на клана на Язовците в долината на Исбандия, и по празниците на Банапис се сключил мир. Той продължил три средилетия. Когато Тураналор изчезнал някъде в леса на Еддер, в Деветнадесетата година неговият брат, Улмсласкор, станал главатар на клана на Язовците. Той нарушил мира, като избил цялото население на краала Дибрия. — Старият мъдрец премисляше традицията на народа си, която явно познаваше добре. — Не е безпрецедентно да се изслушват словата на един моредел, но е нужна предпазливост, защото моределите са твърде вероломни.

Ги посочи Арута.

— Този човек вече сте го виждали. Това е Арута, принц на Кралството, което някога вие считайте за свой враг. Той си е имал вземане-даване с Мурмандамус и преди. Не е от Арменгар. Ще му се даде ли глас във фолксрада?

Пазителят на закона вдигна ръка въпросително. Отекна одобрителен хор и старецът даде знак на принца да говори. Арута пристъпи напред и каза:

— Сражавал съм се със слугите на този зъл демон.

И им разказа с прости думи за Козодоите, за раняването на Анита и за пътешествието им до Морелайн. Разказа за моределския

главатар Мурад, убит от Бару. Разказа за преживения ужас и злини, всички до една причинени от Мурмандамус.

Когато свърши, Амос вдигна ръце и заговори:

— Дойдох при вас болен и тежко ранен. Вие се погрижихте за мен, един чужд човек. Сега съм един от вас. Говоря за този човек. Арута. Живял съм с него, сражавал съм се редом с него и се научих да го смятам за свой приятел. В него няма притворство. Той е с щедро сърце и думата му сабя не я сече. Каквото казва, може да е само истина.

Ги извика:

— Какъв може да е отговорът ни?

Надигнаха се мечове и пламтящи факли и над огромния площад отекна хор от викове.

— Нее!

Ги изчака, докато множеството изрази с викове презрението си към Мурмандамус. Стоеше с вдигнати нагоре ръце, свити в юмруци, а екът на хилядите защитници на Арменгар го заливаше на вълни. Здравото му око заблестя и лицето му се оживи, сякаш храбростта на населението на града отмиваше умората и скръбта от душата му. В очите на Джими изглеждаше като нещо повече от човек.

Пазителят на закона изчака шумът да заглъхне и каза:

— Фолксрадът постанови закон. Ето го закона: никой човек не ще напусне стените на града, за да служи на Мурмандамус. Нека никой не наруши този закон.

— Върнете се по местата си — каза Ги. — Утре ще започне истинската битка.

Тълпата почна да се разпръсва и Джими каза:

— Нито за миг не се съмнявах, че ще стане точно така.

— Все пак онзи Тъмен брат с белегчето е доста сладкодумен — рече Локлир.

— Вярно — каза Бронвин. — Но ние се бием с моределите от много време. Не може да има мир между нас и тях. — Тя изгледа Локлир сериозно и попита: — Вие кога трябва да се явите на служба?

— И двамата сме на пост чак призори.

Двете с Криста се спогледаха и си кимнаха. Бронвин хвана Локлир за ръката.

— Ела с мен.

— Къде?

— Имам една къща, където можем да останем тази нощ. — И го поведе решително през разсейващото се множество на фолксрада.

Джими погледна Криста.

— Ама той никога не е...

— Бронвин също — отвърна му тя. — Решила е, че ако ще загине утре, поне трябва да познае мъж.

Джими се замисли за миг.

— Е, поне е избрала мило момче. Двамата ще бъдат добри един към друг.

Джими понечи да си тръгне, но Криста го хвана за ръката и го задържа. Той се обърна и видя, че се взира в лицето му.

— Аз също не познавам удоволствията на ложето — промълви Криста.

Джими изведнъж усети, че се изчервява. През цялото време, откакто се познаваха, не бе могъл да остане с момичето насаме. Четиримата прекарваха времето си неразделни, с по-малко закачлива страст по тъмните прагове, но момичетата винаги успяваха да държат двамата скуайъри под контрол. И той винаги оставаше с чувството, че всичко е някак като на игра. Сега в настойчивостта ѝ се долавяше нотка на сериозност пред приближаващата ги участ и страст да изживее пълно живота си, макар и за една нощ.

— Аз съм го правил, но само два пъти — призна той. Тя хвана ръката му.

— И аз имам жилище, което можем да използваме.

Докато я следваше, Джими изпита нещо непознато. Изпита усещането за неизбежна смърт и тя бе изсечена релефно върху това страстно желание да се утвърди животът.

По стената притичваха куриери и разнасяха донесения и заповеди. Тактиката на арменгарците беше проста. Изчакваха. С настъпването на зората Мурмандамус излезе пред пълчищата си на бял жребец. Ясно беше, че чака отговора им. Единственият отговор, който получи обаче, беше мълчание.

Арута беше убедил Ги да не предприема нищо. Всеки спечелен час преди щурма бе още един час, приближаващ ги до възможното

пристигане на помощ. Ако Мурмандамус се беше надявал, че ще завари вратите отворени, чакаше го разочарование, защото го посрещнаха само безмълвните редици на защитниците на Арменгар по крепостната стена. Най-сетне той тръгна напред и спря по средата между своята армия и стената. И отново с помощта на магическо изкуство гласът му прокълкна ясно за всички.

— О, упорити чеда мои, защо се колебаете? Не се ли посъветвахте? Не проумяхте ли безсмислието на упорството? Какъв, прочие, е отговорът ви?

Отвърна му пълно мълчание. Ги се бе разпоредил никой да не говори по-високо от шепот и всеки, който се изкуси да извика някоя подигравка, да бъде спрял. Не трябваше да има никакъв повод Мурмандамус да заповяда атака дори миг преди да е абсолютно неизбежно. Белият жребец заподскача в кръг.

— Трябва да разбере! — изкрещя Мурмандамус. — Ако отговорът ви не дойде преди да съм се върнал при своята войска, ще ви залееят смърт и огън.

Ги удари с тежката ръкавица по стената.

— Проклет да съм, ако ще чакам още цели пет минути. Катапулти!

И подаде уговорения сигнал за огън. Порой от камъни полетя в дъга и се изсипа около Мурмандамус. Белият жребец бе поразен и рухна, облян в кръв. Мурмандамус се претърколи настрани, изправи се, няколко камъка го улучиха и той пак падна. От стените се надигнаха викове на див възторг.

И заглъхнаха, когато Мурмандамус отново се изправи. Незасегнат, той закрачи към стените, докато влезе в обхвата на лъкометците.

— Отритнахте щедростта ми. Отказвате властта ми. Познайте тогава гибелта!

Стрелците му отвърнаха със залп, но стрелите заотскачаха от моредела, като че ли беше загърнат с някаква невидима защитна черупка. Той посочи с меча си към стената, чу се странен взрив и от острието на меча му изригнаха пурпурни пламъци. Първият удари в ръба на стената и трима стрелци изпищяха от болка и телата им лумнаха в огън. Другите край тях се снишиха зад брустверите, а огнените топки започнаха да бият в стената безспир. Повече щети не

последваха, Мурмандамус изрева в див бяс, извърна се към армията си и изкрещя:

— Унищожете ги!

Ги надникна между два бруствера и видя, че моределът закрочи назад, докато пълчищата му се понесоха по равнината покрай него.

Бойните машини започнаха да стрелят и се посипа дъжд, сеещ гибел. Върхлитащите пълчища обаче не се поколебаха и приближиха стените. Ровът беше задръстен с останки от платформи от предните щурмове и над водата се плъзнаха нови дървени площадки, издигнаха се нови стълби и щурмуващите се закатериха нагоре.

Напред се затичаха гиганти, тласкащи чудновати кутии, по десет стъпки дълги и също толкова високи. Търкаляха се върху платформи на колела, с дълги колове, стърчащи напред и назад, и подскачаха върху грубия каменист терен и телата на загиналите. Когато се доближиха до стената, се задействаха някакви механизми и коловете под кутиите се задвижиха и ги надигнаха до ръба на стената. Изведнъж челните страни на кутиите се отвориха напред, превръщайки се в площадки, и от тях се изсипаха таласъми, които наскочаха по стената на Арменгар, а от кутиите се спуснаха въжени стълби, за да могат по тях да се покатерят нови нашественици. Тази тактика се повтори на много места по стената, така че скоро пълчища от моредели, таласъми и тропи влязоха в кървав ръкопашен бой със защитниците на града.

Арута отбегна свирепия замах на един таласъм и го прониза, отправяйки го да полети със зловещ вресък в двора на крепостта. Няколко арменгарски деца притичаха с извадени камии и доубиха чудовищната твар — всеки помагаше както може в кървавата битка.

Принцът на Крондор притича към Амос, който се беше счепкал с един як моредел, удари моредела по главата с дръжката на оръжието си и продължи да тича по стената. Тъмният елф се олюля и Амос го сграбчи за гърлото и слабините, вдигна го и го метна през стената, събаряйки още неколцина, които се мъчеха да се покатерят по една от стълбите. После с още един защитник избути стълбата от стената.

Джими и Локлир тичаха по стената и съсичаха нападателите, които се опитваха да ги спрат. Щом стигнаха до Ги, Джими извика:

— Ваша светлост, Арманд казва, че идва втора вълна кутии.

Ги се обърна да огледа защитата си. Стените бяха прочистени от нападателите и почти всички стълби бяха съборени.

— Прътове и катран! — извика той и заповедта се предаде от човек на човек по стената.

Когато втората вълна с големите кутии се издигна към стената, задържаха предните им страни да не паднат с помощта на дълги пръти, пики и копия, макар че няколко опита се провалиха. Но неколцина яки арменгарци метнаха торби с врящ катран по онези, които се удържаха, изстреляха и горящи стрели и кутиите пламнаха. Нападателяте заскачаха с писъци от платформите, предпочитайки да загинат, вместо да се изпекат в пламъците.

Малобройните отряди моредели, който все пак успяха да се качат на стената, бързо бяха пометени и час след началото на щурма прозвуча сигнал за отбой.

Арута се обърна към Ги. Протекторът дишаше тежко, по-скоро заради напрежението, отколкото от боя. Командният му пост беше здраво защитен, така че да може да раздава заповеди на бранителите на стената.

— Извадихме късмет. — Ги изтри челото си и добави: — Ако онзи глупак беше изпратил и двете вълни наведнъж, щеше да разчисти някой отсек преди да съобразим какво да правим. Сега щяхме да се оттегляме по улиците.

— Може би. Но имаш добра войска — каза Арута. — Добре се бият хората ти.

— Да, добре се бият и адски добре умират — ядосано отвърна Ги. — Проблемът е да ги опазим живи.

Обърна се към Джими, Локлир и още неколцината куриери и каза:

— Извикайте всички офицери при предния команден пост. След десет минути. Арута, искам да присъстваш и ти.

Арута изми окървавените си ръце с вода, докарана от един старец с количка, и отвърна:

— Разбира се.

Спуснаха се по стълбището до една постройка, превърната в преден команден пост на Ги. След броени минути вече присъстваха всички командири на отряди, а също така Амос и Арманд.

След като всички се събраха, Ги каза:

— Имам да ви кажа две неща. Първо, не знам колко такива щурма можем да отблъснем, без да пострадаме сериозно, и дали те

имат сили за друг такъв щурм като последния. Ако бяха малко по-умни в използването на онези проклетни кутии, сега щяхме да се бием с тях по улиците. Може да отблъснем още дузина такива атаки или следващата да ни довърши. Искам опразването на града да започне веднага. Първите два етапа трябва да привършат до полунощ. Коне и провизии, както е уговорено — към каньоните, децата да се подготвят също. И искам след това последните два етапа да са готови за моята команда. Второ, ако нещо се случи, командният ред от мен надолу е: Амос Траск, Арманд дьо Севини и принц Арута.

Арута почти очакваше, че арменгарските командири ще зароптаят, но всички тръгнаха без коментар, за да изпълнят дадените заповеди. Ги го прекъсна, преди да е успял да го заговори.

— Ти си по-добър полеви командир от всички в града, Арута. И щом ще трябва да напускаме града, може да се наложи да вземеш под командата си част от евакуираното население. Искам отсега да знаят, че ще трябва да ти се подчиняват.

— Защо?

— За да могат повече от хората ми да стигнат живи в Ябон — отвърна Ги. — Ела. Просто за всеки случай трябва да научиш какво сме планирали.

Вторият сериозен щурм започна, докато Ги показваше на Арута частите, разположени в цитаделата в случай, че самият град падне. Затичаха се обратно към стените, покрай старци и старици, търкалящи бурета по улиците. По всеки ъгъл на двора на цитаделата бяха струпани купища бурета.

Качиха се на стените. На всяка стъпка се водеше тежък бой, но нито един отряд моредели, таласъми или троли не бе успял да се прехвърли през парапетите.

Ги се добра до командния си пост и завари там Амос, който се беше заел с разпределянето на резервните отряди. Без да чака въпроса му, Амос започна да му описва положението.

— Дотъркаляха ни още поне двайсет от ония гадни машинарии, кутиите. Този път ги надупчихме с горящи стрели и чак тогава ги заляхме с катран, така че изгърмяха преди да стигнат до стените. Нашите момчета ги насолеха люто и този път май ще им вземем

мярката. Негово нечестиво скапанячество май се върза. — Той посочи далечния хълм, където на трона си седеше Мурмандамус. Трудно беше да се види добре, но като че ли се усещаше смътно, че моределът никак не е доволен от хода на атаката. Арута съжали за ловджийския поглед на Мартин, защото самият той не можеше да види ясно какво прави Мурмандамус.

— Залегни! Всички да залегнат! — внезапно изрева Амос. Арута се сниши зад брустверите на стената, други повториха вика на Амос и над главите им отново избухна пурпурен пламък. Последва нов взрив, след него трети. Чу се далечен ек на тромпети и Арута надникна предпазливо над стената. Обкръжилата ги армия се оттегляше. Ги се изправи и му извика:

— Виж!

Навсякъде под тях се въргаляха овъглени и димящи от мистичните пламъци на моредела тела. Амос огледа касапницата в подножието на крепостта и каза:

— Хм, пораженията май не му харесват.

Арута огледа стените.

— Избил е собствените си бойци, а наши почти не пострадаха. Що за враг е това?

Амос сложи ръка на рамото на принца и каза:

— Най-лошият. Безумен.

Полето под стените на града се покри с черен дим и защитниците се разкашляха. Противниците бяха докарали под стените камари сухи дървета и храсти. Подпалиха ги и от кладите се заиздигаха гъсти и задушливи валма пушек. Опитали се бяха да приложат нова тактика на катерене, с дълги стълби, поставени на платформи. Отряди таласъми бяха притичали напред да ги донесат. Черната стена от дим беше закрила гледката на защитниците и след това изведнъж пред тях започнаха да изникват стълби и по тях се закатериха нападатели. Бяха покрили устата и носовете си с кърпи, напоени с някаква смес от масла и билки, която им помагаше да дишат. Няколко от позициите по стената бяха превзети, но бързо бяха пратени подкрепления, които изтласкаха нашествениците. Ги се разпореди да излеят върху огньовете нефта и те избухнаха неудържимо. Скоро

адските пламъци забушуваха под стената и враговете по платформите загинаха в ужасни мъки. Когато пожарът стихна, не беше останала и една стълба.

Късното следобедно слънце започна да се спуска на запад и Ги каза:

— Мисля, че за днес приключиха.

— Не съм сигурен. Виж ги как стоят — отвърна Арута.

Ги се вгледа и също забеляза, че щурмуващите орди не се връщат към лагерите си като преди. Сега се прегрупираха на позиции като за нова атака, командирите им обикаляха пред тях и ги престрояваха.

— Не е възможно да подготвят нощна атака, нали?

— Защо не? — каза Амос. — Както си хвърлят безразборно силите по нас, едва ли има значение кой кого ще вижда. На онзи тъп нерез изобщо не му пука кой ще оживее и кой не. На кайма да ме скълцат дано, но като нищо могат да ни изтощят.

Арманд огледа стената. Санитарите сваляха ранените в лазаретите, устроени на двора.

— Днес загубихме триста и двадесет войници. Възможно е да се окажат малко повече, когато получим всички сведения. С това силите, с които разполагаме, възлизат на шест хиляди двеста двадесет и петима.

Ги изруга.

— Дори Мартин и другите с него да успеят да стигнат Камен връх по най-бързия възможен начин, пак няма да е достатъчно скоро. А изглежда, нашите приятелчета ни готвят нещо за през нощта.

Арута се облегна на каменния парапет и каза:

— Не ми прилича да се готвят за нова атака.

Слънцето вече се беше смъкнало зад планините, но небето все още беше светло. Из равнината пред града се виждаха веещи се знамена и запалени факли.

— Отрядите да останат по местата си, но да им се занесе храна и вода — каза Ги и двамата с дъо Севини се оттеглиха без заповед за зорко наблюдение. Не се налагаше.

Арута остана на стената с Амос. Изпитваше някакво странно предчувствие, сякаш часът, в който трябваше да изиграе съдбовната си роля, приближаваше стремглаво. Ако древното пророчество, което му бяха разкрили ишапийците край Сарт, беше вярно, той беше Губителят

на мрака и на него се падаше да победи Мурмандамус. Той опря лакти на студения камък на стената и подпря брадичка на ръцете си. Амос си извади лулата и започна да я пълни с табак, тананикайки си стара моряшка песничка. Останаха да чакат така, а вражеската армия долу се загърна в пелената на мрака.

— Локи, недей. — Бронвин го бутна настрани. Скуайърът я изгледа смутен.

— Но нали сега не сме на служба.

— Цял ден съм тичала да разнасям съобщения, ти също. Цялата съм мръсна, в пот и сажди, а ти искаш да легнеш с мен.

— Но нали... снощи... — обидено почна Локлир.

— Снощи си беше снощи — отвърна момичето. — Аз го поисках и съм ти благодарна. Но сега съм уморена и мръсна и нямам настроение за тези неща.

Момчето отвърна вдървено:

— Благодаря! Това... благодеяние ли беше? — Наранената му гордост си личеше в гласа му. — Аз те обичам, Бронвин. Когато всичко това свърши, трябва да дойдеш с мен в Крондор. Един ден ще бъда богат човек. Може да се оженим.

Момичето му отвърна полураздразнено, полу с нежност.

— Локи, говориш ми неща, които не разбирам. Удоволствията в леглото не са... обвързване. Сега трябва да си почина, преди отново да ни извикат на служба. Върви си. Може би някой друг път.

Момчето отстъпи уязвено, с пламнали бузи.

— Какво значи това „друг път“? — На лицето му избиха червени петна и той извика: — За теб е само игра, нали? Аз да не съм ти момче?

Бронвин го погледна с тъжни очи и каза:

— Да, Локи. Момче. Сега си върви.

— Не съм ти никакво момче, Бронвин! — каза Локи. — Ще видиш! Не си единственото момиче в Арменгар. Нямам нужда от теб.

И излезе и затръшна вратата. По бузите му потекоха сълзи на унижение и гняв. Стомахът му се сви от горчива болка. Никога не беше изпитвал такова унижение. После чу, че Бронвин го вика. Поколеба се

за миг — помисли си, че може би е решила да му се извини или просто ще го помоли да ѝ свърши някоя услуга. А после чу писъка ѝ.

Отвори рязко вратата и видя, че момичето се е присвило, стиснало се с една ръка за ребрата, а с другата държи камата си. От ръката ѝ, по хълбока и бедрото се стичаше кръв. Пред нея стоеше планински трол с вдигнат меч. Ръката на Локлир полетя към дръжката на сабята и той извика:

— Бронвин!

Тролът се поколеба за миг, изненадан от появата на момчето, но докато Локлир измъкваше оръжието си, довърши удара.

Локлир замахна в сляпа ярост и посече врата на трола. Съществува залитна и понечи да се извърне, но момчето го прониза под мишницата, незащитена от бронята. Тролът се сгърчи, пръстите му изтърваха меча, и рухна на пода.

Локлир го довърши с още един удар и се озова до момичето. Лежеше сред локва кръв и Локлир веднага разбра, че е издъхнала. Прегърна я, притисна я до гърдите си и по лицето му потекоха сълзи.

— Моля те, Бронвин, прости ми! Прости ми, бях полудял — зашепна той в ухото на мъртвото момиче. — Не искам да си мъртва. Ще бъда твой приятел. Не исках да ти викам. По дяволите! — Кръвта на Бронвин се стичаше от ръцете му. — По дяволите! По дяволите!

Локлир заплака, стомахът му се сви на нажежена топка, сърцето му заби неистово и мускулите му се вкочаниха. Целият настръхна, сякаш омразата и гневът напиреха да избият през всяка пора, и очите му пламнаха, изведнъж пресъхнали от сълзи.

Тръбният призив на тревога го извлече от скръбта. Надигна се и нежно постави мъртвото момиче на леглото, което бяха споделили предната нощ. След това вдигна оръжието си и отвори вратата. Вдиша дълбоко и нещо отвътре го смрази, сякаш ледена канара бе заменила изгарящата го до смърт преди малко болка.

Пред него бе застанала жена с малко дете в ръцете, а срещу нея пристъпваше таласъм с вдигнат високо меч. Локлир спокойно мина пред жената и с един удар отсече главата на таласъма. Беше съвсем спокоен. Последва кратко проблясане и изведнъж пред него изникна моредел. Локлир го нападна без колебание и го рани в хълбока, но моределът успя някак да избегне втория му удар. Все пак раната се оказа сериозна, а Локлир владееше сабята повече от прилично и

трябваше само да овладее хладния си, сдържан гняв и пренебрежението към собствената си сигурност, които го правеха смъртно опасен за враговете му — човек, жаден за риска, защото му беше все едно дали ще живее. Със смайваща ярост момчето притисна моредела към стената и го прониза.

После се огледа за следващия си противник, видя го да се появява от нищото и затича натам.

Нашествениците започнаха да се появяват навсякъде из града. След като се вдигна тревогата, защитниците бързо успяха да се справят с тях, но няколко десетки таласъми и моредели се бяха събрали и сега се сражаваха на групи в няколко участъка на града. Когато нахлуването на пренесените с магия врагове се усили до предела, армията отвън щурмува. Изведнъж възникна риск да не би необходимостта да се изтеглят защитници, за да се справят с телепортираните нападатели, да оголи отбраната по стената дотолкова, че нападателите отвън да успеят да я пробият.

Ги заповяда едно от подкрепленията да се притече на помощ в участъка, където щурмът беше най-яростен, а друго да слезе от стената да помогне на защитниците в града. Катранът и стрелите бързо отблъснаха враговете от стената, но из града непрекъснато продължаваха да се появяват нови. Арута се биеше, изтръпнал от умора, и не откъсваше очи от най-горчивия съперник на баща си, зачуден откъде намира сили да продължава. Беше много по-стар от него, но принцът усети, че изпитва завист към Ги заради енергията му. А бързината, с която взимаше решения, показваше ясна памет и знание къде се намира всяка част от хората му. Арута все още не можеше да се насили да заобича този човек, но вече го ценеше и колкото и да му беше неприятно да си го признае — дори му се възхищаваше.

Ги погледна към далечния хълм, откъдето Мурмандамус ръководеше атаката. Оттам за миг проблесна светлина; после — нова и нова. Арута проследи погледа му и каза:

— Оттам ли идват?

— Бас държа. Този вещерски крал или проклетият му змиежрец стоят зад тази работа.

— Прекалено е далече дори за лъка на Мартин. Никой от стрелците ти не може да го достигне. Нито катапултите ви.

— Това копеле просто стои извън обхвата им.

Амос се приближи по стената и рече:

— А бе тия изникват навсякъде. Съобщиха ми, че трима се появили в цитаделата, а един преди малко цъфна точно над рова и потъна като камък... Какво гледате?

Арута му посочи хълма и Амос погледа известно време замислен, после изръмжа:

— Катапултите ни не могат да стигнат дотам. Проклятие. — Но след малко се усмихна. — Ха, сетих се нещо!

И се забърза към един от катапултите, нареди нещо и скоро започнаха да подгряват един котел. Амос не остана да надзирава приготвянията, а се върна и каза:

— Ей сега, още малко.

— Какво? — попита Ги.

— Вятърът ей сега ще се промени. Винаги обръща по това време на нощта.

Изведнъж на укреплението пред тях изникна един трол и примигна объркано. Ги го фрасна по тила с юмрук и го отпрати към каменната настилка долу. Тролът тупна и не гъкна повече.

— Та за какво си говорехме? — каза протекторът. — А, да, трябват им един-два мига, докато се ориентират, което е адски добре. Иначе този звяр щеше да ти сръфа крака за закуска, Амос.

Амос пхна пръст в устата си и го вдигна нагоре, после доволно ревна:

— Катапулт! Огън!

Мощната бойна машина се разгъна и изхвърли товара си с такава сила, че чак подскочи на стената.

Дълго време не се забелязваше никакъв ефект, а сетне далече в нощта се разнесоха крясъци. Амос изръмжа доволно. Арута се взря в тъмното, но не видя нищо.

— Амос, какво им направи? — попита Ги.

— Ами, Еднооки, това е един номер, който научих от старите ти приятели, кешийците. Бях в Дърбин, когато едно пустинно племе се вдигна на бунт и се опита да превземе града. Генерал-губернаторът,

онази стара лисица Хазара-хан, видя, че стрелите не вършат никаква работа, и нареди да нагорещят пясък и го хвърли по тях.

— Пясък?! — възкликна Арута.

— Да. Просто го нагорещяваш до червено и го хвърляш по тях. Вятърът го разнася и ако не изстине много преди да ги удари, изгаря като огън. Влиза ти под ризницата, под туниката, в ботушите, в косата — навсякъде. Ако Мурмандамус случайно е гледал насам, може и да сме го ослепили това копеле. Все едно, поне за час-два това ще го отвлече от скапаните му заклинания.

Арута се разсмя.

— Боя се само, че ще е за малко.

— Е, колкото — толкова. — Тонът на Амос стана сериозен. — Колкото — толкова.

ГЛАВА 14

УНИЩОЖЕНИЕ

Вятърът вееше прах над стената. Примижал, Арута се взираше към конниците, придвижващи се към знамето на Мурмандамус. Атаките бяха продължили непрекъснато три дни, а сега в лагера на Мурмандамус се свикваше някакъв военен съвет, или поне така му се струваше.

Арута обмисляше положението. Последните щурмове бяха не по-малко напрегнати от предишните. Но вече им липсваше обезпокоителният елемент с внезапното появяване на воините, пренесени по магически начин отсам стените. Спирането на тези магически атаки го беше озадачило. Допускаше, че има някаква причина Мурмандамус да не използва вече вещерските си умения, или пък някакво ограничение над това, което му е по силите да прави, за определен период. И все пак подозираше, че предстои нещо съдбоносно, та Мурмандамус да събере всички свои главатари.

Арута закрачи по стената да прегледа постовете. Беше късно следобед и хората вече се бяха поотпуснали — за всички беше ясно, че вероятността за нова атака преди следващата заран е нищожна. Вражеският лагер не беше в готовност за битка и щяха да са им нужни часове, докато се подготвят. Амос се приближи до принца и каза:

— Е, ако ти командваше сега тук, какво щеше да направиш?

— Щях да пусна моста, да пробия напред и да ги ударя преди да са се окопитили. Мурмандамус е вдигнал командния си пункт твърде близо до предната линия и ей онзи отряд таласъми съвсем безразсъдно се придвижи ей натам, с което остави почти чист коридор до командния му пункт. С една чета стрелци и с малко, късмет можем да избием половината му главатари преди да организират съпротива. Докато се вдигнат, ще съм се върнал в града. Амос се ухили.

— Е, умен момък си ми ти, твое височество. Ако искаш, можеш да дойдеш да се позабавляваш с нас.

Арута го изгледа въпросително, после погледна към двора и видя конници, подреждащи се пред портата на крепостта.

— Хайде. Имам кон и за теб — каза Амос.

— А ако Мурмандамус ни е подготвил някой нов фокус? — попита Арута, докато слизаха.

— Тогава всички ще измрем и Ги ще е много тъжен, че са го лишили от най-добрата компания, която е имал от двадесет години насам: сиреч от мен. — Амос се метна на седлото. — Много се притесняваш, момче. Не съм ли ти го казвал?

Арута се усмихна с кривата си усмивка и яхна коня си. Ги, който ги чакаше при портата, подвигна:

— Отваряйте си очите на четири. Ако можете да ги уязвите — добре, но не искам никакъв самоубийствен героизъм само заради шанса да се доберете до Мурмандамус. Трябвате ни тук.

Амос се засмя.

— Еднооки, от всички, които познаваш, аз съм последният кандидат за герой. — Даде знак и отвориха вътрешната порта и спуснаха моста. Амос поведе отряда. Авангардът бързо се развърна във ветрило и основната част на конницата препусна към стана на неприятелите. Противникът сякаш не разбра, че се извършва набег, и не последва сигнал за тревога.

Арута препусна направо към хълма, на който се бяха събрали командирите на Мурмандамус. Трима арменгарски бойци яздеха до него. Сам не разбра какво го подтикна, но изведнъж изпита непреодолимата необходимост да срещне тъмния властелин. Един ескадрон, оказал се най-близо до щурмуващите, препусна в галоп да ги пресрещне. Принцът се озова срещу един озъбен ренегат, който замахна да го посече с тежкия си меч, съсече го и битката се разгоря.

Арута погледна към хълма и видя изправилия се Мурмандамус. Влечугоподобният му спътник бе застанал до него. Моределският главатар сякаш проявяваше пълно безразличие към касапницата, на която бяха подложени съратниците му. Неколцина арменгарци се опитаха да обкръжат шатрата, но бяха пресрещнати от конници моредели и ренегати. Един от стрелците хладнокръвно дръпна юздите на коня си и засипа павилиона със стрели, но понеже беше научил урока за неуязвимостта на Мурмандамус, си избираше други цели. Скоро го последва друг стрелец и двама от пълководците на

Мурмандамус паднаха, единият явно убит — стрела бе пробила окото му. Нов отряд войници се затича към мястото, където Арута сечеше наред таласъми, троли и моредели, мъчейки се да защити лъкометците, докато те обстрелваха командирите. Времето се проточи сякаш безкрайно и Арута чуваше само дрънченето на стомана и туптенето на кръвта в ушите си. После Амос изрева:

— Оттегляй се!

Викът му се поде от другите, докато го чу всеки от щурмуващите. Арута се обърна и видя, че към тях препуска нов конен отряд. Замахна със сабята си, свали поредния ренегат от седлото и препусна към Траск. Щурмуващите възвиха вкупом и си запробиваха с бой път назад през лагера, избивайки всеки, който им се изпречеше на пътя. Арута пришпори коня си заедно с другите, обърна се, видя отряд конници с черни ризници, спуснал се да ги догони, и извика на Амос:

— Черни кръвници!

Амос даде сигнал и неколцина от щурмоваците обърнаха конете си да пресрещнат страшните ездачи. Закънтя стомана и паднаха по няколко ездачи и от двете страни. После арменгарците заотстъпваха и мешавицата се разреди, а отстрани към тях препусна нов отряд.

Портите ги чакаха отворени и щом се озоваха зад тях, те спряха и се обърнаха. Зад тях бясно препускаше ариергардът, без да прекъсва ръкопашния бой с връхлитащите кръвници и други моредели. Дузина арменгарци се мъчеха да се измъкнат от около тридесетината си преследвачи.

Черните кръвници посякоха двама от отстъпващите ездачи и Амос който бе застанал до Арута, каза:

— Десет. — После продължи: — Девет... осем. Седем. — Черните моредели бързо надвиваха шепата арменгарски бойци. — Шестима... петима... четирима... — После Амос изрева с яд: — Затваряй портата!

Докато тежките дървени крила се прибираха, Амос продължи да брои оцелелите:

— Трима... двама... — Последните двама ездачи паднаха посечени, без да успеят да стигнат вратите.

И изведнъж отгоре се разнесе тътенът на стрелящите катапулти и миг след това въздухът се изпълни с писъците на умиращи моредели.

— Поне си платиха, кучите му синове — възкликна Амос. — С очите си видях да падат поне четирима от главатарите им, за двама съм сигурен, че пукнаха! Но защо не използва магия това копеле? Ей това не мога да си обясня. Можеше много лесно да ни спипа, нали?

Арута кимна. И на него му беше чудно. Подаде юздите на коня си на едно момче, пратено да се погрижи за животните, и бързо се качи по стъпалата към командния пост на Ги.

— Проклет да съм! — посрещна го ругатнята на протектора. Пред очите му, долу пред вратите няколко проснати на земята трупа в черни ризници се надигнаха с гърчове и се затичаха към вражеския лагер вдървено — изглеждаха така, все едно изобщо не са пострадали.

— Когато ми разказа за тия... — почна Ги.

— Не ми повярва — довърши Арута. — Знам. Човек трябва да го види, за да го разбере.

— Как ги убивате?

— С огън, с магия или като им изтръгнеш сърцата. Иначе даже да си ги разчленил, се събират и стават още по-силни. По друг начин не можеш да ги спреш.

— Никога не съм споделял възхитата на баща ти към магическите неща, Арута, но сега бих дал половината си херцогство — бившето ми херцогство — за един надарен чародей — каза Ги.

Арута се замисли, после каза:

— Нещо тук ме тревожи. Малко разбирам от тези неща, но изглежда, че Мурмандамус, въпреки цялата си мощ, почти не се опитва да ни затрудни. Пъг — един чародей, когото познавам — ми е разказвал за неща, които е правил, и те... те далеч надминават всичко, което видях досега. Струва ми се, че Пъг просто би могъл да отвори портите на крепостта, ако реши.

— Нищо не разбирам от тези работи — призна Ги.

— Възможно е този мръсник просто да не иска армията му да разчита прекалено на самия него — каза Амос. Ги и Арута го изгледаха с любопитство и той поясни: — Може да е въпрос на морал.

Ги поклати глава.

— Не знам защо, но ми се струва, че е по-сложно.

Арута се беше загледал към вражеския лагер, където цареше суматоха.

— Каквото и да е, най-вероятно ще го разберем скоро.

— Вече минаха две седмици, откакто брат ти тръгна — каза Амос. — Ако всичко е минало добре, би трябвало днес да е в Камен връх.

— Да, ако всичко е минало добре — каза Арута.

Мартин стоеше, притиснал гръб във влажния гранит. Скърцането на ботуши горе по скалите му подсказваше, че преследвачите търсят следите му. Държеше лъка пред себе си и гледаше скъсаната тетива. Имаше си още една в торбата, но нямаше време да я смени. Ако го откриеха, щеше да захвърли лъка и да извади сабята.

Дишаше бавно и се стараеше да запази спокойствие. И се чудеше дали съдбата е проявила благосклонност към Бару и Лаури. Преди два дни се бяха добрали като че ли до същинските Ябонски хълмове. Никакви следи от преследвачи не бяха забелязали до този ден, но малко след изгрев-слънце ги засече един патрул конници на Мурмандамус. Бяха се спасили, като се покатериха по скалите встрани от пътеката, но моределите слязоха от конете и ги подгониха. За лош късмет, Мартин и другите се оказаха от двете страни на пътеката и Лаури и Бару побягнаха на юг, докато Мартин пое на запад. Можеше само да се надява, че ще проявят достатъчно разум да продължат към Ябон, а не да се опитват да се съберат с него. Мартин погледна слънцето и прецени, че остават само още два часа светло. Ако не го пленяха, докато се стъмни, щеше да се измъкне.

Шумът от ботушите заглъхна и Мартин се закатери на прибежки нагоре. Прецени, че е близо до Камен връх, макар никога досега да не беше се изкачвал към него откъм север. Околността му се струваше смътно позната и ако ги нямаше другите тревоги, щеше да е сигурен, че скоро ще намери джуджетата.

И изведнъж пред него изникна моредел. Без да се колебае, Мартин замахна с лъка и го цапардоса по главата. Изненаданият тъмен брат се олюля и докато се съвземе, херцогът извади сабята си и го довърши.

Бързо се огледа за спътници на моредела. Стори му се, че зърна някакви движещи се сенки в далечината, но не можеше да е сигурен. Забърза се нагоре и спря на един завой. Надникна и видя шест вързани коня. Затича се, метна се на седлото на единия, преряза със сабята си

юздите и на другите и ги плесна с плоската страна на оръжието, за да ги накара да побягнат.

После пришпори коня си напред. Можеше да прескочи потока и да се върне на пътеката. Стигнаше ли до нея, можеше да изпревари моределите и да се добере до Камен връх.

От една скала върху него скочи тъмна фигура и го повлече надолу от седлото. Мартин се превъртя, изправи се и се присви за бой с извадена сабя. Моределът направи същото. Двамата бойци се взряха един в друг и моределът изкрещя дрезгаво на елфския си език — викаше спътниците си. Мартин нападна, но моределът се оказа ловък с меча и го задържа на разстояние. Мартин разбра, че ако се обърне да побегне, ще го пронизат в ребрата, но ако остане, скоро ще му се наложи да се бие с петима моредели наведнъж. Зарита чакъл и прах към противника си, но воинът се оказа опитен и отскочи настрани, за да не се напращат очите му.

После и от двете страни се чу тропот на ботуши. Моределът отново изрева нещо и му отговориха отляво, от южната страна. Звукът на дрънчаща броня и на ботуши отдясно се усили. Очите на моредела за миг се извърнаха натам и Мартин замахна. Тъмният елф едва отби удара и получи лека рана по ръката. Мартин се възползва от предимството си и замахна решително, оголвайки рисковано защитата си за смъртен контраудар, ако не улучеше. Улучи. Моределът се срина и Мартин издърпа сабята си.

Скочи към скалите, търсейки по-висока позиция преди да се стоварят върху него от двете страни. От южния бряг на дерето се изсипаха моределски воители.

А след това изведнъж отгоре се пресегна нечия ръка и сграбчи Мартин за туниката.

Две мощни мишици надигнаха херцога на Крудий и го издърпаха над ръба на дерето. Мартин вдигна очи и видя едно ухилено лице с гъста рижа брада.

— Прощавай за грубите обноски, но и играта долу нещо загубя.

Мартин се извърна и видя дузина дребосъци, спускащи се по урвата откъм север. Моределите видяха, че ги превъзхождат две към едно, и побягнаха, но джуджетата ги догониха, преди да направят и десет крачки. Битката приключи набързо.

До Мартин изникна друго джудже. Първото му подаде мях и Мартин се изправи и отпи. После погледна надолу към двамата си спасители, по-високият от които не стигаше и пет стъпки.

— Благодаря ви.

— Няма за какво. Тъмните братя щъкат тука напоследък и усилихме патрулите. И нали си имаме гости — събеседникът му кимна към катерещите се към тях дребосъчковци, — които горят от желание да излязат и да се посбият с досадниците. Обикновено бягат, страхливците му със страхливци, щото знаят, че са близо до дома ни, ама този път нещо се помотаха. Сега, ако нямаш нищо против, би ли ми казал кой ще да си ти и какво точно търсиш на Камен връх?

— Ама това Камен връх ли е? — изненада се Мартин.

Джуджето посочи зад него и херцогът се извърна. Отзад, отвъд ръба на урвата, където се беше крил, се издигаше пояс дървета. Дърветата опасваха висок връх, обгърнат от облаци. Толкова се беше залисал с бягството си през последния ден и с играта на криеница, че не бе забелязал нищо освен околните скали и дерета. Сега разпозна върха. Намираше се само на половин ден преход от Камен връх. Мартин огледа струпалите се около него джуджета, свали дясната си ръкавица и им показва пръстена си.

— Аз съм Мартин, херцогът на Крудий. Трябва да говоря с Долган.

Джуджетата го изгледаха скептично. Явно им се струваше невероятно един властелин на Кралството да се появи по такъв необичаен начин пред вратите на дома им.

— А аз съм Пакстон. Баща ми е Харторн, бойният главатар на клановете на Камен връх и вожд на село Делмория. Елате, лорд Мартин. Ще ви заведем да се видите с краля.

Мартин се засмя.

— Значи все пак е приел короната?

Пакстон се ухили.

— Тъй да се каже. Склони да приеме кралската работа, след като му досаждахме две години, но короната не ще да носи. Тя си стои в един сандък в Дългата зала. Хайде, ваша светлост. До заник-слънце ще стигнем.

Тръгнаха. За пръв път от две седмици Мартин се чувстваше в безопасност, но взеха да го мъчат мисли за брат му и за всички

останали в Арменгар. Колко ли още щяха да удържат?

Вражеският лагер заехтя от тътена на барабани, зова на тръби и викове. Равнината под крепостните стени закипя след разнесената заповед да се подготвят за щурм. Ги, който се взираше в царящата долу суматоха, се обърна към Арута и каза:

— Още преди пладне ще ни ударят с всичко, с което разполагат. Мурмандамус може да е държал досега част от войската си в резерв за нашествието в Ябон, но не може повече да си позволи и един ден забавяне. Днес ще тръгнат срещу нас с цялата си сила.

Арута само кимна, загледан как всички отряди пред града се стягат за битка. Никога не се беше чувствал толкова уморен. Избиването на пълководците на Мурмандамус бе хвърлило вражеския стан в пълен смут в продължение на два дни, преди да се възстанови редът. Принцът нямаше представа каква сделка е сключена и какви обещания са дадени, но ето че сега, на третия ден, враговете отново настъпваха.

Двадесет и седем дни бяха изминали от заминаването на Мартин. Дори и да идваше помощ, вече беше твърде късно.

Джими и Локлир чакаха наблизко, готови да изпълнят длъжността си на куриери. Джими погледна крадешком по-младия си приятел. След смъртта на Бронвин Локлир сякаш бе обладан от зъл демон. Търсеше всяка възможност да влезе в бой, пренебрегвайки изричната заповед да стои настрана, за да може да изпълни дълга си на куриер. На три пъти Джими го беше видял да влиза в бой, когато не се налагаше и можеше да го избегне. Ловкостта му със сабята и бързината му си бяха казали думата и Локлир бе оцелял, но Джими никак не беше сигурен, че ще може да оцелява още дълго, дори и да го иска. Опитал се бе да поговори с Локлир за момичето, но по-младият скуайър беше отказал. Преди да навърши шестнадесет, Джими беше виждал твърде много смърт и разруха. Беше обръгнал. Дори когато си бе помислил, че Анита е мъртва, както и по-късно с Арута, не беше посървал толкова, колкото Локлир сега. Съжаляваше, че не разбира много от тези неща, и искрено се тревожеше за приятеля си.

Ги запресмята мълчаливо мощта на прииждащите пълчища и най-сетне промълви тихо:

— Няма да можем да ги удържим на стената.

— И аз си го помислих — отвърна Арута, През четирите седмици след заминаването на Мартин градът се бе удържал, воините на Арменгар бяха проявили доблест, надминаваща и най-оптимистичните очаквания на принца. Бяха отдали всичко, с което разполагаха, но изтощението най-сетне бе започнало да изцежда резервите на войската. През последната седмица още хиляда воители бяха загинали или излезли от строя и сега бранителите се бяха пръснали твърде рехаво по протежение на стената, за да могат да се противопоставят непълната сила на щурмуващите, а по грижливия начин, с който Мурмандамус водеше щурма, личеше, че този път наистина се кани да реши всичко наведнъж и още този ден. Ги кимна мълчаливо на Амос и старият моряк се обърна към Джими:

— Съобщете на командирите на отряди веднага да започнат трета фаза на евакуацията.

Джими дръпна Локлир, който стоеше сковано, сякаш изпаднал в транс, и го поведе. Момчетата се затичаха по стената да предадат заповедта на командирите и скоро от бойниците започнаха да се отделят по няколко избрани бойци. Слязоха бързо долу и побягнаха към цитаделата.

— Как ще са съставени групите? — попита Арута.

— По един опитен боец, двама въоръжени старци или старици, три по-големи деца, също с оръжие, и по пет по-малки — отвърна Ги.

Арута знаеше, че след броени минути дузини такива групи ще започнат да се измъкват по дългия тунел от пещерата под града към околните планини. Оттам щяха да поемат на юг, за да потърсят убежище в Ябон. Надяваха се, че по този начин поне част от децата на Арменгар ще бъдат спасени. Боецът във всяка група щеше да я командва и да пази децата с цената на живота си. Освен това им беше заповядано, ако се наложи, да ги убият, но да не позволяват да паднат в плен в ръцете на моределите.

Слънцето бавно се надигна и тръгна по пътя си, безгрижно към очакваната долу битка. Стана пладне, а сигнал за атака все още нямаше. Ги се зачуди:

— Какво чакат още?

Около два часа по-късно в далечината сред вражите пълчища се чу едва доловим за бранителите тътен. Тътенът продължи неспирно

около половин час, след което по фронтовата линия заехтяха тръби. Зад вражите редици на яркосиния небесен фон изникнаха странни тъмни силуети. Приличаха на гигантски черни паяци или нещо подобно. Тръгнаха бавно и тържествено през войската, излязоха пред фронта и продължиха към града. Когато приближиха, Арута ги загледа втренчено. Наоколо се разнесоха викове на изненада и Ги възкликна:

— Богове, това пък какво е?

— Някакви машини — отвърна Арута. — Подвижни обсадни кули.

Отблизо приличаха на гигантски кутии, три до четири пъти по-големи от онези, които бяха издигали срещу стената предната седмица. Търкаляха се на огромни колела без видима движеща ги сила, защото не се виждаха никакви гиганти, роби или товарни животни, които да ги бутат или теглят. По някакъв магически начин се движеха със собствена тяга и огромните им колелета тътнеха гръмко по каменистия терен.

— Катапулти! — извика Ги и ръката му падна отсечено. Напред полетя дъжд от камъни, които заудряха грамадните кутии. Една от тях рухна, лишена от опора, и с трясък се разби в земята. Разпадна се и поне стотина мъртви тела на таласъми, моредели и хора изхвърчаха от развалините ѝ.

— Във всяка от тях трябва да има поне по двеста-триста войници — каза Арута.

Ги бързо пресметна.

— Идват още деветнадесет. Ако по една на всеки три стигне до стените, това прави хиляда и петстотин нападатели на стената наведнъж. Катран и горящи стрели! — изрева протекторът.

Защитниците се опитаха да подпалят приближаващите се огромни сандъци, но дървото се оказа промазано с нещо, защото макар хвърленият с катапултите катран да пламна по повърхността на няколко от машините, обгаряше само повърхността му. Писъците отвътре показаха, че пожарът нанася щети, но обсадните кули продължиха напред.

— Всички резерви на стената. Стрелците — на позиция по покривите. Конните отряди — по места!

Заповедите на Ги бързо се разнесоха и бранителите зачакаха приближаващите се кули. Пълчищата на Мурмандамус бавно крачеха

зад машините, на почетно разстояние, защото целият огън на бранителите бе съсредоточен върху тях.

После първата машина се опря до стената, предната ѝ страна се килна напред и падна, както ставаше с по-малките, и от вътрешността ѝ върху бранителите се изсипаха дузини таласъми, моредели и хора. Скоро навсякъде по стената закипя яростна битка, а ордите долу се втурнаха на щурм. Задните стени на кутиите също започнаха да се отварят и оттам се заизсипаха въжени стълби, по които към внезапно отворилите се входиове към града започнаха да се катерят нападатели. Пред стълбите изпънаха кожени навеси, за да предпазят катерачите от стрелите на защитниците. Катапултите продължиха да мятат камъни и катран, но след като лъкометците се оттеглиха по покривите на града, а останалите защитници трябваше да се бият с нападателите от кулите, вече нямаше какво да разколебае катерещите се по дългите стълби нападатели.

Арута се вкопчи в ръкопашен бой с един моредел, прескочил трупа на загинал арменгарски воин, замахна и тъмният елф се олюля назад и падна през парапета долу.

Принцът се извъртя и видя, че Ги довършва друг.

— Не можем да ги удържим тук! — извика протекторът. — Всички да се оттеглят!

Заповедта се предаде и бранителите изведнъж започнаха да отстъпват под напора на щурмуващите. Всяко стълбище остана под защитата на определен отряд, докато другарите им се спускаха да заемат позиции по улиците на града. Всички оставащи бяха доброволци, готови да загинат.

Арута се затича през външния пояс зад стената, обърна се за миг и видя, че и последният защитник на стената е сразен. Когато стигна до средата на откритото пространство, няколко таласъми скочиха от стълбите и се затичаха към портата. Изведнъж от покривите на сградите се изсипа дъжд от стрели и нападателите загинаха до един. Ги настигна Арута, Амос ги догони след секунди.

— Ще можем да ги задържим от портата, докато не разположат стрелци на кулите. Тогава нашите ще трябва да се оттеглят.

Арута погледна нагоре и видя, че над улиците между покривите на сградите срещу откритата полоса са сложени дълги талпи. Когато стрелците напуснеха първия ред сгради, щяха да издърпат след себе си

и талпите. На пълчищата таласъми щеше да се наложи да разбиват вратите с тарани и да се качат по стълбите, за да влязат в ръкопашен бой със стрелците. Но междуременно лъкометците щяха да се изтеглят на задния ред сгради. И щяха непрекъснато да обстрелват улиците долу, принуждавайки нашествениците да плащат скъпо за всяка завоювана стъпка. През последния месец по тези покриви бяха оставени стотици колчани под промазани платнища, заедно с резервни тетиви и допълнителни лъкове. Според преценката на Арута Мурмандамус щеше да даде поне още хиляда жертви само от първата полоса до втората.

Към полосата се затича отряд мъже с големи дървени чукове. Спряха се до камарата бурета, каквито имаше поставени на всеки ъгъл, и зачакаха команда. В началото изглеждаха обречени, защото от стената се изсипа море от таласъми, троли, моредели и ренегати, но после от една странична улица връхлетя конен ескадрон и спря нашествениците.

Край Ги и Арута профучаха стрели и протекторът каза:

— Стрелците им вече са на позиция. Дайте сигнал за изтегляне!

От четата лъкометци нагоре по улицата отекна тръбен зов и мъжете с дървените млатила заудряха по буретата, кършейки дебелите чепове. Земното масло потече бавно и миризмата му се смеси с киселата воня на кръв, надвиснала във въздуха. Войниците с чуковете се затичаха по улицата към следващата купчина бурета. Ги дръпна Арута за ръкава.

— Давай към цитаделата. Започваме втората фаза.

Принцът се затича след Ги и кървавият бой за всяка къща се развихри.

Два часа продължи ужасната битка пред очите на Ги и Арута, застанали на първия команден пост на стената на цитаделата. Откъм града се носеха несекващи ругатни, писъци и дрънчене на стомана. На всеки завой и пресечка из града чакаше отряд стрелци, така че всяко завоювано от враговете каре падаше през камара от трупове. Мурмандамус щеше да завладее външния град, но на ужасна цена. Арута вдигна преценката си за щетите на Мурмандамус до три-четири хиляди воители, докато стигне вътрешната полоса и рова около

цитаделата. И тепърва щеше да му се наложи да се справи с вътрешните укрепления на Арменгар.

До падането на нощта оставаше не повече от час. Леко снаряжените стрелци се движеха ловко от покрив на покрив, изтегляйки дъските след себе си. Ги гледаше с остро око развоя на битката.

— Този град е построен точно за такава битка — каза Арута. Ги кимна.

— Сам да го бях замислил така, че да обезкръви врага, нямаше да го направя по-добре. — Извърна се към Арута и го изгледа сурово. — Арменгар ще падне, освен ако в следващите няколко часа не дойде помощ. Но ще го съсипем този кучи син. Смъртно ще го нараним. Когато тръгне срещу Тир-Сог, ще е изгубил една трета от армията си.

— Една трета? Според мен — едва ли повече от една десета.

— Само гледай и ще видиш — отвърна Ги с мрачна усмивка и подвикна на сигналиста: — Колко остава?

Мъжът размаха бял и син флаг към върха на цитаделата. Арута вдигна очи и видя ответния сигнал — мах с два жълти флага. Войникът отговори:

— Не повече от десет минути, протекторе.

Ги помисли малко и каза:

— Още един залп с катапултите по външната полоса. — Заповедта се предаде и в другия край на града се изсипа порой от камъни. Ги промълви тихо, почти на себе си: — Нека да си помислят, че сме разтегли отбраната си. Тогава сигурно ще побързат всички да влязат вътре.

Времето се проточи мудно. Арута гледаше смълчан оттеглящите се по покривите лъкометци. Здравчи се и един отряд от бойците в засада се затича по улицата към подвижния мост и външната порта на крепостта. Щом първият отряд се добра до спуснатия мост, появиха се втори и трети. Пред очите им командирът на охраната на портата заповяда да го приберат. Последният боец скочи на моста и той тръгна назад през рова. А от покривите стрелците сееха гибел сред напирашите тълпи нашественици.

— Смели са, да останат така на сигурна гибел — отбеляза Арута.

— Че са смели, смели са, но не се канят да умрат — отвърна Ги. Още докато го казваше, стрелците по покривите вече се прехвърлиха

на последния ред сгради, спуснаха въжета и бързо се смъкнаха на улицата. Затичаха се към цитаделата, хвърляйки в движение оръжията си, а нападателите зад тях ги подгониха. Но щом стигнаха до средата на откритото пространство, използвано за пазар, стрелците по стената на цитаделата ги срещнаха със залп. Отстъпващите с бяг арменгарци се добраха до рова и наскачаха във водата.

— Ако се опитат да се изкатерят по стената, ще ги изпозастрелят — каза Арута, но забеляза, че гмурналите се под водата не излизат на повърхността.

Ги се усмихна.

— Има няколко подводни тунела, водещи към кулата на портата и други помещения по стената. Щом нашите момчета и момичета излязат, входовете им ще се запушат. — Една особено смела група таласъми притича до рова и скочи. — Дори тази измет да се добере до тунелите, няма да могат да отворят люковете им.

От вътрешността на цитаделата дойде Амос и каза:

— Всичко е готово.

— Добре — отвърна Ги и погледна към върха на цитаделата, откъдето Арманд наблюдаваше битката.

Размахаха жълт флаг.

— Пригответе катапултите! — ревна Ги. Дълго време не последва нищо и накрая Ги каза озадачено: — Но какво чака Севини?

Амос се засмя.

— Или гледа как Мурмандамус влиза през портите начело на юнската си, ако извадим този късмет, или изчаква в капанчето да влязат поне още хиляда.

Арута се беше загледал в една от метателните машини — гигантско съоръжение, заредено с хлабаво привързани едно за друго бурета. Приличаха на малките буренца за ракия и ейл по хановете и пивниците, побиращи не повече от галон. Всяка навързана камера съдържаше по около двадесет-тридесет такива буренца.

— Сигналът! — викна Амос.

Арута вдигна очи към разветия червен флаг, а Ги изрева:

— Катапулти! Огън!

По протежение на стената една дузина гигантски катапулти запокитиха товарите си с буренца и те полетяха на висока дъга над покривите на града и се разбиха в каменната настилка на външната

полоса сред дъжд от трески. Батарейта зареди следващия залп със смайваща за Арута скорост — за по-малко от минута се подаде команда и ново ято бурета полетя във въздуха. Докато приготвяха третия залп, Арута забеляза, че от един от далечните квартали на града се надига пушек. Амос също го видя.

— Миличките, сами ще ни свършат част от работата. Спретнали са малко пожарче да ни накажат, че не сме останали да измрем при тях. Сигурно ще е доста неприятно да си край него, когато отгоре ти завали нафта.

Арута разбра. Пред очите му пушекът рязко се усили и се разпространи по дълга крива, издаваща, че външната полоса пламва.

— Значи буретата на всеки ъгъл...

Амос кимна.

— По петдесет галона във всяко. В първото каре счупихме чеповите, за да се разлее по настилката от сградите до стената. Тая гмеж от убийци са нагазили в нея и са подгизнали до коленете. Има бурета във всяка сграда и по едно на всеки покрив. Когато изкарахме конете от града, престаняхме и да задържаме притока на масло нагоре. Всяко мазе в града вече е готово да избухне. Градът наистина ще предложи на Мурмандамус горещо посрещане.

Ги даде команда за третия залп. Но средните два катапулта замяха вместо бурета едри обли камъни, увити с промазана с нафта и запалена кожа, които профучаха във въздуха в огнена дъга. Изведнъж целият район пред външната стена лумна в ярка бяла светлина. Към небесата все по-нагоре и по-нагоре се заиздига кула от пламъци. Арута гледаше смаяно. Миг след това се чу глух тътен, последван от горещ полъх. Пламъците продължиха да се издигат и дълго време изглеждаше, че никога няма да спрат. След това започнаха да затихват, но кулата от черен дим продължи да се издига, след което се разстла като черна пелена над целия град. А отдолу адският пожар бушуваше.

— Укреплението над външната порта рухна — каза Амос. — Складирали сме под стражевата портална кула няколко буреца, с отдушници, за да подсилват огъня. Взривяват се с трясък. Ако бяхме малко по-близо до крепостта, щяха да ни се спукат тъпанчетата.

Пламъците се разпространиха и навсякъде из града се разнесоха люти проклетия и викове. А катапултите продължаваха да мятат взривния си товар сред пожара.

— Скъсете обхвата! — ревна Ги.

— Сега ще ги подкараме към цитаделата, та да могат стрелците да се поупражняват върху онези, които още не са се опекли — каза Амос.

Арута се взираше в усилващия се пожар. Последва нов взрив и веднага след него нова серия, а миг след това — глух тътен. Знойни ветрове задухаха към цитаделата, а огнените стълбове във външния град се завихриха. Взривовете зачестиха, тътенът им се усили — беше явно, че по възловите места из града са струпани доста бурета. Арута вече започна да различава гърмежа на камарите бурета от избухващите мазета. Огнената стихия стремително се приближаваше към цитаделата. Амос беше прав: Арменгар предлагаше наистина „горещо посрещане“ на Мурмандамус.

— Сигнал — извика един от войниците и Ги вдигна поглед нагоре. От централната кула на цитаделата вееха два червени флага, видими съвсем ясно заради блясъка на пожара, макар слънцето отдавна да беше залязло.

— Арманд дава сигнал, че целият външен град е в пламъци — каза Амос на Арута. — Непроходим е. Дори Черните кръвници ще станат на въглен, ако стъпят вътре. — Старият морски вълк се ухили злобно. — Дано само височайшият говнар да е побързал да се набута начело на гнусната си паплач.

От града се носеха викове на ужас и гняв и се чуваше тропот на бягащи нозе. Пламъците прииждаха неумоливо към вътрешната полоса, бележейки марша си с поредица от взривове на всеки няколко минути, щом пламнеше поредната камара от бурета на всяко кръстовище. Горещината вече се усещаше дори тук, високо на стената на цитаделата. Арута каза:

— Този огнен вихър ще изсмуче въздуха от дробовете им.

— Надявам се — кимна Амос. Ги уморено каза:

— Арманд го състави този план. Проклет гений! Най-добрият полеви командир, когото съм срещал. Замисълът беше да се изчака, докато влязат колкото може повече. След като ще бягаме в планините, поне да ги уязвим колкото може по-силно.

Но Арута долови зад равнодушния му тон покрусата на пълководец, чиято позиция скоро ще падне. Принцът каза:

— Проведохте майсторска защита.

Ги кимна мълчаливо и Арута и Амос разбраха, че казва наум: „Но не достатъчна.“

Първите бягащи от пожара нашественици излязоха на откритото пространство пред цитаделата и се заковаха на място, разбрали, че са изложени на погледите на воините по стената. Присвиха се в сянката на последните сгради, сякаш надявайки се някакво чудо да ги спаси. Броят на бягащата от пожара рат на Мурмандамус започна да расте под напора на неумолимите пламъци. Катапултите не спираха да подхранват пожара с бурета с нефта, скъсявайки обхвата си след всеки два залпа, за да привлекат огъня все по-близо и по-близо до вътрешната полоса. Сега бранителите на цитаделата можеха да видят взривовете по покривите само на половин дузина къщи по-нататък, после — пет, четири. Врежящите моредели, таласъми и човеци и пръснатите тук-там из тази гмеж троли и гиганти започнаха да се бият помежду си, защото натискът на бягащите от адския зной се усилваше и все повече излизаха на откритото. Ги се обърна към Амос и каза:

— Стрелците да открият огън.

Амос изрева командата и лъкометците започнаха да стрелят. Арута гледаше слисано.

— Това не е бой — промълви той тихо. — Това е касапница.

Нашествениците се бяха струпали толкова нагъсто на пазарния площад, че всяка стрела поразяваше някой. Падаха върху труповете, прегазени от напиралците от пожара тълпи. Полетяха още бурета с масло и пламъците продължиха безмилостния си марш към цитаделата.

Арута заслони очите си с ръка, защото светлината от огнената стихия стана ослепителна, а знойт — едва поносим. Осъзна колко гибелен е за жалките същества в края на площада, намиращи се съвсем близо до него.

После избухнаха нови бурета, още по-близо, и ордата се понесе с врясъци и викове към цитаделата. Мнозина от тичащите през полосата бяха простреляни, но някои успяха да се доберат до рова и скочиха във водата. Облечените в плетени ризници потънаха, напразно мъчейки се да ги съблекат под водата, загинаха и много от моределите в кожени ризници. Но немалко също така изплуваха на повърхността и запляскаха като псета.

Арута прецени, че на площада пред очите му лежат поне две хиляди трупа. Други четири или пет хиляди от нападателите трябваше да са изгинали в града. Арменгарските лъкометци започнаха да се уморяват и стрелите им едва стигаха целта, ясно очертана на огнения фон.

— Отворете тръбите — каза Ги.

Последва странно хъхрене и над водата в рова потече черно масло. Наскачалите във водата разбраха какво става и викове на ужас процепиха въздуха. Пламъците от вече изпепеления град се понесоха през площада, а от стената започнаха да хвърлят долу в рова горящи бали. Водната повърхност избухна в синьо-бели пламъци, които затанцуваха бясно: писъците бързо заглъхнаха и скоро всичко свърши.

Арута и останалите се принудиха да се отдръпнат от стената, заради непоносимо горещите вълни, които лъхнаха от рова. Когато пламъците заглъхнаха, принцът надникна надолу и видя плаващите във водата овъглени трупове. Усети, че му прилошава, и видя, че и Ги изпитва същото. Амос само гледаше мрачно. Пожарът из целия град забушува неудържимо и Ги каза:

— Имам нужда да пийна нещо. Хайде. Остават ни още само няколко часа.

Амос и Арута последваха мълчаливо протектора на загиващия град към вътрешната сграда на цитаделата.

Ги пресуши бокала си и посочи на картата на масата. Арута стоеше до оцапаната в сажди Бриана, която заедно с останалите командири чакаше от Ги последните заповеди. Джими и Локлир бяха дошли от последния си пост и стояха от другата страна на Арута. Дори вътре в заседателната зала се усещаше горещината от продължаващия пожар, в който катапултите продължаваха да изсипват бурета с нефта. Избегналата капана част от армията на Мурмандамус бе принудена да чака отвън външната стена, докато огненият ад стихне.

— Ето тук — каза протекторът и посочи няколкото зелени петна на картата — са скрити конете. — Поясни на Арута: — Бяха изведени от града във втората фаза на евакуацията. — След това заговори на всички: — Не знаем дали таласъмите не са се натъкнали на някои от тях или не са заловили всички. Но се надяваме, че част от тях са

оцелели. Според мен са решили, че най-после сме изоставили редутите по хълмовете, и не смятат за нужно да проявяват бдителност. Тайният тунел извън града все още е надежден; само един отряд Тъмни братя е бил забелязан в околностите му и са подминали, без да огледат района. Общата заповед е следната: всяка рота ще напусне града поред, от Първа до Дванадесета, с всички зачислени ѝ помощни части. Ще излизат от тунела само след като се уверят, че изходът е подсигурен. Искам Първа рота да заеме отбрана по периметъра на изхода, докато Втора започне да я подменя. Когато Единадесета рота напусне тунела, Дванадесета тръгва също. Тук ще останат само онези войници, които са назначени да останат в ариергард. Не искам никакви излишни прояви на героизъм в последния момент да застрашат тази евакуация. Не искам никакви недоразумения. Ясно ли е на всички какво трябва да правят?

Никой не се обади и Ги продължи:

— Добре. Сега се погрижете всички да разберат, че щом напуснем града, всеки остава сам за себе си. Искам колкото може повече хора да стигнат до Ябон. — И с хладна ярост добави: — Един ден ще възстановим Арменгар. — Замълча, сякаш му беше трудно да изрече последните думи. — Започнете последната фаза на евакуацията.

Командирите напуснаха заседателната зала и Арута попита:

— Ти кога тръгваш?

— Последен, разбира се — отвърна Ги. Арута погледна Амос и той му кимна.

— Имаш ли нещо против да остана с теб?

Ги се изненада.

— Канех се да ти предложа да тръгнеш с Втора рота. Първа може да се натъкне на изненада, а последните може да ги ударят привикани в планината подкрепления. Последната, която ще напусне, е най-застрашена.

— Не съм сигурен дали вярвам, че съм някакъв герой от пророчество, комуто е съдено да унищожи Мурмандамус, но ако все пак е така мисля, че може би трябва да остана — отвърна Арута.

Ги се замисли за миг.

— Защо пък не? Без друго нищо повече не може да се направи. Помощта или ще дойде, или не. Но и да дойде, вече е твърде късно да се спаси градът.

Арута хвърли поглед към Джими и Локлир. Джими се канеше да подхвърли някоя хаплива забележка, но Локлир каза само:

— И ние оставаме.

Арута понечи да възрази, но забеляза странното изражение на лицето на скуайъра от Края на сушата. Нямаше я вече онази момчешка несигурност, личаща под вечната му усмивка. Очите му се бяха състарили, станали бяха някак по-безмилостни и несъмнено по-тъжни. Принцът кимна.

Зачакаха дълго, отпивайки по малко ейл да отмият от устата си вонята на сажди и да се охладят от жегата. От време на време влизаше куриер да докладва, че поредната рота е напуснала цитаделата. Часовете се проточиха бавно. Нощта бе прорязвана от случайните взривове на последните докоснати от пожара мазета. Арута се чудеше как може да са останали още, но всеки път, щом решише, че градът е напълно опожарен, нов глух тътен известяваше, че разрушението още продължава.

Когато докладваха, че и Седма рота е тръгнала, в стаята тичешком нахълта войник. Беше облечен в кожена ризница, но си личеше, че е от помощните войски, някой от пастирите или земеделците. Рижата му коса беше прибрана назад и падаше до раменете му, а лицето му беше покрито с гъста червеникава брада.

— Протекторе! Елате да видите нещо!

Ги и останалите се забързаха към един от прозорците в дългия коридор, с изглед към горящия град. Безумният огнен ад бе позатихнал, но пламъците продължаваха да са обхванали целия град. Смяташе се, че ще мине поне още един час преди Мурмандамус да може да вкара още войска. Но сега се видя, че са сбъркали. Откъм все още горящите сгради край пазара към цитаделата прииждаха фигури.

Ги се забърза към стената. Когато се качи, видя отряд войници, очертани като черни силуети на фона на бушуващите огнени езици. Пристъпваха бавно, сякаш държаха да останат на открито, за да ги видят от стената. Докато ги гледаха, нов куриер докладва, че Осма рота е започнала да се изтегля. Пристъпващите напред фигури стигнаха до края на външния пояс и Ги изруга. Пълчища таласъми стояха под защитните навеси, почти невидими, освен когато някой пламък се отразеше в повърхността на водата в рова. Появи се и самият Мурмандамус.

— Какво пък е това? — ахна Джими.

Вождът на моределите яздеше напред без никаква защита, явно непритеснен от все още силния зной, а звярът, който беше яхнал, беше страховита гледка. Имаше тяло на кон, но беше покрит с блестящи червени люспи, сякаш някаква змийска стоманена кожа беше нагрята почти до стапяне. Гривата и опашката на съществото бяха от пламъци, а очите — горящи въглени. Вместо дъх от ноздрите му бълваше нажежена пара.

— Жребецът на демона — промълви Арута. — Има такава легенда. Само демон може да го яхне.

Съществото се изправи на задните си крака и Мурмандамус извади меча си. Размаха го и пред първите отряди на войската му се появи нещо черно. Беше мастиленочерен мрак, който заличи светлината, изля се на локва върху каменната настилка на площада, потече като живак и след това се оформи в правоъгълник. След миг хората по стената на цитаделата видяха, че се е превърнало в десет стъпки широка платформа от пълен мрак. После то бавно започна да се надига, стъпка по стъпка, и оформи катраненочерна рампа над рова. Парче мрак се откъсна от рампата и се понесе към вдигнатия подвижен мост, закрепил се и започна да расте. От него започна да се оформя нов мост. След кратка пауза от него се откъснаха нови късове мрак и започнаха да се изпъват над рова.

— Проклятие! — изруга Ги. — Той прави някакви мостове към стената. Предайте да побързат с евакуацията!

Когато абаносовите мостове стигнаха до средата на рова, първите отряди таласъми се покачиха на тях и бавно започнаха да се приближават към стената. Стъпка по стъпка черните мостове започнаха да се приближават към защитниците. Ги заповяда на лъкометците да стрелят.

Стрелите полетяха над рова, но срещаха някаква невидима стена и падаха, без да нанесат щети. Онова, което бе предпазило нападателите от пека на пожара, сега ги пазеше и от стрелите. Наблюдателите от върха на цитаделата докладваха, че огньовете във външния град секват и нови пълчища нашественици нахлуват в Арменгар.

— Слизай от стената! — изрева Ги. — Ариергардът — на първата тераса! Всички други части да се изтеглят веднага! Никой да

не остава повече тук!

Доскоро подреденото изтегляне щеше да се превърне в отчаяно бягство. Нашествениците щяха да сломят последната защита повече от час преди допускания от Ги срок. Арута разбираше, че е възможно да се стигне до бой за всяка стая в цитаделата, и си обеща наум, че ако нещата дойдат дотам, ще изчака, за да се срази с Мурмандамус.

Затичаха се през вътрешния двор и бързо се качиха по стълбището на първата от трите тераси, сподирени от шума на вятъра и тропота на затварящите се след тях врати. Докато излизаха от дългия коридор, Арута забеляза, че на прага пред издигащата се платформа са струпани куп бурета. Имаше и други на всеки праг наоколо и всичко, което можеше да гори, бе струпано около вратите така, че да не могат да се затворят. Принцът разбра, че последният ход на Ги дьо Батира ще е подпалването на самата цитадела с надеждата, че в пожара ще загинат още бойци от армията на Мурмандамус. Заради Кралството Арута се помоли наум дано силите на демона моредел да свършат и той да не може да защити войниците си от огъня.

По коридора се разтичаха войници и започнаха да трошат параваните, боядисани в бяло, за да се сливат с каменната зидария. Вятърът от зейналите дупки надигна лютивите изпарения и мирисът на нефта изпълни въздуха. Докато излизаха на терасата, Амос забеляза, че принцът се озърна през рамо.

— Минават от подземие до покрива. Повече въздух за огъня.

Арута кимна и се загледа към първата вълна на бойците на Мурмандамус, изравнила се със стената. Щом стъпиха на стената на цитаделата, защитното поле около тях изчезна и те се пръснаха и се затичаха на прибежки, снишени, за да се предпазят от стрелите. Катапултите бяха безполезни, защото разстоянието бе твърде късо.

Стрелците задържаха нападателите на разстояние, Арута разбра, че Ги брои всяка изтичаща минута, в която още от хората му могат да напуснат града.

Зад бавно настъпващите таласъми се чу тропотът на други, изсипващи се през стената. Щурмоваците на Мурмандамус превзеха кулата на портата, пуснаха моста, отвориха вратите и армията им нахлу. Пожарищата в града гаснеха и нови орди нашественици стремително се приближаваха към цитаделата. Накрая Ги изрева:

— Свърши се! Всички към тунела!

Всеки от стрелците пусна още по една стрела, след което всички побягнаха навътре. Верен на думата си, Ги изчака, докато се приберат всички, след което влезе и той последен и залости вратата. Железни капаци заслониха прозорците на терасата. Отдолу се разнесе тропот — нападателите се мъчеха със залостените врати към двора.

— Повдигачът е отрязан! — извика Амос. — Ще трябва да се спуснем по стълбите.

Завиха по друг коридор, затръшнаха и залостиха вратата след себе си и хукнаха по тясното стълбище към огромната пещера. Всичка специални светилници бяха запалени и я осветяваха с призрачната си светлина. Очите на Арута го засърбяха от лютивите изпарения, раздвижени от вятъра, нахлуващ през тунела, в който вече навлизаше последният резервен отряд. Ги и останалите с него се затичаха към вратата, но трябваше да спрат, защото в тунела можеха да влязат само по двама души наведнъж. Отгоре заотекваха викове и тропот по вратата на горната площадка на стълбището.

Ги отново настоя да влезе последен и залости вратата с тежък дървен лост.

— Това би трябвало да ги забави още няколко минути. — Извърна се да се втурне в тунела и каза на Арута: — Моли се само някой от онези кучи синове да не влезе в пещерата с горяща факла преди да се измъкнем от тунела.

Забързаха се напред, спирайки се да затворят и залостят всяка врата. Накрая стигнаха края на подземния проход и се озоваха в друга огромна пещера. Навън блестяха нощните звезди. Докато Ги залостваше и последната врата, дузината стрелци от ариергарда стояха в готовност, за да не би противниците да догонят протектора. Други няколко десетки бойци отстъпваха бавно, изчаквайки, за да не се скупчат наведнъж изтеглящите се последни групи. Шумът, разнасящ се отвън, издаваше, че някои от бягащите са се натъкнали на вражески сили.

Ги даде знак на лъкометците да опразнят пещерата. Скоро всички бойци, които не бяха от ариергарда, излязоха и вътре с Ги останаха само няколко души плюс Локлир, Джими, Арута и Амос. Ги се разпореди и ариергардът да тръгне и в пещерата останаха само петимата. Още нечия фигура изникна в сумрака и Арута разпозна в нея

същия войник, който им бе донесъл вестта за приближаването на Мурмандамус през пламъците.

— Бягай! — извика му Ги.

Войникът само сви рамене, видимо непритеснен от заповедта.

— Казахте, че оттук всеки ще действа сам за себе си, протекторе.

Аз мисля да остана.

Ги кимна.

— Името ти?

— Шига.

— Чувал съм за теб, Шига Копието — рече Амос. — Миналото Средилетие спечели награда за най-дълго мятане.

Мъжът пак само сви рамене.

— Видя ли дъо Севини? — попита го Ги.

Шига посочи с брадичка към изхода на пещерата.

— Той с още няколко души напуснаха малко преди да дойдете, точно както заповядахте. Трябва вече да са подминали най-високия редут, на стотина разкрача по-надолу оттук.

Откъм тунела се чу смътно трясък на цепещо се дърво и Ги каза:

— Стигнаха последната врата. — Грабна една желязна верига, минаваща под прага под вратата, и каза: — Помогнете ми. — Всички хванаха веригата и му помогнаха да я изпъне, така че да може да се прикачи към една закрепена на каменния под на пещерата балиста. Не беше заредена за стрелба, но след като закрепиха веригата, Арута веднага се сети за предназначението ѝ.

— Пускаш спусъка и тунелът отзад се срива, нали?

— Веригата минава под опорните стълбове на тунела, чак до другата пещера, която ги свързва — каза Амос. — Би трябвало да рухне заедно с няколкостотин от ония мръсници вътре. Но има и още нещо.

— Бягайте! — викна Ги. — Идват.

Откъм вратата се чуха ритмични удари. Явно нападателите бяха донесли таран, за да я строят. Арута и останалите бързо изскочиха от пещерата и се обърнаха да видят какво ще стане. Ги дръпна спусъка на балистата и тя като че ли се поколеба в първия миг, след което рязко дръпна веригата само с една педя, но това беше достатъчно. Изведнъж вратата се пръсна навън и Ги хукна към изхода, подгонен от гъсти

облаци прах. От облака изпадаха няколко окървавени и премазани тела на таласъми и след тях от тунела се изля порой от камъни.

Всички се затичаха надалече от пещерата и Ги посочи водещата нагоре пътека.

— Искам да се кача там за малко. Вие, ако искате, тръгвайте, но аз държа да видя това.

— И аз не бих го пропуснал — каза Амос и тръгна след него. Арута ги изгледа и също пое нагоре.

Докато се катереха над изхода на пещерата, усетиха под краката си тътен и се чуха няколко тъпи взрива. Амос каза:

— Повдигачите бяха приготвени да се спуснат надолу, когато тунелът рухне. Би трябвало да са подпалили буретата на всеки етаж на цитаделата, чак до пещерата. — Чу се нов залп от експлозии. — Проклетата машинария май се задейства.

Изведнъж земята под тях се надигна. В ушите им отекна трясък, сякаш небесата се разтвориха, ударната вълна ги събори на земята и невъобразимият трус ги зашемети за миг. Отвъд ръба на стръмнината, по която се катереха, високо към небето изригна кълбо от оранжеви и жълти пламъци, разрасна се и се пръсна като гъба горе, и под адското му сияние се видяха хвърчащи каменни отломки. Земята под тях се разтрепера с глухи тътнежи, щом последните складове с нефта пламнаха и пръснаха несъкрушимата цитадела. Камъни, пламнали греди и кървави трупове полетяха към небето, понесени сякаш от гигантски смерч.

Арута остана да лежи на земята, стъписан от неописуемата гледка. Воят на побеснелия вятър го помете, последван от непоносимо гореща вълна. За миг знойна вълна шибна лицата им, сякаш бяха застанали само на няколко стъпки от гигантска пещ. Амос изрева:

— Складът под цитаделата гръмна. Проветрявахме го цял ден и цяла нощ, за да се взриви по-ефикасно.

Думите му едва се чуха, защото ушите им кънтяха, след което ги погълна нова титанична експлозия и земята под тях се разтrese и надигна, и се затресе отново от серия по-малки взривове. Намираха се все още на цели двеста разкрача от канарата на върха, обърната към града, но и тук горещината беше непоносима.

— Това беше... много повече, отколкото си мислехме — успя да каже Ги.

— Ако се бяхме изкачили горе, щеше да ни свари — обади се Локлир.

— Добре все пак, че се измъкнахме от пещерата — изсумтя Джими.

Всички погледнаха натам, накъдето им сочеше. Земята продължаваше да се тресе, отекваха нови взривове и по стръмните склонове край тях се търкаляха камъни. Хълмът долу бе променил облика си. Всичко, което се намираше вътре в тунела, беше изхвърлено навън още при първата експлозия, покривайки склона срещу устието на пещерата с разкъсани трупове и камънак. После земята отново се надигна и се разтресе от нов гигантски взрив. Отново високо към небето изригна огнено кълбо, макар и не толкова голямо като предишното.

Земята се разклати от нов ужасен взрив, последван от по-малки трусове, а после се успокои и те се изправиха, изкатериха се до ръба и се загледаха в окончателно разрушения Арменгар. Само за няколко ужасни мига домът на един народ, центърът на културата мусеше напълно пометен. Погром, незапомнен в анализите на военното дело на Мидкемия.

— Нищо не би могло да оцелее след тази експлозия — каза Арута. — Всеки таласъм и Тъмен брат, оказал се между цитаделата и града, трябва да е загинал.

— Може пък и негово скапанячество да сме го спипали със свалени гащи — избоботи с надежда Амос. — Колко ми се ще да не са безкрайни тия негови вещерски дарби.

— Войниците му може и да са измрели, но смятам, че по някакъв начин той ще се спаси — каза Арута. — Не мисля, че онзи звяр, който беше яхнал, се плаши от огъня.

— Вижте! — викна Джими и посочи към небето.

Към небесата продължаваше да се издига огромен огнен стълб и димът, надвиснал високо над главите им, сияеше в червено, отразил пламъците на догарящите пожари. И на този безумен фон се виждаше самотна фигура, яздеща във въздуха на гърба на огненочервен жребец. Сякаш се спускаше по склона на невидим хълм в кръг и явно се връщаше към ядрото на стана на Мурмандамус.

— Крастав кучи син! — изруга Амос. — Нищо ли не може да го убие този говнар?

— Не знам — каза Ги. — Само че сега си имаме други грижи.

Започна да слиза и другите го последваха. Цялата пещера се беше сринала и на мястото на доскорошната дупка имаше само камара отломки, запълнила и дерето под нея. Проправиха си път през отломките, подминавайки няколкото срутили се каменни редута, защитавали града от атаки отгоре, и най-сетне стигнаха до една малка клисура, водеща към каньона, където трябваше да има скрити коне.

— Първите четири-пет каньона трябва да са опразнени от онези, които напуснаха първи. Ако ще си търсим коне, трябва да огледаме по-нататък — каза Ги.

— Все пак трябва да изберем: на запад към Ябон, или на изток към Висок замък — каза Арута.

— Към Ябон — отвърна Ги. — Ако иде помощ, имаме шанс да я срещнем по пътя си. — Спря се да огледа околността, търсейки ориентири. — Ако наоколо са останали някакви части на Мурмандамус, най-вероятно вече са дезорганизирани. Все още е възможно да се измъкнем.

Амос се изкиска:

— Дори големите му отряди няма да горят от желание да се опълчат на цяла армия в поход. Никак не е здравословно.

— Все пак, ако ги притиснат, ще се сражават като плъхове, каквито са. А призори тук ще се стекат хиляди за подкрепление. Остават ни най-много още няколко часа, за да се измъкнем.

Нечии стъпки ги накараха бързо да извадят оръжията си и да се отдръпнат, търсейки някакво прикритие зад изпопадалите скали.

Появи се човешка фигура и Ги скочи напред, но задържа сабята си във въздуха.

— Бриана!

Командирът на Трета рота изглеждаше зашеметена, от малката рана на слепоочието ѝ течеше кръв.

— Протекторе — промълви облекчено Бриана. — Принудихме се да се върнем. Натъкнахме се на един патрул троли, които се опитваха да отстъпят към лагера си. Почнахме бой с тях и... После дойде експлозията... засипаха ни камъни. Не знам какво стана с тролите. Мисля, че избягаха... Посочи окървавеното си чело. — Някои от нас са ранени.

— Кои са с вас? — попита я той.

Арута изскочи от прикритието си, а Бриана разтърси глава, после махна с ръка и откъм сиянието на горящия град изскочиха още двама бойци, явно пострадали, и с тях — около дузина деца. Те изгледаха смаяно, с ококорени очи Арута, Ги и останалите.

— Бяхме заклещени в едно дърво от няколко Тъмни братя — каза Бриана. — Част от войниците ми избиха Братята, но се пръснахме. В последния час събираме наоколо пръснали се бегълци.

Ги преброи децата.

— Шестнадесет. — Обърна се към Арута. — Сега какво да правим?

— Всеки за себе си или не, но не можем да ги оставим.

Амос се обърна, разтревожен от някакъв приближаващ се шум.

— Не знам какво ще правим, но най-добре да го направим някъде другаде. Хайде.

Ги посочи към ръба на каньона и всички започнаха да помагат на децата да го изкачат. Скоро се изкатериха над каньона и поеха на запад.

Арута последен се добра до ръба и след като останалите се скриха от погледа му, се смъкна на колене и погледна. Долу се появи отряд таласъми — движеха се предпазливо, сякаш очакваха да ги нападнат от всички страни. Бяха окървавени и си личеше, че вече са се сблъскали с части от армията на Арменгар. Арута изчака, докато се увери, че всички деца са се отдалечили на безопасно разстояние, след което вдигна един камък и го хвърли колкото можа по-надалеч зад таласъмните. Таласъмните се обърнаха и се забързаха, като че ли уплашени, че ще ги нападнат отзад. Арута се присви над стръмния ръб, затича се на прибежки и скочи долу на пътеката. Скоро догони последния от групата — Шига.

Шига вдигна вежди и Арута прошепна:

— Таласъми.

Копиеносецът кимна мълчаливо и двамата се забързаха по пътеката след групата малки бегълци.

ГЛАВА 15

БЯГСТВО

Арута даде знак да спрат. Всички, включително и децата, се отдръпнаха към скалите, за да се прикрият. Цялата група притихна, приведена на дъното на оврага, по който бяха вървели през цялата нощ. Утрото приближаваше, а след страховитото унищожение на Арменгар хълмовете зад града се бяха превърнали в ничия земя.

Падането на града беше победа за Мурмандамус, но извоювана на много по-ужасна цена, отколкото беше очаквал. Из хълмовете зад Арменгар се беше възцарил хаос. Разположените там части бяха разбити от отстъпващата армия на града. Много таласъми и троли бяха изоставили хълмовете и се бяха стекли обратно към лагера на Мурмандамус.

През първите няколко часа след падането на града групата на Арута беше видяла малко таласъми или Тъмни братя, но беше очевидно, че Мурмандамус изпраща по хълмовете многобройни отряди. Отначало силите на Мурмандамус нямаха явно превъзходство сред скалите — липсваше каквато и да било координация между командирите им, а и войниците им бяха недостатъчно, за да се наложат с числено превъзходство над арменгарците. Банди таласъми и моредели нахлуваха в дерета и оврази, за да надвият отрядите бегълци, но мнозина от тях не се връщаха. Сега равновесието на силите се изместваше в полза на врага. Скоро районът щеше да се окаже изцяло под негов контрол.

Арута погледна сгушилите се накуп дечица. Няколко от помъничките бяха на ръба на пълното изтощение заради безсънните нощи и постоянния страх. Проблемът с намирането на безопасен проход на юг още повече се усложняваше от невъзможността на най-малките да се движат бързо. А при всеки завой се изправяха пред риска да се натъкнат на вражеска орда. На два пъти бяха срещали пръснати групи от града и Ги им заповядваше да продължат сами,

отказвайки да увеличи числеността на групата. И още два пъти се бяха натъквали на трупове, както на врагове, така и на свои.

Тропотът на ботуши се усили и по броя им, както и по липсата на усилие да се прикрият, Арута прецени, че трябва да са врагове. Махна с ръка и всички се отдръпнаха безшумно в дерето. Арута, Ги, Амос, Бриана и Шига се присвиха в сенките пред сгушилите се деца. Джими и Локлир останаха при децата, за да пазят тишина.

Патрулът, предвождан от моредел, се състоеше от троли и таласъми. Тролите душеха въздуха, но тежката воня на пушека объркваше сетивата им. Преминаха покрай дерето и се спуснаха надолу към по-голямото дефиле. След като ги подминаха, Арута даде знак и групата тръгна предпазливо напред, насочвайки се на запад, в посока обратна на подминалия ги патрул.

Изведнъж едно от децата изпищя уплашено и Арута и останалите рязко се извърнаха. Джими изскочи от рояка деца с вдигната сабя, Локлир също се хвърли срещу връхлитащите троли. Дали бяха забелязали бегълците, или просто бяха решили да обходят повторно дефилето, Арута не разбра, но знаеше, че трябва да се отърват бързо от патрула, за да не привлекат и други.

Арута замахна над рамото на Локлир и уби един трол, който притискаше момчето назад. Скоро цялата група влезе в бой. Шига замахна с копието си и уби друг трол, а моределът се озова срещу Ги. Тъмният елф разпозна протектора на Арменгар и изрева:

— Едноокия!

Нападна го с дива ярост, отблъсквайки Ги назад, но Локлир повтори хитрината на Арута, удари над Ги и уби моредела.

Всичко свърши бързо — петима троли, още толкова таласъми и моределът бяха убити. Арута задъхано промълви:

— Добре че това дърво се оказа тясно. Ако ни бяха обкръжили, нямаше да оцелеем.

Ги погледна сивото небе и отбеляза:

— Трябва бързо да намерим скривалище. Децата ще капнат, а през планината изход нямаме.

— Моят краал е наблизил, протекторе — каза Шига. — Затова тръгнах насам. Има една пътека, на около миля на запад, рядко се използва. Води до една плитка пещера. Бихме могли да я прикрием. Катеренето обаче ще е трудно.

— Но нямаме избор — каза Амос.

— Води — каза Ги.

Шига се затича леко, спирайки се само да огледа извивките на пътеката. Когато най-сетне се изкатери на скалите край дефилето, започнаха да вдигат децата. Тъкмо подаваха последното дете и Бриана се катереше след него, когато от запад се разнесе вик. Половин дузина арменгарски бойци отстъпваха заднишком с бой към групата на Арута, притиснати от голям брой таласъми. Ги извика на Бриана:

— Разкарай децата оттук! Шига се присви до него, стиснал копие, а Бриана бързо поведе децата към пещерата.

Арута и останалите се присъединиха към своите, блокирайки дефилето и отказвайки да отстъпят пред напиралите таласъми. Таласъмните се биеха с дива ярост и Арута изведнъж изрева:

— Бягат от някого!

Натискът се усили и таласъмните наскачаха срещу арменгарците. Ги заповяда да започнат бавно да се оттеглят и стъпка по стъпка започнаха да изтеглят таласъмните след себе си по дефилето. Шига се присви над ръба на клисурата, прикривайки тясната пътечка, водеща към пещерата, за да не би някой трол или таласъм да реши да се изкатери при децата, докато Бриана продължаваше да ги подкарва нагоре. Но таласъмните ги подминаха с безразличие, мъчейки се да си пробият път през отряда на Ги.

После от другата им страна се чу друг вик и най-задните таласъми се обърнаха и влязоха в бой с някакъв друг, невидим все още за Арута противник. Бяха заклещени между двете групи нападатели.

Вик зад гърба му го накараха да се обърне рязко. В отсрещния край на дефилето се бе появила нова група таласъми. Без да се колебае, Арута извика:

— Давай нагоре! Да бягаме!

Той и момчетата скочиха на скалите и заудряха отгоре по таласъмните, за да дадат възможност на Амос и Ги да се покатерят. Чак сега Арута успя да види какво е принудило първата банда таласъми да побягнат към него — отряд джуджета. Зад джуджетата имаше и двама елфи, които стреляха над главите им. Арута позна единия и извика:

— Галайн!

Елфът погледна нагоре и му махна, после метна лъка си през рамо, скочи на ръба и с няколко дълги отскока се озова при Арута.

— Мартин пристигна в Ябон! Добре ли си?

Арута кимна и си пое дълбоко дъх.

— Да. Но градът отиде.

— Знаем — каза елфът. — Експлозията се видя на няколко мили оттук. Цяла нощ събирахме бегълци. Джуджетата бранят една пътека през билото. Повечето от избягалите ще могат да преминат.

— В онази пещера там има деца — каза Ги и махна с ръка към присвилия се от другата страна на дефилето Шига.

Галайн извика:

— Ариан! Там горе има деца!

Втората чета таласъми се включи в битката и приказките секнаха. Няколко таласъма се опитаха да се покатерят при мъжете по скалите, но Амос скрита един в лицето, Джими прониза двама други и останалите премислиха.

Кратката пауза позволи на Ариан да изреве:

— Ще ги изведем!

Елфът продължи да сипе стрели по таласъмните, а две джуджета се изкатериха по тясната пътечка да помогнат на Шига, Бриана и двамата останали с тях арменгарски войници да изведат децата.

— Калин ни изпрати в Камен връх да почетем Долган с приемането на короната — каза Галайн. — Когато пристигна Мартин и разказа какво става тук, Долган тръгна веднага. Двамата с Ариан решихме да дойдем с тях, докато останалите заминаха за Елвандар да отнесат вестта за похода на Мурмандамус. След заминаването на Томас Калин не може да остави лесовете ни незащитени, но подозирам, че ще прати някой отряд стрелци да помогнат на джуджетата да прехвърлят бегълците отвъд планината. Коридорът на джуджетата се държи здраво, от долината на Инклиндел до около една миля на запад. Воините на Долган са по всички околни хълмове, така че още известно време тук ще е доста оживено.

Джуджетата оформиха стена от щитове, докато хората горе подаваха децата на двамата дребосъци отзад и те ги превеждаха бързо на безопасно място. Джими дръпна Ги за ръкава и му посочи бандата троли, започнали да се катерят отдолу по склона. Ги се огледа, видя, че между тях и джуджетата все още има над дузина таласъми, след което посочи на изток, махна на Бриана и Шига да побягнат с децата и заедно с останалите бързо се промъкнаха зад таласъмните и скочиха

долу. Затичаха се обратно по пътеката, спуснаха се по плиткото дърво и залегнаха в същото укритие, което бяха използвали допреди малко.

— Тази троли, дето идат отдолу, ще ни попречат да стигнем при джуджетата — каза Ги. — Дали да не опитаме да се спуснем още малко надолу и да ги заобиколим?

— Доста е объркано тук — отвърна Галайн. — Бях с най-предните части от войската на Долган и те стигнаха, докдето е възможно. Сега ще започнат да се оттеглят. Ако не ги настигнем бързо, ще останем изолирани.

Разговорът се прекъсна от нечий викове отгоре. Нови части на Мурмандамус прииждаха по ридовете. Ги даде знак и групата започна да се оттегля на прибежки все по-надолу по дървото. След като изминаха още няколко крачки, Ги се озърна и попита:

— А сега къде сме?

Спогледаха се, разбрали, че са се отклонили от първоначалната си посока. Бяха се озовали някъде западно от пещерата зад града. Джими се надигна, после бързо клекна, посочи и каза:

— Според отблясъка от пожара градът трябва да е някъде натам.

— Не сме толкова на изток, колкото си мислех — изръмжа Ги. — Не знам къде свършва това проклето дърво.

Арута погледна изсветляващото небе.

— Все едно, по-добре е да продължим.

Отново се забързаха надолу, без да знаят накъде отиват, но сигурни, че ако останат на място, ги чака гибел.

— Конници — прошепна Галайн, който бе изтичал напред да огледа.

Арута и Ги го погледнаха въпросително и Галайн обясни:

— Ренегати. Половин дузина. Тъпаците са се изтегнали около огъня. Все едно че са излезли на пикник.

— Някакви следи от други? — попита Ги.

— Нищо. Видях някакво движение малко по-на запад, но мисля, че сме навлезли в тила на Мурмандамус. Ако може да се съди по онези ленивци около огъня, наоколо е доста спокойно.

Ги прокара мълчаливо палец през гърлото си. Арута кимна. Амос извади ножа от колана си и махна с ръка на момчетата да заобиколят бивака. Всички тръгнаха приведени напред, после Джими им махна с ръка и двамата с Локлир се покатериха над пътеката.

Двамата скуайъри тръгнаха бързо и безшумно, а Арута, Амос, Галайн и Ги зачакаха. След малко чуха изненадан вик и се хвърлиха напред.

Двамата скуайъри бяха скочили върху един пост от другата страна на малкия бивак, а другите петима мъже, чули вика, се обърнаха натам. Трима от тях издъхнаха, без да разберат, че някой ги е доближил отзад, а след тях и другите двама. Ги се огледа.

— Свалете им наметалата. Ако ни хванат и подложат на разпит, сигурно ще разкрият кои сме, но ако стоим настрани по ридовете, може би патрулите им ще ни вземат за поредната група, тръгнала да лови бегълци.

Двете момчета надянаха сините наметала върху кафявите си кожени арменгарски дрехи. Арута си остана в своето синьо наметало, а Амос наметна едно зелено. Ги си запази своето черно. Арменгарците до един носеха кафяво, така че цветовете наистина можеха да прикрият бегълците за известно време. Арута подхвърли едно сиво наметало на Галайн и му каза:

— Дръж. И се постарай да заприличаш на Тъмен брат.

Елфът му отвърна сухо:

— Арута, не знаеш какво изпитание за приятелството ни е тази забележка. Ще трябва да накарам Мартин да ти го обясни.

— С удоволствие, стига да е у дома на чаша вино в компанията на близките ни.

Изтъркаляха трупове в дерето. Джими се изкатери на стръмния бряг, огледа наоколо и изруга:

— Проклятие! — И бързо се смъкна долу.

— Какво има? — каза Арута.

— Патрул, на около половин миля назад по пътеката. Не бързат, но идват насам. Около трийсет конници.

— Тръгваме веднага — заяви Ги и шестимата се метнаха на конете на ренегатите.

След като се отдалечиха, Арута каза:

— Галайн, така и не ми остана време да те попитам за спътниците на Мартин. — Въпросът му остана недовършен.

— Мартин единствен се добра до Камен връх. — Елфът сви рамене. — Знаем само, че приятелят на Лаури от детинство е загинал. — Говореше за Роалд, избягвайки да споменава името на покойника според елфския обичай. — За Лаури и Бару Змееубиеца не знаем нищо.

Арута кимна мълчаливо. Испита жал за смъртта на Роалд. Наемникът беше добър боец и можеше да се разчита на него в опасности. Но много повече го обезпокои неизвестната съдба на Лаури. Помисли си за Карлайн и се помоли наум дано Лаури да е жив и здрав. Но се помъчи да потисне тревогата си заради непосредствените опасности и даде знак на Галайн да ги поведе.

Поеха на изток, следвайки по-високите пътеки, доколкото им беше възможно. Водеше Галайн. Отдалече сигурно наистина приличаха на отряд ренегати, предвождан от моредел.

На едно кръстовище отново можаха да хвърлят поглед към града. Кратерът на мястото на доскорошната цитадела бълваше нагоре черен дим.

— Нима нищо не е останало от цитаделата? — промълви удивен Ги.

— Беше ето там — промълви Амос и посочи петното в основата на урвата. Сега долу се виждаше само бушуващият огнен ад от горящото подземно езеро от нефта. И помен нямаше от цитаделата, от вътрешната крепостна стена, от рова и от няколкото съседни карета. Малкото сгради в близост до цитаделата, които все още можеха да се различат, представляваха жалки руини. Всичко беше изгърбушено, овъглено или нажежено до червено. — Всичко си е отишло — въздъхна Амос. — Арменгар вече го няма. — Нито една постройка не беше останала цяла, а целият планински склон беше загърнат в синкавочерен пушек. Дори отвъд градската стена гледката с осеялите равнината камари от трупове беше ужасяваща.

Съвсем очевидно беше, че Мурмандамус е получил тежък удар при превземането на града, но войската му все още господстваше извън градските стени. Вееха се знамена, строяваха се отряди. Демонът главатар подготвяше пълчищата си за поход. Амос ядно се изплю.

— Все още разполага с огромна армия.

— Но му струвахте над петнадесет хиляди мъртви — уморено промълви Арута.

— Обаче все още може да поведе над тридесет и пет хиляди срещу Тир-Сог — изсумтя Ги. Отрядите се строяваха, а предните части вече препускаха в галоп на определените им места в авангарда на внушителната колона. Ги се загледа за миг и изруга:

— Проклет да съм! Та той не тръгва на юг! Той подкарва армията си на изток!

Арута погледна Амос, после Ги.

— Но това е безсмислено. Той може да задържи джуджетата на запад и да ги изтласка, докато стигне в Ябон.

— На изток е... — почна Джими.

— Висок замък — довърши Арута. Ги кимна.

— Ще прекара армията си през Касапската клисура и оттам — право срещу гарнизона на Висок замък.

— Но защо? — учуди се Арута. — Висок замък може да го превземе, разбира се, за броени дни, но там ще остане заклещен по хълмовете на Високи Лес с два оголени фланга. Никаква явна цел няма натам.

— Но ако удари право на юг, до месец може да стигне Тъмни лес — каза Ги.

— Сетанон — промълви Арута.

— Това не го разбирам — каза Ги. — Сетанон може да го превземе много лесно. Тамошният гарнизон не е много повече от една почетна рота. Но след като влезе, какво? Може да презимува там, преживявайки с продоволствието, което би събрал от Тъмни лес и складовете на Сетанон, ако в тях има нещо, но дойде ли пролетта, Луам може да го удари от изток, а твоите сили от запад. Ще се окаже между чука и наковалнята, с цели петстотин мили път назад през планините за отстъпление. Това ще означава пълният му разгром.

— Нека не го подценяваме този мръсник — обади се Амос. — Да знаете, че е намислил нещо.

— По-добре да тръгваме — каза Галайн. — Ако наистина е поел на изток, така и няма да можем да заобиколим и да стигнем Инклиндел. Онзи патрул, дето го видяхме преди малко, сигурно е от авангарда. Ще продължат след нас по целия маршрут.

— Значи трябва да се доберем до Касапската клисура преди предните му части — каза Ги.

Пришпориха конете и тръгнаха на изток.

През остатъка от деня успяха да се задържат на достатъчно разстояние пред отрядите на Мурмандамус. От време на време

виждаха флангови ескадрони да заобикалят в галоп главното ядро на войската, придвижваща се долу в равнината, имаше и признаци, че и зад тях препускат части. Но след това пътят започна да се спуска надолу и някъде към залез-слънце Арута каза:

— Ако продължим надолу към равнината, ще се натикаме в ръцете на външните им постове.

— Ако продължим да яздим по тъмно, можем да се промъкнем през горите в подножията на хълмовете — каза Ги. — Прилепим ли се до подножието и ако яздим цяла нощ, ще навлезем в същинския лес. Съмнявам се, че дори Мурмандамус би изпратил много свои войници в леса на Еддер, след като може много лесно да го заобиколи. Еддер не е най-доброто място, което бих избрал, но поне ще имаме прикритие. Ако яздим цяла нощ, можем да спечелим достатъчно преднина, за да сме в безопасност... поне от тях.

Джими и Локлир се спогледаха озадачено и Джими каза:

— Амос, какво означава това?

Амос хвърли поглед към Ги и той кимна.

— Еддер е лошо място, момко. Можем... можехме да сечем на около три мили навътре по краищата на леса. Още малко по-навътре човек може да ловува. Но по-нататък... хм, просто не знаем какво има там. Дори таласъмите и Тъмните братя заобикалят това място. Който се осмели да навлезе навътре в леса, просто не се връща. Не знаем какво има там. Еддер е адски голям, така че вътре може да се крие какво ли не.

— Значи от казана — та в огъня — рече Арута.

— Може би — отвърна Ги. — Но все пак знаем какво ни чака, ако продължим в равнината.

— Може би ще успеем да се промъкнем, както сме се предрешили — предположи Джими.

— Няма начин, Джими — каза Галайн. — Всеки моредел ще разпознае един еледел от пръв поглед. Това е нещо, за което не обичаме да говорим, но просто ми повярвай. Разпознаването е инстинктивно.

— Тогава няма какво да му мислим повече. Към леса, момци — каза Амос и пришпори коня си напред.

Продължиха колкото може по-безшумно през тъмния лес.

Догонваше ги далечният ек на виковете от армията на Мурмандамус, спряла се на нощен стан сред равнината на север. Арута прецени, че ако продължат така цяла нощ, по изгрев ще са изпреварили доста авангарда на Мурмандамус. По пладне щяха да излязат от леса отново в равнината и да наберат скорост. После, стига да успееха да се доберат до Касапска клисура и да се срещнат с Браян, владетеля на Висок замък, имаше шанс да забавят Мурмандамус по целия му маршрут през Високи лес и през Тъмни лес.

Джими пришпори коня си напред и застигна Галайн.

— Не знам защо, но ме полазиха някакви тръпки.

— И аз го усетих — тихо отвърна елфът. — И освен това усещам нещо смътно познато в тия лесове. Не мога да го назова. — След което добави с присъщия си елфски хумор: — Но нали съм си още младок, едва на четиридесет години.

— Бебе такова — отвърна му сухо Джими. Ги, който яздеше до Арута, каза:

— Може пък просто да стигнем Висок замък. — Помълча малко и добави навъсено: — Арута, връщането ми в Кралството ме изправя пред някои проблеми.

Арута кимна разбиращо, макар че жестът не се видя в тъмното.

— Ще поговоря с Луам. Смятам като стигнем Висок замък да ти дам прошка. Във всеки случай, докато тази каша не се оправи, ще бъдеш под моя закрила.

— Не ме притеснява собствената ми съдба — отвърна Ги. — Виж, отпратих към Ябон остатъците от един малък народ. Просто... просто искам да съм сигурен, че ще ги приемат добре. — Гласът му издаваше дълбоко отчаяние. — Заклех се да възстановя Арменгар. Сега и двамата знаем, че това никога няма да стане.

— Ще направим нещо, за да върнем народа ти в Кралството, Ги... Но за теб какво да направим?

— За себе си не се притеснявам. Но... Виж, помисли си не би ли могъл да се застъпиш пред Луам за Арманд... стига да се спаси. Той е великолепен пълководец и способен водач. Ако бях взел короната, щях да го направя следващия херцог на Батира. След като нямам син, подобър избор не бих могъл да измисля. Ще имате нужда от такива като него, Арута, ако искаме да преживеем това, което предстои.

Единствената му вина е налудничавото му чувство за лична вярност и чест.

Арута обеща да обмисли молбата му и двамата се смълчаха. Продължиха да яздят чак докъм полунощ, когато Арута и Ги се съгласиха да се спрат за кратък отдих. Ги се приближи до Галайн, докато другите се оправяха с конете, и каза:

— Вече сме навътре в тези лесове. Никой арменгарец не е навлизал толкова навътре и да се е върнал.

— Ще бъда нащрек — отвърна му Галайн и изгледа Ги в упор. — Чувал съм за вас, Ги дьо Батира. Според последните разкази сте особа, бъдеща известно недоверие. Изглежда, положението се е променило. — Елфът кимна към Арута.

Ги се усмихна мрачно.

— Засега. Съдбата и обстоятелствата понякога изковават неочаквани съюзи.

Елфът се ухили.

— Вярно е. Притежавате почти елфски усет за нещата. Бих искал да чуя някой ден цялата история.

Ги кимна. Амос се приближи до тях и каза:

— Стори ми се, че чух нещо, ей натам.

Ги се извърна накъдето му сочеха, а Галайн изчезна сред дърветата.

Арута дойде при тях и каза:

— Аз също го чух. Галайн ще разбере какво е.

— Дано — каза Ги и седна на тревата да си почине.

Джими погледна приятеля си. В сумрака лицето му почти не се виждаше, но той знаеше, че Локлир все още не се е съвзел от смъртта на Бронвин. Испита странно чувство за вина. Той самият не беше и помислял за Криста след оттеглянето от стената. Помъчи се да се отърси от раздражението. Нима не бяха станали любовници, подтикнати само от страстта? Не беше ли съвсем свободна тази връзка? Да не би да си бяха обещали нещо? И да, и не, но Джими се почувства объркан от собствената си липса на каквато и да било загриженост. Не желаше нищо лошо на Криста, но и не виждаше особен смисъл да се тревожи за нея. Тя бе способна да се погрижи за себе си повече от всякоя жена, която бе познавал. Същински войник, обучаван от ранното си детство. Не, това, което тревожеше Джими, не

беше тя, а собствената му липса на загриженост. Смътно усещаше, че му липсва нещо. И това го подразни. Достатъчно се беше тревожил за други в живота си, при раняването на Анита и при лъжливата смърт на Арута. Да се въвличаш в съдбите на други хора беше ужасно неприятно. Джими усети, че раздражението му се превръща в гняв.

Той пристъпи до приятеля си, сграбчи го грубо за рамото, извърна го към себе си и изсъска:

— Престани!

Очите на Локлир се разшириха от изненада.

— Какво да престана?

— С това твое проклето... мълчание. Бронвин е мъртва и не беше по твоя вина.

Лицето на Локлир си остана каменно, но от очите му потекоха сълзи. Освободи се от ръката на Джими и каза тихо:

— Трябва да свършим с конете. — И се залови отново за работа.

Джими въздъхна. Не разбираше какво точно му беше станало, че да постъпи така, но се почувства страшно глупаво. И се замисли как ли е Криста сега, ако изобщо е оцеляла.

Галайн се върна тичешком и каза:

— Някаква светлина се вижда натам, навътре в леса. Опитах се да я приближа, но чух стъпки. Идат насам.

Ги бързо тръгна към коня си, останалите го последваха. Галайн се метна на седлото и прошепна:

— Трябва да се върнем в края на леса, колкото може по-надалече от онази светлина и така, че съгледвачите на Мурмандакус да не ни видят.

После пое напред, но не измина и десетина крачки, когато някой скочи от едно дърво и го събори от седлото.

Още нападатели наскачаха от клоните на дърветата и всички ездачи се озоваха на тревата. Арута се претъркули ловко и се изправи със сабя в ръка. И изгледа противника си — с лице като на елф, изкривено от омраза. После видя стрелците зад гърба му и си помисли със странно чувство на безнадеждност: „Е, и това ли беше всичко? Пророчеството се оказа лъжливо.“

А после онзи, който беше седнал върху Галайн и бе вдигнал ножа си за смъртен удар, извика смаяно:

— Еледел! — И още няколко думи на език, непознат за Арута. Изведнъж нападателите им се затичаха напред, но никой не посегна да убие хората на Арута. По няколко яки ръце ги задържаха, докато нападателят на Галайн му помагаше да се изправи. Двата бързо си заговориха на непознатия език и Галайн кимна към Арута и останалите хора. Нападателите — облечени в сиви наметала — закимаха и посочиха на изток.

— Трябва да тръгнем с тях — каза Галайн. Арута го попита тихо: — Да не би да ни взеха за ренегати, а теб — за един от тях?

Обичайната елфска маска на сдържаност падна и Галайн показа искреното си объркване.

— Не знам що за чудо е това, на което се натъкнахме тук, Арута, но това не са моредели. Това са елфи. — Елфът огледа поляната. — А на всичко отгоре никога в живота си не съм ги виждал.

Отведоха ги пред един стар елф, който седеше на дървен стол върху висока платформа. Поляната беше около седемдесет стъпки широка и навсякъде около нея клечаха или стояха елфи. Околният район беше техният дом — село с колиби и малки дървени постройки, напълно лишено от красотата и величието на Елвандар. Облеклото им беше странно: повечето носеха груби сиви наметала, почти като на моределите, а воините си бяха навлекли всевъзможни ризници и груби одежди от нещавена кожа. По вратовете на повечето от тях висяха странни примитивни накити от бронз и месинг, с необработени скъпоценни камъни и животински зъби. Оръжията им бяха грубовати, макар и здрави на вид, липсваше им майсторството и финесът, присъщи на елфското оръжие, което Арута бе виждал. Това, че бяха елфи, бе повече от явно, но видът им беше някак варварски и това притесняваше принца. Водачът на онези, които ги бяха заловили, заговори нещо на елфа на стола и Арута се заслуша.

— Арон Еаранорн — прошепна му Галайн. — Означава „Кралю Червено дърво“. Така наричат краля си.

Кралят махна с ръка на пленниците да се приближат и заговори нещо на Галайн.

— Какво казва? — попита Арута.

Кралят отвърна:

— Казах, че ако не бяха разпознали приятеля ти, досега най-вероятно щяхте да сте мъртви.

— Говорите на кралска реч! — възкликна Арута.

Старият елф кимна.

— Както и на арменгарски. Ние говорим човешките езици, макар да нямаме нищо общо с хората. Научили сме ги през годините от онези, които сме пленили.

Ги, изглежда, се ядоса и викна:

— Значи вие сте избивали моите хора!

— А ти кой си? — попита го кралят.

— Аз съм Ги дьо Батира, протекторът на Арменгар.

Кралят кимна.

— Едноокия. Чували сме за теб. Убиваме всеки, който нахлуе неканен в леса ни, все едно дали са хора, таласъми, тролите или тъмните ни родственици. Извън Тауреддер имаме само врагове. Но това... — той посочи Галайн — е нещо ново за нас. — Кралят изгледа елфа. — Бих искал да знам кой си и кой е родът ти.

— Аз съм Галайн, син на едного, който беше брат на един, който царуваше — каза той, избягвайки да спомене имената на мъртвите по елфския обичай. — Баща ми беше потомък на онзи, който прогони моределите от родните ни краища. Братовчед съм на принц Калин и съм племенник на кралица Агларана.

Очите на стария елф се присвиха и той изгледа изпитателно Галайн.

— За принцове ми говориш, а моят син беше съсечен от тролите преди седемдесет зими. За кралици ми говориш, но майката на моя син загина в битката за Нелдарлод, когато тъмните ни братя за сетен път се опитаха да ни унищожат. Говориш за неща, които не разбирам.

Галайн каза:

— Както и ти, кралю Еаранорн. Не зная къде се намира този Нелдарлод, за който говориш, нито бях чувал наши родственици да живеят отвъд великите планини. Аз ви говоря за онези наши родственици, които живеят в родния ни дом, в Елвандар.

Неколцина елфи извикаха:

— Бармалиндар!

— Това пък какво е? — каза Арута и Галайн поясни.

— Означава „златен дом, място, страна“. Място чудодейно. Смятат го за приказка.

Кралят рече:

— Елвандар! Бармалиндар! За легенди ми говориш. Родният ни дом е бил унищожен още в дните на Гнева на полуделите богове.

Галайн помълча дълго, дълбоко замислен. Накрая се обърна към Арута и Ги.

— Ще ги помоля да ви отведат настрана. Трябва да им разкажа за неща, които не знам дали е редно да се споделят с вас. Трябва да им разкажа за онези, които са заминали на Острова на блажените, да им разкажа и за срама на нашата раса. Надявам се, че ще ме разберете. — А на краля рече: — Ще говоря за тези неща, но те трябва да се чуят само от ушите на еледел. Ще отведете ли моите приятели на безопасно място, докато говоря?

Кралят кимна и махна на двама от стражите, които отведоха петимата човеци на друга полянка. Там нямаше къде да се седне, освен на голата земя, и те се смъкнаха върху влажната трева. Не можеха да чуят думите на Галайн, но смътно долавяха гласа му, понесен от нощния вятър. Четири часа се съветваха елфите и накрая Арута задряма.

Изведнъж Галайн се озова при тях и им даде знак да стават.

— Разказах им неща, които мислех, че съм забравил, стари предания, научени от нашите Заклинатели. Мисля, че вече ми вярват, макар да са дълбоко потресени.

Арута погледна двамата им стражи, застанали на почетно разстояние.

— Кои са тези елфи?

— Доколкото знам, когато с Мартин сте минали през Елвандар на път за Морелайн, Татар ви е разказал за позора на нашата раса, за геноцида, наложен от моредел срещу нашите събратя гламредел. Мисля, че това са оцелелите потомци на гламредел. Приличат на истински елфи и определено не са моредел, но си нямат нито Тъкачи на заклинания, нито пазачи на предания. Станали са почти диваци. Забравили са много изкуства, присъщи на нашия народ. Не знам. Навярно онези, които са оцелели след последната битка, когато първият Мурмандамус е предвождал моредел, са дошли тук и са намерили убежище. Кралят ми каза, че дълго време са живеели в

Нелдарлод, което означава „Буков лес“, така че са дошли в леса на Еддер съвсем отскоро.

— Отскоро друг път — каза Ги. — Те са тук от поколения.

— Говоря за елфските мерки, за елфското чувство за време — отвърна Галайн. — Те са тук от стотици години. — Елфът изглежда двамата стражи. — И както ми се струва, не са се освободили напълно от гламределското си наследство. Много по-войнствени и агресивни са от нас в Елвандар, почти като моредел. Не знам. Кралят като че ли не е сигурен какво да прави. Сега се съветва със старците си и предполагам, че ще чуем решението им след ден-два.

— След ден-два Мурмандабус ще е между нас и Касапска клисура — възкликна Арута. — Трябва да тръгнем още днес.

— Ще се върна на съвета — каза Галайн. — Може би ще успея да им обясня някои неща за това как изглежда светът извън леса им.

Остави ги и те отново насядаха, примирени с това, че не могат да направят нищо, освен да чакат.

Изтече близо половин ден преди Галайн да се върне при тях.

— Кралят ще ни пусне да тръгнем. Дори ще ни осигури ескорт до долината, която води към Касапска клисура, по чиста пътека, така че ще стигнем преди армията на Мурмандабус. Те ще трябва да заобиколят леса, докато ние ще цепим направо.

— Тревожих се, че си изпаднал в беда — каза Арута.

— И още каква. Вас щяха да ви убият, а с мен още не бяха решили как да постъпят.

— Кое ги накара да си променят намерението? — попита Амос.

— Мурмандабус. Нямаме си представа, само като му споменах името, все едно че някой бръкна с клон в гнездо на стършели. Много сказания са забравили, но това име го помнят добре. Вече няма съмнение, че намерихме потомците на гламредел. По моя преценка, според броя на участниците в съвета, тук обитават поне триста-четиристотин от тях. Има и други, пръснати на малки общини надалече, достатъчно, за да не смее никой да припарва насам.

— А ще помогнат ли за битката? — попита Ги.

Галайн поклати глава.

— Това не знам. Еаранорн е коварен. Ако доведе народа си в Елвандар, ще ги посрещнем топло, но няма да можем да им вярваме напълно. Твърде много дивачество има в тях. Години ще трябва да минат преди всичко да се уреди. А и той ще знае, че в съвета на истинската кралица на елфите ще бъде само един ниско поставен член, защото не е дори Тъкач на заклинания. Ще го включат като жест към народа му, а и защото е най-старият от обитателите на леса на Еддер. Но тук той е крал. Беден крал, но все пак крал. Този проблем не е нито лесен за решаване, нито прост. Над въпрос като този ние, елфите, можем да разсъждаваме с години. Разясних съвсем подробно на Еаранорн как се стига до Елвандар, така че ако народът му пожелае да се завърне в родните ни лесове, биха могли, Дали ще дойдат, или не, те ще си решат сами, а ние сега трябва да тръгваме за Висок замък.

Арута стана.

— Това е добре. Поне си имаме един проблем по-малко.

Джими тръгна след Арута и подхвърли на Локлир:

— Сякаш онези, които оставихме, бяха дреболийки.

Амос се засмя и потупа двете момчета по раменете.

Конете им вече бяха на път да грохнат. Арута и спътниците му ги бяха яздили почти непрестанно цяла седмица. Нозете на изтощените животни се подгъваха от умора и те крачеха едва-едва, а Арута знаеше, че са успели да се задържат съвсем малко пред нашествениците. Предния ден бяха забелязали пушек зад гърба си — предните отряди на Мурмандамус бяха спрели в края на деня. Липсата на каквато и да било предпазливост да не ги забележат ясно показваше презрението им към малкия гарнизон, стоящ на пътя им към Кралството.

Касапската клисура се намираше отвъд южния край на долина, пресичаща Зъбите на света — осяяна с канари и гъсто обрасла с храсталаци. Наоколо не се мяркаше нищо, зад което можеха да се прикрият. Само обгорена земя. Джими и Локлир се огледаха неспокойно, а Ги отбеляза:

— Вече би трябвало да сме в границите на патрулите на Висок замък. Лорд Браян сигурно пали тук всяка година, за да пази района открит и никой да не може да приближи незабелязан.

В края на шестия ден, откакто бяха напуснали леса на Еддер, долината започна да се стеснява и навлязоха в дълбока клисура. Арута задържа коня си, огледа се и промълви:

— Спомняте ли си думите на Роалд как тук трийсет наемници са задържали двеста таласъми?

Джими кимна и се замисли за веселия наемник. После продължиха в клисурата.

— Спрете и кажете кои сте! — чу се вик откъм скалите над тях. Арута и останалите дръпнаха юздите и зачакаха извикалият им да се покаже. Над ръба на клисурата иззад една скала изскочи мъж, облечен в бял табард с извезана на него червена каменна чука.

От тесния каньон се появи отряд конници, а от канарите наоколо изникнаха стрелци с лъкове.

Арута бавно вдигна ръце и каза:

— Аз съм Арута, принцът на Крондор.

Чуха се дрезгави смехове, а командирът на патрула му отвърна:

— Аз пък съм брат ти, кралят. Бива си те, ренегате, и си дързък, но принцът на Крондор лежи мъртъв в семейната си гробница в Риланон. Ако не служехте при таласъмите, щяхте вече да сте го чули.

В отговор Арута му изрева:

— Заведи ме при Браян, лорда на Висок замък!

Водачът на конниците се спря до принца и се сопна:

— Я си прибери ръцете отзад!

Арута свали дясната си ръкавица и я изпъна да се види пръстенът с печата. Мъжът го огледа и викна:

— Капитане! Виждал ли си кралския печат на Крондор?

— Летящ орел над планински връх.

— Ами не знам дали е принцът, или не, но пръстенът е същият. — После мъжът огледа останалите. — Води и един елф!

— Елф ли? Искаш да кажеш Тъмен брат.

Войникът се обърка и викна:

— По-добре слез сам. — Погледна Арута. — Ей сега ще се оправим... ваше височество — добави той по-тихо за всеки случай.

На капитана му бяха нужни няколко минути, докато се смъкне в клисурата, след което застана пред Арута и огледа лицето му.

— Бас държа, че много си приличате. Само че принцът никога не е носил брада.

— А ти си толкова тъп, че нищо чудно, че Арманд те е пратил чак във Висок замък, Уолтър Гилденхолт — изръмжа Ги.

Мъжът го изгледа и изрева изумено:

— По дяволите! Та това е херцогът на Батира!

— А това наистина е принцът на Крондор.

Мъжът, когото нарекоха Уолтър, продължи да мести поглед от единия към другия и накрая каза:

— Добре де, обаче вие сте мъртъв, или поне така се казваше в кралската прокламация. — Обърна се към Ги. — А пък вашата глава, ваше благородие, трябва да я изпратим в Кралството.

— Слушай, веднага ни заведи при Браян и всичко ще се оправи — каза Арута. — Негово благородие е под личната ми закрила, както и всички останали. Прекратете най-после тия глупости и ни водете. Зад нас на един ден път идва цяла армия Тъмни братя и таласъми и смятам, че Браян ще ни е само благодарен, ако го научи по-скоро.

Уолтър Гилденхолт махна с ръка на водача на конниците.

— Отведи ги във Висок замък. И като се изясни всичко, върни се да ми кажеш какво по дяволите става.

Арута остави бръснача, прокара длан по вече отново гладкото си лице и каза:

— Така че оставихме елфите и препуснахме право насам.

Браян, лордът на Висок замък и командващ охраната на Касапска клисура рече:

— Невероятно, ваше височество. Ако не ви виждах ей на, с двете си очи, и седналия тук дъо Батира, и една дума нямаше да повярвам. В Кралството ви смятат за мъртъв. Тук дори имахме един ден траур във ваша памет по нареждане на краля. — Седеше и оглеждаше слисан изморените пътници, които довършваха халбите с ейл в казармената барака, отстъпена за групата на Арута. Стойката на стария командир беше някак вдървена, сякаш цял живот беше стоял само мирно, и приличаше повече на офицер на дворецов парад, отколкото на полеви командир.

Амос бързо допи бокала с вино, обърса уста и се засмя.

— Ако имате още от това, по-добре го довършете преди да сте измрели, та поне да му се насладите. Трябваше да го опиташ, Арута.

— Колко от моите хора са тук? — попита Ги.

— Повечето от вашите офицери ги пратиха в Железен проход и Северен страж. Но двама от по-добрите ви мъже са тук: Балдуин дьо ла Тровил и Антони дьо Мазини. Няколко останаха и в Батира. Ги Мартин-Реемс сега управлява града ви, също и барон дьо Корви.

— О, той би искал да стане херцог, не се съмнявам — каза Ги.

— Браян — намеси се Арута, — трябва да се изтеглите в Сетанон. Явно той е целта на Мурмандамус и градът само ще спечели от присъствието на войниците ви. Тази позиция е неудържима.

Управителят на Висок замък дълго не отговори нищо и накрая поклати глава.

— Не, ваше височество.

— Отказваш на принца? — викна Амос.

Баронът го изгледа накриво и се обърна към Арута.

— Знаете и титлата ми, и задълженията ми. Васал съм само на брат ви и на никой друг. Възложено ми е опазването на този проход. Няма да го изоставя.

— Мили богове, човече! — възкликна Ги. — Нима още не ни вярваш? Цяла армия от над трийсет хиляди приижда насам, а ти с твоите... колко, хиляда или две хиляди души, пръснати по хълмовете към Северен страж и към Тир-Сог. Та той ще те помете за половин ден!

— Така казваш ти, Ги. Не съм сигурен, че всичко, което каза е истина.

Арута се слиса, а Амос избоботи:

— Искаш да кажеш, че принцът е лъжец?

Браян не му обърна внимание.

— Не се съмнявам, че сте видели някакво тежко съсредоточаване на Тъмни братя на север, но чак трийсет хиляди — едва ли. Ние тук се разправяме с тях от години и по данни на разузнаването ни никога не могат да съберат повече от две хиляди под едно командване. Толкова можем да задържим от тази позиция без усилие.

Ги заговори с едва сдържан гняв.

— А бе, Браян, ти спа ли, докато ти говорехме с Арута? Не чу ли, че загубихме град със стена, висока шейсет стъпки, достъпен само от

едната страна, защитаван от седем хиляди изпитани в битки воини под личната ми команда!

— А кой е човекът, признат от всички за най-добрият военен ум в Кралството? — попита Арута.

— Знам ти славата, Ги — каза Браян. — Срещу Кеш си се представял добре. Но за нас, пограничните лордове, трудните положения са нещо ежедневно. Сигурен съм, че можем да се справим с тези Тъмни братя. — Баронът тръгна към вратата. — Сега моля да ме извините, чакат ме и други задължения. Можете да си отдъхнете тук колкото искате, но запомнете: тук аз съм върховният главнокомандващ, докато кралят не реши друго. Сега според мен имате нужда от почивка. Чувствайте се поканени на вечеря с офицерите ми и с мен след два часа. Ще пратя войник да ви събуди.

След като Браян излезе, Амос отбеляза:

— Този човек е пълен идиот.

Ги се приведе над масата и опря брадичка на юмрука си.

— Не, Браян просто изпълнява дълга си така, както го разбира. За съжаление не е пълководец. Този пост го получи от Родрик, малко на шега. Иначе е южняк, дворцов благородник без особен опит във войната. А и тук не е имал досега кой знае какви неприятности с таласъмите.

— Веднъж дойде в Крудий, когато бях момче — каза Арута. — Стори ми се пълен с енергия.

— Ще направи каквото реши — каза Ги. — Пък и са му пратили на служба едни некадърници като онзи Уолтър Гилденхолт. Арманд го изпрати тук преди пет години за кражба от ротната хазна. Преди това беше старши рицар-лейтенант.

— Но — добави замислено Ги — по политически причини тук има и няколко добри мъже. Балдуин дьо Тровил и Антони дьо Мазини са първокласни офицери. Имаха нещастieto да са ми верни. Сигурен съм, че Калдрик е посъветвал Луам да ги прати по границата.

— И каква полза? — рече Амос. — Бунт ли предлагаш да вдигнем?

— Не — отвърна Ги. — Но поне когато започне клането, гарнизонът ще измре под командата на няколко компетентни офицери заедно с тъпаците.

Арута се отпусна в стола си, най-последно усети умората, просмукала се в тялото му. Знаеше, че трябва да се направи нещо, но какво? Всички в стаята се умълчаха. След малко Локлир се надигна, отиде до наровете, легна на един и веднага заспа.

— Умно момче — каза Амос, отиде до друг от наровете, изпъшка доволно и се намести удобно под завивката. — Ще се видим на вечерята, нали?

Другите последваха примера му.

Скоро всички заспаха, освен Арута, който се мятеше и обръщаше. В ума му гъмжаха гледки с пълчища таласъми и моредели, нахлуващи в страната му. Очите му отказваха да се затворят и накрая той изправи гръб, плувнал в студена пот. Огледа се и видя, че всички останали кротко похъркват. Пак легна и зачака сънят да го навести, но все още беше буден, когато ги извикаха за вечеря.

ГЛАВА 16

СЪТВОРЕНИЕ

Макрос отвори очи. Чародееят беше изпаднал в транс минути след откритието, че са попаднали в капана на времето, и оттогава беше останал напълно вцепенен. След като го погледаха няколко часа, на Пъг и Томас им омръзна и насочиха вниманието си към други неща. Опитали се бяха да разберат колкото може повече за Градината, но тъй като тя представляваше невъобразима смесица от чуждоземна растителност и странни форми на живот, беше им трудно да разберат каквото и да било.

— Струва ми се, че измислих решение — каза Макрос и разкърши рамене. — Впрочем, колко дълго стоях в транс?

Томас, който беше седнал на една голяма скала наблизо, каза:

— Според мен около седмица.

— Може и повече да е било — каза Пъг. — Трудно е да се прецени.

Макрос примигна и се изправи.

— Придвижването назад във времето е малко тънка материя, ще призная. Но нямах и представа, че съм размишлявал толкова дълго.

— Макрос, ти почти нищо не ни обясни. Опитах няколко неща, за да разбера какво става, но все още само смътно разбирам как действа този капан на времето.

— И какво разбра? Я кажи.

Пъг свъси вежди.

— Ами, изглежда, заклинанието е замислено да обръща времето в някакво поле около нас. Отнася ни бавно заедно с цялата Градина назад срещу потока на времето. — В тона му се долавяше явно безсилие. — Макрос, тук имаме достатъчно плодове и ядки, но Риатх огладнява. Успя да се подкрепи с част от дребния дивеч наоколо, дори се научи да яде орехчета и грудки, но няма да може да издържи дълго. Скоро ще трябва да си улови някаква плячка, иначе ще умре от глад.

Макрос хвърли поглед към златолюспата драконка, която дремеше, за да пести енергия.

— Е, в такъв случай значи трябва да се измъкнем.

— Но как? — попита Томас.

— Трудно ще е, но вярвам, че вие двамата все ще измислите нещо. — Успя дори да им се усмихне, възвръщайки отчасти предишната си увереност. — Вижте, всеки капан си има някаква слабост. Дори едно толкова просто нещо като падащия отгоре ти камък си има пропуск в замисъла: може и да не те улучи. Мисля, че намерих пропуска в този капан.

— Звучи доста ободрително — каза Пъг. — Аз си мислех за дузина неща, които бих могъл да направя, стига да изляза извън полето на този капан. С Риатх дори се опитахме да ме изведе отвън, но се провалихме. А не мога да измисля какво може да се направи отвътре, за да спрем полета си назад във времето.

— Целият номер, скъпи ми Пъг, е не да се бориш с полета назад във времето, а да го ускориш. Трябва да полетим все по-бързо и по-бързо, с несънувана скорост.

— Но защо? — рече Томас. — Какво печелим?

— Мисли, Миламбер от Конгрегацията — каза Макрос, наричайки Пъг с цуранското му име. — Ако се придвижим достатъчно назад...

Дълго време Пъг не отговори нищо, след което го осени една идея.

— Стигаме до началото на времето.

— И преди. Когато времето не е означавало нищо.

— Това възможно ли е? — рече Пъг.

Макрос сви рамене.

— Не знам, но след като не мога да измисля нищо друго, готов съм да опитаме. Ще ми трябва твоята помощ. Аз притежавам знанието, но не и силата.

— Каж ми какво да правя — рече Пъг.

Макрос му махна с ръка да седне и се разположи срещу него. Томас се изправи зад приятеля си и ги загледа с интерес. Макрос се пресегна и положи дланите си на главата на Пъг.

— Нека знанието ми се влее в теб.

Пъг усети, че умът му се изпълва с образи... и вселената, такава, каквато я познаваше, се разтърси. Веднъж само бе изпитал това усещане за всеобхватен взор, онзи път, когато бе застанал на Кулата на изпитанието, преди да се влее в редиците на Великите. Един по-зрял и по-вещ наблюдател сега се взираше и разбираше много повече от онова, което виждаше: симетрията, порядъка, поразителното великолепие, с което всичко се вихри в шеметен кръг, всичко свързано в някакъв невъобразим за ума му строен замисъл и...

Той бавно извъръща погледа си и е възхитен от чудесата на вселената. Ето че отново се рее между звездите, отново сетивата му усещат тайнствените нишки на силата, свързваща всички неща във вселената. Усеща лекото потрепване по тези нишки и разбира, че нещо се мъчи да проникне в тази вселена от някоя друга. То е нещо мръсно, слузесто и застрашава реда на всичко, което е. То е тъмнина, петно, заличаващо светлика. То е Врагът. Но е слабо и много предпазливо. Той се замисля над естеството му, а то отпада извън обсега на разбирането му. И той се придвижва назад във времето.

Оглежда градината. Вижда себе си, седнал пред чародея, с приятеля си от детските години зад гърба му. Знае какво трябва да направи. Потокът на времето около Градината е устойчив, движи се в ритъм, съответстващ на нормалното пространство и време, но в обратна посока. За всяка отминала секунда една секунда в Градината изтича назад.

Той посяга и умът му напипва ключа към потока на времето, реален под допира на духа му като камък, стиснат в ръката му. Погалва го и усеща пулса на цялата вселена, тайната на това измамно измерение. Вижда и знае. Разбира и завърта този поток, и сега срещу всяка секунда изтекло време в градината изтичат две секунди. Изпитва спокойна радост, защото току-що е постигнал нещо, за което съвсем доскоро щеше да смята, че е непостижимо за смъртен маг. Остава гордостта си настрана и се съсредоточава върху задачата. Завърта отново и вече за всяка истинска секунда четири изтичат около Томас, Макрос и самия него. Отново и отново, и отново той удвоява усилията си и сега за всеки час, в който вселената се състарява, около тях изтича един ден. Отново, и стават два дни, после четири, после седмица. Три пъти повече, и те се придвижват назад с повече от месец срещу всеки

истински час. Отново и отново, и отново, и скоро срещу всеки час изминават година. Спира се и отправя напред своя взор.

Умът му се рее като разперил крилете си орел през космоса, бърза сред звездите като могъщия хищник, търсещ плячката си над зъберите на Сиви кули. Мерва нажежената, блеснала в зелено звезда, която му се струва толкова позната, и разбира. Намира се на Келеуан и току-що е намерил изгубеното знание на Елдар. Придвигили са се повече от година назад във времето. По-бързо от мисълта той се връща към съзнанието си за тук и сега.

Завърта отново потока на времето и сега са две години на час, после четири, осем, шестнадесет. Спира се отново и оглежда вселената.

Звездите се въртят в подредените си орбити из космоса, така огромен, че в шеметната си скорост те все едно пълзят. Но се движат по странен шаблон, движението им е усукано навътре, пътят им е закривен в грешна посока. Той отново обмисля и се залавя с времевата рамка. Вече е овладял тази практика до майсторско съвършенство, притежава способности, които могат да унижат и най-безумните амбиции на най-арогантния член на Конгрегацията. Сега е уверен в своята същност, много повече, отколкото някога го е допускал, и с небрежна лекота променя потока на времето. Безумна мисъл пронизва ума му: та нали да правиш това е все едно да си бог! Но ето че годините на строго обучение му пращат предупредителен знак: Пази се от суетната гордост! Помни, че си смъртен и че първият ти дълг е да служиш на Империята. Учителите му в Конгрегацията са си свършили работата добре. Той потиска опиянението на вътрешната си сила и преоткрива своя вал, съвършения център на съществуването си, и отново променя потока на времето. Година изтича в обратна посока срещу всяка секунда на истинската вселена. Отново и отново се налага с умението си над времевия капан на Врага. Ето, че изтича десетилетие за една секунда, и той осъзнава, че живее преди времето, в което се е родил. За времето, нужно му да си поеме дълбоко дъх, преминава отвъд времето, когато дядото на херцог Боррик е завзел Крудий. Извършва нов преход назад и сега Кралството е едва с половината от бъдещите си размери — владенията на барон фон Даркмур, Тъмното поле бележи западните му предели. Два пъти повече се ускорява времето и ето че държавите от времето на истинския му живот са само

малко повече от селца, заселени от хора, по-безхитростни от онези, които ще въздигнат бъдещите народи и държави. Отново и отново прилага чародейството си.

И ето че вселената се разтърсва. Самата тъкан на реалността се раздира. Непостижими за въображението му енергии избухват около него, толкова яростно, че сетивата му не могат да ги възприемат, и той...

Пъг отвори очи. Изпита странно замайване и погледът му се замъгли. Томас пристъпи до него и каза:

— Добре ли си?

Пъг примигна и отвърна:

— Нещо там отвън... се промени.

Томас извърна поглед към небето.

— Става нещо.

Макрос се загледа в небесата. Странни енергийни полета лудо се вихреха около невидимия щит, а звездите се поклащаха.

— Ако се взрем по-продължително, ще видим, че нещата след време ще се успокоят. Не забравяйте, че гледаме всичко това отзад напред.

— Какво гледаме? — попита Пъг.

— Войните на хаоса — отвърна вместо Макрос Томас. Очите му се вираха унесено, сякаш нещо беше обсебило духа му точно тук, на най-неочакваното място, но лицето му си остана непроницаемо, извърнато към побеснелите небеса.

Макрос кимна, стана и посочи с пръст нагоре.

— Вижте, сега тъкмо навлизаме в епохата преди Войните на хаоса, преди дните на Гнева на полуделите богове, преди Времето на звездната гибел и каквито там пищни имена са наложили митовете и сказанията за този период.

Пъг притвори очи и усети ума си хладен и изтръпнал. В главата му пулсираше тъпа болка.

— Изглежда, че се движим със скорост от около четиристотин години в секунда назад във времето — каза Макрос. — Значи за всеки три секунди изтича едно хилядолетие. — Чародеят пресметна. — Това е добро начало.

— Добро начало ли? — изгледа го озадачено Пъг. — Колко бързо трябва да се движим?

— По мои изчисления, с милиарди години. При скорост от хиляда години в секунда едва ще успеем да се върнем до своето начало. Трябва ни доста повече.

Пъг кимна, явно изтощен, но притвори очи. Томас погледна към небето. Вече се виждаше движението на звездите, но поради огромното им отстояние това движение все още изглеждаше бавно. После движението им като че ли се ускори и скоро започна да изглежда значително по-бързо. След което Пъг отново се върна при тях.

— Създадох второ заклинание, което вплетох в структурата на капана. Сега с всяка изтекла минута скоростта ще се удвоява без моя намеса. В момента се движим със скорост от около две хиляди години в секунда. След минута ще станат четири, после осем, шестнадесет и така нататък.

Макрос го изгледа с одобрение.

— Браво. Значи ще ни трябват няколко часа.

— Мисля, че в такъв случай е време да си зададем няколко въпроса — каза Томас.

Макрос се усмихна и черните му очи пронизаха Томас.

— Искаш да кажеш, че според теб е време за няколко отговора.

— Точно това искам да кажа — отвърна Томас. — Преди години ти ме тласна да извърша вероломство по време на мирния договор с цураните и същата нощ ми призна, че ти си авторът на сегашната ми същност. Каза, че ти си ми дал всичко. Накъдето и да се озърна, виждам следи от твоята ръка. Бих искал да науча повече, Макрос.

— Е, добре — въздъхна Макрос. — След като разполагаме с достатъчно време, защо пък не? Вече стигаме до точката на развързката в цялата тази драма, отвъд която малко повече знание няма да ви навреди. Какво точно искате да знаете? — Старият чародей премести поглед от Томас към Пъг.

Пъг погледна за миг приятеля си, след което се взря в упор в лицето на Макрос.

— Кой си ти?

— Аз ли? — Въпросът сякаш развесели Макрос. — Кой съм аз? — Въпросът изглеждаше почти риторичен. — Имал съм толкова много имена, че не мога да си спомня всичките. — Той въздъхна, потънал в спомени. — Но онова, което ми е било дадено при раждането, се превежда на кралския език просто като „Ястреба“. — И добави с усмивка: — Майчиният ми народ беше малко примитивен. — Той се умисли. — Не знам откъде точно да започна. Може би с мястото и времето на моето раждане.

— Някога, на един далечен свят, властваше огромна империя, не отстъпваща в своя апогей на Кеш и дори на Цурануани — почна Макрос. — В много отношения тази империя не беше се изявила с нищо забележително: нямаше творци, философи, нито гениални водачи, освен по един-двама, изникващи случайно сред тази сивота в неочаквани моменти от вековната ѝ история. Но устояваше. И единственото забележително нещо, което бе постигнала, беше мирът, наложен във владенията ѝ. Баща ми беше търговец, незабележителна личност във всяко отношение, освен че беше алчен и държеше полици на най-влиятелните хора в своята общност. Казвам ви това само за да разберете: баща ми не беше от хората, за които се съчиняват величави саги. Беше един съвсем незабележителен и обикновен човечец.

Макрос помълча, после продължи:

— След това в родните земи на моя баща се появил друг, също така обикновен човек, но надарен с дарбата да омайва хората със сладкото си слово и с досадния навик да ги кара да мислят. Той повдигал въпроси, които изнервяли хората на властта, защото макар да бил миролюбив човек, спечелил много последователи и някои от тях започнали да проявяват крайни и насилнически склонности. Затова управляващите повдигнали срещу него лъжливо обвинение. Изправили го пред закрит съд, в който никой не можел да вдигне глас в негова защита. В този твърде жесток процес той бил обвинен за това, че подстрекавал към измяна — което било пълна лъжа — и бил осъден на смърт. Екзекуцията му, според обичаите на онова време, трябвало да бъде публична, затова там се стекла голяма част от населението, в това число и баща ми. Този жалък и не особено надарен търговец присъствал там с неколцина от високопоставените си земляци и за да удовлетвори своите управници — които му дължали пари — взел

участие в подигравките и охулването на осъдения в пътя му към смъртта.

— Не зная точно по каква причина, дали по прищявка на съдбата, или заради сухото чувство за хумор на боговете, но осъденият се спрял по пътя си към мястото на екзекуцията и застанал лице в лице срещу моя баща. При толкова много хора наоколо, които го изтезавали и се гаврили с него, очите му се спрели единствено на този жалък търговец. Възможно е този мъж да е бил магьосник или да е било само проклятието на един смъртник. Но при цялото това множество по широкия булевард той прокълел единствено моя баща. Странно било проклятието и баща ми бързо го заличил от ума си като брътвеж на полудял от предсмъртен ужас човек.

— Но след като човекът умрял и минали години, баща ми забелязал, че не остарява. Съседите му и съратниците му в търговията търпели опустошението на възрастта, но моят баща си оставал все такъв, какъвто си бил по времето на екзекуцията — около четиридесетгодишен търговец.

— Когато тези различия започнали да се открояват, баща ми напуснал родния си край, за да не би хората да го заклеймят като съратник на някакви тъмни сили. Пътешествал с години. Първоначално посветил времето си на добра цел и станал даровит учен. Но по-късно разбрал същината на проклятието. Сполетяла го тежка злополука и той се задържал на легло почти една година. И разбрал, че смъртта му е отказана. И че дори да бъде смъртно ранен, ще се изцери. И закопнял за утехата на смъртта, зажадувал за край на безкрайните си дни. И се завърнал в родната си земя, за да научи нещо за човека, който го бил прокълел.

— Открил, че митът вече е засенчил истината и че този човек се е превърнал в средоточие на религиозен спор — продължи Макрос. — Някои го смятали за обикновен шарлатанин, според други той бил пратеник на боговете, неколцина дори го приемали за бог, а според други той бил зъл демон, възвестител на гибелта. Този спор предизвикал силно брожение в империята. Религиозните войни никога не са приятни. Но на повърхността на всичко оцеляла една легенда: че три магически предмета, свързвани с мъртвия, имат силата да изцеряват, да носят мир и най-сетне — да отменят проклетия.

Доколкото знам, тези три предмета били жезъл, мантия и чаша. И моят баща веднага започнал да издирва тези предмети.

— Минали столетия и най-сетне баща ми дошъл в една малка страна на границата на тази империя, където се предполагало, че може да бъде намерен последният от трите артефакта — за другите два се смятало, че са безвъзвратно изгубени. Империята вече започвала да се разпада, както става винаги с държавите, и тази земя се била превърнала в дива пустош. Когато стъпил там, баща ми бил нападен от разбойници, които го ранили тежко и го оставили на пътя да умре. Но разбира се, баща ми просто останал да лежи, измъчван от болка, и да чака изцелението си.

— Намерила го някаква жена. Мъжът ѝ загинал при корабкрушение и я оставил без никакви средства. Баща ми бил от древна раса, просмукан до костите си от култура и история, но хората от народа на майка ми, наречен Народа на гуцера, били почти пълни диваци. Отбягвали вдовиците, защото от всеки, който легнел с вдовица, се очаквало след това да се грижи за нея. Ъ така, тази съвсем безимотна жена се погрижила за баща ми, докато се изцери, а след това легнала с него, защото била останала без мъж, а баща ми бил безусловно образован човек и може би важна особа. Накратко казано, заченали ме.

— Баща ми споделил намерението си с майка ми, която не знаела нищо за магическия предмет, който издирвал, въпреки че легендата за него все още била популярна дори в този толкова затънтен край. Подозирам, че просто е искала да задържи втория си съпруг.

— И така, известно време баща ми се заседял при майка ми. Според каноните на бащиния ми народ детето наследява греховете на баща си, но каквато и да е причината, родил съм се с това наследство. Баща ми се задържал достатъчно дълго, за да ме научи на своя език и история, както и на началата на четмото и писмото. Междувременно до земята ни стигнала мълва, намек за онзи изгубен артефакт, и баща ми подновил диренето си, като се отправил на запад през огромния океан. Повече не го видях. Доколкото знам, все още го търси. А майка ми ме повила, взела ме и се върнала в родното си село.

— Майка ми останала с един син и без никакво смислено обяснение откъде се е пръкнал той, затова съчинила за пред тях някаква глупост, как уж заченала от един демон. Поради учението на

баща ми бях далеч по-образован от най-мъдрите им старей и моите знания придаваха на приказките ѝ известна достоверност.

— Накратко, мама си спечели значително влияние в селцето и околностите му. Стана ясновидка, въпреки че дарбите ѝ се свеждаха повече до театралност, отколкото до божествено озарение. Но мен, видите ли, още като малко дете започнаха да ме спохождат видения.

— Напуснах майка си, когато навърших четиринадесет лета, и тръгнах по широкия свят към обителта на един древен жречески орден, в земя, която по онова време ми се струваше твърде далече от дома ми, но в сравнение с разстоянията, които пропътувах по-късно — скок-подскок и готово. Те ме обучиха и ми предадоха отмиращото си древно познание. Когато заех мястото си в братството, пренесоха ме в дух.

— Бях... отведен някъде и някаква сила, а може би самите богове ми проговориха. Оценен бях като единствен сред множеството на смъртните, като подходящ съсъд за редки сили. Предложиха ми избор. Можех да си остана простичък жрец, мълвящ безсмислени молитви, без някакво особено значение в порядъка на нещата, но щях да имам сигурен и спокоен живот; или можех истински да изуча чародейните изкуства. Но беше ясно, че по този път ме очакват страдания и опасности. Поколебах се, но колкото и да копнеех за мирното битие на монашеския живот, изкушението на познанието бе твърде силно, за да му устоя. Предпочетох силата и цената се оказа двупосочна. Бях орисан също като баща ми да живея без надежда за смърт, но също така, разбира се, бях надарен с дара — или проклятието — да предвиждам бъдещето. Получих това познание, защото исках да знам нещата и да изиграя своята роля в тях. И от онзи ден живея своя живот в съгласие с това познание. Обречен съм да служа на сили, които се стремят да наложат благоразумие и ред във вселената и да се противопоставят на равни по сила стихии на разрушението.

Макрос изправи гръб.

— Накратко, аз съм човек, наследил едно проклятие и възнаграден с няколко дара.

— Мисля, че разбирам какво искаш да кажеш — каза Пъг. — Смятали сме те за майстор, местец фигурите на някаква тъмна игра, но всъщност ти си само най-голямата пионка в играта.

Макрос кимна.

— Никога не съм разполагал със свободна воля, или поне ми е липсвал куражът да се противопоставя на знанието си за бъдещето. От деня, в който изоставих онова жречество, знам че ще живея безкрайно дълго и че много пъти ще се налага да въздействам на живота на други, и при това заради някакви почти непостижими за ума ми цели.

— Какво искаш да кажеш? — попита Томас.

Макрос се озърна.

— Ако нещата продължат, както подозирам, ние с вас ще станем свидетели на нещо, което никое друго смъртно същество във вселената, дори самите богове, не е виждало. Стига да оцелеем, ще мине известно време, докато се върнем у дома. Смятам, че през това време ще можем да научим всичко, което ни е нужно. Но засега съм уморен, както и Пъг. Мисля да поспя. Събуди ме.

— Кога? — попита Томас.

Макрос се усмихна загадъчно.

— Сам ще разбереш кога.

— Макрос!

Очите на Макрос се отвориха и той погледна натам, където му сочеше Томас. Протегна се и стана с думите:

— Мда, време е.

Пъг също се събуди и очите му се разшириха. Звездите над тях летяха в бесен бяг назад и времето течеше вихрено в обратната посока. Небесата сияеха с безумната красота на хилядоцветни яростни мълнии, изригващи в неистово безумие. И светлината ставаше все по-концентрирана, сякаш всичко се сливаше в едно. В центъра на всичко това се мержелееше пълна пустош. Все едно че се носеха по дълъг, блестящ, прошарен с ослепително ярки жилки тунел, водещ към най-тъмната дупка, която умът можеше да си въобрази.

— Това май ще се окаже интересно — отбеляза чародеят. — Знам, че ще ви се стори малко необичайно, но изпитвам странна възбуда от това, че не знам какво предстои. Искам да кажа, знам какво е възможно да се случи, но не съм го виждал.

— Много добре, но какво е то? — каза Пъг.

— Началото, Пъг. — Още докато го изричаше, материята около тях като че ли се понесе още по-бързо и по-бързо към всепоглъщащата

тъмнина и цветове започнаха да се сливат в чисто бяла светлина, болезнена за очите.

— Погледнете назад! — извика Томас.

Объркаха се и на мястото на реалното пространство видяха пълната сивота на разломното пространство. Макрос изръкопляска с искрена възхита.

— Великолепно! Точно както си мислех. Ще се измъкнем от този капан, приятели! Приближаваме се към онова място, където времето няма никакво значение. Гледайте!

С последен, зашеметяващо величествен тласък, всичко около тях се срива, сякаш засмукано в пастта на черното нищо. Макрос каза:

— Пъг, задръж, моля те, полета ни, докато не сме пропаднали в онова там.

Пъг притвори очи и го послуша. Все по-бързо и по-бързо последният къс от вселената бе засмукан в онова всепоглъщащо нещо, докато и последната трошица, последната прашинка материя не пропадна, Пъг стисна слепоочията си и изрева от болка.

Краката му се олюляха и Макрос и Томас пристъпиха към него, хванаха го и му помогнаха да седне. След малко той каза:

— Нищо ми няма. — Лицето му беше побеляло, а на челото му беше избила студена пот. — Просто когато капанът на времето свърши, спря и ускоряващото заклинание. Беше болезнено.

— Прощавай — каза Макрос. — Трябваше да го предвидя. — И добави почти на себе си: — Но малко от това, което знаем, ще има някаква стойност тук и сега.

Макрос посочи чернотата над тях. Тя като че ли се извиваше по някаква безкрайна линия, излизаща далече извън полезрението. А Градината и Вечният град увиснаха над ръба на тази граница.

— Възхитително — каза Макрос. — Сега вече знаем, че Градът наистина съществува извън нормалния порядък на Вселената. — Макрос се загледа в масивната грамада горе и започна да брои наум. — Мисля, че почти е време, зависи кога точно спря заклинанието на Пъг.

— Какво е това? — попита Томас и посочи невъзможно черния глобус на сивия фон.

— Цялата вселена, Томас — отвърна чародеят. — Първичното вещество, от което произлиза всичко друго. То е всичко — освен малкото парче земя, на което стоим ние и самият Град. Там има

толкова много, че размерите и разстоянията са без значение. Ние сме милиони пъти по-отдалечени от повърхността на тази материя, отколкото Мидкемия от своето слънце, но виж колко голямо е то, надвиснало над нас, и закрива повече от половината небосвод. Самата мисъл за това е зашеметяваща. Дори светлината не може да се измъкне от него, защото светлината все още не е сътворена. Ние сме се върнали преди времето, преди началото. Свидетели сме на първопроизхода на всички неща. Риатх, ела да видиш! — Драконката се събуди от дрямката си и се протегна, приближи се лениво и застана зад тримата мъже. Макрос каза: — Сега гледайте.

Всички извърнаха глави и впериха погледи в пълната чернота. В продължение на няколко минути не се случи нищо. Въздухът сякаш замря и в Градината настъпи дълбока тишина. Наблюдателите усещаха с кристална яснота собственото си естество, чак до ритъма на кръвта, течаща в телата им. Но не долавяха никакъв звук освен собствения си дъх.

После дойде тонът.

Всичко се отмести, макар да останаха съвсем неподвижни. Все изпълваща радост ги обля, усещане за вездесъщо съвършенство и за красота, непоносима за сетивата им. Все едно че прозвуча музика, една-едничка неизменна нота, и те по-скоро я усетиха, отколкото я чуха. Видяха се цветове, по-жизнени от най-ярката оцветка, макар че пред очите им все още висеше само тъмната пустош. Почувстваха се смазани от тежестта на неописуемо чудо и ужас. За миг се усетиха толкова незначителни, че всеки от тях отпадна духом и се почувства забравен и сам, и все пак в същия този кристален миг изпита неописуема възхита, докоснат от нещо толкова чудесно, че изтръгна от очите им несдържани сълзи на радост.

Умът им не можеше да го побере. Последва само леко примигване, сякаш безброй нишки сила пробягаха по повърхността на пустошта, но изчезнаха толкова бързо, че те не можаха да проследят пътя им. Допреди миг всичко беше черно и безформено, а после по огромната пустош се пръсна нежна дантела от милиарди сияйни нишки и светлината изпълни небесата, зашеметяваща със своята чистота и мощ. Всички се принудиха за миг да извърнат очи от ослепителната гледка. Взрив от смайващи енергии лумна и се понесе напред, както го бяха видели и преди — но този път полетя напред!

Странна емоция прониза Пъг и приятелите му, чувство на пълно и блажено съзнание, сякаш всичко, което бяха преживели, бе свършило. Не спираха да плачат от радост пред тази съвършено красива гледка.

— Макрос, какво беше това? — промълви с благоговение Томас.

— Божията ръка — прошепна чародеят. Очите му бяха широко отворени пред чудото. — Първичният порив. Първопричината. Всемогъществото. Не знам как да го нарека. Знам само това: допреди миг нямаше нищо; в следващия — съществуваше всичко. Това е Първата загадка, и дори сега, след като я видях, не претендирам, че я разбирам. — Чародеят се засмя с щастлив смях и затанцува по зелената морава.

Пъг и Томас се спогледаха озадачени, а Макрос им подвикна весело:

— Просто ми хрумна, че има и още една причина да сме тук. — И прочел объркването на лицата им, добави: — Не мога да си представя, че дори един бог е лишен от суетност и ако бях на мястото на Всемогъщия, щях да искам да си имам публика за такова представление.

Пъг и Томас започнаха да се смеят, а Макрос продължи да подскача и да си тананика.

— Богове, обичам въпросите, за които нямам отговор. Това прави нещата интересни, дори след толкова години. — Макрос спря танца си и лицето му стана сериозно. — Част от силите ми се възвръщат.

Пъг спря да се смее.

— Част?

— Достатъчно, за да мога по-ефективно да насочвам своята, когато се наложи. — После му кимна лукаво. — Е, и да добавя мъничко.

Пъг погледна нагоре към великолепието на новородената вселена, изпълващо целия небосвод.

— В сравнение с това всички наши грижи изглеждат толкова жалки...

— Е, може и така да е — отвърна чародеят, възвърнал обичайното си поведение. — Но в родния ви свят има няколко души, които може би не мислят същото, когато пред очите им пълчищата на Мурмандамус нахлуват в Кралството. Може и да е малка планета, но е единствената, която си имат.

Без да разбере как, Пъг усети, че се придвижват във времето.

— Освободени сме от капана — потвърди мисълта му Макрос. Пъг приседна удивен. Беше усетил как нещо се роди в него, докато съзерцаваше Началото. И той даде глас на своята увереност: погледна Макрос в очите и промълви:

— Аз съм като теб.

Макрос кимна и на лицето му се изписа обич.

— Да, Пъг, ти си като мен. Не знам каква съдба те очаква, но ти не си като другите. Ти не си нито от Низшия, нито от Висшия път. Ти си чародей, такъв, който не признава никакви пътища и пътечки, а само магиката. А магиката, вълшебството могат да се ограничат само от границите на личната дарба.

— Можеш ли да видиш бъдещето си? — каза Томас.

— Не, това поне ми е спестено — отвърна Пъг.

— Вижте, не е чак такова нещастие, все пак нали е сила — рече Макрос. — Нищожна сила в сравнение с други, но все пак човек трябва да се съобразява с нея. Хайде да се измъкваме.

Той огледа безумието горе. Веществото на сътворението се изсипваше с шеметна скорост навън и изпълваше небесата с ослепителна красота. Зелени и сини вихри от газ, ярстночервени глобуси, бели и жълти жилки от светлина летяха и заличаваха сивотата на пространствения разлом и изтласкваха границите на черната нищета. После Макрос изведнъж посочи.

— Там!

Проследиха с очи ръката му и забелязаха някъде безкрайно далече от тях някаква изопнала се на небосвода тънка лента.

— Там трябва да отидем. Бързо! Да се качваме на Риатх — тя ще ни отведе. Бързо, бързо!

Яхнаха драконката и тя, макар да беше изтощена от оскъдната храна, успя да се справи със задачата. Понесе ги през небесата и изведнъж се озоваха в сивотата на пространствения разлом. После отново нахлуха в нормалното пространство и надвиснаха над тясна ивица материя.

Макрос нареди на драконката да закръжи, а на Томас — да ги спусне на пътеката. Спуснаха се и застанаха сред широк жълто-бял път, белязан с блестящи сребристи правоъгълници на всеки

петдесетина стъпки. Пъг погледна широката двадесет стъпки ивица и каза:

— Макрос, ние можем да стоим тук, но Риатх...

Чародейт вдигна очи нагоре и заговори:

— Риатх, нямаме много време. Скритото знание. Можеш или да го разкриеш и да се довериш на Томас и Пъг, или да загинеш, скривайки тайната на своята раса. Съветвам те да се довериш. Сама трябва да го решиш, но бързо.

Големите рубинени очи на увисналата над тях драконка се присвиха и тя изгледа стария чародей.

— Толкоз щедър ли е бил отецът ми, та е разкрил забраненото знание пред един човек?

— Знам всичко, защото бях негов приятел.

Очите на драконката се приковаха върху Томас и Пъг.

— От теб и от твоя спътник, валхеру, клетва искам: че никога не ще разкриете това, на което ще бъдете свидетели.

— В живота си — каза Томас.

— Кълна се — кимна Пъг.

Златно сияние обкръжи Риатх, отначало бледо, но след това все по-видимо и ясно. Скоро стана почти непоносимо да се гледа. Светлината ставаше все по-силна и погълна очертанията на Риатх. После формата ѝ започна да се топи и огъва, и да се свива навътре, докато тя се спускаше надолу. Изведнъж очертанията ѝ започнаха да стават все по-малки и по-малки, докато не стигнаха човешки размери. Сиянието изчезна и на мястото на драконката стоеше ослепително красива жена с огненочервена коса и сини очи. Фигурата ѝ беше съвършена в своята голота.

Пъг ахна.

Риатх пристъпи към тях и заговори с мелодичен глас.

— Човеците не знаят, че можем да идваме и да си отиваме в обществото им, когато пожелаем. Само по-великите дракони владеят това изкуство. Затова хората смятат, че видът ни е изчезнал — защото знаем, че е по-добре да изглеждаме така, когато се срещаме с тях.

— Макар да одобрявам тази прелест, тя ще предизвика смут, когато се върнем у дома, освен ако не ти намерим някакво облекло — каза Томас.

Риатх вдигна изящната си бяла ръка и изведнъж нежната ѝ фигура се покри с жълтозлата рокля.

— Мога да се променя както пожелаеш, валхеру. Дарбите ми са много по-могъщи, отколкото подозираш.

— Това е вярно — съгласи се Макрос. — Когато живееш при Руагх, той те научи на чародейства, непознати на никоя смъртна раса. Никога не подценявайте уменията на Риатх. Тя притежава доста повече от зъбите, пламъците и ноктите, за да се справи с противниците си.

Пъг изгледа прелестната жена. Беше му трудно да повярва, че само преди няколко мига туловището ѝ се бе извисявало над тях. После се взря в Макрос.

— Гатис веднъж ми каза, че винаги си се оплаквал, че толкова много има да научиш и толкова малко ти е времето за учене. Мисля, че започвам да разбирам.

Макрос се усмихна.

— В такъв случай наистина започваш образованието си, Пъг. — После се огледа и на лицето му се изписа победоносно изражение, а в очите му лумна свиреп блясък.

— Какво има? — попита Пъг.

— Бяхме в капан и всяка надежда за победа ни беше оставила. Все още сме застрашени от провал, Пъг, но сега поне имаме някакъв малък шанс да победим. Хайде, чака ни дълъг път.

Чародеят ги поведе по пътя през сияещите правоъгълници. Между сребристите им рамки звездите на новото сътворение се смаляваха рязко. Сивотата на пространствения разлом бавно ги обгърна.

— Макрос — каза Пъг, — какво е това място?

— Най-странното от всички места, по-странно дори от Вечния град. Наричат го Вселенския коридор, Звездната алея, Порталната пътека, или най-често — Коридора на световите. За повечето, които минават по него, това е просто Коридора. Разполагаме с изобилие от време да обсъдим много неща, докато вървим. Ще се върнем в Мидкемия. Но има някои неща, които преди това трябва да ви кажа.

— Например? — попита Томас.

— Например истинската природа на Врага — каза Пъг.

— Да, така е — съгласи се Макрос. — Спестих ви някои неща до последния момент, защото ако не бяхме успели да се измъкнем от онзи

капан, защо да ви обременявам? Но сега трябва да се подготвим за последния си сблъсък, поради което трябва да научите останалата част от истината.

Двамата чародеи погледнаха Томас и той каза:

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Много от предишния ти живот все още е скрит за теб, Томас. Време е вече тези була да се вдигнат.

Той спря, протегна ръка, произнесе някаква странна дума и покри с длан очите на Томас. Томас се вцепени и усети завръщането на спомените.

Една самотна планета се въртеше в черната пустош и обикаляше топла и ласкава звезда. Две същества стояха разкрачени на този свят и всяко ревностно следваше задачата си. Ратар сбираше многобройните нишки на живот и сила и грижовно ги запридаше в сложната плетеница на Порядъка, оформяйки от тях яка и здраво сплетена връв. Точно срещу нея стоеше друго същество, Митар, който посягаше към връвта и с ужасна и злобна ярост разкъсваше нишките, пускайки ги да се разлетят сред Хаоса, докато Ратар не ги сграбчеше отново, за да ги запреде. Всяко от двете същества следваше повелята на своята природа, с пълно безразличие към всичко друго. Те бяха Двамата слепи богове на Началото. Такъв беше обликът на вселената в най-ранното ѝ детство. И в процеса на безкрайната и неуморна работа на тези две божества малки късчета от нишките убягваха от пръстите на Ратар и падаха върху почвата на света под тях. От тях бе произлязло най-великото чудо на възшебството на сътворението: животът.

Ашен-Шугар бе изтръгнат от майчината си утроба от грубите ръце на акушера моредел. Хали-Мармора извади меча си и отсече пъпната връв, свързваща я със сина ѝ. Лицето ѝ беше преbledняло от родилните болки и тя изръмжа:

— Това е последното, което ще получите от мен без борба.

Моределът се затича с новородения валхеру и го връчи на един елф, който чакаше извън портата на планинската зала.

Елфът знаеше дълга си. Никой валхеру не живееше без борба. Това си беше в реда на нещата. Елфът понесе мълчаливото бебе, което

не беше издало нито звук от мига на раждането си. Бебето се беше родило в пълно съзнание, дребосъче, но не и безсилно.

Елфът стигна до мястото, което бе избрал, и постави бебето върху скалите, с лице към гаснещото слънце, неповито и непокрито.

Невръстният Ашен-Шугар огледа околността. Имена и понятия нахлуваха в ума му с всяка следваща минута. Един лешояд се приближи до скалата да подуши бебето, но мъничкият валхеру нададе в ума си яростен писък и проскубаната птица уплашено отлетя.

Привечер високо горе прелетя някакво същество, разперило широките си криле. То огледа нещото върху скалите и се зачуди дали не е храна. Закръжи надолу и бебето изведнъж го призова.

Ашен-Шугар видя кръжащия гигантски орел и веднага разбра, че съществото ще се покори на неговата власт. С примитивни образи заповяда на грамадната птица да кацне, след това — да отиде на лов. След няколко минути птицата се върна с пляскаща в ноктите ѝ риба, два пъти по-голяма от бебето. Разкъса я с клюна и ноктите си и подаде късчета на бебето. Както с всички от неговия вид, първата храна на Ашен-Шугар беше сурова, кървава плът.

През първата нощ огромната орлица заслони бебето с крилето си, както щеше да постъпи със собствените си малки. Само след няколко дни вече дузина птици се грижеха за бебето.

Бързо растеше валхеру, много по-бързо от децата на другите раси. Само след едно лято детето вече можеше да догони сърна, да я убие със зашеметяващия удар на ума си и да я изяде, разкъсвайки я с голи ръце.

Други умове понякога докосваха ума на невръстното същество и то се отдръпваше. Инстинктивно разбираше, че най-много трябва да се бои от съществата от собствения си вид, докато не събере достатъчно сила, за да си извоюва място сред обществото им.

Първият му конфликт настъпи, когато навърши една година под грижите на гигантските орли. Друг младок, Ловрис-Такара, така нареченият Крал на прилепите, дойде посред нощ, издирил местонахождението на младока Ашен-Шугар с помощта на слугите си. Сбориха се, като всеки се стремеше да погълне силата на другия, но най-накрая Ашен-Шугар надви. Добавил мощта на Ловрис-Такара към своята, Ашен-Шугар започна да си търси други противници. Преследваше други младоци, също както Ловрис-Такара бе издирил

него, и още седем други паднаха пред силата му. Той нарастваше в сила и мощ, получил вече титлата Владетеля на Орлови предели, и летеше в своя лов на гърба на гигантската птица. Укроти първия от могъщите дракони, който успя да яхне, и след като унищожи майка си в битка, взе залата ѝ за себе си. Само за няколко години нарасна на ръст и бе признат за един от най-могъщите от расата си.

Ловуваше и се забавляваше със своите моределски жени, като понякога се сношаваше и със самка от своя вид, щом я обладаеше зноят на страстта и мощната ѝ похот надмогнаше вродения му подтик да се бие със съществата от своя вид. От тези съюзи оцеляха само две издънки. Първото му чедо беше Алма-Лодака, чийто баща той стана в ранните си дни, а второто беше Дракен-Корин, заченат от сношението му с Алма-Лодака. Роднинските връзки нямаха никакво значение при валхеру, освен като отправна точка.

Щурмуваше небесата със своите събрата, когато жаждата за плячка ги изпълнеше с безумна ярост. Взимаше със себе си своите слуги елдари, за да се грижат за плячката му. Познаваше вселената и тя трепереше от тътена на Драконовите пълчища, щом се понесяха през небесните глъбини. Други обитаващи звездите раси предизвикваха валхеру, но никоя не оцеляваше. Съзercателите на Пер, с тяхната сила да въздействат над материята на живота, бяха пометени и тайните им потънаха в забрава заедно със самите тях. Тиранът на империята Корморан изпрати срещу тях мощта на хиляди светове. Кораби с големината на градове полетяха през пустошта и от бордовете им заплюяха бичовете на могъщи бойни машини, които да спрат нашествениците. Господарите на драконите ги заличиха без колебание, а самият тиран издъхна в писъци в най-дълбокото подземие на двореца си, докато светът над него рухваше. Господарите на Махинор с тяхната тъмна магия бяха пометени от Драконовите пълчища. Великият съюз, Стражите на зората, Братството на Сиар — всички се опитаха да им се противопоставят. От всички, които се озоваха пред валхеру, единствено Пазителите на знанието на Аил, предполагаемата първа раса, успяха да избегнат унищожението, но дори и те не можаха да се опълчат на Драконовите пълчища. Сред множеството вселени валхеру бяха върховните.

Векове живееше Ашен-Шугар така, както неговият народ беше живял винаги — без да се бои от нищо, — и почиташе единствено

Ратар, Онази, която се нарича Ред и Митар, Онзи, който се нарича Хаос, двамата слепи богове на Началото.

А после дойде призивът и Ашен-Шугар отиде да се срещне със своите събрата. Странен беше този призив, не беше като предишните, липсваше онази кървава похот, кипваща в гърдта му, за да ги отведе отвъд звездите да връхлетят върху други светове. Вместо това ги зовяха да се съберат и да си поговорят. Да си говорят! Нелепо понятие.

На равнината южно от планините и великия лес те застанаха в кръг — неколкотостотте същества, съставящи расата им. По средата стоеше Дракен-Корин, който сам се наричаше Господарят на тигрите. Две от съществата му чакаха от двете му страни, скръстили ръце на мощните си гърди, тигровите им лица бяха свирепо озъбени. Нищо не бяха те за валхеру, само им напомняха, че Дракен-Корин е според общото им мнение най-странната особа от вида им. Имаше нови идеи и разсъждаваше по различен начин.

— Порядъкът на вселената се променя — каза той и посочи към небесата. — Ратар и Митар са избягали или са свалени, но каквато и да е причината, Редът и Хаосът вече нямат никакъв смисъл. Митар е пуснал на воля нишките на силата и от тях се пораждат новите богове. Без Ратар, която да сплита нишките на силата в едно, тези същества ще я овладеят и ще установят нов ред. Ред, на който трябва да се опълчим. Тези богове са вещи, умни са и ни предизвикват.

— Щом се появи някой, просто го убий — отговори Ашен-Шугар, безразличен към думите на Дракен-Корин.

— Те са ни равни по сила. Засега се борят помежду си, като всеки се стреми да установи господството си над останалите, и в същото време се мъчат да овладеят онази сила, която е оставена от Двамата слепи богове на Началото. Но тази борба ще свърши и тогава съществуването ни ще бъде застрашено. Тогава те наистина ще насочат мощта си срещу нас.

— Какво ни е грижа? — каза Ашен-Шугар. — Ще се бием както преди. Това е отговорът.

— Не, нужно е повече. Трябва да се бием заедно, а не всеки за себе си, иначе ще ни надвият.

Напоследък някакъв странен глас навестяваше Ашен-Шугар. Глас с име. Сега той беше забравил името, но гласът проговори. „Ти трябва да останеш настрана.“

Владетелят на Орловите предели каза:

— Правете каквото искате. Аз в това не участвам.

Заповяда на могъщия си златен дракон Шуруга да го вдигне в небето и се върна у дома си.

Времето течеше и понякога Ашен-Шугар се връщаше да погледа труда на своите събратя. Сътворяваха с помощта на магическо изкуство и с труда на роби нещо странно, наподобяващо градовете по други светове. И валхеру го обитаваха още докато го издигаха. Като никога досега в историята си те временно живееха в сътрудничество и съгласие, обуздали войнствената си природа. Странно беше това за Ашен-Шугар.

Малко преди градът да бъде довършен, Ашен-Шугар седеше на гърба на златолюспестия дракон и гледаше работата. Денят беше ветровит и студен. Идеше зима.

Рев отгоре накара Шуруга също да изреве. „Бием ли се?“ — попита златният дракон.

— Не. Чакаме.

Шуруга не скри разочарованието си, но Ашен-Шугар го пренебрегна. Друг, черен като въглен дракон се сниши и кацна предпазливо недалече от Ашен-Шугар.

— Нима Владетелят на Орлови предели най-последно е дошъл да се присъедини към нас? — попита Дракен-Корин, след като слезе, и бронята му с черни и оранжеви ивици блесна под рязката светлина.

— Не. Само гледам — отвърна Ашен-Шугар и също слезе.

— Ти единствен не се съгласи.

— Да си с всички в плякосването на космоса е едно, Дракен-Корин. Но този... този твой план е лудост.

— Защо да е лудост? Не знаеш какво говориш. Ние сме. Ние го правим. Какво друго?

— Не е по нашему.

— Не е по нашему да позволяваме на други да застават срещу волята ни. Тези нови същества ни се опълчват.

Ашен-Шугар отправи поглед към небето и се загледа в онези знаци, които доказваха правотата на думите на Дракен-Корин за борбата за власт между новородените богове.

— Да, така е. — Спомни си за всички онези раси, владеещи цели съзвездия, с които се беше сражавал, за смъртните същества, сразени

от Драконовите пълчища. — Но те не са като другите. Те също са създадени от материята на този свят, както и ние.

— Какво значение има? Колко наши родственици ти сам си убил? Колко кръв са облизали устните ти, Ашен-Шугар? Който застане срещу теб, го убиваш или той те убива. Това е всичко.

— А какво ще кажеш за онези, които оставяте след себе си, моределите и елфите? — Спомена означенията, с които отличаваха домашните роби от робите по полетата и горите.

— Какво за тях? Те са нищо.

— Те са наши. — Ашен-Шугар усети странно присъствие в себе си и разбра, че другият, онзи, който често му убягваше, го кара да изпитва неприсъща за самия него загриженост.

— Странен си станал под своите планини, Ашен-Шугар. Те са наши роби. Не е като да притежават истинска сила. Те съществуват само за наше удоволствие, нищо повече. Какво те тревожи?

— Не знам. Има нещо... — Той замълча, сякаш дочу зов от някое друго място. — Нещо погрешно в подредбата на тези събития. Мисля, че рискуваме не само себе си, но и самата тъкан на вселената.

Дракен-Корин сви рамене и тръгна към дракона си.

— Какво от това? Ако се провалим, сме мъртви. Какво значение има дали вселената ще престане да съществува заедно с нас? — Дракен-Корин се качи на черния дракон и каза: — Разсъждаваш за безсмислени неща.

Дракен-Корин отлетя и Ашен-Шугар остана сам със странните и нови чувства, които го изпълваха.

Мина време и Владетелят на Орлови предели следеше довършването на града на Дракен-Корин. Когато и то свърши, Ашен-Шугар дойде и завари своя народ отново събран на съвет. Закрачи по един широк булевард, ограден с високи колони, всяка украсена с изсечена от мрамор тигрова глава. Леко го досмеша от суетата на Дракен-Корин.

Слезе по една дълга рампа и се спусна в подземната зала. Огромното пространство беше изпълнено с валхеру. Алма-Лодака, онази, която наричаше себе си Смарагдовата господарка на змиите, каза:

— Да се присъединиш към нас ли си дошъл, отче-съпруге? — От двете ѝ страни стояха двама от слугите ѝ, сътворени в явно

подражание на тези на Дракен-Корин. Бяха змии, дарени с ръце и крака и на ръст колкото моределите. Кехлибарените им очи просветнаха под тънките ципи и се приковаха в Ашен-Шугар.

— Дойдох, за да бъда свидетел на безразсъдната ви глупост.

Дракен-Корин извади черния си меч, но друг, Арлин-Столда. Монархът на Черното езеро, извика:

— Пролее ли се кръв на валхеру, край на светия ни договор!

Господарят на тигрите прибра меча в ножницата.

— Добре, че закъсна, инак щяхме да видим края на подигравките ти.

Ашен-Шугар каза:

— Не се боя от вас. Искам само да видя какво сте замислили. Този свят е мой и това, което е мое, няма да позволя да бъде застрашено.

Другите го изгледаха със студени очи и Арлин-Столда каза:

— Прави каквото искаш, но знай, че няма да ни спреш. Колкото и да си могъщ, Владетелю на Орлови предели, не можеш да се противопоставиш на всички ни. Гледай как ще направим това, което сме длъжни.

С общи усилия, под надзора на Дракен-Корин, изковаха мощна магия. В миг Ашен-Шугар изпита разкъсваща вътрешността болка, която секна почти моментално и остави след себе си само блед спомен. На пода сред залата се появи огромен камък, плосък, кръгъл и с огладени ръбове, и засия като смарагд, огрян от вътрешна светлина. Дракен-Корин пристъпи, застана до него и положи дланите си на камъка. Чудото запулсира, изпълнено с енергия, и той изрече:

— Съзрете го! Последното сечиво. Камъкът на живота.

Ашен-Шугар се отдръпна безмълвно, излезе от голямата зала и закрачи към Шуруга. Глас зад гърба му го накара да се обърне и той видя забързалата се към него Алма-Лодака.

— Отче-съпруже. Няма ли да се присъединиш към нас?

Той изпита странен порив към нея, почти както когато я бе обладал зноят, но по-различно. Не можеше да разбере това странно чувство. „Привързаност“ — подшушна му гласът на другия. Той го пренебрегна и каза:

— Дъще-съпруго, нашият брат-син е започнал онова, което предвещава пълно унищожение. Той е луд.

Тя го изгледа странно.

— Не разбирам какво говориш. Не познавам тази дума. Ние правим това, което трябва да направим. Искаше ми се да те имам до себе си, защото ти си най-могъщият от нас, но постъпи както сам пожелаеш. Противопоставиш ли ни се, рискуваш ти. — И без повече думи го остави и се върна в залата, където предстоеше да се сътвори следващата голяма магия.

Ашен-Шугар яхна дракона си и се върна в Орлови предели.

Когато се спускаше в голямата зала на своя дом под планините, небесата отгоре прокълтяха от далечен тътен. И той разбра, че Драконовите пълчища са се понесли сред световите.

Седмици наред след това небесата беснееха празни и веществото на сътворението се люшкеше от хоризонт към хоризонт. Валхеру се издигаха да предизвикат новите богове и лудостта във вселената беше безгранична. Времето беше изгубило смисъл, самата тъкан на реалността се вълнуваше и тръпнеше, а в своята зала Ашен-Шугар тънеше в мрачен размисъл.

После той призова Шуруга и отлетя на онова странно място в равнината, при града, сътворен от Дракен-Корин. И зачака.

Обезумели вихри от енергия затрещяха в небесата. Ашен-Шугар видя как самата тъкан на времето и пространството се раздра и загърна навътре в себе си. Знаеше, че съвсем скоро ще дойде. Седеше на гърба на Шуруга и чакаше.

Прозвуча зов на рог, сигналът за тревога, който сам той беше вградил в съзвучие със своя свят и който му подсказа, че мигът, който бе чакал, настъпва. Ашен-Шугар подкара Шуруга нагоре и затърси с очи онова, което знаеше, че трябва да се появи пред безумната гледка в небесата. Драконът под него се вкочани и той видя плячката си. Черният дракон забави по командата на Дракен-Корин и фигурата на валхеру се очерта ясно на гърба му. Нещо странно се появи в очите на Дракен-Корин, нещо непознато и чуждо. Другият глас каза: „Това е ужасът.“

Шуруга се понесе напред и изрева предизвикателно. Черният на Дракен-Корин се отзова. После двамата се сразиха в небето.

Всичко свърши бързо. Дракен-Корин бе изразходвал твърде много от същността си, за да сътвори лудостта, която сега бушуваше в небесата.

Ашен-Шугар се приземи леко до сгърченото тяло на своя враг и се извиси над него. Падналият валхеру вдигна очи и прошепна:

— Защо?

Ашен-Шугар посочи нагоре и каза:

— Това безсрамие не биваше изобщо да се позволява. Ти носиш края на всичко, което познавахме.

Дракен-Корин се взря към небесата, където неговите събратя се сражаваха с боговете.

— Те са толкова силни. Не можехме изобщо да си го въобразим. — На лицето му се изписа ужас и омраза, когато Ашен-Шугар надигна златния си меч. — Но имах правото! — изпищя той.

Ашен-Шугар отсече главата на Дракен-Корин от раменете му и изведнъж и тяло, и глава изчезнаха сред съсък и дим. Без да остави следа, същината на сражения валхеру се върна в небето, за да се слее с онова безумно и побесняло нещо, което се бореше с боговете. И Ашен-Шугар каза горчиво:

— Няма право. Има само сила.

Останал сам от своя вид, само той разбра горчивата ирония на тези думи. И се върна в пещерата си, за да дочака изхода от Войните на хаоса.

Времето беше изгубило всякакъв смисъл, защото самото време се бе превърнало в оръжие, но в някакъв смисъл отминаваше, докато новите богове се сражаваха с бившите Драконови пълчища. След това боговете настъпиха в единение, онези от тях, които бяха оцелели след междуособиците, докато всеки установи мястото си в йерархията на нещата, и те съсредоточиха общите си усилия срещу валхеру. Тръгнаха като сила, надмогваща и най-налудничавите видения на Дракен-Корин и изхвърлиха валхеру от вселената. Запратиха ги в друго измерение на пространството и времето и им отказаха пътя назад. В почти безумна ярост валхеру напругаха усилия да се завърнат в родния си дом, да се доберат до онова, което бяха оставили за ден като този, до онова, което им бе отказал един от техните. Ашен-Шугар бе предотвратил победата им и сега пътят им към родния свят бе преграден. В гнева си и в сляпата си ярост те обърнаха мощта си срещу по-малките раси на новата вселена. От свят на свят беснееха те, унищожавайки всички и всичко по своя път. От свят на свят разкъсваха същината на живота, тайните на вълшебството и силите на слънцата. Пред тях лежах топли

зелени светове, кръжащи около живи слънца. Зад тях оставаха замръзнали, безжизнени кълба, въртящи се скръбно около изгорели звезди. В отчаяното си усилие да се завърнат на своя свят те сееха пълна разруха над всичко, което докоснеха. По-малки раси се съюзяваха в усилието си да се опълчат на това сеещо гибел безумие. Отначало биваха помитани, после започнаха да го забавят, най-накрая намериха път към избавление. Една от по-низшите раси, наречена човешка, насочи цялото си внимание към избавлението и се намериха пътища за бягство. Човечеството и други раси откриха убежище. Разтвориха се портали и към други светове и расите побягнаха и се пръснаха през времето и пространството.

В тъканта на вселената зейнаха огромни цепнатини. Джуджета и хора, таласъми и троли, всички се втурнаха през разломите между една вселена и друга. Нови раси и нови същества дойдоха в Мидкемия и намериха на този свят своя приют.

А после боговете се потрудиха да затворят завинаги света на Мидкемия за Господарите на драконите. Обърнаха се към разломите, които бяха допуснали да се пропукат, и ги запечатаха. Изведнъж се затвори и последният път между звездите. Барьерата падна. Драконовите пълчища се опитаха да проникнат през тази завеса. Напразно. Отказаха им пътя назад към вселената на Мидкемия и те побесняха. И се заклеха да намерят път да влязат.

И после се свърши. Войните на хаоса. Дните на гнева на полуделите богове. Времето на звездната смърт: с каквото и име да го наричаха, сблъсъкът между онова, което беше, и онова, което го последва, свърши. И когато свърши и небесата се очистиха от безумието, Ашен-Шугар напусна пещерата си, върна се в равнината пред града на Дракен-Корин и огледа останките от най-могъщата битка, която се помнеше. Слезе от Шуруга и остави дракона да се впусне в лов. Дълго и безмълвно остана да чака нещо, без да знае какво.

Минаха часове и накрая другият глас заговори. „Какво е това място?“

— Разрухата от Войните на хаоса. Паметникът на Дракен-Корин, безжизнената тундра, някогашната огромна степ. Малко живи същества все още обитават тук. Повечето избягаха на юг, към по-поносим климат.

„Кой си ти?“

На Ашен-Шугар му стана смешно и той се засмя.

— Аз съм това, в което се превръщаш ти. Ние сме едно. Ти сам си ми го казвал толкова пъти.

Смехът му секна. Беше първият от своята раса, който се смееше. Тъга се долавяше в този смях, защото смехът дамгосваше Ашен-Шугар като нещо различно от валхеру, и той разбра, че е свидетел на началото на нова ера.

„Бях забравил.“

Ашен-Шугар последният валхеру, извика Шуруга да се завърне при него от своя лов. Могъщият дракон дойде и господарят му се качи на гърба му. Последният валхеру хвърли поглед над покритото с пепел петно, единственият спомен за съществуването на Дракен-Корин, и каза:

— Ела да видим какво е отредила съдбата.

И полетяха те над пустошта. Ашен-Шугар мълчеше, яхнал мощния гръб на Шуруга, и усещаше лъха на вятъра в лицето си. Носеха се и времето се нижеше край тях, споделило смъртта на един век и рождението на нов. Заряха се високо в синьото небе, освободени от ужаса на Войните на хаоса.

„Навява само скръб.“

— Не мисля. Някакъв урок има в това, макар че не мога да го схвана. Усещам, че ти го схващаш. — Ашен-Шугар притвори очи и пулсирането се върна. Другият глас отново изчезна от ума му. Постара се да забрави удивлението си от тази странна личност, появила се неznайно откъде и как в съзнанието му и влияеща му така силно през последните години да съсредоточи вниманието си върху последната си задача. И валхеру се понесе отвъд планините, за да подири съществата, поробени от събратята му. Отначало мина над лесовете на южния континент, над твърдините на човекотигрите, и извика с глас толкова силен, че да го чуят всички:

— Да се знае, че от този ден нататък сте свободен народ.

Вождът на човекотигрите извика в отговор:

— А господарят ни?

— Няма го. Съдбата ви вече е в собствените ви ръце. Аз, Ашен-Шугар, го казвам и се кълна в честта на думата си, че е така.

После отиде още на юг, където обитаваха човекозмиите, създадени от Алма-Лодака, и там словата му бидоха срещнати със съсъци на ужас и гняв.

— Как можем ние да оцелеем без нашата господарка, онази, която е нашата богиня-майка?

— Това вие ще решите. Вие сте свободен народ.

Влечугите не останаха доволни и се захванаха да измислят начин да върнат господарката си. И се заклеха, че до края на времето ще правят всичко, за да върнат своята майка и богиня Алма-Лодака. От този ден нататък жречеството ѝ стана върховната сила в обществото на пантатийските човекозмии.

Ашен-Шугар полетя около света и навсякъде, където минеше, изричаше едни и същи слова:

— Съдбата ви си е ваша. Всички сте свободен народ. — Най-сетне достигна странното място, съградено от Дракен-Корин и другите. А там се бяха събрали елфите. Валхеру кацна сред равнината и каза: — Нека да се разнесе словото ми. От този ден нататък сте свободен народ.

Елфите се спогледаха и един от тях рече:

— Какво значи това?

— Свободни сте да правите каквото пожелаете. Никой няма да се грижи за вас, нито ще направлява живота ви.

Попиталият се поклони и каза:

— Но, господарю, най-мъдрите сред нас заминаха с вашите събрата и с тях си отиде и знанието, познанието и силата. Ние сме слаби без елдар. Как ще оцелеем?

— Съдбата си вече ще ковете сами, както можете. Ако сте слаби — ще погинете. Силни ли сте — ще оцелеете. И запомнете добре: нови сили са дошли на този свят да върлуват на воля. Чужди същества от други светове дойдоха тук и с тях или ще се сражавате, или ще заключите мир, както вие решите, защото и те търсят съдбата си. Но ще има нов ред и в него ще трябва да намерите своето място. Може да стане тъй, че да се извисите над всички други и да установите господство, а може и те да ви унищожат. А може и да заключите мир. Това вие ще си решите. Аз с вас приключих, имам само една, последна заповед към вас: това място е запретиено под страх от гибелно възмездие. Нека никой повече да не пристъпва тук. — И с едно

замахване на ръката си той сътвори могъща магия и градът на валхеру бавно потъна под земята. — Нека прахът на времето го погребее и никой повече да не си го спомни. Това е волята ми.

Елфите се поклониха и рекоха:

— Щом това е волята ви, господарю, ще се подчиним. — Най-старият от елфите се обърна към събратята си и рече: — Никой да не стъпва в това място: никой да не го приближава. Заличено е то вовеки веков за окото на смъртния; забравено е.

Ашен-Шугар каза:

— Сега сте свободен народ.

Елфите, които бяха живели най-отдалечени от господарите си, казаха:

— Тогава ще потърсим място, където, да живеем в мир.

И тръгнаха на запад, за да намерят място, където да живеят в съгласие.

Други рекоха:

— Ние пък ще бдим нащрек срещу тия нови същества, защото ние сме онези, на които е правото да наследят мантията на властта.

Ашен-Шугар се обърна и им каза:

— Жалки същества, не разбрахте ли, че силата не значи нищо? Друг път намерете.

Но моределите вече бяха тръгнали и думите му останаха нечути, и те засънуваха сънища за власт. Стъпили бяха вече на Тъмния път още докато поемаха след своите събратя на запад. След време братята им щяха да ги изтласкат, но засега все още бяха едно.

Други се отправиха мълчаливо в друга посока, готови да унищожат всичко, което им се опълчеше, лишени от стремеж да издирят мощта на своите господари, уверени в собствената си способност да завладеят със силата на оръжието всичко, което пожелаят. Оporочени бяха тези елфи от силите, развихрили се на воля по време на Войните на хаоса, и вече се отдалечаваха от събратята си. По-късно щяха да ги нарекат гламредел, полуделите елфи. Те се отправиха на север, извърщайки недоверчиви очи към ония, които тръгнаха на запад. Щяха да се крият надалече и с помощта на наука и чародейство, плячкосани от чужди светове, да градят гигантски градове в подражание на своите господари, за да се защитят в тях от своите родственици и да кроят война срещу тях.

Отвратен, Ашен-Шугар се върна в своята зала, за да я обитава до времето, когато щеше да напусне живота, отваряйки пътя на новия ред. Вселената се бе променила и в залата си Ашен-Шугар се чувстваше чужд на новоизкования ред. Сякаш самата реалност наоколо вече отхвърляше неговото естество и той изпадна в ступор, в сън като в кома, в който сън естеството му започна да се разпада и да насища бронята му, прехвърляйки силата в нея, за да дочака друг, който да понесе славата му.

Най-сетне се размърда и рече:

— Сбърках ли?

„Вече познаваш съмнението.“

— Този странен вътрешен покой, какво е то?

„Иде смъртта.“

Последният валхеру притвори очи и каза:

— Това и сам разбрах. Малцина от моя вид са надживявали битката. Беше рядкост. Аз съм последният. Все пак бих искал за последен път да полетя с Шуруга.

„Него го няма. Умрял е преди векове.“

Смътни спомени обладаха Ашен-Шугар и той промълви отпаднало:

— Но аз летях с него тази заран.

„Беше сън. Както и това.“

— Тогава и аз ли съм полудял? — Мисълта за онова, което бе видял в очите на Дракен-Корин, облада Ашен-Шугар.

„Ти си само спомен — каза гласът. — Това е само сън.“

— Тогава ще направя това, което бе замислено. Приемам неизбежното: Друг ще дойде да заеме мястото ми.

„Това вече се случи. Аз съм онзи, който дойде, и аз взех твоя меч и облякох твоята броня: сега твоята кауза е моя. Аз ще се възправа срещу онези, които искат да унищожат този свят“ — рече другият.

Казваше се Томас.

Томас отвори очи, затвори ги отново и тръсна глава, сякаш да я прочисти. За Пъг беше минал само миг, но магът допускаше, че през ума на приятеля му са минали много неща. Най-сетне Томас промълви:

— Вече имам спомена. Сега разбирам какво става.

Макрос кимна и каза на Пъг:

— От всичките ми трудности, свързани с парадокса Ашен-Шугар — Томас, най-голямата бе в това колко знание може да се позволи на Томас. Сега той може да се справи с най-голямото предизвикателство в своето съществуване и трябва да знае истината, както и ти, макар да предполагам, че вече си се досетил какво научи той.

Пъг отвърна тихо:

— Първоначално бях подведен от това, че Врагът използва древен цурански, когато проговори във видението на Роджън. Но сега си давам сметка, че това е било просто защото това е езикът на хората, които той е познавал по време на Избавлението през Златния мост. След като отхвърлих идеята, че Врагът е свързан по някакъв начин с цураните, след като осмислих присъствието на рода на елдар на Келеуан, разбрах. Зная какво ни очаква и защо истината беше скрита от Томас. Това е най-лошият възможен оживял кошмар.

Макрос погледна Томас. Томас се взря продължително в Пъг. В очите му имаше много болка.

— Когато за пръв път си спомних времето на Ашен-Шугар, си помислих... помислих си, че това наследство ми е оставено за нашествието на цураните. Но това е било само една малка част от истината.

— Да — каза Макрос. — Има и още. Сега вече разбирате защо един велик дракон, смятан отдавна за загинал — черният дракон — е могъл да ме пази.

На лицето на Томас се изписа тревога.

— И освен това разбирам каква е била целта на господарите на Мурмандамус — каза той обгърна с жест всичко наоколо. — Капанът е бил не толкова за да попречи на Макрос да стигне в Мидкемия, колкото за да доведе тук нас и да ни задържи далече от Кралството.

— Защо? — попита Пъг.

Макрос поясни:

— Защото в истинското ни време Мурмандамус предвожда армия, с която да удари родната ви земя. Още докато ме търсехте във Вечния град, обзалагам се, че е съкрушил гарнизона на Висок замък. И знам точно каква е крайната му цел с нашествието в Кралството. Тя е Сетанон.

— Но защо Сетанон? — попита Пъг.

— Защото по случайност градът е построен върху руините на древния град на Дракен-Корин — отвърна Томас. — И защото в този град се намира Камъкът на живота.

— Няма да е зле да обсъдим тези проблеми в движение, Пъг, защото трябва да се върнем в Мидкемия и в своята епоха — рече чародеят. — Двамата с Томас можем да ти обясним за града на Дракен-Корин и за Камъка на живота. Онази част, която ти не знаеш, макар да знаеш останалото. Врагът, онова нещо, за което ти научи на Келеуан, не е едно същество. То е обединената мощ и съзнание на валхеру. Господарите на драконите се завръщат в Мидкемия и искат да си върнат своя свят. — И добави с мрачна усмивка: — А ние сме длъжни да им попречим.

ГЛАВА 17

ОТСТЪПЛЕНИЕ

Арута огледа каньона. Бяха тръгнали с Ги и барона на Висок замък преди изгрев-слънце, за да разузнаят предните части на силите на Мурмандамус. От мястото, където ги спря патрулът на гарнизона, в далечината се виждаха светлините на лагерни огънове. Арута посочи.

— Виждаш ли, Браян? Трябва да са поне хиляда огъня, което означава пет-шест хиляди души. И това са само първите части. До утре по същото време ще са два пъти повече. След три дни Мурмандамус ще хвърли срещу теб тридесет хиляди.

Браян, без да обръща внимание на назидателния тон на Арута, се наведе над врата на коня си и се напрегна, сякаш искаше да види по-добре.

— Виждам само огънове, ваше височество. Знам, че е обичайна хитрост да се палят повече огънове, за да не може противникът да прецени числеността и разположението ти.

— Няма да обяснявам очевидното на идиоти — изръмжа Ги.

— А аз няма да търпя да ме обижда един предател! — сопна се в отговор баронът.

Арута подкара коня си между двамата и заяви:

— Ги, ти положи пред мен клетва за вярност, но си жив само защото аз те опростих. Не допускай това да се превръща във въпрос на чест. Сега нямам нужда от дуели. Имам нужда от теб.

Здравото око на Ги се присви и той изглеждаше на ръба да изтърси още някоя остра дума, но я преглътна и отвърна:

— Извинявам се... милорд. Изнервен съм от дългия път. Вярвам, че ме разбирате. — Обърна коня си и препусна към гарнизона.

Браян го изгледа в гръб и каза:

— Този човек си беше непоносимо арогантна свиня още като херцог и изглежда, двете години скитосване и Северните земи изобщо не са го променили.

Арута извърна коня си и застана срещу барона. Търпението му се изчерпваше.

— И освен това е най-добрият пълководец, когото съм познавал, Браян. И съвсем наскоро градът, който бранеше, беше напълно унищожен пред очите му. Хиляди от хората му се пръснаха сред планините и той не знае колко от тях са оцелели. Убеден съм, че можеш да го оправдаеш, ако си е изпуснал нервите. — Сарказмът в последните му думи издаде безсилието му.

Владетелят на Висок замък замълча, обърна се и погледна още веднъж към вражеския лагер. Утрото настъпваше.

Арута тимареше кобилата, която бе взел от разбойниците в планините. Дорестата кобила отдъхваше и възвръщаше полека-лека силите си след изнурителния път. В краткия излаз тази заран Арута бе яздил друг кон, даден му от Браян. След още някой ден кобилата щеше да е съвсем във форма за пътя на юг. Арута беше очаквал, че баронът поне ще им предложи да подменят животните, но Браян като че ли изпитваше удоволствие при всяка възможност да демонстрира, че като васал на Луам няма никакви задължения пред Арута, освен да проявява елементарна вежливост. Арута дори не беше сигурен дали Браян ще благоволи да му предложи ескорт. Този човек се оказа непоносим егоист, не особено схватлив и упорит — качества, напълно присъщи за особа, отпратена на границата, за да задържа жалки банди лошо организирани таласъми, но съвсем неподходящи за пълководец, комуто предстои да се противопостави на калена в битки и добре ръководена нашественическа армия.

Вратата на конюшната изскърца и влязоха Локлир и Джими. Като видяха Арута, двамата се спряха смутени на прага, после Джими пристъпи напред и каза:

— Тъкмо идвахме да се погрижим за конете.

— Изобщо не ви обвинявам, Джими — отвърна принцът. — Просто обичам сам да се занимавам с такива неща, когато имам свободно време. А и така имам възможност да поразмисля насаме.

Локлир седна на една бала сено, пресегна се, потупа кобилата по муцуната и попита:

— Ваше височество, защо става всичко това?

— За войната ли питаш?

— Не, струва ми се, че мога да разбера, че някой си е решил да завладява, или поне съм чувал за достатъчно подобни войни в историята. Не, искам да кажа... мястото. Защо точно тук? Амос преди малко ни показваше едни карти на Кралството горе в стаята и... няма никакъв смисъл.

Арута спря да чеше гърба на коня.

— Ти току-що засегна единствената и най-голяма причина за тревогата ми. Двамата с Ги го обсъдихме. Не знаем. Но едно е сигурно: ако врагът ти направи нещо неочаквано, бъди сигурен, че за това си има причина. И най-добре е да се постараяш да разбереш каква е тя колкото се може по-бързо, скуайър, защото не го ли направиш, най-вероятно тъкмо тя ще ти донесе поражение. — Очите му се присвиха. — Има някаква причина Мурмандамус да тръгне точно насам. И като се вземе предвид дневният му ред до зимата, най-вероятно е тръгнал точно за Сетанон. Но защо? Никакво явно основание няма да ходи точно там, а стигне ли там, ще може единствено да остане да презимува. Дойде ли пролетта, двамата с Луам ще го съкрушим.

Джими извади една ябълка от джоба на куртката си, срязва я на две и даде половината на кобилата.

— Освен ако не си прави сметка да свърши цялата работа преди пролетта.

Арута го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

Джими сви рамене.

— Не знам точно, освен това, което сам казахте преди малко. Нали трябва да се опитаме да отгатнем какво замисля врагът. Както сам казахте, дойде ли пролетта, можете да го съкрушите. Така че предполагам, че и той го знае. Значи, ако съм тръгнал нанякъде и знам, че ще ме съкрушат напролет, то би било защото не се каня да остана там до пролетта. Или може би там има нещо, заради което ми стиска да отида — нещо, което или ще ме направи толкова силен, че да не се притеснявам, че ще ме заклещят две армии, или ще попречи на тези армии изобщо да припарят. Нещо такова.

— Добре, но какво?

— Нещо магично? — предложи Локлир.

Джими се засмя.

— Откакто се забърка цялата тази каша, такива неща изобщо не ни липсват.

Арута погали замислено с пръст каишката на талисмана, даден му от ишапийските жреци край Сарт и промърмори:

— Нещо магично. Добре, но какво?

— Ако питате мен, трябва да е нещо голямо — каза Джими.

Арута изпита раздразнение. Усещаше, че Джими е прав. И изпита безсилие, че не може да разбере тайната, криеща се зад това безумно нашествие на Мурмандамус.

Изведнъж изкънтяха тръби и по каменната настилка на двора се чу тропотът на ботушите на войниците, затичали се да заемат позиции. Арута и двете момчета изхвърчаха от конюшната.

— Ето ги! — посочи Галайн.

Ги и Арута погледнаха натам, накъдето им сочеше. От Касапска клисура излизаха първите отряди от армията на Мурмандамус.

— Къде е баронът? — попита Арута.

— На стената, с хората си — отвърна Амос. — Върна се преди малко, целият в кръв и пребит. Изглежда, Тъмните братя са били по хълмовете над предната му позиция и са го помели. Май е изгубил по-голямата част от ескадрона си.

— Идиот с идиот! Там можеше поне да запуши пълчищата на Мурмандамус за няколко дни. Тук, при стените, ще е кървав фарс.

— Глупаво беше да подценява възможностите на планинските моредели, след като излязат по скалите — каза елфът. — Това не са му простите таласъми.

— Ще ида да видя дали все още не мога да го уговоря — заяви Арута.

Принцът бързо слезе от кулата и след няколко минути вече стоеше на крепостната стена с господаря на Висок замък. Баронът беше облян в кръв от тежката рана на черепа, получена, когато му бяха избили шлема от главата. Друг не си беше сложил и косата му се бе сплъстила от съсирената кръв. Бе пребледнял и се олюляваше, но не се отказваше да командва гарнизона. Арута рече:

— Браян, не разбираш ли какво ти говоря?

— Ще ги затапим ето тук — отвърна баронът и посочи теснината на каньона, свършваща малко пред стената. — Няма място за развърщане, така че ще спрат и ще ги посечем като житни класове.

— Браян, той води срещу теб армия от тридесет хиляди души! Ти колко имаш тук? Две хиляди? Той изобщо не се притеснява от загубите! Ще струпа бойците си на камари пред стените ти, след което ще мине през труповете им, за да ви докопа. Ще прииждат и ще прииждат, и ще прииждат, докато ви изтощят. Не можеш да го задържиш повече от един-два дни, най-много.

Очите на Браян се приковаха в Арута.

— Заповедта ми е да защитавам тази позиция. Не мога да я напусна, освен с разрешението на краля. Длъжен съм да удържа на всяка цена. Вие нямате работа тук. Моля, напуснете веднага стената.

Арута остана вцепенен за миг, със зачервено от безсилен гняв лице, после напусна стената, бързо се върна на кулата и каза на Джими:

— Бързо оседлайте конете и вземете всичко, което е нужно за дълго пътуване. Откраднете каквото трябва от кухнята. Може да ни се наложи да напуснем бързо.

Джими кимна, дръпна Локлир за ръкава и го отведе, а Арута, Ги, Галайн и Амос загледаха предните отряди на нашественическата армия, прииждаща към стената като порой.

Започна точно както беше предрекъл Арута — вълна от вражески бойци връхлетя от тясната клисура. Крепостта беше построена за гарнизонна казарма и изобщо не бе предвидено, че ще се наложи да удържи на масивен щурм от страна на добре организирана армия. А сега срещу нея настъпваше точно такава армия.

Арута стоеше с приятелите си на върха на кулата и гледаше как стрелците избиват челните отряди на Мурмандамус. След това първите редици на атакуващите се разтвориха и напред затичаха приведени таласъми, оформяйки стена от щитове. След тях прибягаха моределски стрелци, прикриха се зад живия параван и започнаха да отвръщат на стрелбата на защитниците от стената. Първият дъжд от стрели порази дузина от бойците на Висок замък и нападателите се втурнаха напред. Отново и отново противниковите страни си размениха залпове и

защитниците не отстъпиха. Но нападателите продължиха настъплението си към стената.

Напредваха стъпка по стъпка, крачейки през телата на падналите. Всяка атакуваща вълна прииждаше и падаше, но се придвижваше все по-близо от предишната. Паднеше ли поразен някой стрелец, друг притичваше и заемаше мястото му. Когато слънцето облиза стената на дълбокия каньон, нападателите вече бяха преодолели половината разстояние до стената. Когато то се прехвърли към отсрещната стена на клисурата, разстоянието се беше свило до по-малко от петдесетина разкрача. И се понесе следващата вълна.

Изнесоха на бегом стълби. Защитниците се бранеха храбро, но щом паднеше някой таласъм или трол, други притичваха и се катереха по стълбите. И се почна същинската битка за Висок замък.

Оределите защитници се удържаха отчаяно. Последната вълна бе ударила стената южно от портите. По залез-слънце прокънтя тръбният сигнал за отбой и войската на Мурмандамус се отдръпна в каньона.

— Не бях виждал досега подобна безсмислена касапница в името на дълга — каза Ги.

Арута бе съгласен с него.

— По дяволите! — изрева Амос. — Арута, тези погранични момчета може да са последната утайка на армиите ви, но са яка пасмина. Хич не си поплюват.

— Човек като послужи на границата, закоравява бързо — съгласи се принцът. — Големите битки тук са рядкост, но се бият всеки ден. Вярно, че ще се дадат скъпо, но ако Браян продължи да упорства, са обречени.

— Трябва да тръгнем преди съмване, ако ще се махаме — напомни Галайн.

Принцът кимна.

— Ще се опитам още веднъж да поговоря с Браян. Ако пак откаже да се вслуша в здравия разум, ще поискам разрешение да напуснем гарнизона.

— А ако не разреши? — попита Амос.

— Джими вече ни е приготвил провизии и таен изход. Ако се наложи, ще тръгнем пеш.

Принцът слезе от кулата и забърза към стената, където за последен път беше видял барона на Висок замък. Огледа се, но не го видя. Попита един от бойците и му отвърна:

— Барона го видях за последен път преди около час. Може да е долу на двора при ранените и мъртвите, ваше височество.

Думите на войника се оказаха пророчески — Арута го намери точно там. Лекарят бе коленичил над него и когато принцът се приближи, вдигна глава и каза:

— Мъртъв е.

Арута се обърна към офицера, застанал до мъртвия.

— Кой е заместникът му?

— Уолтър Гилденхолт, но мисля, че падна при щурма на предната позиция — отвърна мъжът.

— След него кой?

— Балдуин дьо ла Тровил и аз, ваше височество, сме следващите по ранг след Уолтър. Пристигнахме тук в един и същи ден, така че не знам кой точно е по-старши.

— Вие кой сте?

— Антони дьо Мазини, бивш барон на Калри, ваше височество.

Щом чу името му, Арута си го спомни от коронацията на Луам. Беше един от поддръжниците на Ги. Все още се поддържаше спретнато, но двете години по границата до голяма степен го бяха лишили от изтънчените маниери на дворцово конте, които го отличаваха в Риланон.

— Ако нямате възражения, повикайте дьо ла Тровил и Ги дьо Батира. Чакам ви на съвет в покоите на барона.

— Нямам възражения — отвърна дьо Мазини и огледа навъсено касапницата по бойниците и двора на укреплението. — Всъщност най-после малко разум и ред тук няма да са излишни.

Балдуин дьо ла Тровил се оказа слаб мъж с изпито ястребово лице, за разлика от по-изтънчения дьо Мазини. След като двамата офицери се представиха, Арута каза:

— Ако на някой от двамата ви му се въртят в главата тези глупости, че сте васали само на краля и че трябва да защитавате тази крепост до смърт, по-добре го кажете още сега.

Двамата се спогледаха и дьо Мазини се изсмя.

— Ваше височество, тук ни изпратиха по заповед на вашия брат... — той хвърли поглед към Ги — поради политическо неблагоприятие. Изобщо не държим да прахосаме нахалост живота си в безсмислени жестове.

— Баронът беше пълен идиот — добави дьо ла Тровил. — Смел почти до героизъм, но все пак идиот.

— Ще изпълните ли заповедите ми?

— С радост — отговориха и двамата.

— Тогава от този момент нататък моят първи заместник е дьо Батира. Ще го приемете като ваш старши.

Дьо Мазини се ухили.

— Това няма да е нещо ново и за двама ни, ваше височество.

Ги кимна и отвърна на усмивката.

— Двамата са добри бойци, Арута. Ще изпълнят каквото им се възложи.

Арута свали картата от стената и я разгъна върху масата.

— Искам половината гарнизон да оседлае конете до час. Но заповедта да се предаде шепнешком. Никакви тръби, барабани и викове. И колкото може по-скоро искам групи от по дузина мъже да започнат да се измъкват през задната порта, на интервали от по една минута. Трябва да потеглят за Сетанон. Смятам, че още в този момент Мурмандамус прехвърля свои бойци през скалите от двете страни на прохода, за да отреже пътя за оттегляне. Не мисля, че разполагаме с повече от няколко часа, в най-добрия случай — до призори.

Ги заби пръст в картата.

— Ако пратим малък патрул ето тук, после и тук, само за показ, проникването им ще се забави и шумът донякъде ще се покрие.

Арута кимна.

— Дьо ла Тровил, поведете този патрул, но не влизайте в бой. Ако се наложи, бягайте като заек, но гледайте на всяка цена да се върнете два часа преди съмване. До изгрев-слънце този гарнизон трябва да се опразни.

— Така. Първите ескадрони, които ще потеглят, да включат по шестима боеспособни мъже и шестима ранени. Ранените вържете на седлата, ако трябва. След днешната касапница ще има достатъчно коне, за да може всяка група да вземе два-три пъти повече животни, и

искам всеки да отнесе колкото може повече зоб. Не всички коне ще могат да стигнат до Сетанон, но ако има достатъчно зоб и при смяна на конете, повечето би трябвало да издържат.

— Много от ранените няма да оцелеят, ваше височество — каза Мазини.

— Зная. Ездата до Сетанон ще бъде убийствена, но искам всички да се изнесат оттук. И един жив човек няма да оставим зад гърба си на тези касапи, дьо Мазини. И освен това искам всеки мъртвец да бъде поставен изправен по бойниците. Когато настъпи зората, искам Мурмандамус да си помисли, че му предстои да се срази с пълен гарнизон. — Принцът се обърна към Ги. — Това може да го позабави малко. Освен това подгответе съобщения за Северен страж и ги известете какво става тук. Ако паметта не ми изневерява, Майкъл, лордът на Северен страж, е доста по-умен от покойния барон на Висок замък. Може би ще се съгласи да прати малко войници да ужилят фланговете на Мурмандамус. Искам да изпратим също така депеша в Сетанон...

— За Сетанон не разполагаме с птици, ваше височество — отвърна дьо ла Тровил. — Очаквахме да дойдат с кервана след месец.

— Колко и какви птици са ви останали в кафезите?

— Дузина. Три за Северен страж. По два гълъба за Тир-Сог и Лориел, и пет до Ромней.

— В такъв случай поне можем да пръснем вестта. Съобщете на херцог Талвин Ромнейски да извести Луам в Риланон. Искам армиите на Изтока да тръгнат към Сетанон. Мартин вече ще е там с войската на Вандрос. Щом срещне оцелелите от Арменгар и разбере маршрута на Мурмандамус, ще обърне войските си и ще поведе армията от Ябон към Ястребово гнездо, откъдето ще може да прехвърли планините и да тръгне насам. Ще съобщим на Тир-Сог да изпрати вестноосци да го пресрещнат и да му кажат къде точно сме ние. Гарнизонът на Крондор ще тръгне веднага щом Гардан получи вест от Мартин. Той ще събере още войска по пътя си при Тъмно поле. — И Арута добави с плаха надежда: — Все още имаме шанс да оцелеем при Сетанон.

— Къде е Джими?

— Каза, че имал да свърши нещо и щял да се върне веднага — отвърна Локлир.

Арута се огледа неспокойно.

— Що за глупости са му щукнали пък сега?

Беше почти призори и последният отряд бойци бе готов да напусне гарнизона. Частта на Арута — последните петдесетина бойци — се бе подредила зад портата, но Джими беше изчезнал.

После Джими изведнъж дотича отнякъде и им замахаша да тръгват. Метна се на седлото и Арута даде знак да отворят портите.

Тежките дървени крила изскърцаха и принцът поведе колоната навън.

— Какво те задържа? — попита Арута.

— Малка изненада за Мурмандамус — отговори Джими.

— Каква?

— Сложих запалена свещ на едно буре с масло. Върху шепа суха слама и парцали. Ще гръмне след около половин час. Няма да е кой знае какво, но ще вдигне доста пушилка и ще гори поне няколко часа.

Амос се засмя одобрително.

— И след Арменгар няма да им се ще толкова да налитат в огъня.

— Тоя е голям хитрец, Арута — отбеляза Ги.

Джими остана доволен от похвалата, но Арута отвърна сухо:

— Понякога даже — прекалено голям.

Лицето на Джими помръкна, а Локлир се ухили.

Спечелиха ден преднина. Откакто бяха потеглили, чак до залез-слънце преследвачи след тях не се мяркаха. Арута реши, че Мурмандамус трябва да се е разпоредил да претърсят основно опразнената крепост и едва след това ще прегрупира армията си за прехода през Високи хълмове. Да, определено бяха изпреварили нашествениците и най-вероятно щяха да си запазят преднината.

Можеха да си позволят по-бърза езда, подменяйки конете, и да преодоляват по трийсет и пет — четиридесет мили на ден. Част от конете щяха да се изтощат, но с малко късмет щяха да прехвърлят за седмица открития хълмист район. Навлезеха ли в Тъмни лес, щеше да им се наложи да забавят, но вероятността да ги настигнат там щеше да

е по-малка, защото на преследвачите им щеше да се наложи да се придвижват предпазливо заради възможните засади сред гъстите гори.

На втория ден започнаха да оставят ранените, които не можеха да преживеят тежестите на пътуването. На другарите им бе заповядано да срязват придържащите ги за седлата връзки, без да губят време да ги погребват и без дори да им прибират оръжията и снаряжението.

На третия ден някъде по залез, се появиха първите преследвачи — смътни фигури на хоризонта. Арута заповяда да продължат още един час в галоп и на другия ден призори преследвачите отново престанаха да се виждат.

На четвъртия ден стигнаха първото село. Войниците, минали преди тях, бяха предупредили всички местни жители за приближаващата се опасност и селото беше изоставено. От един комин излизаше дим и Арута прати хора да проверят. Огънят в огнището все още тлееше, но нямаше никого. Намериха малко зърно и го прибраха, но друго продоволствие нямаше. Врагът нямаше да намери тук никаква плячка и Арута нареди да оставят селото. Ако жителите му не бяха отнесли със себе си всичката покъщнина и стока, щеше да заповяда да го опожарят. Сигурен беше, че войниците на Мурмандамус ще се погрижат за това, но се чувстваше по-добре, ако го остави така, както го беше заварил.

Към края на петия ден видяха, че отзад ги приближава неголям конен отряд и принцът заповяда на хората си да спрат и да се подготвят за бой. Конниците се приближиха и се оказаха дузина моределски съгледвачи, но свърнаха бързо и поеха назад, вместо да приемат двубоя с превъзхождащата ги по численост група.

На шестия ден настигнаха един керван, поел на юг, предупреден вече за приближаващата се опасност от предните ескадрони. Коларите караха бавно и беше повече от сигурно, че след ден-два авангардът на Мурмандамус ще ги застигне. Арута препусна към челото на колоната, където трябваше да е търговецът, собственик на товара, и извика:

— Разпрегнете конете и ги яхвайте. Иначе няма да се спасите от Тъмните братя, които идат след нас.

— Но зърното ми! — проплака търговецът. — Ще изгубя всичко! Арута даде знак да спрат и извика на бойците си:

— Всеки да вземе по един чувал зърно. Ще ни трябва за Тъмни лес. Останалото да се изгори!

Търговецът се заинати и заповяда на охранниците си да защитят стоката му, но наемниците само изгледаха петдесетината бойци на Висок замък и се отдръпнаха, оставяйки ги да приберат зърното.

— Разпрегнете конете! — заповяда Ги.

Конниците срязаха поводите на конете и ги отведоха. След няколко минути чувалите от първата кола бяха прехвърлени на конете на войниците и на разпрегнатите товарни животни. Останалите фургони бяха подпалени.

Арута каза на търговеца:

— Ваша милост, насам идват тридесет хиляди таласъми, Тъмни братя и троли. Ако смятате, че съм ви онеправдал, помислете какво щеше да ви сполети, ако се тътрите из Тъмни лес сред подобна компания. А сега вземете зърното за конете си и тръгвайте на юг. Ние ще останем в Сетанон, но ако искате вашите кожи да останат читави, на ваше място бих подминал града и бих продължил към Малаково средище. Ако държите да ви се възмезди това зърно, останете в Сетанон и ако успеем всички да преживеем някак това нашествие, ще ви го изплатя. Рискът си е ваш. Повече време за разправию нямам.

Принцът заповяда на колоната да тръгне и след няколко минути изобщо не се изненада, че търговецът и наемниците му препускат зад тях, а само подвикна на Амос:

— Като спрем, подменете им конете от резервните. Не искам да ги оставяме.

На седмия ден навлязоха в Тъмни лес.

Шумът на битката секна и Арута заповяда да спрат. Махна с ръка на Галайн и един от войниците да продължат към източника на шума. Върнаха се след броени минути и елфът каза:

— Всичко е свършило.

Продължиха още малко на изток и намериха на една поляна група войници от Висок замък. Около тях лежах телата на дузина моредели. Командирът на малкия ескадрон отдаде чест, щом видя приближаващия се принц.

— Спряхме да починат конете, когато ни удариха, ваше височество. За щастие, още един ескадрон се оказа недалече на запад и ни се притекоха на помощ.

Арута погледна Ги и Галайн и попита:

— Как по дяволите са успели да ни изпреварят?

— Не са — отвърна Галайн. — Били са тук цялото лято и са чакали. — Елфът се огледа. — Ето там, струва ми се.

Отведе Арута до един повален дънер, скриващ входа на ниска колиба, скрита хитро сред храсталаците. Колибата се оказа претъпкана със запаси: зърно, оръжия и сушено месо.

Арута бързо огледа всичко и каза:

— Тази кампания е била планирана отдавна. Вече можем да сме сигурни, че крайната цел на Мурмандамус е Сетанон.

— Но все още не знаем защо — отбеляза Ги.

— Ще трябва да действаме и без да го знаем. Вземете всичко, което може да ни свърши работа. Останалото да се изгори.

Обърна се към водача на ескадрона.

— Други наши отряди срещнахте ли?

— Да, ваше височество. Снощи дъо ла Тровил беше на стан на около миля на североизток оттук. Натъкнахме се на постовете му и ни заповядаха да продължим, за да не се струпват твърде много хора на едно място.

— А Тъмни братя? — попита Ги.

Сержантът кимна.

— Горите гъмжат от тях, ваше височество. Подминем ли ги, рядко ни закачат. Ако спрем, имат скрити стрелци из дърветата. За щастие обикновено групите им са по-малки от тази. Все пак може би ще е добре да не спираме.

— Вземи със себе си петима души от колоната ми и тръгнете на изток. Искам да се предаде на всички: отваряйте си очите за тези складове на Мурмандамус. Предполагам, че ще ги охраняват, така че се оглеждайте за места, където Тъмните братя ще се опитват да ви спрат. Всичко, което може да му помогне, трябва да се унищожава. Тръгвайте.

След това Арута нареди друга дузина мъже да се отправи на половин ден път на запад, а после да възвие на юг, за да се извести на колкото може повече отряди за складовете на врага. Накрая се обърна към Ги.

— Май е време да тръгваме. Почти усещам авангардните му части по петите ни.

— Все пак бихме могли да ги позадържим малко — каза дьо Батира.

Арута се озърна.

— Търся подходящо място за засада. Или някой мост, който да изгорим след себе си. Или теснина по пътеката, да я запушим с някое дърво. Но досега не видях подобно място.

— Тази проклетата гора е най-удобното за преминаване място, което съм виждал. На парад можеш да я измаршируваш и нито един войник няма да сбърка стъпката, за да прескочи дънер — обади се Амос.

— Добре. Ще видим какво може да се направи — отвърна Ги. — Да тръгваме.

Тъмни лес представляваше плетеница от свързващи се гористи пояси, а не непрекъсната гора като Еддер или Зеленото лоно. През първите три дни от пътуването си преминаха през многобройни ливади и едва след това навлязоха сред наистина тъмни горски гъсталаци. На няколко пъти се наложи да изчакат, докато Галайн разпознае подвеждащите дири, оставени от моределите за заблуда. Още три пъти се натъкнаха на оръжейни и продоволствени складове, които се разпознаваха лесно по труповете на моредели и войници, пръснати наоколо. Мечовете хвърляха в огъня, за да се развали закалката им, стрелите и копията изгаряха. Седлата и юздите изпосичаха, зърното пръскаха по земята или също го изгаряха. Одеята, дрехите и хранителните припаси ставаха храна на огъня.

Към края на втората седмица надушиха отдалече дим и се наложи да избегнат горски пожар. Нечие прекалено усърдие в унищожаването на складовете на Мурмандамус го беше причинило и огънят лесно бе обхванал дърветата, изсъхнали от горещото лято. Докато се отдалечаваха от бързо напредващата огнена стихия, Амос викна:

— Ей това трябва да направим. Да изчакаме негово скапанячество само да навлезе в гъсталака и после да му драснем огнилото. Ха!

Когато най-сетне излязоха от Тъмни лес и продължиха през нивята, Арута беше изгубил шест коня, но нито един от хората си, в това число търговеца и неговите наемници. Прехвърлиха двадесетина

мили земеделска земя и накрая се спряха на стан. След залез-слънце на хоризонта на юг се видяха смътни светлини.

Арута ги посочи и каза:

— Сетанон.

Стигнаха града и пред портите ги спряха неколцина войници от местния гарнизон.

— Търсим командира ви! — извика дежурният сержант. Златните му нашивки ясно личаха на фино скроения зелено-бял табард на баронство Сетанон.

Арута вдигна ръка и сержантът каза:

— Тук се стичат войници от Висок замък от половин ден насам. Подслонихме ги в двора на казармите. Баронът иска да разбере кой командва цялото това преселение.

— Предайте му, че ще отида при него веднага след като се настанят хората.

— И за кого по-точно да му предам?

— Арута Крондорски.

Мъжът зяпна.

— Ама...

— Знам, знам, умрял съм. Все пак предайте на барон Хъмфри, че до час ще дойда в цитаделата му. И също така му предайте, че вода със себе си Ги дьо Батира. След това пратете човек в двора на казармите да провери дали Балдуин дьо ла Тровил и Антони дьо Мазини вече са пристигнали. Ако са тук, да им предаде да се явят при мен.

Сержантът остана вцепенен за миг, след което отдаде чест.

— Слушам, ваше височество.

Арута даде знак на колоната да влезе в града. По оживените улици кипеше обичайният мирен и спокоен живот на Кралството, гражданите бяха улисани в работа, търговия и веселби, уверени в своята сигурност под закрилата на добрия и великодушен монарх.

Накъдето и да извърнеше очи, принцът виждаше най-обичайни гледки на мирен и безметежен живот. Това обаче скоро щеше да се промени.

Арута заповяда портите да се затворят. През последната седмица онези граждани, които бяха предпочели да си опитат късмета и да побягнат на юг, бяха пуснати. Но сега вече градът трябваше да се запечата. Изпратени бяха още съобщения, по гълъби, както и по вестоносци, до гарнизоните в Малаково средище, в Силдън и Даркмур в случай, че предишните депеши не са достигнали до командирите им. Всичко, което можеше да се направи, беше направено и единственото, което им оставаше, беше да чакат.

Разположените на север съгледвачи бяха докладвали, че армията на Мурмандамус вече държи напълно под контрола си Тъмни лес. И последната ферма между горите и града беше опразнена и всички фермери бяха прибрани зад градските стени. Принцът се беше разпоредил всеки да действа по изричен график. Всички налични хранителни припаси бяха прибрани в Сетанон, но когато срокът изтече, Арута заповяда всички ферми да бъдат подпалени. Все още неожънатите ниви също бяха подложени на огън, необраните градини бяха изкоренени или посипани с отрова, а всички стада, които се оказаха твърде надалеко, за да ги приберат в Сетанон, по негова заповед бяха разпръснати на юг и на изток. Нищо, което можеше да е от полза за настъпващия враг, не бе оставено. Според докладите на пристигналите в Сетанон войници поне тридесет от складовете на Мурмандамус бяха намерени и оплячкосани или унищожени. Арута не хранеше илюзии. Беше се постарал да ужили колкото може по-сериозно Мурмандамус, но не беше му нанесъл никакви сериозни щети, освен малки неудобства.

Арута ръководеше съвета с Амос, Ги, офицерите от Висок замък и барон Хъмфри. Хъмфри седеше в пълното си бойно снаряжение — неудобно и безвкусно отрупано със злато и скъпоценности, предназначено повече за показ, отколкото за сериозен бой — златният му шлем с дълго бяло перо бе пред него на масата. Баронът с охота бе приел командата да се поеме от Арута, тъй като поради местоположението си гарнизонът на Сетанон не разполагаше с опитни в боя пълководци. Арута бе назначил Ги, Амос, дьо ла Тровил и дьо Мазини на ключови постове. Довършваха прегледа на състоянието на войските и складовете. Арута дочете списъка и заговори:

— При нормални обстоятелства бихме могли да удържим срещу армия с числеността на тази на Мурмандамус до два месеца. Но след

онова, на което бяхме свидетели в Арменгар и Висок замък, съм убеден, че обстоятелствата няма да са нормални. Мурмандамус трябва да влезе в града до две, най-много до три седмици; иначе рискува да го хванат зимният мраз. Скоро ще настъпят дъждовете и това ще забави атаките му, а дойде ли зимата, войската му ще почне да гине от глад. Не, той трябва бързо да влезе в Сетанон и да не ни позволи да изчерпаме припасите си или да ги унищожим. Ако нещата се развиват по най-благоприятния възможен начин, то в момента Мартин би трябвало да се спуска от склоновете на планината Каластий под Ястребово гнездо с войската от Ябон, около шест хиляди бойци. Но ще се забави поне две седмици. Приблизително по същото време би трябвало да дойдат и войници от Северен страж и от Силдън, но в най-добрия случай ще трябва да удържим не по-малко от две седмици, а може би до четири. Ако помощта се забави повече, ще е твърде късно.

Аruta стана.

— Господа, единственото, което ни остава, е да чакаме идването на врага. Предлагам да си починем и да се молим.

ГЛАВА 18

КЪМ ДОМА

Вървяха по Коридора. Приличаше на някакъв странен широк път с жълтобелезникаво платно и непрекъснат низ от блестящи сребристи врати на всеки петдесет стъпки от двете страни. Макрос замахна с широк жест и каза:

— Коридорът на световите. Вървим през една загадка, неотстъпваща на Вечния град. Тук можеш да преминаваш от свят на свят, стига само да знаеш пътя. — Той им посочи един от сребърните правоъгълници. — Портал, който ти предлага достъп към и от поредния свят. Малцина са избраните, които могат да ги отличават. Някои го усвояват с много пот и учене, други се натъкват на тях случайно. Като промениш възприятията си, можеш да видиш какво има зад тях. Тук... — той махна с ръка към вратата, край която минаваха — един обгорен свят кръжи около забравеното си слънце. — После посочи вратата от другата страна. — Но там пък има свят, който гъмжи от живот, но само една от расите е разумна. — Спря се за малко. — Поне ще е така в нашето време. — После продължи: — В момента ми се струва, че тази врата се отваря към нажежени вихри газове, съвсем малко по-плътни от нищото. Виждате ли, в бъдещето съществува цяло общество, което пътешества през Коридора и води търговия между отделните светове, но има и светове, чието население изобщо не знае за това място.

— Аз също не знаех за него — каза Томас.

— Валхеру разполагаха с други средства за пътуване — отвърна Макрос и кимна към Риатх. — След като нямаха нужда от него, изобщо не се спряха, за да осъзнаят съществуването на Коридора, макар да имаха нужните за това способности. Късмет? Не знам, но благодарение на това тяхно невежество много погроми бяха избегнати.

— Докъде продължава този Коридор? — попита Пъг.

— Безкрайно. Никой не знае. Коридорът изглежда прав, но всъщност завива и ако се отдалеча малко повече напред, ще престанете

да ме виждате. Между световите разстоянието и времето нямат почти никакво значение.

И той отново ги поведе напред.

Следвайки указанията на Макрос, Пъг бе успял да ги преведе по-напред във времето, някъде към собствената им епоха по преценката на Макрос. След като бе успял да ускори капана на времето. Пъг не се затрудни особено да изпълни наставлението на чародея. Строежът на заклинанията беше само логическо следствие на онова, което бе приложил в ускоряването на капана. Пъг можеше само да предполага колко време е отминало, но Макрос го увери, че щом започнат да се приближават до Мидкемия, той ще разбере колко още настройка е нужна.

— Макрос, а какво ще стане, ако някой от нас влезе в някоя от вратите? — попита Пъг.

Докато вървяха, Пъг беше оглеждал вратите една по една. След известно време установи, че всяка врата смътно се различава от останалите, с лек и едва доловим оттенък в блестенето на сребристата светлина, по който можеше да се съди за света, намиращ се зад нея.

Чародеят отвърна:

— Подозирам, че ще умреш бързо, понеже не си подготвен. Би трябвало да пропаднеш в пространствения разлом, при това без Риатх с нейната способност да се ориентира.

После се спря до една врата.

— Тук се налага да прекосим през една планета, с което ще си съкратим пътя почти наполовина. Разстоянието оттук до следващия портал е едва стотина разкрача, но внимавайте: атмосферата на този свят е смъртоносна. Задръжте си дъха, защото тук магията е без значение и чародейството няма да ви предпази.

Той издиша тежко, след което си пое дълбоко дъх и се втурна през вратата.

Томас скочи след него, а след това Пъг и накрая Риатх. Пъг примижа и щеше за малко да издиша, щом нажежените пари го бльснаха в лицето и внезапна, неочаквана тежест се стовари на плещите му. Тичаха през обгорена равнина, осеяна с пурпурни и ръждивочервени камънаци, а над главите им надвисна сивкава мъгла,

почти скриваща оранжевото небе. Твърдата под нозете им се тресеше и разгневените вулканични кратери бълваха към небето огромни стълбове черен дим и газове. Въздухът бе натезал от непосилен пек. Макрос им посочи напред и четиримата нахлуха през гладката повърхност на скален рид, която ги върна в Коридора.

Макрос беше мълчал няколко часа, потънал в дълбок размисъл. Изведнъж се закова на място, разбуден от унеса си, и пристъпи пред един портал.

— Налага се да прекосим и през този свят. Би трябвало да е приятен.

Преведе ги през портала и се озоваха сред красива поляна. Някъде отвъд дърветата се чуваше плясък на вълни в скали и се долавяше смътният солен мирис на море. Макрос ги поведе по ръба на залив, откриващ възхитителна гледка към безкраен океан.

Пъг огледа с любопитство околните дървета и откри, че много приличат на растителността на Мидкемия.

— Тук е почти като в Крудий.

— По-топло е — отвърна Макрос и вдиша с наслада щедрия мирис на море. — Великолепен свят, макар че никой не го обитава. — И добави с тъга: — Може би един ден ще се оттегля тук да си отдъхна. — После тръсна глава и очите му се оживиха. — Пъг, вече сме близо до нашата ера, макар и леко встрани. — Чародеят се огледа. — Струва ми се, че сме около една година преди да се родиш. Трябва ни съвсем мъничко времево ускорение.

Пъг притвори очи и подхвана едно дълго-предълго заклинание, ефектът от което беше почти недоловим, освен дето сенките се затичаха стремглаво по земята, а слънцето се втурна по небето. С идването на нощта бързо се гмурнаха в мрака и много скоро след това дойде зората. Скоростта на отминаващото време се ускори, дни и нощи замигаха бясно едни след други, а след това се сляха в непривично сива светлина.

Пъг помълча и рече:

— Сега трябва да почакаме.

Четиримата се отпуснаха и чак сега дадоха воля на възхитата си от красивия свят. Земната му хубост им даде отправна точка, спрямо

която да сравнят странните и удивителни места, които бяха посетили досега. Томас изглеждаше дълбоко угрижен.

— Всичко това, на което станах свидетел, ме кара да се чудя колко ли голямо ще е онова, с което ни предстои да се преборим. — Помълча дълго. — Вселените се оказаха толкова немислими... необятни неща. — Вгледа се в Макрос. — Какво толкова може да сполети цялата тази вселена, ако една малка планета се покори на валхеру? Нима събратята ми не властваха тук преди?

Макрос го изгледа много притеснено.

— Така е, но ти или си станал боязлив, или още по-циничен. Нито едно от двете няма да ни свърши работа. — Старият чародей се взря мълчаливо в Томас и долови дълбокото колебание в очите на човека, превърнал се във валхеру. Накрая кимна и рече: — Природата на вселената се е променила след Войните на хаоса. Появата на новите богове е възвестила нова подредба на нещата — сложна и добре подредена система, докато по-рано властваха само първичните Ред и Хаос. В сегашната схема за валхеру няма място. Щеше да е по-лесно да се пренесе самият Ашен-Шугар напред във времето, отколкото да се залови човек с онова, което бе нужно. Имах нужда от неговата сила, но също така и от ум, който стои зад нея, за да послужи тя на нашето дело. Без времевата връзка между него и Томас, Ашен-Шугар щеше да си остане един от своите събрата. Но дори с тази връзка Ашен-Шугар можеше да си остане същество, неподвластно на ничий контрол.

Томас си спомни.

— Никой не би могъл да си представи дълбочината на безумието, с което се сражавах по време на войната с цураните. Бях на косъм. — Гласът му си остана почти спокоен, но когато продължи, в него се прокрадна нотка на болка. — Превърнах се в убиец. Избивах беззащитни същества. Мартин бе на ръба да ме убие, толкова бях подивял. — После добави: — А тогава притежавах едва една десета от сегашната си мощ. В деня, в който възвърнах... разума си, Мартин можеше да ме прониже в сърцето със стрелата си. — Посочи с ръка един камък на няколко стъпки от себе си, стисна шепа и камъкът се превърна в прах, все едно че беше стиснал него. — Ако тогава бях силен колкото сега, щях да убия Мартин преди да е пуснал стрелата... само със силата на волята си.

Макрос кимна.

— Пъг, сигурно вече разбираш колко беше рисковано. Дори един-единствен валхеру може да представлява почти толкова голяма опасност, колкото Драконовите пълчища заедно. Би се оказал сила, неудържима в космоса. — Тонът му не вдъхваше и капка увереност. — Сред тази вселена няма едно-едничко същество освен боговете, което би могло да му се противопостави. — Макрос се усмихна леко. — Освен мен, разбира се, но дори в пълната си сила можех най-много да оцелея в битката си с тях, не и да ги победя. А лишен от нея... — Останалото го премълча.

— Но тогава — рече Пъг — защо боговете не са се задействали?

Макрос се усмихна горчиво и жестът му обгърна четиримата.

— А според теб, какво правим ние тук? Това е играта. А в нея ние сме само фигури.

Пъг притвори очи и след миг странно сивата светлина се замени с обичаен дневен зрак.

— Мисля, че се върнахме.

Макрос хвана ръката му, притвори очи, усети потока на времето през сетивата на по-младия маг и след миг мълчание промълви:

— Пъг, вече сме достатъчно близо до Мидкемия, за да можеш да се опиташ да пратиш съобщение до дома си. Съветвам те да го направиш. — Пъг му беше разказал за детето и за предишния си успешен опит да се свърже с ума му.

Така че затвори очи и се помъчи да докосне ума на Гамина.

Катала вдигна очи от плетивото си. Гамина седеше вкочанено и се взираше с каменно лице в нещо далечно. После момчето килна глава на една страна, сякаш се вслушваше. Уилям, който четеше от дебелия пожълтял том, даден му от Кълган, го остави настрана и изгледа втренчено посестримата си.

Момчето се размърда и промълви тихо:

— Мамо...

Катала остави плетката и каза:

— Какво, Уилям?

Момчето отмести широко отворените си очи към майка си и прошепна:

— Това е... татко.

Катала се приближи, коленичи пред сина си и го прегърна през раменете.

— Какво искаш да кажеш?

— Той говори на Гамина.

Катала се вгледа в момичето, което седеше вкочанено като омагьосано, забравило за всичко наоколо, надигна се бавно, тихо отиде до вратата на дневната и я откряна. После прекрачи прага ѝ и се затича.

Кълган и Елгахар седяха един срещу друг и играеха шаах, а Хочопепа гледеше отстрани и подхвърляше досадни съвети. Стаята беше изпълнена със задушлив дим, защото двамата дебели магове смучеха свирепо големите си лули след приличната вечеря, без да крият наслаждението си и без да обръщат внимание на протестите на околните. Мийчъм седеше наблизко и точеше ловджийския си нож.

— Елате веднага. Всички — рязко каза Катала. Настойчивият ѝ тон ги накара да премълчат всякакви въпроси и четиримата се изнизаха след нея по коридора към стаята, където Уилям гледеше съсредоточено Гамина.

Катала коленичи до момичето и бавно раздвижи ръка пред изцъклените му очи. Гамина не реагира. Изпаднала беше в някакъв транс. Кълган прошепна:

— Какво става?

Катала отвърна шепнешком:

— Уилям казва, че говорела с Пъг.

Елгахар, винаги сдържаният маг от Великия път, пристъпи край Кълган.

— Аз сигурно ще мога да разбера нещо. — Той коленичи пред Уилям. — Искаш ли да се опиташ да направиш нещо с мен?

Уилям сви рамене уклончиво и магът каза:

— Знам, че можеш понякога да чуваш Гамина, също както и тя те чува, когато говориш с животните. Би ли ми позволил да чуя какво казва тя?

— Как?

— Проучвал съм по какъв механизъм действат способностите на Гамина и мисля, че мога да го направя и аз. Няма никакъв риск — обърна се той към Катала.

Катала кимна, а Уилям отвърна:

— Разбира се. Нямам нищо против.

Елгахар затвори очи и сложи ръка на рамото на Уилям, и след около минута каза:

— Успях само да чуя... нещо. — Той отвори очи. — Тя говори с някого. Мисля, че е Миламбер.

— Жалко, че Доминик се върна в абатството си — изпъшка Хочопепа. — Той сигурно щеше да може да го чуе.

Кълган вдигна ръка за тишина. Гамина въздъхна дълбоко и затвори очи. Катала посегна към нея уплашена, че може да припадне, но вместо това очите на момичето се ококориха, то се усмихна широко и скочи от стола.

Гамина направо затанцува из стаята, толкова възбудена беше, и извика на всички с речта на ума си: „Беше татко! Той ми проговори! Той се връща!“

Катала сложи ръка на рамото на детето.

— Успокой се, момичето ми. Хайде, спри да подскачаш и ни кажи на всички какво ти каза той. Но говори, дъще, говори!

За пръв път детето заговори по-високо от шепот, с възбудени викове, прекъсвани от весел смях.

— Говорих с татко! Той ме извика отнякъде!

— Откъде? — настоя Кълган.

Момичето спря възбудения си танц и килна замислено главичка.

— Беше... просто някъде. Имаше бряг с пясък и море и беше красиво. Не знам. Той не каза къде е. Беше просто някъде. — Тя отново заподскача и задърпа Кълган за крака. — Трябва да тръгваме!

— Къде?

— Татко каза да го срещнем. На едно място.

— Кое място, мъничкото ми? — попита Катала.

Гамина подскочи леко и каза:

— В Сетанон.

— Това е един град близо до Тъмни лес, в средата на Кралството — каза Мийчъм.

Кълган го изгледа много мрачно.

— Това го знаем.

Горянинът обаче никак не се смути, а посочи двамата цурански магьосници.

— Те не го знаят... майстор Кълган.

Рунтавите вежди на Кълган се свъсиха и той се окашля — знак, че старият му приятел е прав. Други знаци Мийчъм нямаше да схване.

Катала се помъчи да успокои момиченцето.

— Хайде, миличкото ми. Каж ми сега — кой трябва да се срещне с Пъг в Сетанон?

— Всички. Той иска всички да отидем там. Веднага.

— Защо? — попита Уилям, който изведнъж се почувства пренебрегнат.

Изведнъж настроението на момичето се промени и то се укроти. Очите му се разшириха и то промълви:

— Онова, лошото нещо, чичо Кълган! Лошото нещо от видението на Роджън! То е там! — Детето се вкопчи в крака на Кълган.

Кълган изгледа другите в стаята, а Хочопепа рече:

— Врагът?

Кълган кимна и притисна детето към себе си.

— Кога, миличко?

— Веднага, Кълган. Той каза, че трябва да отидем веднага.

Катала се обърна към Мийчъм.

— Предай на всички в селището. Всички магьосници трябва да се подготвят за тръгване. Трябва да се отправим към Ландрет. Оттам ще вземем коне и ще продължим на север.

— Някоя щерка на чародейство не би се осланяла на такъв примитивен транспорт — каза Кълган. Каза го шеговито, мъчейки се да облекчи напрежението. — Пъг трябваше да си намери някоя вещица за жена.

Катала присви очи: нямаше настроение за шеги.

— Ти какво предлагаш?

— Мога да използвам дарбата си да се премествам, докдето ми стига окото, за да отпътуваме с Хочопепа на отскоци, по около три мили. Е, ще отнеме известно време, но ще е много по-малко, отколкото на коне. Като стигнем, двамата можем да направим портал някъде край Сетанон, а ти и останалите можете да преминете през него оттук. — Обърна се към Елгахар. — Така ще остане време за всички ви да се подготвите.

— Аз ще дойда с вас — намеси се Мийчъм, — в случай че изскочите в бивака на разбойници или се натъкнете на някоя друга беля.

— Татко каза да заведем и други — обади се Гамина.

— Кого? — попита Хочопепа и сложи ръка на крехкото рамо на детето.

— Други магьосници, чичо Хочо.

— Конгрегацията — каза Елгахар. — Той би помолил за подобно нещо само ако Врагът наистина е връхлетял срещу нас.

— И войската.

Кълган погледна надолу към мъничкото ѝ лице.

— Войската ли? Коя войска?

— Просто войската! — Търпението на момиченцето като че ли се беше изчерпало и то се беше изправило, с юмручета на хълбоците.

— Ще изпратим съобщение до гарнизона в Ландрет, а също и в Шамата. — Обърна се към Катала. — Предвид ранга ти на принцеса от кралската фамилия по брачни права, може би е време да изровиш онзи кралски печат, който непрекъснато криеш някъде. Ще ни трябва, за да придадем тежест на тези послания.

Катала кимна, прегърна Гамина и ѝ каза:

— Ти остани тук с брат си.

След което бързо излезе от стаята.

Кълган погледна цуранските си колеги. Хочопепа промълви:

— Мракът идва. Вече пада.

— Да — каза Кълган. — Над Сетанон.

Пъг отвори очи. Отново изпита умора, но не толкова тежка, колкото първия път, когато беше говорил с момичето. Томас, Макрос и Риатх се вираха в младия чародей и чакаха.

— Мисля, че успях да ѝ предам достатъчно, за да каже на другите какво да направят.

Макрос кимна доволно.

— Конгрегацията едва ли ще може да се противопостави на Драконовите пълчища, ако успеят да пробият през времепространството, но могат да помогнат да се задържи Мурмандакус, за да овладеем Камъка на живота преди него.

— Стига да стигнат до Сетанон навреме — отбеляза Пъг. — Не знам къде точно сме във времето.

— Виж, това е проблем — съгласи се Макрос. — Знаем само, че сме в собствената си епоха, и според логиката би трябвало да се намираме някъде след момента, в който вие я напуснахте, за да се избегнат някои възможни по-заплетени парадокси. Но колко точно време е изтекло, откакто сте тръгнали? Месец? Седмица? Час? Е, ще го разберем едва когато стигнем там.

— Стига да стигнем навреме — добави Томас.

— Риатх — каза Макрос. — Трябва да изменим известно разстояние отгук до следващия портал. На този свят няма смъртни очи, които да видят превъплъщението ти. Би ли ни пренесла?

Без да задава излишни въпроси, жената засия ярко и възвърна драконовия си облик. Тримата се качиха и тя се понесе към небето.

— Полети на североизток! — извика Макрос и Риатх разпери широко криле и ги понесе в указаната посока.

Известно време се носиха мълчаливо — никой не изпитваше охота да говори. Бързо оставиха зад гърба си скалите и пясъчната ивица и се понесоха над вълнисти плата, покрити с гъста храстовидна растителност. Отгоре ги грееше топлото слънце.

Пъг претегли в ума си всичко, което им беше казал Макрос през последния час. Спретна бързо заклинание, за да могат да си говорят, без да викат, и каза:

— Макрос, ти каза, че дори един-единствен валхеру може да се окаже необуздаема сила във вселената. Не бих казал, че разбирам какво имаше предвид.

— Тук е заложено много повече от съдбата на един свят — отвърна Макрос и погледна надолу към реката, над която прелитаха. — Тази чудесна планета е не по-малко застрашена от Мидкемия. Както и Келеуан, и всички други светове, рано или късно. Виж, ако слугите на валхеру спечелят тази война, господарите им ще се върнат и хаосът отново ще се развихри из космоса. Всеки свят ще се окаже беззащитен за безчинствата на Драконовите пълчища, защото не само никой няма да може да се противопостави на гибелната им ярост, но на могъществото им никой няма да може да се опълчи. Самият акт на завръщането им в това времепространство ще им осигури източник на мистична сила, немислима досега, източник на мощ, който ще превърне Властелините на драконите в заплаха дори за самите богове.

— Но как е възможно това?

— Камъкът на живота — отвърна му Томас. — Той бе оставен за последната битка с боговете. Ако го използват... — Не довърши мисълта си.

Вече летяха високо над планински върхове и навлизаха в езерна земя, на север от хълмисти равнини, а слънцето тънеше на запад. На Пъг му се стори трудно да си представи такава пълна разруха, докато прелитаха над толкова разкошен свят. Макрос посочи и извика:

— Риатх! Онзи голям остров с двата еднакви залива срещу нас!

Риатх се сниши и кацна там, където ѝ посочи Макрос. Сkochиха от гърба ѝ и изчакаха, докато отново се превъплъти в човешкото си тяло, след което Макрос ги поведе към голямата издадена напред скала, пред групата подобни на пинии дървета. Озоваха се пред врата, очертана в повърхността на скалата. Макрос пристъпи през нея. Томас го последва, а след него — и Пъг. И когато Пъг прекрачи прага, ужасът изкрещя в безумна ярост, връхлетя върху Макрос и го събори.

Томас извади меча си и скочи напред, докато жизнегубът се мъчеше да довърши Макрос. Присви се, когато друг ужас се опита да го сграбчи отзад. Риатх, която тъкмо прекрачваше портала, отхвърли Пъг настрана. Трети ужас се хвърли към нея и сграбчи ръката ѝ над лакътя. Риатх изпищя от болка.

Томас замахна с меча си и халата, която се мъчеше да довърши Макрос, бе посечена, ревно без глас и се извъртя към нападателя си. Зави по вълчи и посегна с остриите си нокти. Томас се заслони с щита си и от него се посипаха златни искри.

Сините очи на Риатх светнаха и станаха огненочервени, и изведнъж ужасията, която беше стиснала ръката ѝ, запищя. Мръсен черен дим се надигна от ръката на чудовището, но то, изглежда, не можеше да я дръпне. Очите на драконката-жена засветиха още по-ярко и тя остана неподвижна, само тялото ѝ потръпваше леко. Ужасът като че ли започна да трепери и безгласните му писъци се стаиха до шепот на разлюляна от вятъра тръстика.

Пъг привърши заклинанието си и третият ужас, сграбчен в някаква здрава хватка, изви гръб и черните му криле потръпнаха и се свлякоха на пода. После се надигна и се отнесе, поведен от лекия жест на ръката на Пъг, между световите и пропадна в сивата пустош.

Томас замахна отново, и още веднъж, и ужасът срещу него залитна назад. При всеки удар на златния меч в черното нищо със съск изхвърчаха искри енергия. Съществото, изглежда, се изтощи и се опита да се отскубне, но Томас го прониза и го умъртви.

Пред очите на Пъг Томас и Риатх довършиха и другите два ужаса, изцеждайки по необясним начин живота от празните им черни туловища, тъй както тварите на злия мрак изсмукваха живот от другите.

Пъг пристъпи към изпадналия в полунесвяст Макрос и му помогна да се изправи.

— Нарани ли те?

— Ни най-малко. С тези твари един смъртен трудно би се справил, но и преди ми се е случвало да си имам работа с тях. Това, че бяха поставени точно пред тази врата, показва колко се боят валхеру от помощта, която можем да донесем на Мидкемия. Ако Мурмандамус се докопа до Сетанон и намери Камъка на живота... ужасите ще са само бледа сянка на гибелта и разрухата, които ще се развихрят.

— Колко остава до Мидкемия? — попита Томас.

— Онази врата. — Макрос посочи сребърния правоъгълник срещу портала, през който бяха минали. — През нея и сме у дома.

Озоваха се в огромна студена и пуста зала. Изградена беше от масивни камъни, наместени от майстори зидари. На един висок подиум в другия край на залата се издигаше самотен трон, а по двете стени се виждаха вдълбани дълбоки ниши, очакващи като че ли да се поставят в тях статуи.

Четиримата пристъпиха напред и Пъг каза:

— Мразовито е тук. Ясно е, че сме в Мидкемия, но къде?

— В Сар-Саргот — отвърна леко развеселен Макрос. Томас се извърна към чародея.

— Ти луд ли си? Та това е древната столица на първия Мурмандамус! Това поне знам от сказанията на моредел.

— Успокой се — отвърна Макрос. — Сега те всички са отпратили да завладеят Кралството. И да заварим някои моредели и таласъми да се мотаят тук, това ще са жалки дезертъори. Не, тук лесно

ще се справим с всякакви препятствия. Сетанон е мястото, където трябва да сме готови да надмогнем върховното предизвикателство.

Изведе ги навън и Пъг се олюля от ужас. Във всички посоки се виждаха забити в прави редици колове, по пет стъпки високи. И на всеки кол бе набита по една човешка глава, най-малко по хиляда във всяка посока. Пъг прошепна:

— Милостиви небеса, как може да съществува такова зло?

— Ето че започваш да проумяваш — отвърна му спокойно Макрос и се обърна към тримата си спътници. — А беше време, когато Ашен-Шугар щеше да си помисли, че всичко това не е нищо повече от нагледен урок.

Томас огледа и кимна мълчаливо в съгласие.

— Томас, в битието си на Ашен-Шугар, си спомня времената, когато във вселената не съществуваха морални норми. Правото и кривото не съществуваха и като помисъл, съществуваше само силата. И в онази вселена всички други раси разсъждаваха не по-различно от валхеру, всички, с изключение на Аил, но техните възгледи изглеждаха непривични според тогавашните стандарти. Мурмандамуc е само един инструмент, наподобяващ своите господари.

— А същества далеч по-малко зли от Мурмандамуc извършват много по-жестоки безчинства от този безсмислен акт — продължи чародеят. — Но го вършат с известно съзнание за естеството на делата си, съотносимо с някакъв по-висш морален принцип. Докато валхеру не разбират от добро и зло — те са напълно лишени от чувство за морал и са толкова гибелни, че сме длъжни да ги смятаме за почти върховно зло. И Мурмандамуc е техният слуга, следователно също е зло. Макар да е само най-бледа сянка на мрака, който те носят. — Макрос въздъхна. — Може да е суетност, но самата мисъл, че се боря с такова зло... някак сваля бремето на годините от плещите ми.

Пъг вдиша дълбоко, осъзнал тегобите на този изтерзан дух, стремящ се да опази всичко, което им бе скъпо, и попита:

— Сега накъде? Към Сетанон?

— Да — каза Макрос. — Трябва да идем там и да видим какво се е случило междувременно. С малко късмет, би трябвало да можем да помогнем. Във всеки случай не бива да се позволи на Мурмандамуc да се докопа до Камъка на живота. Риятх?

Драконката засия и възприе обичайната си форма. Качиха се на мощния ѝ гръб и тя ги понесе в небесата. Зарей се високо над равнината на Исбандия и направи кръг, плесна с криле и пое на югозапад, а Макрос я накара да позабави, за да огледат разрушения Арменгар. От огромния кратер на мястото на някогашната цитадела все още се издигаше черен дим.

— Кое е това място? — попита Пъг.

— Някога се е наричало Сар-Исбандия, а последното му име е Арменгар. Построено бе от народа на гламредел, както и Сар-Саргот, много преди да ги сполети упадък и варварство. И двата града бяха съградени в подражание на града на Дракен-Корин с помощта на науки, плячкосани от други светове. Напразно бяха издигнати тези твърдини, защото ги завзеха моределите, макар с цената на огромни жертви: първо Сар-Саргот, който стана престолнина на първия Мурмандамус, а след това и Сар-Исбандия. Но Мурмандамус бе убит в битката за Сар-Исбандия, след която се смяташе, че гламредел са унищожени до крак. След неговата смърт и двата града бяха изоставени от моредел. Едва наскоро моредел се завърнаха в Сар-Саргот. А в Арменгар се заселиха хора.

— Нищо не е останало — отбеляза Томас.

— Изглежда, че днешното възплъщение на Мурмандамус е платило висока цена за него — съгласи се Макрос. — Хората, които живееха тук, се оказаха по-корави и умни, отколкото предполагам. Навярно са го уязвили достатъчно, за да може Сетанон все още да се държи, защото той вече сигурно се е прехвърлил през планините. Риятх! На юг, към Сетанон.

ГЛАВА 19

СЕТАНОН

Изведнъж градът се оказа под обсада. В продължение на една седмица, след като Арута укрепя града, не се случи нищо, но на осмия ден след затварянето на портите съгледвачите донесоха, че армията на Мурмандамус настъпва. Към обяд градът се оказа обкръжен от частите на авангардната му конница, а в полунощ във всички посоки чак до хоризонта светеха огньовете.

Амос, Ги и Арута оглеждаха струпалите около стените нашественически пълчища от командния си пост.

— Тук вече игрички няма да има — промълви Ги. — Ще ни удари от всички страни наведнъж. Тези паянтови стенички изобщо няма да издържат. Ще влезе в града още след първата или втората вълна, освен ако не успеем да измислим нещо, с което да го забавим.

— Защитните укрепления, които вдигнахме, ще издържат, но само за малко. Трябва да разчитаме само на живата сила — каза Арута.

— Е, ония дето ги доведохме с нас, са жилави момци — отбеляза Амос. — Може пък тукашните изнежени гвардейчета да се понаучат на едно-друго от тях.

— Нали затова разпределих хората от Висок замък между всички части на гарнизона. Дано те поне променят донякъде положението — каза Арута, но не изглеждаше много уверен.

Ги поклати замислено глава.

— Хиляда и двеста ветерани, в това число леко ранените, които могат да се върнат в строя. Три хиляди от гарнизона, малко местно опълчение и градската стража — повечето от които не са се сблъскали с нищо по-опасно от някой кръчмарски побойник. Щом седем хиляди арменгарци не можах да удържат зад високите шестдесет стъпки стени, какво може да направи тази тълпа тук?

— Каквото трябва — отвърна Арута и без повече приказки се загледа към хилядите огньовете, осеяли равнината.

Следващият ден изтече и настъпи нощ, а Мурмандамус продължаваше да държи армията си на стан. Джими и Локлир седяха върху купа сено близо до позицията на един от катапултите. През целия ден заедно със скуайърите от двора на лорд Хъмфри бяха разнасяли ведра с пясък и вода по стената срещу всяка от обсадните машини, в случай че се наложи да се гаси пожар. Бяха изтощени до смърт.

Локлир се взираше в морето от факли и лагерни огньове отвъд стените.

— Изглеждат дори повече, отколкото при Арменгар. Все едно че изобщо не сме ги уязвили.

— Уязвихме ги — каза Джими. — Просто сега са по-близо, това е. Чух дьо Батира да казва, че ще се хвърлят наведнъж. — Помълча малко и промълви: — Локи, напоследък нищо не си споменавал за Бронвин.

Локлир не откъсна очи от грейналата от огньовете равнина.

— Какво има за споменаване? Тя е мъртва и аз я оплаках. Вече е минало. Никаква полза няма да се връщам към това. След някой ден и аз може да загина.

Джими въздъхна, отпусна гръб на стената и се загледа към пълчищата около града. Угаснала бе сякаш живинката у приятеля му, нещо младо и невинно в него сякаш бе умряло, и му домъчня от тази загуба. И се зачуди, дали и той самият някога е бил млад и невинен.

С идването на зората защитниците бяха готови на позициите си, настръхнали да срещнат пристъпа на нападателите. Но също както и при Арменгар, най-напред към града се приближи самият Мурмандамус. Напред тръгнаха в марш бойни редици, понесли знамената на съюзи и кланове, след което в строя им се отвори пролука и пред тях излезе върховният им командир. Яхнал беше огромен черен жребец, неотстъпващ по хубост на белия вихрогон, който яздеше предния път. Шлемът му беше от сребро, с черни линии, а в десницата си държеше черен меч. Нищо освен страх не будеше външността му, но словата му бяха меки. И се разнесоха до всяко ухо в града, подсилени от вещерското му изкуство.

— О, чеда мои, макар да ми се опълчиха вече неколцина от вас, готов съм винаги за прошка. Отворете портите и ще ви дам тържествена клетва: всеки от вас, който пожелае, ще може да си замине в мир, без никой да го гони и насилва. Да вземе със себе си всичко, което пожелае — храна, добитък и богатства, не ще попреча никому и с нищо. — Махна с ръка зад себе си, дузина моредели подкараха напред и застанаха на конете си зад него. — Ще ви предложи заложници дори. Това са едни от най-верните ми главатари. Те ще останат с вас, без броня и оръжие, било сред градските стени или в който град поискате да се преселите. Само за едно ви моля. Трябва да отворите портите си пред мен. Сетанон трябва да бъде мой!

Пълководците по крепостната стена слушаха като омаяни. Амос измърмори:

— Този височайши нерез явно ще се пръсне от желание да влезе час по-скоро в града. Проклет да съм, ако почти не му повярвах. Почти си помислих, че можем да офейкаме по живо — по здраво, ако му го дадем този проклет град.

Ги прокара длан по лицето си, пребледняло от тревога и умора, натрупана от дългото изпитание.

— Тук трябва да има нещо, към което той се стреми отчаяно.

Лорд Хъмфри рече:

— Ваше височество, не бихме ли могли да се спогодим с това същество?

— Този град е ваш, милорд, но Кралството е на брат ми — отвърна Арута. — Убеден съм, че няма да се церемони с нас, ако започнем да го отстъпваме парче по парче. Не, няма да се пазарим с Мурмандамус. Колкото и да са сладки думите му, нищо в него не ме кара да мисля, че може да се вярва на клетвите му. Смятам, че драговолно ще пожертва тези свои главатари, без изобщо да го е грижа за тях. Загубите никога досега не са го притеснявали. Дори съм склонен да мисля, че изпитва удоволствие от проливането на кръв, все едно дали е наша, или негова. Ги е прав. Той просто иска да влезе час по-скоро в града. А аз съм готов да дам половината си хазна само за да разбере какво точно цели.

— А според мен и главатарите му не се радват много на предложението — отбеляза Амос. Неколцина от моределските водачи се споглеждаха стъписано и бързо си заговориха зад гърба на

Мурмандамус. — Май цялата тази хармония между Тъмните братя бързо се разпада.

— Да се надяваме — отрони сухо дъо Батира.

Жребецът на Мурмандамус се завъртя, запристъпва нервно на място и той изрева:

— Е, какъв е отговорът ви?

Арута се покачи на един сандък, за да се вижда по-добре над стените, и извика:

— Отговарям ти! Върни се на север. Ти нахлу в земи, които не ти дължат дан. Армиите ни вече идат срещу теб. Върнете се на север преди проходите да се задръстят от снега, инак ще измрете в студ и самота, далече от дома си.

Гласът на Мурмандамус се извиси над равнината.

— Кой там говори от името на града?

Настъпи миг тишина, след което Арута извика:

— Аз, Арута Кондуин, принцът на Крондор и наследникът на Риланон. — След което добави не съвсем официалната си титла: — Господарят на Запада.

Мурмандамус изкрещя с нечовешка ярост и с още нещо, може би страх, а Джими дръпна Амос за ръкава и рече:

— Ей, това го закла! Явно не му е весело.

Амос само се ухили и потупа младежа по рамото. Сред редиците на армията на Мурмандамус се надигна глух ропот, а Амос вметна:

— Изглежда, че и на армията му никак не ѝ хареса. Поличби, които се оказват фалшиви, могат да подкопаят една толкова суеверна сган като тях.

Мурмандамус изрева:

— Лъжец! Лъжепринц си ти! Знайно е, че принцът на Крондор бе посечен! Защо лъжеш? Какво целиш?

Арута се изправи, за да го видят ясно. Главатарите зад Мурмандамус заобикаляха нервно в кръг и си заговориха оживено. Принцът свали от гърдите си талисмана, даден му от игумена край Сарт, и го вдигна пред себе си.

— С този талисман съм защитен от твоята магия. — Подаде го на Джими. — Сега вече знаеш истината.

Постоянният спътник на Мурмандамус, пантатийският змиежрец Катос, се затътри напред, хвана се за стремето на седлото на господаря

си, посочи към Арута и заговори нещо със съскащата реч на народа си. Мурмандамус изрева яростно, изрита го и го събори на земята. Амос се изплю от стената.

— Ей това вече ги убеди.

Разгневените главатари подкараха вкупом към Мурмандамус. Той като че ли усети, че мигът му се изплъзва, извърна рязко черния жребец в пълен кръг и копитата на бойния кон удариха падналия змиежрец по главата и го довършиха. Пренебрегнал падналия си съюзник и настъпващите към него разбунтували се главатари, Мурмандамус вдигна лице към стената и ревна:

— Смъртта тогаз да те прегърне, омразен враг! — Обърна се към армията си и посочи към града. — Атака!

Пълчищата бяха готови за щурм и се понесоха напред. Главатарите не можеха да се противопоставят и им остана само да се пръснат в галоп, за да поемат командата. Конницата бавно пое след първите щурмуващи редици пехота, готова за атака на портите.

Мурмандамус се изтегли на командния си пост, а първата редица таласъми прегази просналото се тяло на змиежреца. Не се разбра дали пантатиецът бе издъхнал от конския ритник, или не, но след като го прегази и последната редица, от него остана само премазана под халата кървава плът.

Арута вдигна ръка, задържа я и я пусна с отсечен жест, когато първата редица навлезе в обсега на катапултите.

— Дръж — рече Джими и му подаде талисмана. — Все пак може да ти потрябва.

Залп от камъни и копия порази настъпващите и те се поколебаха за миг, но продължиха напред. Скоро вече тичаха към стените, прикривани от стрелите на своите лъкометци и зад стена от щитове. След това първите пропаднаха в изкопите, покрити с платнища и пръст, и се нанизаха на остриете колове. Следващите ги нахвърлиха щитове върху гърчещите се още тела на другарите си и притичаха през тях. Втората и третата редици бяха пометени, но след тях прииждаха нови и нови, стълбите се опряха на стените и битката за Сетанон започна.

Първата вълна се понесе нагоре по стълбите и бранителите я посрещнаха с огън и стомана. Мъжете от Висок замък водеха и даваха пример с храбростта си на неопитните защитници на града. Удържаха се срещу непосилния натиск благодарение на тях. Оста на защитата се въплъти в Амос, дьо ла Тровил, дьо Мазини и Ги, които неизменно се появяваха там, където имаше най-голяма нужда.

Близо час битката продължи да се крепи на косъм — след всяко отблъскване нов пробой зейваше в друг участък на отбраната и скоро се разбра, че равновесието е пълно и изходът ще се реши от сляпата приумица на съдбата.

А след това нападателите затъркаляха напред, срещу южната порта, гигантски таран, направен някъде по сумрачните поляни на Тъмния лес. След като нямаше крепостен ров, само набързо изровените ями и изкопи можеха да забавят настъплението му. Скоро и те бяха покрити с дебели греди, хвърлени върху труповите на загиналите. Таранът представляваше огромен дънер, дебел почти десет стъпки. Търкаляше се върху шест гигантски колела, теглен от дузина конници, а десетина гиганти го бутеха отзад. Дървената грамада набра скорост и се затъркаля с тежък тътен към портата. Скоро конете запрепусаха в галоп и ездачите им свърнаха встрани, за да избегнат пороя от стрели. Тромавите гиганти бяха заменени с по-чевръсти таласъми, чиято основна задача се състоеше в това да поддържат посоката и скоростта на тарана. Той се затъркаля неудържимо към портата и защитниците не можеха да направят нищо, за да го спрат.

Огромното дърво се стовари в портите с гръмовен трясък, гредите се сцепиха и железните панти и лостове поддадоха с метален трясък, възвестяващ пробив в защитата на града. Портите отхвърчаха назад и бяха смазани от колелетата на тарана. Нашествениците нахлуха в града през зейналия проход и везните на битката се наклониха невъзвратимо.

Бранителите бяха изтласкани. Нашествениците настъпваха — нови и нови тълпи таласъми и моредели. Арута изпрати срещу тях подкрепленията и те излязоха срещу нахлуващите в междинния двор таласъми пред вътрешната порта. Битката беше яростна, но таласъмските стрелци скоро изтласкаха бранителите въпреки дъжда от стрели, сипещ се върху тях от съседните участъци на крепостта. И

изведнъж се разнесоха диви крясъци и викове и всички вдигнаха очи към небето.

От небето се спускаше дракон и златните му люспи блестяха под лъчите на слънцето. А на гърба му се виждаха три човешки фигури. Гигантският звяр закръжи надолу с ужасен рев, канейки се като че ли да се стовари върху главите на нападателите, и таласъмните се пръснаха в бяг.

Риатх разпери широко криле и се понесе над главите на вражеските пълчища. Томас размахваше златния си меч. Драконката нададе тръбния си боен рев и рояците таласъми под нея се пръснаха и се разбягаха.

Томас се озърна да види въпросния Мурмандамус сред цялата гмеж долу, но накъдето и да погледнеше, виждаше само безкрайно море от конници и пехотинци. Нагоре полетяха стрели. Повечето от тях отскачаха без ефект от металните люспи на Риатх, но принцконсортът на Елвандар знаеше, че някоя може да се промуши между стоманените плочки или да я удари в окото и драконката да пострада, затова заповяда на Риатх да влезе в града.

Риатх кацна на пазарния площад пред портата. Арута вече тичаше към тях, Галайн бе по петите му. Пъг и Томас скочиха пъргаво долу, Макрос ги последва малко по-тромаво.

Арута стисна ръката на Пъг и викна:

— Радвам се, че те виждам! При това пристигнахте съвсем навреме!

— Позакъсняхме — отвърна Пъг. — Но срещнахме някои малки пречки по пътя.

Томас прегърна Галайн и стисна горещо ръката на Арута. И двамата бяха много доволни, че отново се виждат живи и здрави. Арута се обърна към Макрос и каза:

— А, значи все пак не си умрял?

— Явно не съм — отвърна Макрос. — Радвам се да ви видя отново, принц Арута. Не можете да си представите колко се радвам.

Арута се вслуша в шума на битката — на по-далечните участъци по стената виковете и екът на стомана не преставаха. Секнал бе само щурмът при портата.

— Не знам колко ще се задържат преди да връхлетят отново — каза принцът. — Стреснахте ги малко и мисля, че Мурмандамус си има известни неприятности с част от главатарите си, но се боя, че не е достатъчно, за да се възползваме от това. И не мисля, че ще можем да ги удържим. Тръгнат ли, ще ни пометат.

— Можем да помогнем — каза Пъг.

— Не — заяви Макрос.

Очите на всички се обърнаха към чародея и Арута каза:

— Магьосничеството на Пъг може да надвие Мурмандамус.

— Той досега прилагал ли е срещу вас нещо по-специално?

Арута помисли и каза:

— Ами не. След Арменгар — не.

— Няма и да го направи. Трябва да го затаи до момента, в който завладее града. А кръвопролитие то само му помага. Тук се крие нещо, което той търси, и ние трябва да му попречим да се добере до него.

— За какво става дума? — попита Арута и погледна Пъг.

При тях дотича вестносец.

— Ваше височество! Врагът се трупа за нов щурм.

— Кой е заместникът ти? — попита Макрос.

— Ги дьо Батира.

Новината стресна Пъг, но той си замълча, а Макрос каза:

— Мурмандамус няма да използва магия, освен може би за да се опита да унищожи теб, Арута, поради което трябва да предадеш командването на отбраната на Ги дьо Батира и да дойдеш с нас.

— Къде ще отидем?

— Някъде наблизо. Ако всичко друго се провали, поне ще се опитаме да предпазим народа ти от пълно унищожение. Но трябва да попречим на Мурмандамус да изпълни крайната си цел.

Арута се замисли за миг и каза на Галайн:

— Заповед до Батира. Командването се поема от него. Амос Траск ще изпълнява ролята на негов пръв заместник.

— Ваше височество къде ще бъде? — попита войникът до елфа.

— Ще бъде някъде, където никой да не може да го намери — каза Макрос и хвана Арута под мишницата. — Ако победим, ще се срещнем отново. — Не си направи труда да обяснява какво ще стане, ако не победят.

Тръгнаха бързо по улицата, покрай залостени врати, зад които се криеха разтреперани граждани. Едно малко по-смело момче надникна от прозореца на втория етаж тъкмо когато Риатх изтътна отдолу, ококори се и затръшна кепенците. Завиха на първия ъгъл, влязоха в някаква уличка и Макрос се обърна към принца.

— Това, което чуеш и видиш, ще трябва завинаги да остане между нас. Освен теб самия, само кралят и брат ти Мартин може да научат тайните, които ще разбереш днес... и твоите наследници — добави сухо чародеят, — ако имаш такива. Закълни се.

— Заклевам се — каза Арута.

— Томас, ти трябва да откриеш Камъка на живота, а ти, Пъг — да ни отведеш при него — рече Макрос.

Томас се заозърта.

— Беше преди толкова векове... Нищо не напомня за... — Той притвори очи и на останалите им се стори, че е изпаднал в транс. После каза: — Пъг, можеш ли да ни отведеш... ето там! — Посочи някъде към центъра на града и отвори очи. — Намира се точно под входа към цитаделата.

— Хванете се за ръце — каза Пъг. Томас се обърна към драконката и каза:

— Ти направи всичко, което е по силите ти. Благодаря ти.

— С теб ще дойда аз отново — отвърна му с напевно ръмжене Риатх, изгледа за миг чародея и отново извърна рубинените си очи към Томас. — Че ориста си вече знам. От нея няма да избягам.

Пъг погледна учудено спътниците си и попита:

— Какво иска да каже?

Макрос мълчеше. Томас промълви:

— Защо не ни го каза преди?

— Не беше нужно, приятелю Томас.

Макрос ги прекъсна.

— Можем да го обсъдим след като стигнем целта си. Риатх, като стигнем, ела при нас.

— Залата е достатъчно голяма — каза Томас.

— Ще дойда — каза Риатх.

Пъг се отърси от моментния си смут и хвана ръката на Арута. За другата се хвана Томас, а Макрос завърши кръга. И четиримата се превърнаха в дим и се задвижиха.

Започнаха да потъват сред непрогледна тъмнина. Томас насочваше Пъг с умствената си реч и след няколко тягостни мига сред пълния мрак извика на глас:

— Стигнахме.

Щом възвърнаха плътта си, всички усетиха студения камък под нозете си, а Пъг сътвори светлина около тях. Арута се огледа. Намираха се в гигантска пещера, с поне по сто стъпки от край до край два пъти по толкова до тавана. Пред тях имаше висок каменен подиум.

После изведнъж полъхна вятър и туловището на Риатх надвисна над тях и каза:

— Почти е време.

— За какво да е време? — попита Арута. През последните две години беше видял толкова невероятни чудеса, че гледката с един говорещ дракон не можеше да го впечатли.

— Риатх, като всички велики дракони знае кога идва смъртта — отговори Томас. — Казва, че е скоро.

— Докато бяхме между световете, можех да умра далеч от теб и твоите приятели — каза Риатх. — Сега е ясно, че трябва да участвам в това, защото съдбата на расата ни завинаги е свързана с вашата, валхеру.

Томас само кимна. Пъг огледа залата и промълви озадачено:

— Къде ли е този Камък на живота?

Макрос посочи подиума и каза:

— Ето там.

— Но там няма нищо — отвърна Пъг.

— Само на пръв поглед — каза Томас и се обърна към Макрос. — Къде да чакаме?

Макрос помълча малко и отвърна:

— Всеки на своето място. Пъг, Арута и аз трябва да останем тук. Ти и Риатх трябва да се преместите.

Томас кимна разбиращо и с помощта на тайнствената си дарба се надигна и се озова на гърба на дракона. Прокънтя гръмовен тътен и двамата изчезнаха.

— Къде отидоха? — попита Арута.

— Тук са си — отвърна Макрос. — Но са малко извън фаза спрямо нас във времето... както и Камъкът на живота. И сега го пазят

— последния бастион на тази планета, защото ако ние се провалим, само той ще остане между Мидкемия и пълното ѝ унищожение.

Аruta го погледна втренчено, после погледна Пъг, пристъпи към подиума, седна и каза:

— Май е време да ми обясните някои неща.

Ги даде знак и над главите на връхлитащите таласъми се изсипа дъжд от стрели. Стотици паднаха в миг, но приливът им бе неудържим и Ги дьо Батира извика на Амос:

— Готови за напускане на стените! Но никакво бягство! Който се опита да избяга, да бъде убит от командващия сержант!

— Не е ли малко жестоко? — промърмори Амос, но не възрази на заповедта.

Гарнизонът бе готов да се прекърши, неопитните му бойци бяха на ръба на паниката. Само ако бъдеха изплашени повече, отколкото ги плашеше врагът, оставаше някаква трошица надежда да се изтеглят в ред към цитаделата. Амос погледна през рамо към градската тълпа, стичаща се към вътрешната крепост. Бяха им забранили да излизат по улиците, за да могат помощните отряди да се придвижват от една позиция на друга безпрепятствено, но сега им наредиха да оставят домовете си. Амос се надяваше, че ще се изтеглят навреме и ще опразнят улиците преди да започне оттеглянето от стените.

Джими дотича и извика:

— Дьо ла Тровил иска подкрепления! Притиснат е силно на десния фланг.

— Няма да получи — отвърна Ги. — Ако изтегля дори един човек от позициите ни, ще ни пометат. — Той посочи таласъмните, разчистили отново прохода през външната порта. Прикриващият ги огън на моределските стрелци беше убийствен. Джими понечи да си тръгне, но Ги го сграбчи за ръката и го спря. — Друг вестоносец вече разнася заповедта да се напусне едновременно стената по сигнал. Няма да можеш да стигнеш навреме. Стой тук.

Томас погледна надолу. Приятелите му бяха изчезнали, но той знаеше, че са си на мястото, само малко извън фаза спрямо него във времето. Част от усилието на Ашен-Шугар да скрие скъпоценния

камък беше в това да отмести града на Дракен-Корин в друга времева рамка. Хвърли поглед към отсрещния край на огромната зала, в която валхеру бяха провели последния си съвет, и видя гигантската, блестяща с изумруден цвят гема. Пренастрои леко сетивата си и видя нишките на силата, излизащи от камъка във всички посоки и докосващи, знаеше го, всяко живо същество на планетата. Прецени важността на онова, което му предстоеше да извърши, и овладя неспокойствието си. Долови настроението на Риатх и изпита признателност. Беше готовност да приеме предопределеното ѝ, но без никаква примиреност и пораженчество. Смъртта можеше и да дойде, но с нея можеше да дойде и победата. Томас се почувства някак по-уверен от тази мисъл.

— Казахте, че е важно — каза Арута. — Сега ми обяснете защо.

— Оставено е за деня на завръщането на валхеру. Те разбраха, че боговете са създадени от естеството на света, че са част от самата Мидкемия. Дракен-Корин беше гений за своята раса. Той разбра, че силата на боговете зависи от връзката им с всички други живи същества. Камъкът на живота е най-могъщият артефакт на този свят. Ако се отнеме и се използва, ще изцеди всичката сила от всяко живо същество, чак до най-дребната твар, и ще предаде тази сила на онзи, който го използва. А може да се използва, за да върне валхеру в това време и пространство. Постига го, като осигурява несравним с нищо друго приток на енергия и в същото време извежда източника на силата на боговете. За жалост, камъкът в същото време ще унищожи целия живот на тази планета. Само за миг всичко, което върви, лети, плува и пълзи по Мидкемия, ще умре — насекоми, риби, всички растения, дори най-малките и невидими за просто око същества.

Арута беше смаян.

— Но какво ще правят валхеру с една мъртва планета?

— След като се върнат в тази вселена, те ще могат да воюват с други светове, да си доведат роби, добитък и растения, живот във всякакви форми, да я засеят отново. Тях изобщо не ги е грижа за останалите същества тук, интересуват се само от своите нужди. Това е същността на възгледите на валхеру — че всичко друго може да се унищожи, за да се защитят техните интереси.

— Но тогава Мурмандамуc и неговите нашественици моредели също ще загинат — отвърна Арута ужасено.

Макрос се замисли за миг и после каза:

— Това е едно от нещата, които ме озадачават, тъй като за да се възползват от Камъка на живота, валхеру би трябвало да са доверили твърде много знания на Мурмандамуc. Изглежда невъзможно той да не знае, че ще умре, след като отвори портала. Пантатийските змиежреци мога да ги разбера — те са се трудили от времето на Войните на хаоса насам, за да си върнат своята господарка, Смарагдовата владетелка на змиите, която смятат за своя богиня. Отдали са се в служба на култ на смъртта и вярват, че с нейното връщане ще бъдат по някакъв начин възнаградени и ще ги направят полубожества. Те с радост са готови да прегърнат смъртта. Но подобно поведение е неподобаващо за един моредел. Така че аз не разбирам мотивите на Мурмандамуc, освен ако не е получил някакви гаранции. Не зная какви може да са те, както не знам какво може да предвещава онази поява на ужасите, защото те никога не са били склонни да гинат заради другите. А ако валхеру не искат да ги срещат повече на този свят, след като посадят на нея нов живот, ще им бъде доста трудно да се отърват от тях. Властелините на ужаса са могъщи същества и това ме кара да допусна, че съществува някакъв договор. — Макрос въздъхна. — Толкова много неща все още не знаем. А всяко от тях може да се окаже фатално за нас.

— От всички тези неща едно не мога да разбера — каза Арута. — Този Мурмандамуc в известна степен е архимаг. Щом толкова трябва да дойде тук, защо не се превъплъти, защо не се промъкна в Сетанон в човешко тяло и да дойде тук незабелязано? За какво му е нужен целият този марш с армии и цялото това опустошение?

— Заради самата природа на Камъка на живота — каза Макрос. — За да достигне подходящата отправна точка във времето и за да отвори портал, който да пропусне валхеру, се изисква огромна мистична сила. Мурмандамуc се подхранва със смърт. — Арута кимна, спомнил си думите на Мурмандамуc при първия му сблъсък с него през мъртвото тяло на един от неговите Козодои в Крондор. — Той засмуква енергия от всяка смърт около себе си. Загинаха хиляди, както негови слуги, така и от онези, които му се опълчиха. Ако не му се налагаше да затаи тази мощ в себе си, за да отвори портала, щеше да събори стените на този град като детска играчка. Дори такава дреболия

като поддържането на енергийния щит около него му струва много разход на енергия. Той има нужда от тази кръвопролитна война, за да може да върне валхеру. С радост би видял смъртта и на последния боец от армията си, само за да може да се добере до тази зала. А ние трябва да се помъчим да спрем нахлуването на господарите му обратно в тази вселена. — Той се изправи. — Арута, ти трябва да останеш тук и да бдиш срещу възможния щурм. — Пристъпи към Пъг и каза: — Ние сме длъжни да му помогнем, защото противникът му ще бъде могъщ. Повече от сигурно е, че самият Мурмандамус ще се появи в тази зала.

Пъг хвана ръката на Макрос и видя как чародеят посегна към ишапийския талисман. Арута кимна и Макрос го взе от принца, после притвори очи и Пъг усети, че вътрешните му сили се пренасочват от друг — ново и непознато за него изпитание. Каквито и умения да притежаваше, все още бяха несравними с тези на Макрос. После пред очите на Пъг и Арута талисманът засия и Макрос промълви:

— Мощ има тук.

И отвори очи и рече властно:

— Сабята!

Арута му протегна сабята си с дръжката напред. Макрос пусна ръката на Пъг и грижливо постави талисмана под дръжката, така че да легне върху острието. После леко присви ръка около острието и каменното чукче.

— Пъг, имам дарбата, но ми трябва твоята сила.

Пъг стисна другата ръка на Макрос и той отново използва магическата сила на по-младия чародей, за да нараснат собствените му смалени сили. Дланта на Макрос засия с топла оранжева светлина и тримата чуха съсък, а от шепата на чародея излезе струйка дим. Арута усети, че сабята се е нагорещила.

След няколко мига сиянието се стопи и ръката на Макрос се отвори. Арута погледна острието. Незнайно как талисманът се беше вградил в стоманата и сега се виждаше само формата на чук, ецвана и метала под дръжката. Принцът погледна озадачено Макрос и Пъг.

— Сега това оръжие съдържа силата на талисмана. То ще те пази от всякакви атаки с мистичен произход. Също така ще може да поразява и да убива тварите, служещи на тъмни сили, ще може да разреже дори защитното заклинание на Мурмандамус. Но мощта му е подвластна на силата в човека, който го държи. Поколебаеш ли се в

своята решимост, ще паднеш. Остани непоколебим — и ще победиш. Никога не го забравяй. — Макрос погледна Пъг и добави: — Хайде, време е ние да се подготвим.

Арута загледа как двамата чародеи, единият стар и загърнат в грубо изтъкан кафяв халат, другият — млад и облечен в черната роба на цурански Велик, застанаха един срещу друг край подиума, сплетоха длани и притвориха очи. Възцари се тревожна тишина. След минута Арута откъсна поглед от двамата магове и насочи вниманието си към това, което го заобикаляше. В залата нямаше никакви скъпи вещи и украси. Единственият вход към нея като че ли беше една малка, висока едва до кръста вратичка в стената. Той я отвори, надникна през пролуката и смаян видя камари от злато и скъпоценности. Дося му се да се изсмее. Това бе древно съкровище, несметното имане на валхеру, а той бе готов да го даде всичкото, само за да дойде най-сетне армията на Луам. Порови малко в купчината скъпоценности, върна се, седна и зачака. Заподхвърля си небрежно един рубин, голям колкото слива, и се замисли угрижено как ли се справят горе другарите му в битката за Сетанон.

— Сега! — ревна Ги и отрядът му заотстъпва дружно. Тръбачите зад тях огласиха сигнала за оттегляне. От всички краища на града отекнаха ответно тръби и бранителите на стените отстъпиха във възможно най-добър ред, но бързо, защото моределските стрелци ги засипваха безмилостно със стрелите си.

Ги задърпа Джими и Амос след себе си. Отрядът му се оттегляше с бой към следващата си позиция. Галайн и още трима стрелци ги прикриваха. Когато първата редица на атакуващите почти ги настигна, от страничната улица врълетяха конен отряд — конницата на Сетанон под командата на лорд Хъмфри. Врълетяха като стоманена вълна върху таласъмите и тролите и започнаха да ги избиват. След няколко минути първите нападатели бяха изклани, а другите след тях започнаха да се оттеглят.

— Да ги подгоним ли, Ги? — викна Хъмфри.

— Не, скоро ще се прегрупират. Заповядай на хората си да прикриват, където се наложи, но всички трябва да се оттеглят към цитаделата колкото се може по-скоро. Не искам излишен героизъм.

Баронът кимна разбиращо, готов да изпълни заповедта му, а Ги викна:

— Хъмфри, кажи на хората си, че се справиха добре. Много добре. — Дребничкият набит барон отдаде отсечено чест и препусна пред конницата си.

— Здрави зъбки има това порче — отбеляза възхитено Амос.

— По-смел е, отколкото изглежда — отвърна Ги, огледа бързо новата си позиция и даде знак на хората си да се оттеглят. След миг всички се затичаха към цитаделата.

Външната ѝ ограда беше само декоративна метална решетка и моределите щяха да я разкъсат за няколко мига, но вътрешната — древната крепостна стена — бе сериозно препятствие. Така поне се надяваше Ги. Прехвърлиха се през нея и Ги изпрати Галайн да види дали и другите му пълководци са се прибрали. После въздъхна:

— Какво ли не бих дал да разбера къде ли е Арута сега.

Джими също се чудеше. А освен това се чудеше и къде е Локлир.

Прилепен до стената, Локлир изчака тролът да се извърне с гръб към него, подмамен от писъка. Момичето не бе повече от шестнадесетгодишно, а другите две деца с него — доста по-малки. Тролът посегна към момичето и Локлир скочи от убежището си и го прониза отзад. После, без нищо да каже, награби момичето през кръста, дръпна го и то тръгна след него, без да изпуска другите две деца.

Забързаха се към цитаделата, но пред очите на скуайъра един конен ескадрон бе отблъснат от щурмуващата орда точно на пътя им и той спря. Видя, че барон Хъмфри последен се оттегля от полесражението. Конят на барона се препъна и две космати таласъмски ръце посегнаха да смъкнат Хъмфри от седлото. Дребничкият военачалник на Сетанон замахна със сабята си и посече двама от нападателите си, но накрая таласъмската стан го надви. Локлир задърпа уплашеното момиче и малките ѝ спътници и ги бутна през вратата на някаква изоставена гостилница, намери капака на пода към мазето, вдигна го и им каза:

— Слизайте и да не сте гъкнали!

Децата се подчиниха. Той слезе след тях, заопипва в тъмното и намери лампа с огниво и прахан до нея. Запали я и се огледа. Отгоре се чуваше шумът от битката по улиците. Локлир посочи две големи бурета и децата притичаха и се скриха между тях. Той обърна друго буре и го изтъркаля така, че да направи скривалище, вдигна сабята си и лампата, прехвърли се през бурето и седна при тях.

— Какво ви е прихванало да тичате така по улицата? — прошепна той дрезгаво. — Заповедта гражданството да напусне дойде преди половин час.

Макар и уплашено, момичето му отвърна спокойно:

— Мама ни скри в мазето.

Локлир се удиви.

— Но защо?

Момичето го изгледа студено:

— Заради войниците.

Локлир изруга наум. Майчините притеснения за честта на дъщерята можеха да струват живота и на трите деца.

— Аха, изглежда предпочита да те види мъртва, отколкото обезчестена.

Момичето се вкочани.

— Тя загина. Тролите я убиха. Остана да се бие с тях, докато избягаме.

Локлир поклати глава и изтри потта от челото си.

— Извинявай. — Погледна и чак сега си даде сметка, че наистина е хубава. — Наистина съжалявам. — Помълча малко и добави: — И аз загубих близък човек.

Горе по пода се чу тропот и момичето се вкочани и очите му се разшириха от страх. Двете по-малки деца се притиснаха едно до друго ужасени и Локлир им прошепна:

— Да не сте гъкнали!

После прегърна момичето през рамо, духна лампата и мазето потъна в мрак.

Ги заповяда да залостят вътрешната порта и изгледа с безсилие как тези, които се оказаха по-бавни, бяха посечени от връхлитащата орда. Стрелците стреляха от бойниците и всичко, което ставаше за

хвърляне, се хвърляше върху нападателите — вряла вода и масло, камъни и тежки мебели. Започна последното, отчаяно усилие да удържат неистовия натиск.

След това откъм тила на връхлитащите пълчища се разнесе силен вик и напред излезе яхналият черния жребец Мурмандамус — тъпчеше по пътя си собствените си бойци. Амос чакаше на стената с Ги и Джими, готови да посрещнат първите щурмови стълби. Погледна към озверелия, настъпващ без милост през своите моределски пълчища главатар и каза:

— Този миризлив пор нещо пак се е разбързал. Доста е груб с момчетата си, не мислите ли?

— Стрелци, ето я вашата цел! — извика Ги и порой от стрели полетя срещу снажния моредел. Конят изцвили и рухна, а ездачът му падна от седлото, но скочи бързо на крака неуязвен и посочи с меча си към портите на цитаделата. Напред се затичаха дузина таласъми и моредели, за да измрат под безжалостната стрелба на лъковете. Повечето стрелци се целеха точно в моределския главатар, но никой не можеше да го уязви — стрелите се удряха в невидимия щит около него и отскачаха.

После понесоха напред таран и макар дузина нападатели да загинаха, останалите стигнаха до портата. Отряд моределски стрелци прикри със стрелбата си щурмуващите и таранът започна ритмично да блъска тежките дъбови врати.

Ги седна върху студените камъни. Залповете стрели фучаха над главата му като ята оси. Той се обърна към Джими и викна:

— Скуайър, тичай долу да видиш дали дьо ла Тровил е опазил отряда си. Предай му да се готови зад портата. Остават по-малко от десет минути, докато влязат. — Джими хукна, а Ги се извърна към Амос и каза: — Е, пирате... дотук като че ли ги удържахме добре.

— По-добре от това не можеше — отвърна Амос. — Общо взето — поизпотихме ги хубаво. Малко повече късмет и щяхме да му изкорвим чревцата. — Траск въздъхна. — Но, както съм казвал винаги, не си струва да умуваш за минали неща. Хайде да им пуснем още малко кръвчица на тия нещастни плъхове. — Той скочи на крака и сграбчи за гърлото един таласъм, току-що прехвърлил се през брустверите, скърши врата му и го метна с все сила назад по стълбата, събаряйки още трима, които пълзяха нагоре след него. После избута

стълбата, а Ги посече със сабята си друг таласъм, който се канеше да промуши бившия пират в гърба.

Амос изведнъж се вкочани, изохка, погледна надолу, видя забилата се в хълбока му стрела и изруга:

— Проклет да съм!

В същия миг друг таласъм се надигна от ръба на стената, замахна с меч си и Амос рухна. Ги отсече главата на таласъма със свиреп замах, коленичи до капитана и викна:

— Нали ти казах да си смъкнеш тъпата глава!

— Другия път ще те послушам — усмихна се Амос и очите му се склопиха.

Ги се завъртя бясно да срещне следващия скочил през стената таласъм, замахна отдолу нагоре и го изкорми. А после побесня протекторът на Арменгар, бившият херцог на Батира, и засече с дива ярост наляво и надясно, сеейки смърт по всеки таласъм и трол, оказал се пред него. Но защитата на външната стена на цитаделата се пропука, нови и нови нашественици връхлитаха и Ги се оказа обкръжен. Другите по стената чуха сигнала за оттегляне и се забързаха надолу по стълбите, за да се струпат в голямата зала, но Ги остана да брани падналия си приятел.

Мурмандамус крачеше през труповете на своите войници, несмутен от крясъците на ранените и умиращите. Подмина разбитата външна порта и с рязък жест посочи на бойците си да се втурнат напред с тарана и да заблъска вътрешната. Усмихна се на безумната глупост и на противниците си, и на своите бойци. С всяка поредна смърт мощта му се усилваше.

Пъг чу думите на Макрос в ума си: „Опитват се да пробият“.

Умовете на двамата магьосници се бяха съчетали до степен на хармония, непозната за Пъг досега. Сега той познаваше чародея като себе си, разбираше го, беше се превърнал в едно цяло с Макрос. Спомняше си всевъзможни неща от дългата история на чародея, спомените за чужди земи, историите на далечни светове — всичко това сега му принадлежеше. Както и познанието му.

Със своето вътрешно, мистично „око“ той беше в състояние да види мястото, където щяха да се опитат да проникнат. То съществуваше между физическия свят и онова „някъде“, където чакаше Томас, тънка пролука между едната времева рамка и другата. И сред тази пролука се надигаше и укрепваше някакъв настойчив звук, нещо, което той не можеше да чуе, но го усещаше. Напор, който се засилваше от усилието на онези, които, решени с цената на всичко да нахлуят в този свят, започваха последната си атака.

Арута се напрегна. Само допреди миг се взираше в замръзналите като статуи един срещу друг Пъг и Макрос, но ето че изведнъж в огромната зала се появи нещо друго. Иззад сенките напред пристъпи моределът — гигант с красиво, но всяващо ужас лице — и свали шлема с черния дракон от запотеното си чело. Беше гол, незащитен от броня, на гърдта му изпъкваше родилният белег с фигурата на дракона, а в десницата си стискаше черен меч. Той прикова очи в Макрос и Пъг и тръгна към тях.

Арута пристъпи иззад колоната, застана между Мурмандамус и двамата неподвижни магове и стисна сабята си, готов за битка.

— Е, детеубиецо, ето го последния ти шанс.

Мурмандамус се поколеба и очите му се опулиха.

— Как... — И изведнъж се ухили. — Слава на всевластната съдба, Господарю на Запада. Вече си мой.

Изпъна пръст напред и от него се изстреля синя мълния, но тя се огъна, срещнала острието на сабята на Арута, затанцува по него с нажежен до бяло пламък и запулсира яростно. Арута рязко извърна китката си и върхът на оръжието докосна каменната стена. Пламъкът угасна.

Очите на моредела се разшириха и той скочи срещу Арута, надавайки рев, изпълнен с дива ярост:

— Не ще ме спреш, мерзавецо!

Арута едва отби дивашкия замах и от черното острие, ударило камъка, изхвърчаха сини искри. Но докато отстъпваше, сабята му се изви в рязка дъга и посече моредела под рамото. Мурмандамус изврещя, все едно че му бяха нанесли убийствена рана, и се олюля,

после обезумял опипа раната си, погледна кръвта по пръстите си и изхриптя:

— Не е възможно!

Арута замахна отново и отново порази моредела, усмихна се безмилостно и каза, изпълнил със сурова ярост всяка своя дума:

— Възможно е, жалко чедо на лудостта. Аз съм Господарят на Запада. Аз съм Губителят на Мрака. Аз съм твоята гибел, робе на валхеру.

Мурмандамус отвърна с неистов рев, съдържащ дивото безумие, заглъхнало преди векове, и се хвърли в атака. Арута остана на място, непоклатим, и боят започна наистина.

„Пъг.“

„Знам.“

Задвижиха се като едно цяло, слети в пълна хармония, и затъкаха шарка с нишките на силата, плетеница от енергии срещу напора на нашественика. Не беше толкова здрава тъканта, колкото при затварянето на разлома по времето на златния мост, но и разломът все още не беше отворен. Но силен беше натискът и тежко — изпитанието им.

Ударите по вратата продължиха и дървото започна да се цепи. После някъде отдалече отекна тътен. Кънтежът по вратата секна за миг и после се поднови. Още на два пъти се чу тътенът, все по-близо. После отвън се разнесоха изненадани викове, бумтенето по вратата спря и залата се разтърси от взрив, Джими скочи напред, плъзна настрани капака на малкото прозорче, надникна, обърна се към дъо ла Тровил и изрева:

— Отворете!

Командирът махна на бойците и те се втурнаха, откъснаха разбитата врата от пантите ѝ и дъо ла Тровил и Джими се втурнаха навън. По улиците пред тях се стичаха мъже в разноцветни брони и трепеха наред таласъми и моредели. Джими извика:

— Цурани! Дявол да го вземе, цяла армия цурани!

— Как е възможно? — извика удивено дъо ла Тровил.

— Слушал съм много разкази от лорд Лаури и знам добре как изглеждат! Вижте им само пъстрите брони!

Ордата таласъми пред цитаделата заотстъпва пред превъзхождащите ги по брой цурани и дьо ла Тровил поведе мъжете си навън, подхващайки ги откъм тила. Джими се понесе напред и чу нов силен тътен. Надолу по широкия булевард видя фигурата на магьосник в черен халат, застанал пред димяща камара бурета и един преобърнат фургон, използвани за барикада. Магьосникът завъртя ръце и след миг от дланите му изхвърча огнено кълбо, затъркаля се тежко към някаква цел извън полезрението на Джими и последва далечен взрив.

След това от, пресечката излетя в галоп конен отряд и Джими разпозна знамето на Ландрет. С конниците язدهа Кълган, Мийчъм и двама магьосници в черни халати. Конниците спряха, Кълган се смъкна от седлото доста пъргаво за дебелак като него и закрачи към Джими.

— Кълган, никога в живота си не съм се радвал толкова да видя някого! — викна младежът.

— Навреме ли пристигнахме? — попита Хочопепа.

Джими не го беше срещал никога, но след като идваше с Кълган, реши, че е важна особа.

— Не знам. Арута изчезна преди няколко часа с Пъг, Макрос, Томас и някакъв дракон, ако може да се вярва на доклада на Галайн пред дьо Батира. Ги и Амос Траск трябва да са някъде наоколо. — Посочи към сражаващата се гмеж и добави: — Дьо Мазини и останалите трябва да са там някъде. — Огледа се с широко отворени очи, пълни с ужас и умора. Гласът му стана хриплив, изпълнен с дълго удържаните чувства и почти отчаян. — Вече не знам кой е жив и кой не.

Кълган положи ръка на рамото на Джими, усетил, че момчето е готово да рухне от умора.

— Успокой се, всичко е наред. — Погледна Хочопепа и Елгахар и им каза: — Вие огледайте вътре. Тази битка все още не е свършила.

— Къде се дянаха всичките Тъмни братя? — промълви Джими. — Тук наоколо имаше хиляди... само допреди няколко минути.

Кълган отведе момчето настрана, а двамата магьосници в черните халати наредиха на отряд цурански бойци да ги придружат в

цитаделата, откъдето още се чуваше шумът на битката. Магът в зеления халат каза на Джими:

— Десет магьосници от Конгрегацията дойдоха на помощ, а императорът изпрати част от армията си — толкова много се уплашиха от появата на Врага на този свят. Отворихме портал между Звезден пристан и едно място на по-малко от миля от града и преведохме през него три хиляди цурани и хиляда и петстотин конници от Ландрет и Шамата. Идват още.

— Три хиляди? — възкликна Джими. — И още хиляда и петстотин? И всичко това е преминало през... онова?

Кълган седна до него.

— А също и Черните халати, на чиято магия не могат да устоят. Мартин също вече е слязъл в равнината с армията от Ябон, четири хиляди яки бойци, на по-малко от час оттук на североизток. А освен това съм сигурен, че съгледвачите им вече виждат прахта откъм югозапад, откъдето идат бойците на Даркмур заедно с войската на Малаково средище, следвани от полковете на Гардан от Крондор. И всички могат да видят знамената на Северен страж откъм североизток, а от изток идва кралят с армията си, само на ден-два път оттук. Те са обкръжени, Джими, и го знаят. — Тонът му стана замислен. — При това нещо вече ги беше смутило, защото още докато се приближавахме, видяхме банди от Тъмни братя да напускат града и да бягат към Тъмни лес. Поне три-четири хиляди, изглежда, вече са се отказали от щурма. Трябва да се е случило нещо, което е спряло щурма точно в момента на победата.

А после пред очите им се появи отряд „псета“ — свирепите бойци на Кеш. Джими погледна магьосника и започна да се смее през сълзи.

— Това означава, че Хазара-хан също е дошъл да се включи в играта, нали?

Кълган се усмихна.

— Е, той случайно се оказа на стан недалече от Шамата. Твърди, че по съвпадение се оказал на вечеря при губернатора на Шамата, когато пристигнало съобщението на Катала да дойде незабавно с гарнизона си в Звезден пристан. И естествено фактът, че успял да убеди губернатора да вземе със себе си няколко наблюдатели, и че

хората му се оказали готови да тръгнат в поход след час, също било съвпадение.

— Колко наблюдатели?

— Петстотин, всички въоръжени до зъби.

— Арута ще умре от мъка, ако не успее да накара Абдур да си признае, че все пак съществува Имперски разузнавателен корпус.

— Но това, което не мога да проумея, е откъде знае какво става в Звезден пристан?

Джими се засмя съвсем искрено и отри с опакото на ръката си протеклия си нос.

— Кълган, да не се шегуваш? Та нали половината от твоите магьосници са кешийци! — Въздъхна и се облегна на стената. — Но в цялата тази работа трябва да има и още нещо, нали? — Момчето затвори очи и по бузите му отново потекоха сълзи.

— Все още не сме намерили Мурмандамус — каза Кълган и се загледа към притичващите по улицата цурански бойци. — Докато не го намерим, не е свършило.

Арута се сниши да отбегне свирепия замах и също замахна, но моределът отскочи назад. Арута се задъхваше. Не беше срещал досега толкова коварен и опасен противник. Мурмандамус имаше няколко малки рани, които щяха да изтощят всеки нормален противник, но него като че ли почти не го смущаваха и Арута не можеше да спечели предимство — трябваше да впрегне цялото си умение и бързина само за да се опази жив. А и беше ограничен, защото трябваше да се задържи между Мурмандамус и двамата чародеи, погълнати от някаква своя тайнствена задача. Моределът си нямаше подобни грижи.

Ритъмът на двубоя се забави — всеки от противниците се мъчеше да намери слабото място на другия. Движеха се един срещу друг — на всеки замах — отбив, на всеки контразамах — отдръпване. Плувнали бяха в пот и дланите им бяха станали хлъзгави, и единственият звук, който се чуваше между стените и тавана на каменната зала, бе тежкото им пъшкане. Боят се приближаваше до момента, след който първият, който допуснеше грешка, щеше да умре.

А после нещо проблесна във въздуха вляво, Арута се извърна за миг и Мурмандамус се възползва от мига, замахна и черното острие

докосна ребрата на принца. Арута изохка от болка.

Моределът вдигна меча си и замахна да отсече главата на Арута, но щом ръката му се понесе напред, се удари в невидима преграда. Очите на моредела се разшириха, Арута залитна, изправи се, замахна и посече Мурмандамус през корема. Моределът нададе глух вой, олюля се и се срина по гръб.

Принцът бавно се смъкна на пода. Двама облечени в черно непознати притичаха да го задържат. Погледът на Арута се замъгли, после се прочисти и той видя усмивката на Мурмандамус. Моределът заговори със зъл шепот:

— Аз съм твар на смъртта, Господарю на Запада. Аз съм вечният слуга на Мрака. — Засмя се немощно и кръв се стече по брадичката му и закапа по родилната дамба с дракона на гърдите му. — Не съм това, което изглеждам. С моята смърт ти постигаш гибелта си. — Той затвори очи, рухна назад и смъртният му хрип изпълни залата.

Двамата мъже в черно се извърнаха мълчаливо, а от тялото на Мурмандамус се понесе странен, пронизителен звук. Изпруженото му върху камъните туловище набъбна като издуващ се мехур, пропука се и разкри в недрата си друго тяло, покрито със зелени люспи. Гъста тъмна течност и червена кръв, късове плът и бели парцали слуз се пръснаха из залата и люспестото тяло изригна от туловището на Мурмандамус, плюсна се на каменния под и се замята като риба. А сред ужасните му гърчове лумна яркочервен пламък, зъл и изпълващ залата с вековна воня на гнило. После пламъкът секна и вселената около тях се разтвори...

Пъг и Макрос се олюляха, и двамата усетили внезапната промяна. Цялото им внимание се беше съсредоточило в мястото между двете вселени, където се бе появила тънката пукнатина на раждащия се разлом. При всеки напор откъм външната вселена мятаха сноп енергия и кърпеха мистичната преграда. Преди миг битката бе достигнала върха си и тласъците бяха отслабнали. Но опасност все още съществуваше, защото Пъг и Макрос бяха изтощени. Изискваше се неимоверно напрежение и съсредоточеност, за да попречат разломът между вселените да се отвори. После отекна сигналът — сребрист тон, който запищя неистово в умовете им и ги взриви от болка. От друга

посока последва нов неочакван напор и Пъг не може да отвърне. Създание, пленило в себе си живот, отнет в безмилостна смърт и задържан за този миг, се понесе през тясната пролука на разлома и заигра като лудешки, вонящ и кървав пламък. Удари се в преградите, издигнати от Пъг, и ги разтърси. Раздра пукнатината на разлома, промъкна се незнайно как през сетивата на Пъг и мястото на яростната битка и за миг замъгли възприятието му. Пъг усети леко замайване, но тревожният вик на Макрос го достигна и умът му отново се съсредоточи върху разлома, вече зейнал отворен, Пъг заработи трескаво и някъде от дълбокия кладенец на силата изтръгна още и още енергия и стисна в неистово усилие тресящата се тъкан, удържаща двете вселени една до друга. И разломът рязко се затвори. Отново и отново последва напорът и отново Пъг едва удържа, но удържа. А после от Макрос дойде предупредителният зов: „Нещо се промъкна.“

„Нещо се е промъкнало“ — отекна предупредителният зов на Риатх.

Томас скочи от гърба ѝ и зачака зад Камъка на живота. В залата се появи тъмно петно и започна да расте, огромно и силно, като въплътен кошмар. И се изправи. Абанос, безлик и смътен, същество, бъдещо безнадеждност. Очертанията му напомняха на човешки, но се извисяваше на ръст почти колкото Риатх. Сенчестите му криле се разпериха, засланияйки залата със сумрак като черна светлина, а на главата му като корона гореше огнен кръг — свирепи оранжеви пламъци, лишени от светлина.

— Това е Властелин на ужаса! Пази се, Риатх! — изрева Томас. — Пази се. То краде душите и се храни с умове!

Но тя не се побоя. Нададе яростен рев и се впусна в атака срещу кошмарното чудовище, и заиграха свирепи нокти и пламък, сплетени с магическата ѝ сила. Томас пристъпи напред, но в тази фаза на времето се появи... друго присъствие, друго същество. Той притича назад в сенките и видя в светлината, струяща от огромния смарагд, да изниква фигура. Познаваше я. Познаваше това същество толкова добре, колкото познаваше и Пъг. Новодошлият отскочи от вихрещата се под високия каменен таван битка, от която стените се тресяха.

После бързо пристъпи към Камъка на живота и Томас също толкова бързо излезе от сенките и застана над камъка. Фигурата спря и изръмжа яростно.

Засиял в оранжево-черната си броня, Господарят на тигрите Дракен-Корин видя пред себе си немислимото. И изкрещя:

— Не! Не е възможно! Не е възможно да си още жив!

Томас отвърна, а гласът му беше гласът на Ашен-Шугар:

— Значи дойде да видиш края.

Като тигър изръмжа завърналият се Властелин на драконите, измъкна мечата си и скочи, напред и за пръв път Томас се озова пред враг, който наистина можеше да изтръгне живота му.

Битката се приближаваше към края си. Разбитите пълчища на Мурмандамус бягаха към Тъмния лес. Вестта за изчезването на вожда им се беше пръснала из цял Сетанон. А после най-неочаквано Черните кръвници, всеки където беше, започнаха да падат, сякаш някой изтръгваше живота им. Това, наред с пристигането на цураните и на магьосниците, подсилено и от вестта за нови войски, прииждащи от всички страни, предизвика забавянето на щурма, а после — провала му.

Джими бързаше по коридорите на цитаделата, спираше се за миг пред телата на убитите и ранените и търсеше трескаво с очи да разпознае някого. После се затича по стълбите към стената и се натъкна на група цурански воители. Провря се през тях и видя лекаря от Ландрет, клекнал до двама окървавени мъже, опрели гърбове на стената. Амос и Ги! Амос бе пронизан от стрела, но му се ухили широко. Лицето на Ги беше покрито със съсиреци и черната му превръзка бе паднала и сега на нейно място свирепо зееше червена кухня. Амос понечи да се засмее и едва не се задави.

— Ей, момче! Радвам се, че те виждам. Я ги виж тия петлета. — Пиратът махна немощно с ръка към неколцината застанали наоколо цурански бойци с пъстрите им облекла, които ги гледаха с неразгадаеми лица. — Проклет да съм, ако не са най-красивите птиченца, които съм виждал.

А след това отдолу се че зловещо стържене, последвано от смразяващ тътен, сякаш някаква обезумяла тълпа демони излизаше от

ада. Джими се огледа стъписано и дори цураните май се изненадаха. Глух тътен изпълни цитаделата и стените започнаха да се тресат.

— Какво става! — извика Джими.

— Не знам, но нямам намерение да оставам тук, за да го разбере — каза Ги. Махна уморено да му помогнат да се изправи, пое протегнатата му от един цуранин ръка и се надигна. Други двама вдигнаха Амос и Ги каза на Джими: — Заповед! Който е останал жив, веднага да напусне цитаделата! — Трусовете отдолу се повториха и той се олюля, а зловещият тътен се усили. — Не! Който е останал жив, да напусне града!

Джими се затича към стълбището.

ГЛАВА 20

РАВНОСМЕТКА

Залата потръпна и се разтърси. Арута се вслуша, притиснал с длан окървавения си хълбок. Звучеше като някаква далечна битка между титанични сили. Той пристъпи едва-едва до стоящите като каменни статуи Пъг и Макрос и двамата магьосници в черни халати, застанали до тях, изпъшка и каза:

— Аз съм принц Арута.

— Аз съм Елгахар — каза единият мъж в черно. — Тези двамата се мъчат да задържат някаква сила. Трябва да им помогнем.

Двамата положиха длани на раменете на Пъг и Макрос и затвориха очи и Арута отново се оказа сам. Погледна към гротескно разплутото туловище на Мурмандамус, смъкнало се в ъгъла. Пристъпи до него, наведе се и измъкна сабята си от трупа на човека-влечуго. Огледа покритото със слуз тяло на змиежреца и се изсмя горчиво. Превъплътеният водач на моределските племена се оказа пантатиец! Всичко се бе оказало измама — от вековното пророчество, през пълководството на моределите и техните съюзници, та чак до щурмовете на Арменгар и Сетанон. Пантатийците просто бяха употребили расата на моредел по заповед на Господарите на драконите, за да се доберат до Камъка на живота и да го използват. И във всичко това моределите бяха употребени по-жестоко от всички други. Иронията беше колосална. Арута се слиса, щом го осъзна, но беше прекалено изтощен, за да може да направи нещо повече, освен да огледа с уморен поглед залата, сякаш търсеше някой, с когото да сподели откритието си. Изведнъж в стената с малката врата се появи процеп и по пода се изсипаха скъпоценни камъни, злато и други съкровища. От умора Арута дори не можа да се зачуди как стана това, защото не беше чул шум от падаща зидария.

Сабята увисна в ръката му и той се върна при четиримата магьосници. Не намери изход от сводестата подземна зала, затова седна и се загледа в четиримата заклинатели, вкаменени на място с оплетени

ръце. Огледа раната си и се убеди, че кървенето е намаляло. Беше болезнена, но не и сериозна. Облегна се на стената, отпусна се удобно и зачака. Нищо друго не можеше да направи.

Опашката на Риатх помете зидария от стената и я размаза на прах. Драконката извреця от болка и гняв, стовари магията си върху Властелина на ужаса и го нападна с нокти и зъби. Но той се биеше здраво и тя също плати тежка дан.

Томас замагна с все сила, удържайки се между Камъка на живота и Дракен-Корин. С писък и ръмжене връхлетя валхеру, като тигъра, изписан на жълто-черния му табард. Такава дива ярост, каквато бе обзела противника му, Томас не бе виждал от дните на безумие по време на Войната на разлома. Но битките го бяха закалили и той не даде воля на гнева си.

— Не можеш да ни спреш, Ашен-Шугар! — изрева Дракен-Корин. — Ние сме господарите на този свят. Трябва да се върнем.

Томас отби удара, замагна и златното му острие удари бронята на валхеру и дъжд от искри посипа белия му табард.

— Вие сте гнилият плод на отминал век! Създания, не проумели, че са мъртви. Не ще ви позволя да унищожите всичко, за да се възцарите над една безжизнена планета.

Дракен-Корин замагна с черния меч, но Томас се сниши, нападна и златният му меч прониза Дракен-Корин в корема.

— Няма да ни спреш! — изрева Дракен-Корин и удвои яростта си, спря Томас и го отхвърли назад. Проблясък, и на мястото на Дракен-Корин се появи Алма-Лодака и нейната атака не бе по-малко яростна.

— Подценяваш ни, отче-съпруже — викна тя. — Ние сме всички валхеру, а ти си само един.

Лик и тяло се промениха и друг валхеру застана срещу Томас. И друг, и друг, докато най-сетне се сляха в мъгла от стотици ликове и тела, а след това пред Томас отново се върна Дракен-Корин.

— Видя ли? Видя ли? Аз съм безчетен. Ние сме безброй!

— Смърт си ти и зло, но освен това си и лъжец — отвърна Томас с презрение, замагна и Дракен-Корин едва отби удара му. — Да имаше силата на нашата раса, в миг щеше да ме поразиш. Можеш да се превръщаш колкото си щещ, но аз знам, че си само един, малка част от

цялото, и се довлече тук, за да отвориш портала, та да нахлуе мощта на Пълчищата на дракона.

Дракен-Корин отвърна с нов напад. Томас посрещна черното острие със златния си меч и го отби. В другия край на залата битката между дракона и Властелина на ужаса, изглежда, привършваше, защото шумотевеицата заглъхна. А после зад Томас настъпи зловеща тишина.

Томас усети, че Властелинът на ужаса се приближава и че Риатх е победена. Като Ашен-Шугар беше срещал такива като него и ако не беше толкова затруднен, нямаше да се уплаши, но ако сега се извърнеше към него, щеше да позволи на Дракен-Корин да действа на воля. Ако пък не му обърнеше внимание, щеше да му позволи да го обезсили.

Томас отби поредния замах на Дракен-Корин, скочи напред и нанесе рискован удар. Черното острие изсвистя към него, но само облиза плетената ризница, разкъса златните халки и поряза хълбока му, Томас стисна зъби от болка, но успя да сграбчи ръката на Дракен-Корин, изви я рязко, обърна го така, че да си сменят местата, и тласна с все сила Господаря на тигрите по пътя на черната хала.

Властелинът на ужаса залитна, мъчейки се да се спре, но не успя, блъсна Дракен-Корин отзад и го зашемети. Дракен-Корин запищя от болка, забравил да вдигне щит срещу изтръгващия живота досег на Властелина на ужаса.

Златният меч на Томас се заби напред, нанесе люта рана в корема на облечения в жълто и черно валхеру и го изтощи още повече. Дракен-Корин се олюля, блъсна се отново в освирепялото чудовище и то го отхвърли от пътя си. Неволният тласък отпрати Дракен-Корин към Камъка на живота.

— Нее! — изрева Томас и скочи напред, а Властелинът на ужаса замахна с лапа и за миг го сграбчи. Неистова болка прониза Томас, ръката му с меча замахна сама и златното острие се стовари в черното като нощта туловище и изсъска сред рояка искри. Отново замахна Томас към сърцето на неживата твар и ѝ нанесе почти смъртна рана, карайки я да залитне. И се извърна като светкавица към устремения към целта си Дракен-Корин.

А той залитна и се свлече по очи върху Камъка на живота, сякаш искаше да го прегърне: И се засмя, макар и обезсилен, защото му остана време да си направи магиите и да отвори портала, през който

общият им разум да се върне в света на тяхното рождение. Отново щеше да е цял.

Тогава Томас се засили с цялата си мощ и скочи върху него, стиснал меча с две ръце, с върха надолу, замахна и нанесе ужасен удар. Писъкът разкъса ушите му и Дракен-Корин се изви назад като изпънат лък. Златният меч го прониза и се заби дълбоко в Камъка на живота.

И дойде вятърът — нахлу от всички посоки към Камъка, а смъртно раненият Властелин на ужаса потръпна и се загърчи. Превърна се в струйка дим, стана безплътен, вятърът го отнесе и Камъкът го засмука. Тялото на Тигровия господар затрепери, разтърси се страховито, а от магическия меч на Томас се пръсна златно сияние и погълна Дракен-Корин. Златният нимб запулсира, Дракен-Корин се сви като безплътна сянка и също като Властелина на ужаса изчезна в камъка.

Пъг залитна като ударен, щом разломът се отвори. Сякаш нечия гигантска ръка се протегна, отмести настрана магическите му прегради, после бръкна в разлома и издърпа нещо оттам. Пъг усети ума на Макрос и осъзна, че Хочопепа и Елгахар неизвестно как също са с тях. После разломът избухна срещу тях, отпрати ги в нормалния свят и ги пробуди.

Пространството около Томас потръпна. Изведнъж наоколо се появиха Макрос, Пъг, двама мъже в черни халати и Арута.

Той се обърна и видя свитата в ъгъла Риатх, жалка купчина окървавена плът и димящи рани. Драконката изглеждаше мъртва, но и да беше още жива, нямаше да е за дълго. Срещнала беше съдбата си, както сама бе предсказала, и Томас се закле, че няма да я остави в забрава. Зад полегналото ѝ тяло стената, отделяща залата от съкровищницата на валхеру, се беше разцепила при битката между нея и Властелина на ужаса и по пода се бяха изсипали злато и скъпоценни камъни.

— Какво стана? — попита Арута.

— Мисля, че почти свърши — отговори Томас и скочи на пода. Вихрушките запищяха оглушително, Макрос се олюля, а Пъг и останалите се раздвижиха. Изведнъж всички покриха ушите си с длани заради ужасния трясък и чак таванът изхвърча нагоре, разкъсвайки земята над древната камера, мазетата и долните етажи на крепостта. Отломките на две сгради се отнесоха нагоре в небето като гейзер от мазилка и камъни и се изсипаха над града. Високо във въздуха над главите им зейна пролука — сиво петно празнота, засияло на синия фон. И вътре в него заиграха хиляди цветове.

Пъг, Хочопепа и Елгахар вече бяха виждали подобна гледка, всеки сам на Кулата на изпитанието в Града на маговете. Беше Ликът на Врага, видян при златния мост, когато народите бяха избягали на Келеуан през Войните на хаоса.

— То нахлува! — викна Хочопепа.

Макрос изрева, за да надмогне воя на вятъра, заехтял от огромния блестящ смарагд.

— Камъкът на живота! Активиран е.

Пъг се огледа объркано.

— Но ние все още сме живи!

Томас посочи златния си меч, забит дълбоко в зеления камък.

— Аз убих Дракен-Корин преди да успее да използва Камъка на живота. Активиран е, но само отчасти.

— Сега какво ще стане? — изрева Пъг, за да надвие съкрушителния шум.

— Трябва ни силова бариера! — викна Макрос.

Пъг изведнъж се сети и почна да преде магията, която да ги опази да не ги унищожат.

— Хочо, Елгахар, помогнете ми!

Подхвана отново и останалите се включиха да вдигнат защитна бариера. Звукът се усили ужасно и Арута разбра, че колкото и да притиска ушите си, полза няма. Стисна зъби от болка, мъчейки се да се удържи да не писне, и се зачуди дали магьосниците ще успеят да си свършат заклинанията. Светлината от Камъка на живота се усили още повече и се нажежи до ослепително бяло със сребристи оттенъци по краищата. Сякаш беше готова да избълва ужасна гибел. Принцът, почти изтръпнал от умора и от ужаса на преживяното през последните няколко часа, се зачуди тъпо какво ли ще е, ако планетата наистина загине. След което не издържа повече на болката и закрепця...

... а Пъг довърши заклинанието и залата се взриви.

Земята под краката му потрепери, после се разлюля като от земетръс. Ги погледна към града. Войниците на Шамата, Ландрет и Цурануани тичаха презглава редом с тези от Сетанон и Висок замък. Мяркаха се таласъми, троли и неколцина заинатили се Тъмни братя, но всякакви мисли за бой бяха забравени и всяко живо създание, оказало се в града, бягаше от усещането за неизбежна гибел. Мрак, влудяващ страх и отчаяние изведнъж се бяха излели в душите на всичко живо. Всяка жива твар, до последната, искаше само да избяга колкото може по-надалече от източника на този безподобен страх.

Земната твърд се затресе и с глухия, пулсиращ тътен дойде смразяващ стържещ звук и всички изпопадаха на колене и заповръщаха. А после нещо сякаш ги издигна нагоре. Като че ли за миг

се понесоха безтегловно във въздуха, след което сякаш някаква гигантска ръка ги блъсна с все сила в земята. И последва взривът.

Всички, които се мъчеха да се изправят, отново рухнаха, а нагоре към небесата се изстреля сноп неопикуемо ярка светлина. Слънцето сякаш се взриви и изхвърли в небето късове камък, пръст и дърво в огромен прилив на енергии. Високо над Сетанон лумна червена искра, нарасна, нажежи се до ослепително бяло и после бързо угасна до сива пустош. Последва ненадейна тишина и цветни вихри енергия заиграха сред сивото петно. Като че ли самата тъкан на небесата се бе извърнала наопаки, ръбовете на раздраното небе се свиха и в небесата се разкри пролука към друга вселена. Обезумелите цветове, които бяха силата, енергията, самият живот на Господарите на драконите, запулсираха, набъбнаха и се заизпъваха напред, сякаш се стремяха да преминат последната преграда, делеща ги от крайната им цел. И последва звук.

С невероятна сила прозвуча сребрист тръбен тон и прониза всичко живо чак на мили около града сякаш с безброй игли. Агонията на крайна безнадеждност помете всички. Отново прокълнтят отчаянието в умовете на всички около Сетанон и всяко същество усети, че животът му някак е свързан с онова, което вижда. Паника се надигна в душата на всеки извърнал очи нагоре, дори и в най-каления в битки боец, и всички до един заплакаха и запищяха, защото виждаха последните си мигове. А после всякакъв шум секна.

В зловецата тишина сред блясъка на цветовете в небесата нещо се оформи. Сивата пустош се бе разпростряла в цялото небе, а в сърцевината на това безумно зрелище се появи Врагът. Отпървом заприлича на бледи цветни кръпки, които пулсираха, движеха се и напиреха през зева между световите и щом преминаха, започнаха да се разпадат на по-малки петна от ярки цветове, неспокойни очертания енергия, които започнаха да се уплътняват в по-осезаеми форми. И скоро всички по земята, извърнали с ужас глави нагоре, видяха отделни същества, създания с човешка форма, възседнали гърбовете на дракони, в сърцевината на разлома. С взрив, надвишаващ с мощта си всичко досега, Драконовите пълчища изскочиха през небесния разлом и влязоха с тътен в света на своето рождение. Стоотици същества, свързани с тайнствени нишки с всички свои събрата, се изсипаха от разлома и нададоха бойните си викове. Образи с ужасна красота, могъщи същества с удивителна сила, в яркоцветни брони и с изящни

тела, яхнали древни дракони. Невероятни зверове, изчезнали от повърхността на Мидкемия преди векове, заплующаха с гигантските си криле сред небесата. Огромни черни, зелени и сини дракони, заличени отдавна в родния си свят, закръжиха редом до златните си и бронзови събратя, чиито потомци все още бяха живи. Червени, чиито потомци бяха познати, се рееха крило до крило със сребристи дракони, невиджани на Мидкемия от векове. Лицата на валхеру сияеха от радост от победата. На съсъд пълен с неизмерима мощ приличаше всеки от тях, господар на всичко, което бе пред очите му. Те бяха силата! И щом се появиха, почти непоносима болка прониза тялото на всяко живо същество на планетата, сякаш нещо се бе опитало да изтръгне от земята стръка на живота му.

А после, в мига на най-дълбокия ужас, когато всякаква надежда изглеждаше немислима, една сила се надигна нагоре. Дълбоко от недрата на кратера под цитаделата изригна фонтан от енергия, завихри се и полетя над покривите на града, затанцува безумно и изригна към небесата зелен огън, който се разля като втечнен пламък на вълни, на кръгове. И после с глух тътен, гръмък, но не болезнен за ушите, изхвърли към небето гигантски облак пръст, и всякакъв шум секна.

Нещо отвърна на хаоса, раздрал небесата. Не се видя, но се усети. Нещо с титанични измерения, като отпор на всичкото онова черно и зло отчаяние, изпитано само преди няколко мига. Сякаш цялата любов и всичките чудеса на сътворението дадоха глас на песен и тя се надигна и се възправи срещу Драконовите пълчища. Зелена светлина, заслепяваща колкото червената преди малко, се понесе нагоре от кратера на земята и се стовари в разлома. Авангардът на Драконовата орда бе погълнат от зеленото сияние и щом докоснеше някого, той ставаше някак безплътен, сянка на минала епоха. Господарите на драконите се превърнаха в облаци от цветен дим, в мъгла и блед спомен. Затрептяха и затанцуваха, омаяни като че ли от равната им сила, и бяха засмукани надолу, издърпани сякаш към земята от неудържим вятър. Лишените от ездачи дракони запищяха и се извърнаха, понесоха се надалече от свирепия вятър и се пръснаха. Земята се разтърси под онези, които сезираха в няма почуда, а песента на вятъра бе и страшна, и галеща слуха им, сякаш самите богове бяха съчинили химн на смъртта. После пукнатината в небето се

сви и изчезна и не остана дори намек, че е съществувала. И вятърът спря.

Тишината беше зашеметяваща.

Джими усети, че плаче, после — че се смее, после — че пак плаче. Изведнъж му се стори, че целият ужас, който бе познал, цялата болка, която бе изпитал, са заличени. Изведнъж се почувства цял, до самата си същност. Почувства се свързан с всяко живо същество на Планетата. Усети, че е изпълнен с живот и с обич. И разбра, че най-после са победили. Неведомо как, но в мига на своя триумф валхеру бяха надвити, бяха сразени. Младият скуайър се надигна на треперещите си нозе, разсмя се от радост и сълзите рукнаха неудържимо по лицето му. Усети, че е прегърнал един цурански войник, който също като него се хилеше и плачеше едновременно.

На Ги му помогнаха да се изправи и той огледа зорко сцената. Таласъми, тролите, Тъмни братя и тук-там по някой гигант се тътреха на север, без никой да ги гони. Войниците на Кралството и цураните просто се взираха в зрелището над града, защото над Сетанон сияеше купол от невъобразимо зелена светлина — толкова яркозелено, че се виждаше под слънчевите лъчи на ясения есенен ден, и толкова красиво, че изпълваше душите на всички с неописуема възхита. Песен на благоговейна радост кънтеше в сърцата на всички, които гледаха купола, и те по-скоро я усещаха, отколкото чуваха. Накъдето и да се извърнеше, плачеха мъже и се взираха в това върховно съвършенство, а то ги изпълваше с радост, която не можеше да се опише. Зеленият купол сякаш намигаше, но това можеше да е от прахта, сипеца се на облаци навсякъде. Ги го гледаше и не можеше да откъсне очи от него. Даже таласъмните и тролите, които продължаваха да се тътрят наоколо му, сякаш се бяха променили, сякаш бяха изцедени от всякакво желание за бой.

Ги въздъхна и усети, че радостта в душата му затихва, и го споходи сигурността, че никога вече няма да може да изпита толкова съвършен миг на радост, такава върховна наслада. Арманд дьо Севини притича до стария си съюзник, следван от Мартин и едно джудже.

— Ги! — каза той, отмести цуранския войник, който придържаше стария му командир и приятел да не падне, и го прегърна. Дватамата се

залюшкаха в гореща прегръдка, смееха се и плачеха.

— Победихме някак — тихо каза Ги дьо Батира. Арманд кимна и попита:

— А Арута?

Ги поклати тъжно глава.

— Нищо не би могло да оцелее сред онова. Нищо.

Дойдоха Мартин и Долган начело на група джуджета. Кралят на джуджетата на Запада пристъпи и застана до Ги и Арманд.

— Колко ужасно и безкрайно красиво е! — тихо каза Долган.

Куполът от светлина сякаш бе придобил очертанията на гигантска шестоъгълна гема. Всеки ръб сияеше ярко и гаснеше и куполът все едно искреше. Усещането за съвършенство помръкваше, както и чувството на неизразима радост, но в очите на всички, които го гледаха, все още се долавяше тиха почуда.

Мартин откъсна поглед от гледката и каза:

— А Арута?

— Изчезна вътре — отвърна Ги. — С трима мъже на гърба на един дракон. Елфът им знае имената. — После насочи вниманието си към по-злободневни неща и каза: — Мартине, я вземи няколко души и ги изгони тези Тъмни братя, че току-виж се прегрупират и решат да се върнат.

Долган извади лулата си и каза:

— Моите момци вече се грижат за това, макар че биха приели компанията ви на драго сърце. Въпреки че не знам защо ми се струва, че моределите и слугите им нямат нужда да ги подтикваме много. Честно казано, съмнявам се, че някой тук днес го сърби много за бой.

А после на фона на блестящата зелена гема от облаците прах се появиха фигурите на шестима накуцващи мъже. Мартин и другите около него ги загледаха мълчаливо — лицата им почти не се виждаха сред гъстата пелена на праха. Но когато изминаха половината път между града и тях, Мартин извика:

— Арута!

Изведнъж напред се втурнаха мъже да помогнат на Арута и спътниците му. По двама войници прихванаха всеки от тях, за да им помогнат, но Арута само се спря и прегърна брат си. Мартин сложи ръка на рамото му, изгледа го и заплака от радост, че го вижда жив. После пак вдигнаха очи да погледат сияйния купол над града.

И отново ги обля усещането за хармония, за безкрайна обич към всичко живо, за съвършенство.

А после зелените светлини на купола примигнаха и угаснаха, а прахта започна да уляга.

— Най-последно се свърши — дрезгаво изхриптя Макрос.

Луам крачеше из лагера. Арута вървеше до него, все още подпухнал и пребит.

— Изумителна история — каза кралят. — Вярвам ти само защото доказателството е пред очите ми.

— Дори аз, макар че го преживях лично, все още не мога да повярвам на очите си — отвърна Арута.

Луам се озърна.

— Все пак след всичко, което ми разказа, имаме късмет, че още е останало нещо за гледане. Предполагам, че трябва и да сме благодарни на всичко отгоре. — Той въздъхна. — Знаеш ли, като деца щях да се закълна, че да си крал е голяма работа. — Погледна замислено Арута. — Също както щях да се закълна, че съм по-умен от Мартин и тебе. — И добави с примирена усмивка: — Доказателството, че не съм, е, че не последвах примера на Мартин и да откажа короната.

— Не можеш да си представиш какъв ужас е. Хазара-хан щъка насам-натам, бърри си сладко с половината благородници в Кралството и не се съмнявам, че събира държавни тайни като миди по морския пясък. Сега, като се отвори разломът, трябва да се свържа с императора и да уредя размяната на пленници, макар че при нас такива няма, нали ги освободихме, а Касуми и Хокану ми разправят, че ще трябва да ги откупя, което означава да вдигна данъците. А на всичко отгоре и няколкостотин дракона, каквито никой не е виждал на този свят от векове, са се разлетели във всички посоки и... рано или късно ще огладнеят. А и проблемът с цял разрушен град...

— А я си помисли за алтернативата — прекъсна го Арута.

— И понеже това не ми стига, набута ми в ръцете и дъо Батира, който се оказва и герой според думите ти. Половината лордове искат да го обеса на първото дърво, а другата половина са готови мен да обесят, само ако той им каже. — Луам изглежда брат си скептично. — Май трябваше да схвана намека, когато Мартин отказа, и да ти натреса тази

корона на главата. То не е късно. Дай ми една прилична пенсия и веднага я получаващ. — Изражението на Арута стана мрачно само при намека, че могат да го натоварят с повече отговорност. Мартин им викна за поздрав и Луам се озърна. — Все едно — рече той на Арута. — За последното мисля, че се сетих какво да направя. — Луам махна на Мартин и той притича при тях. — Е, намери ли я?

Херцогът на Крудий се ухили.

— Да. Беше с помощните дружини от Тир-Сог. Дошли са тук половин ден преди мен, с ламътците на Касуми и джуджетата на Долган.

Луам беше обикалял полето на битката с Арута цял ден и половина, откакто бе дошъл. Неговата армия беше пристигнала последна на бойното поле, тъй като ветровете от Риланон до Саладор се бяха оказали неблагоприятни. Той посочи с палец през рамото си към благородниците, събрали се пред кралския павилион.

— Бас държа, че се пукат от любопитство какво си приказваме.

— Решил ли си? — попита Арута брат си. Принцът бе изкарал цяла нощ на съвет с Луам, Пъг, Томас, Макрос и Лаури, докато Мартин обикаляше лагера да търси Бриана — обсъждаха най-различни неща, които трябваше да се уредят, след като най-последно заплахата на Мурмандамус беше преодоляна.

— Да, ще се оженим колкото се може по-скоро — засмя се Мартин. — Ако се намери някой жив жрец при бежанците от града, може още утре.

— Мисля, че трябва да си озаптиш малко страстите и да ти уредим някой династичен брак — каза Луам. Лицето на Мартин помръкна и Луам избухна в смях. — По дяволите, сега вече приличаш съвсем на него — посочи той към Арута. Кралят, внезапно обзет от дълбока обич към братята си, ги прегърна и ги стисна за вратовете. Придърпа ги силно към себе си и им каза с дълбоко чувство: — Толкова се гордея с вас. Мисля, че и татко щеше да се гордее. — Тримата останаха дълго така, после кралят добави със смях: — Хайде да идем да видим какво става в кралството ни, а после ще отпразнуваме. По дяволите, и ако това не е повод за веселба — здраве му кажи.

Той ги бутна закачливо и тримата се засмяха и тръгнаха към павилиона.

Луам влезе в голямата шатра с братята си. Макрос стоеше подпрян на тоягата си до Кълган, а другите магьосници от Звезден пристан и Конгрегацията се бяха струпали отзад. Катала бе увиснала на врата на съпруга си, сякаш не ѝ се искаше да го пусне, а Уилям и Гамина стискаха полите на халата му. Той разроши косата на момиченцето, щастлив, че се е сдобил с дъщеря през времето, докато го бе нямало.

Малко по-настрани Касуми говореше тихо с по-малкия си брат. Виждаха се за пръв път от цели три години. Хокану беше изпратен с най-верните войници на императора да помогнат на Черните халати от Конгрегацията при идването им. И двамата братя бяха разпитани от Луам по-рано същия ден, защото, както се изрази той, повторното отваряне на разлома между двата свята бе предизвикало известни затруднения.

Лаури и Бару дойдоха при Мартин, който не пускаше ръката си от кръста на Бриана. Зад тях на тежкото си копие се бе подпрял червенокосият воин Шига и гледаше смълчано, макар да не можеше да разбере какво си говорят. Пристигнали бяха с Бриана, както и останалите оцелели от Арменгар, с армията на Вандрос Ябонски. Повечето арменгарски войници бяха излезли с джуджетата на Долган да прогонят ордата на Мурмандамус обратно на север. До Шига стояха Долган и Галайн; джуджето изглеждаше доста състарено. Единственият знак за издигането му на трона на западните джуджета беше чукът на Толин, който висеше на колана му. Иначе Долган си беше съвсем същият, както го помнеше Пъг от времето, когато дръзко прекосиха рудниците под Сиви кули.

Луам вдигна ръка и каза:

— Много неща ни се разказаха, откакто пристигнахме. Дивни приказки за храброст и героизъм, разкази за дълг и саможертва. След тукашния катаклизъм някои въпроси се решиха. Говорихме с мнозина от вас, изслушахме добри съвети и сега иде ред да направим няколко прокламации. Преди всичко, макар град Арменгар да е извън пределите на нашата държава, жителите му все пак са братя на нашите хора в Ябон. Ние приемаме завръщането им с радостно сърце, като завърнали се братя, и им предлагаме място до техните родственици. Могат да се

считат за поданици на Кралството. Ако някои от тях пожелаят да се върнат на север, за да се заселят отново в онази земя, ще им помогнем с каквото можем, но се надяваме, че ще останат.

— Освен това изказваме дълбоката си благодарност на крал Долган и неговите следовници за навременната им помощ — продължи Луам. — Искаме също така да благодарим на елфа Галайн за готовността му да помогне на нашия брат. И нека да се знае, че нашите лордове, принцът на Крондор и херцозите на Крудий и Саладор, служиха достойно на нашето кралство и короната им е задължена. Никой крал не би могъл да изисква от своите поданици това, което те отдадоха драговолно. — Павилионът избухна от възторжените викове на събраните благородници. — А сега нека да се приближат граф Касуми Ламътски и неговият брат, Хокану от клана Шинцаваи.

Когато двамата цурани застанаха пред него, Луам каза:

— Касуми, преди всичко предай на своя брат и чрез него на императора и на неговите бойци нашата вечна благодарност за щедрите им и героични усилия да спасят моя народ от ужасна гибел. — Касуми почна да превежда на брат си.

Пъг усети, че нечия ръка го потупа по рамото, обърна се и видя, че Макрос го вика. Целуна Катала по бузата и прошепна:

— Ей сега ще се върна.

Луам продължи:

— Сега, след като пътят е отворен, ще позволим на онези от гарнизона на Ламът, които желаят да се завърнат в родината си, да го направят, и ги освобождаваме от васалния им дълг към нас.

Касуми сведе глава.

— Владетелю мой, имам удоволствието да ви уведомя, че повечето от мъжете са избрали да останат, като казват, че макар щедростта ви да ги трогва, те вече са хора на Кралството, с жени, семейства и връзки. Аз също ще остана.

— Доволни сме, Касуми. Много сме доволни.

Двамата се оттеглиха и Луам каза:

— Сега нека напред да излязат Арманд дьо Севини, Балдуин дьо ла Тровил и Антони дьо Мазини.

Тримата мъже излязоха напред и се поклониха.

— На колене — каза Луам и тримата коленичиха пред краля си.

— Антони дьо Мазини, от този момент ви се връщат титлите и земите в баронството на Калри, отнети от вас, когато заминахте на север, и към тях се добавят титлата и земите, владени преди от Балдуин дьо ла Тровил. Удовлетворени сме от вашата служба. Балдуин дьо ла Тровил, имаме нужда от вас. Тъй като дадохме службата на скуайър на Марлсбъро на дьо Мазини, имаме друга за вас. Бихте ли приели командването на външния ни пост във Висок замък?

— Да, ваше величество, макар че бих искал да зимувам на юг от време на време — отвърна дьо ла Тровил.

В тълпата се разнесе смях и Луам каза:

— Получавате го, защото ви даваме и титлите, притежавани преди от Арманд дьо Севини. Станете, Балдуин, барон на Висок замък и на Гилденхолт. — Кралят погледна Арманд и каза: — За вас имаме планове, приятелю. Нека да доведат при нас бившия херцог на Батира. — Няколко стражи изведоха напред Ги дьо Батира, уж като охрана, но по-скоро като почетен ескорт. Щом Ги спря до коленичилия Арманд, кралят каза: — Ги дьо Батира, вие бяхте заклеймен като изменник и прогонен без право да се върнете в пределите на кралството ни под смъртна забрана. Разбираме, че не сте имали голям избор по въпроса с връщането ви. — Луам хвърли поглед към Арута, който се усмихна примирено. — От този момент отменяме възбраната. Остава открит въпросът с титлата. Връчваме поста на херцог на Батира на човека, който според моя брат Арута е най-подходящият за него. Арманд дьо Севини, от този момент ви даряваме с титлата херцог на Батира с всичките произтичащи от това права и задължения. Станете, херцог Арманд дьо Севини.

Луам извърна строгия си поглед към Ги.

— Макар да сте лишен от наследствения си пост, смятаме, че не бива да ви оставим бездеен. На колене. — Арманд помогна на Ги да коленичи. — Ги дьо Батира, заради вашата дълбока загриженост за благото на Кралството, въпреки че то ви бе отхвърлило, както и заради проявената от вас храброст както при защитата на Арменгар, така и на кралството ни, предлагаме ви поста на пръв съветник на краля. Ще го приемете ли?

Здравото око на Ги се разшири и той се засмя.

— Голям жест, Луам. Баща ви сигурно ще се обърне в гроба. Да, ще го приема.

Кралят поклати глава и се усмихна, спомнил си за баща си.

— Не, смятаме, че щеше да разбере. Станете, Ги, херцог на Риланон.

След това Луам каза:

— Бару от клана хадати. — Бару остави Лаури, Мартин и Бриана и коленичи пред краля. — Вашата храброст ви прави чест, както при унищожаването на моредела Мурад, така и при придружаването на нашия брат Мартин и на херцог Лаури през планините, за да ни донесат предупреждението за нашествието на Мурмандамус. Мислихме дълго, но се затруднихме да измислим с какво да ви възнаградим. Какво бихме могли да направим, за да изразим удовлетворението си от вашата служба?

— Не желая награда, ваше величество — отвърна Бару. — Мнозина мои сънародници намерих преселени в Ябон и бих желал да вдигна своя дом при тях, ако може.

— Вървете тогава с нашата благословия, и ако изпитате нужда от нещо, което е по силите ни да ви дарим, за да улесните заселването на сънародниците си, само го поискайте.

Бару стана и се върна при приятелите си. Беше си намерил нов дом и цел в живота.

Оставаха да се раздадат и други награди и работата на дворцовия съвет продължи. Арута стоеше настрана, съжалявайки, че Анита не е с него, но пък знаеше, че ги делят само няколко дни път. Забеляза, че Макрос се е отделил с Пъг и Томас и си говорят нещо. Денят вече привършваше и вечерният здрач се спускаше бързо. Принцът въздъхна уморено и се зачуди за какво ли са се загрижили тримата тепърва.

— Значи ме разбираш — каза Макрос.

— Да, макар да ми е малко трудно да го приема — въздъхна Пъг.

Не се наложи да казва повече. Вече разполагаше в пълна мяра с познанията на чародея, откакто си бяха съединили умовете. Сега бе станал равен по сила с Макрос и почти не му отстъпваше по знание. Но липсата на чародея щеше да му тежи.

— Всяко нещо свършва, Пъг. Ето че дойде краят на моя срок на този свят. След като се приключи с валхеру, силите ми се възвърнаха напълно. Време е да се преместя някъде другаде и да се заловя с нещо

ново. Гатис ще дойде с мен, както и останалите, които се грижеха за острова ми, защото тук нямам повече задължения. Трябва да продължа напред, тъй както ти си длъжен да останеш тук. На теб ти предстои да съветваш крале, да учиш малки момченца, да спориш със старци, да избягваш войни и други войни да водиш. — Той въздъхна, сякаш съжалил, че никога не ще получи сетен отдых, после добави лековато: — Все пак скуката никога няма да те налегне. Винаги е интересно. Погрижи се кралят да разбере какво постигнахме тук. — Обърна се и изгледа Томас. Човекът, превърнал се във валхеру, изглеждаше някак променен след последната битка и Макрос му заговори тихо. — Томас, а теб те чака най-сетне завръщането на елдар от Елвардейн, защото краят на доброволното им изгнание дойде. Ще трябва да помагаш на кралицата в управлението на един нов Елвандар. Мнозина от гламредел сигурно ще ви потърсят, след като вече научиха, че Елвандар съществува, а мисля, че и Завръщанията ще се увеличат. Сега, след като влиянието на валхеру е прекъснато, примамката на Тъмния път би трябвало да отслабне. Най-малкото можем да се надяваме. А и вътре в себе си се поразрови, Томас, защото си мисля, че голяма част от силата ти ще си е отишла заедно със събратята на Ашен-Шугар. Ти все пак ще си останеш един от най-могъщите смъртни, но на твоето място не бих се опитвал повече да господствам над дракони. Допускам, че ще те изненадат с непокорството си.

— Почувствах се променен... най-последно — промълви Томас. Изглеждаше някак потиснат след битката си с Дракен-Корин. — Отново ли съм смъртен?

Макрос кимна.

— Винаги си бил. Силата на валхеру те беше променила и тази промяна няма да се заличи, но никога не си ставал безсмъртен. Само се беше приближил до безсмъртието. Но не се безпокой, все пак придоби голяма част от наследството на валхеру. Ще изживееш дълъг живот до своята кралица, поне толкова дълго, колкото е отредено от съдбата на всеки от вида на елфите.

Тези думи като че ли поуспокоиха Томас.

— И си отваряйте очите и двамата, защото пантатийците от векове бяха замисляли и подготвяли тази измама — продължи Макрос. — Заговорът бе замислен с изключителна вещица и коварство. Но силите на онзи, който се представяше за Мурмандамус, в никакъв

случай не бяха илюзорен плод на ловко фокусничество. Той беше могъщ. За да се създаде такава същество и да се запленият сърцата дори на една толкова тъмна раса като моредел, е нужна голяма мощ. Навярно без влиянието на валхеру през бариерите на времето и пространството змийският народ можеше да стане съвсем като другите — поредната разумна раса сред многото. — Погледът му се зарея нанякъде. — Макар че... кой знае. Внимавайте с тях.

— Макрос... накрая бях почти сигурен, че губим — промълви Пъг.

Макрос се усмихна загадъчно.

— Аз също. Може би валхеру не успяха да използват Камъка на живота докрай заради удара на меча на Томас. Кой знае. Разломът се разтвори и Драконовите пълчища проникнаха, но... — Очите на стария чародей грейнаха, изпълнени с дълбоко чувство. — Някакво чудо, непонятно и за мен самия, като че ли се намеси накрая. — Той сведе поглед към земята. — Сякаш самото естество на живота, душите на всичко живо на този свят отхвърлиха валхеру. Силата на Камъка на живота помогна на нас, не на тях. Тъкмо от това извлякох силата накрая. Тъкмо това възпря Драконовите пълчища, надви Властелина на ужаса и затвори разлома. Тъкмо то защити всички нас и ни опази живи. — Усмихна се. — Трябва да проучите грижливо, да разберете колкото може повече за Камъка на живота. Той е някакво чудо, невъобразимо все още за никого от нас.

Макрос помълча известно време, след което погледна Пъг.

— Ти до голяма степен си мой син, макар и в по-особен смисъл, не по-малко от всички други, които съм наричал така през вековете. Най-малкото си ми наследник и притежател на цялото магическо познание, което съм събирал, откакто дойдох на Мидкемия. Последният сандък с книги и ръкописи, който пазех на острова, скоро ще пристигне в Звезден пристан. Съветвам те да премълчиш за него пред Кълган и Хочопепа, преди да си ги проучил добре. Някои от нещата в тези книги са непостижими за никого на този свят, освен за теб и за онзи, който навярно ще наследи необичайното ти призвание. Обучавай добре следовниците си, Пъг. Направи ги могъщи, но също така ги направи и обичливи, достойни мъже и жени. — Замълча развълнуван и загледа някогашните момчета, станали мъже, онези хлапета от Крудий, от които преди дванадесет години бе започнал да

извайва като от меки късчета глина бъдещите спасители на света. Накрая им рече: — Използвах ви и двамата, понякога сурово. Но ето, че накрая се оказа нужно. Каквато и болка да сте преживели във всичко това, радвам се да мисля, че е заплатена. Постигнахте неща, надхвърлящи и най-дръзките момчешки мечти. Сега Мидкемия разчита на вас да я опазите. Имате моята благословия. — С очи, изпълнени, с влага и грейнали, той каза тихо: — Довиждане и ви благодаря.

Отдръпна се и бавно се обърна. Нито Пъг, нито Томас не можаха да се насилят да му кажат „сбогом“. Макрос тръгна полека на запад, към залеза. И не само се отдалечаваше от тях, но още с първата стъпка сякаш стана по-безпльтен. С всяка нова ставаше все по-безтелесен, прозрачен, после се стопи в облаче мъгла, после и мъглата се разсея. И вече го нямаше.

Дълго време не си казаха нищо. После Томас се зачуди на глас:

— Дали ще си намери някога място, как мислиш?

— Не знам. Може би някой ден все пак ще намери своя Остров на блаженството — отвърна Пъг.

Отново помълчаха, след което се върнаха в кралския павилион.

Празненството беше в разгара си. Мартин и Бриана бяха обявили намерението си за венчавка и то бе посрещнато с искрено одобрение от всички. И докато другите се радваха, че са живи, и просто се наслаждаваха на радостта от живота, Арута, Луам, Томас и Пъг се промъкваха през руините на доскорошния Сетанон. Населението бе приютено в по-малко пострадалия западен район, който бе далеко, но все пак четиримата се движеха предпазливо, за да не ги забележат.

Томас ги преведе през широка цепнатина в земята към някакво подобие на вход към пещера под руините на цитаделата.

— Ето тук — рече той — се е отворил процеп, водещ към подземната зала в центъра на древния град. Стъпвайте внимателно.

Слязоха бавно, улеснени от смътната светлина, сътворена от магията на Пъг, и скоро се озоваха в древната зала. Пъг махна с ръка и от дланта му изникна кълбо по-ярка светлина. Томас даде знак на краля да продължат. От сенките изскочиха няколко облечени в роби фигури и Арута бързо извади сабята си. От тъмното се чу женски глас:

— Прибери оръжието си, принце на Крондор.

Томас кимна и Арута прибра сабята си в ножницата. От тъмнината изникна и пристъпи срещу тях огромна фигура, отрупана със скъпоценни камъни и засияла от светлината. Беше дракон, но много по-различен от всички, които бяха виждали, защото на мястото на някогашните златни люспи светеха хиляди рубини, смарагди и изумруди. С всяко движение многоцветна дъга с ослепителна красота обливаше чудовищното тяло.

— Коя си ти? — попита кротко кралят.

— Аз съм оракулът на Аил — чу се мек женски глас от устата на дракона.

— Имахме споразумение — каза Пъг. — Трябваше да ѝ намерим подходящо тяло.

Томас поясни:

— Риятх бе лишена от съзнание, душата ѝ бе изтръгната от ръцете на Властелина на ужаса. Но тялото ѝ все още беше живо, макар и ужасно пострадало и в предсмъртна агония. Макрос я изцери и замени увредените люспи с нови, изсечени от намереното тук съкровище с помощта на едно уникално свойство на Камъка на живота. С възвърнатото си чародейство след това той пренесе оракула и нейните слуги тук. Сега оракулът обитава това тяло.

— И то е повече от задоволително — каза оракулът. — Ще живее още много векове. И притежава много полезни качества и сили.

— И освен това — добави Пъг — тя ще остане завинаги да бди над Камъка на живота. Защото ако някой отново се опита да се забърка с него, тя ще загине заедно с всичко друго на планетата. Докато не намерим начин да се оправим с пантатийците, все още има риск валхеру да бъдат призовани отново.

Луам се загледа в приказния Камък. Бледозелената гема сияеше меко и сякаш пулсираше с топла, вътрешна светлина, а от средата ѝ стърчеше златен меч.

— Не знаем дали това е унищожило Драконовите пълчища, или само ги държи в плен — рече Пъг. — Дори чародейството, което усвоих от Макрос, не може да проникне във всичките му загадки. Страхуваме се да извадим меча на Томас, защото това може да не причини никаква щета, но може и да пусне на свобода стихията, която е затворена вътре.

Луам потръпна. От всичко, което беше чул досега, Камъкът на живота го караше да се чувства съвсем безпомощен. Той пристъпи напред и бавно положи ръка върху него. Камъкът се оказа топъл на допир и контактът го изпълни със спокойствие и сладост. Кралят вдигна очи към могъщия, отрупан със скъпоценности дракон.

— Не възразяваме да бдите тук на поста си, лейди. — Помисли и се обърна към Арута. — Пуснете някакъв слух, че над този град вече тегне прокоба. Храбрият малък Хъмфри е загинал и наследник на титлата няма. Ще преместя останките от населението и ще ги овъзмездя. Градът без друго е наполовина унищожен, ако не и повече. Да се опразни и оракулът да бъде оставен на спокойствие. Хайде да си ходим, да не би някой да забележи, че ни няма на пиршеството, и да тръгне да ни търси. — Обърна се към дракона. — Лейди, желая ви всичко добро на поста ви. Ако нещо ви потрябва, съобщете ни със средства чародейни или светски и ще се постареем да ви удовлетворим. Само ние четиримата и моят брат Мартин оттук нататък ще знаем истината за вас, а от днес насетне — само нашите наследници.

— Много сте щедър, ваше величество — отвърна оракулът. Томас ги поведе към повърхността.

Арута се прибра в палатката си, видя спящия на леглото му Джими и го разтърси за рамото.

— Това пък какво е? Мислех, че са ви настанили?

Джими погледна принца и се намуси, че са го събудили.

— Заради Локи. Целият проклет град се срина върху главите ни, а той си намерил ново момиче. Май ще му стане навик. Снощи спях на земята. Рекох само да дремна малко, ще си намеря друго място.

Арута се разсмя и бутна изправящият се вече младок обратно в леглото.

— Остани тук. Аз ще се преместя в кралския павилион. Луам тази вечер раздаваше награди наляво и надясно, докато ти дремеш, а Локи... е, правил е там каквото е правил. В цялата тази бъркотия забравих за вас двамата. Как да ви възнаградя, калпазани такива?

Джими се ухили.

— Направи Локи старши скуайър, за да мога да се върна към тихия и спокоен живот на крадец. — Момчето се прозя. — Точно сега

не мога да измисля и едно скапано нещо, освен че искам да поспя поне една седмица.

Арута се усмихна.

— Е, добре. Лягай тогава и спи. Все ще измисля нещо за двама млади безобразници като вас. — Остави Джими и тръгна към палатката на Луам.

Тъкмо се приближи до входа и ето, че вик на херолд и звънък ек на тръби възвести приближаването на прашна каляска с кралски герб. От нея бързо излязоха Анита и Карлайн. Арута ги изгледа смаяно, а сестра му и жена му се втурнаха да го прегръщат и целуват.

— Откъде се взехте?

— Тръгнахме след Луам — отвърна през сълзи Анита. — Не можехме да останем в Риланон и да чакаме да разберем дали двамата с Лаури сте живи. Щом ни достигна вестта, че сте добре, оставихме лагера и побързахме да дойдем.

Арута я прегърна, а Карлайн се вслуша в някаква песен и каза:

— Това или е някой влюбен славей, или съпругът ми е забравил, че вече е херцог. — Тя отново целуна Арута по брадичката. — А ти ще ставаш и вуйчо.

Арута се засмя и прегърна сестра си.

— Много любов и щастие, Карлайн. Да, това е Лаури. Двамата с Бару пристигнаха днес с Вандрос.

Карлайн се усмихна.

— Е, аз ще взема да отида при него, че да му побелеят още няколко косъма.

— Какво искаше да каже с това „и“? — попита Арута.

Анита вдигна очи към лицето на мъжа си.

— Кралицата е бременна. Вестта дойде, докато ви нямаше, и отец Тъли съобщава на Луам, че според всички признаци ще бъде принц. Тъли се оплака, че вече е твърде стар да тръгва на път. Но се молеше за вас.

Арута се ухили.

— Значи скоро ще се приключи с наследничеството ми.

— Не съвсем. Бебето ще дойде на бял свят чак след четири месеца.

Радостните възгласи, които се разнесоха вътре, ги увериха, че Карлайн е споделила с мъжа си за своята бременност, а нови весели

викове — че е предадена и вестта на Тъли.

Анита се притисна до съпруга си и му прошепна.

— А твоите синове са добре и растат. Липсваше им много, както и на мен. Не можем ли да се измъкнем по-скоро?

Арута се засмя.

— Само се показваме и изчезваме. Само че отстъпих палатката си на Джими. Локи, изглежда, развива наклонности на любовник и Джими нямаше къде да спи. Така че ще трябва да използваме някоя от палатките за гости.

Той влезе в голямата шатра със съпругата си и пируващите благородници станаха да поздравят принца и принцесата на Крондор.

Посланикът на Кеш бей Хазара-Хан се поклони и Арута му протегна ръка.

— Благодаря ти, Абдур. — После представи Анита на Хокану и повтори благодарностите. Долган си говореше с Галайн и Арута поздрави джуджето за приемането на короната на западните джуджета. Долган му отвърна с намигване и усмивка, а Лаури запя и всички се смълчаха.

Затаили дъх се заслушаха в песента на Лаури. Песента беше тъжна, но бойка — балада, която той бе съчинил в чест на своя приятел Роалд. В нея се разказваше за мъката на Лаури по неговата гибел, но завърши с мажорни тонове и нотка на триумф, и с малко закачлива, глуповата поанта, която накара всички, познавали Роалд, да се засмеят, защото им напомни за веселия му нрав.

После дойдоха Гардан и Волней и графът на Ландрет каза:

— Може ли да поговорим малко насаме, ваше височество?

Анита даде знак, че не възразява, и Арута се остави двамата мъже, които бяха управлявали Крондор в негово отсъствие, да го отведат в едно помещение до кралските покои. На леглото се беше изтегнала обемиста фигура, която хъркаше тежко, и Арута вдигна пръст до устата си да пазят тишина. Гардан прошепна:

— Амос Траск ли е?

— Да. Дълга история е и ще оставя на него да ви я разкаже. Ако не го направя, никога няма да ми прости. Е, казвайте какво има.

Волней заговори тихо.

— Ваше височество, искам да се върна в Ландрет. След вашата предполагаема смърт градът заприлича на свърталище на побеснели

плъхове. Ужасно трудно беше да се администрира. Дадох всичко от себе си през последните три години, но стига вече. Искам да се върна у дома.

— Не мога да се лиша от теб, Волней — каза Арута. Дебелият граф понечи да повиши тон, но Арута го усмири. — Виж, скоро ще си имаме нов принц на Крондор, тъй че ще ни е нужен регент.

— Това е невъзможно! — възрази Волней. — Това означава осемнадесетгодишно задължение. Отказвам.

Арута погледна Гардан, който се ухили и вдигна ръце.

— Не ме гледай. Луам ми обеща, че мога да се върна в Крудий с Мартин и дамата му. След като Чарлз е новият мечемайстор, ще мога да оставя военното дело на сина си. Смятам да си изкарам остатъка от дните в риболов при ветровала на Дълги нос. Скоро ще ти трябва нов рицар-маршал.

Арута изруга.

— Това означава, че ако не намеря скоро някой друг, Луам не само ще ме остави херцог на Крондор, но и ще ме направи рицар-маршал. Ще се опитам да го накарам да ми даде някое спокойно графство, Тъкшил да речем, и повече няма да мръдна от дома си. — Замисли се дълбоко и добави: — Искам само десет години от двама ви, не повече.

— Абсолютно не! — заяви Волней. Гласът на дебелия благородник се извиси от възмущение. — Готов съм да остана една година, колкото да помогна за плавното прехвърляне на управлението, но повече — в никакъв случай.

Арута присви очи.

— Шест, само по шест годинки още от двама ви, и ще можеш да се върнеш в Ландрет, Волней, а ти в Крудий, Гардан. Ако откажете, да знаете, че ще ви вгорча живота.

Гардан се разсмя.

— Арута, аз вече получих разрешение от Луам. — Но забеляза, че принцът кипва, и добави: — Е, ако Волней е съгласен, и аз ще остана още една година, е добре де, две, но не повече, докато сложиш нещата под контрол.

Зъл блясък се появи в очите на Арута и той каза на Гардан:

— Между другото ще ни трябва нов посланик в цуранския двор, след като разломът се отвори отново. — Обърна се към Волней и

добави: — И още един посланик ще ни трябва за Велики Кеш.

Двамата се спогледаха и Волней отвърна с хриплив шепот:

— Е добре, изнудвач такъв, три години. И какво ще правим тези три години?

Арута се усмихна с кривата си усмивка.

— Искам да хванете Джими и Локи и да почнете да ги учите. Лично, Волней. Ще ги учиш на всичко за администрацията, което знаеш. Ще ги затрупваш с работа, докато им се заогъват коленцата, след това — още. Искам от тези пъргави умове да се получи нещо свястно. Направи ги възможно най-добрите администратори... А ти, Гардан, когато не са на служба, ги научи да управляват, направи от тях добри войници. Онзи млад разбойник преди година ми поиска награда и сега ще трябва да ми докаже дали е достоен за нея. А по-младият му приятел е твърде талантлив, за да го оставим да се върне в провинциалното си графство. Локи без друго е най-малкият син, така че там само ще бъде прахосан. Като си отидете двамата, ще ни трябва нов херцог и рицар-маршал, а щом се оттегля и аз, той ще трябва да поеме ролята и на регент. Ще му трябва способен канцлер, който да му помага в службата. Така че не искам никой от двамата да остава и пет минути свободен през следващите четири години.

— Четири години!?! — изрева Волней. — Аз казах три!

И тогава откъм леглото се чу кикот и въздишка и Амос каза:

— Арута, много странна представа за награда имаш. Какво те е направило толкова гаден напоследък?

Арута се ухили широко и отвърна:

— Ти да си траеш, адмирале!

Амос се отпусна тежко в постелята.

— Ех, Арута, все най-веселото на живота му отнемаш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.